

SOLIA ÎNGERULUI AL TREILEA – Nr. 1

A.T. JONES – Predici

1895 – Buletinul Conferinței Generale

Ne dăm seama cu toții, fără îndoială, că fiecare lecție care va fi prezentată va fi legată de solia îngerului al treilea, indiferent prin cine va fi dată. Mie însă mi s-a dat acest aspect particular al soliei îngerului al treilea care are legătură în special cu profețiile legate de fiară, chipul ei și lucrarea pe care o vor face. Cu aceasta vom începe în această seară și vom continua pe parcursul lecțiilor. Ceea ce voi încerca să fac în această lecție va fi doar să declar fapte, să prezint dovezi; argumentele vor veni după aceea, pe baza dovezilor și faptelor declarate. În timpul pe care îl avem în această seară nu ne putem ocupa decât de cele legate de poziția ocupată de chipul fiarei. Lecția următoare va lua în considerare manifestările papalității – fiara – însăși.

Nu este nevoie să dau o definiție în detaliu a ceea ce este chipul fiarei; știm cu toții foarte bine că este puterea bisericii care folosește guvernul, puterea civilă, pentru scopurile bisericii. Aceasta este destul de limpede ca să ne readucă în minte subiectul general. Ceea ce voi prezenta în seara aceasta va fi pur și simplu o schiță a ceea ce fac așa zișii protestanți din țară, precum și dovada că ei fac ceea ce fac într-un astfel de mod încât toți pot să vadă situația expusă în ochii națiunii; și nu doar temporar ci este expusă în așa fel încât cei ce dirijează aceasta vor să o facă permanentă.

Ne vom referi doar la anul 1894. Spre mijlocul anului, a apărut cazul Cedarquist în unitatea militară din Omaha. Cedarquist a refuzat să participe la trageri în ziua de duminică. El a fost dus în fața curții marțiale pentru neascultare de ordine și a fost condamnat la șase luni închisoare, cred. Nu ne vom opri asupra meritelor unei astfel de întâmplări petrecute în armată. Vom remarca folosul care s-a tras din ea atunci. Fără îndoială că mulți cunosc această întâmplare; dar vă atrag atenția asupra ei ca fiind unul dintre elementele din șirul dovezilor ce le avem în față. De îndată ce s-a încheiat procesul și au fost publicate dezbaterile, secretarul și directorul general al Ligii Duminicale din America, Rev. Edward Thompson of Columbus, a trimis un comunicat președintelui Statelor Unite, din care voi citi o parte. Este din The Sunday Reform Leaflets, Vol. 1, No. 8, Sept. 1894.

“Sediul Ligii Duminicale a Americii, Columbus, O., Iulie 21 1894.

Către Excelența Sa, Grover Cleveland, Președinte al Statelor Unite și Comandant Suprem al Armatei Statelor Unite:

Permiteți-mi ca, în numele a peste o sută de mii de alegători din Statele Unite, pe care am onoarea să-i reprezint oficial, să înaintez o cerere excelenței voastre pentru iertarea numitului Charles O Cedarquist, din Co. C, infanteria a doua, Armata Statelor Unite, care este, după cum aflăm, condamnat la muncă silnică, în Omaha, sub condamnare de două luni și cu o cerință atașată la pedeapsa de “condamnare la muncă silnică”, de a “plăti o amendă de 10dolari pe lună pe lângă plata sa lunară”.

Motivul pentru care cerem această iertare este că Cedarquist a fost pedepsit pentru că a refuzat să participe la “trageri” în ziua duminicii și că el a refuzat pe baza faptului că numitele trageri erau o violare a legilor din Nebraska, unde se afla; o violare a convingerilor sale religioase personale; o violare a principiilor civilizației creștine și a legilor a aproape tuturor statelor din Uniune. De când Curtea Supremă a Statelor Unite a decis în cazul “Sfintei Treimi” din 29 Feb. 1892, că “aceasta este o națiune creștină”, numitul Cedarquist avea dreptul să se aștepte ca nici o directivă sau cerință să nu fie făcută în armata națiunii sale în dizarmonie cu legile și obiceiurile generale ale acestui tip de creștinism pe care istoria noastră l-a ilustrat.”

Apoi el s-a referit la Constituție și la ocrotirea duminicii de la data când președintele a semnat proiectul de lege. Rezultatul a fost că omul a fost eliberat și ofițerul care a ordonat lui Cedarquist să facă trageri duminica a fost chemat în fața instanței, dar colegii lui ofițeri l-au achitat.

Aceasta arată că această combinație astfel reprezentată în această formă specifică de organizare folosește guvernul pentru scopurile ei și insinuează că o face pe baza puterii a “peste o sută de mii de alegători din Statele Unite”, pe care directorul ei general are “onoarea să-i reprezinte oficial”.

Nu la mult timp după aceea șeful Poștei din Chicago, care este un funcționar al Statelor Unite, a propus să aibă loc o inspecție asupra poștașilor din Chicago, duminica, și s-au dat instrucțiuni ca oricare dintre ei ar avea convingeri de conștiință împotriva unei astfel de lucrări sau serviciu în ziua duminicii să aibă libertatea de a nu se prezenta. Dar parada nu s-a ținut defel deoarece bisericile din Chicago s-au unit și au trimis un astfel de protest la Washington, președintelui și cabinetului său, încât poștei i s-a interzis parada în ziua duminicii.

În același fel în fața oamenilor se desfășoară de doi sau trei ani campania condusă de Dr. Parkhurst din New York împotriva conducerii municipale. Aceasta a culminat în alegerile din noiembrie trecut, în care

acest element de “reformă” politică a triumfat, și acest triumf a răspândit faima și influența liderului acestei mișcări, în popor, și alte orașe care urmau de mai de mult aceeași cale pe care el o conducea în New York. De atunci l-au invitat să vină în orașele lor pentru a-i instrui cum să-și conducă și ei campania lor în aceeași ordine de lucruri. Chicago este primul oraș care a condus în acest fel de la alegeri încoace. De vreo doi ani orașul Washington, prin anumiți senatori ai Statelor Unite, l-a invitat acolo, iar el a mers și a ținut mai multe discursuri, ca să-i învețe cum să conducă guvernul.

Într-o altă zi s-a aflat în Chicago la invitația unui anumit club al orașului. Am aici discursul său. Voi reda câteva citate din el, doar pentru a ilustra spiritul animator al acestei mișcări, ca să puteți vedea în mod clar ce este ea – că nu se intenționează a fi doar politică, ci politico-religioasă. Se vrea a fi biserica interferând – nu, nu doar interferând – ci conducând, controlând și dirijând guvernul prin dictarea ei, și după interpretarea pe care o dă ea moralității, Scripturilor, și după cum s-a spus, celor zece porunci.

Un lucru pe care îl veți remarca și voi când voi citi aceste dovezi, nu doar din acest discurs, ci și din altele pe care le voi aduce, este importanța care se dă celor zece porunci. Lucrarea noastră de la început a fost să susținem integritatea celor zece porunci și să insistăm asupra lor, și ne-am așteptat că discuțiile asupra celor zece porunci vor ajunge cândva la nivel național, și unul dintre punctele din dovezile pe care vi le aduc este că timpul este foarte aproape, dacă nu cu totul aici, când cele zece porunci vor fi o problemă generală, un subiect de discuții generale, și când ele se vor încadra în problemele naționale.

Este adevărat că de partea acestor politico-religioși, cele zece porunci sunt prezentate înaintea națiunii într-o lumină falsă, și sunt folosite greșit întotdeauna, dar aceasta nu contează. Când dușmanul înalță cele zece porunci și le folosește greșit, pervertindu-le, aceasta pur și simplu dă adevărului lui Dumnezeu și cauzei Sale cu atât mai multe motive să insiste asupra lor în felul în care le-a dat Dumnezeu și în adevărata lor semnificație. Aceasta deschide calea soliei îngerului al treilea să fie vestită în cercuri mai largi și să facă o lucrare mai mare decât în orice altă situație. Astfel, în toate acestea, să nu privim la faptul că ei se opun soliei îngerului al treilea. Ei au această tendință desigur, dar, cum am mai remarcat în fața voastră, eu cred că totul este doar cealaltă față a soliei, și că toate lucrează împreună pentru a ajuta înaintarea soliei.

Voi citi mai întâi trei sau patru declarații făcute de către dr. Parkhurst în discursul său din Chicago, ca să vedeți caracterul procedurilor pe care el le reprezintă, ca să puteți vedea ce fel de sentimente sunt exaltate și care sunt sentimentele reprezentative ale mișcării.

Iată una dintre expresiile sale: “Haita oribilă de copoi administrativi”. Alta: “o adunătură de mincinoși sperjuri, libidinoși și mustind de alcool”. O alta este: “Purgatoriul politicianilor și crucificare patronilor”. Și toate acestea nu în înfierbântarea unei discuții spontane, serioase, ci într-un eseu scris la rece, studiat și citit apoi din manuscris.

O altă serie de expresii ne vor ajuta în ilustrarea acestui lucru. Citesc din discursul său publicat în Chicago Inter Ocean din ianuarie 24, 1895:

“Nu este bine să descurajezi oamenii, dar este întotdeauna de folos să înfrunți întreaga situație. Și să folosesc o ilustrație pe care am folosit-o de mai multe ori, ca să realizați ceva ce merită cu adevărat eforturile necesare acestei realizări, voi trebuie să “regenerați” orașul vostru. Cuvântul este luat din teologia prezbiteriană, dar corespunde foarte bine scopului.

Și pentru că acest fel de a proceda a fost susținut de către Presbiterienii din New York ca fiind presbiterian, și pentru că aceasta înseamnă recunoașterea acestui om și a felului său de a proceda, ca fiind presbiterian, rezultă că totul este teologie presbiteriană. Așadar, într-un dublu sens se poate spune că el citează din teologia prezbiteriană – cel puțin în felul în care este învățată de către presbiterienii din New York.

“Aceasta înseamnă mai mult decât îmbunătățire. Îmbunătățirea indică doar o schimbare [ilizibil]. Regenerarea presupune o schimbare a inimii – începutul unei calități noi de motive și impulsuri municipale. Dacă veți spune că așa ceva ține de domeniul idealului, desigur că este un ideal. Dar voi cu ce vreți să aveți de-a face? Nu veți învinge decât cu forța unui entuziasm extraordinar, și voi nu veți stârni nici un entuziasm al maselor prin nici un efort pe care l-ați face pentru a obține doar jumătăți de măsură.”

Altă serie de expresii: -

“Mă întreb cât de mulți există în acest mare oraș care să fie gata să-și dea jos haina și să rămână fără haină până când fie mor, fie Chicago este salvat. Aceasta duce la salvare și este singurul mod de a o face. Trebuie să va luați viețile în propriile mâini, la fel și tihna și confortul, și să câștigați victoria pas cu pas. Nu există chemare pentru diletanți sau naivi în această lucrare. Există numeroase cluburi de reformă înrolate pe scară largă, dar totuși nu reușesc să salveze orașul lor. Nu există nici o scurtătură pentru salvarea municipiului. Nu puteți câștiga aceasta prin prestigiul sau fondurile organizațiilor de reformă, a ligilor municipale, a cluburilor civice sau prin orice alt nume prin care s-ar distinge instituția respectivă. Nu veți fi de nici un folos decât în măsura în care opuneți personalitatea dumneavoastră și toate resursele ei direct

împotriva revărsării curentului răului, chiar cu riscul de a vă scufunda și de a vă îneca în acesta. Dacă limbajul acesta este mai energic decât cel potrivit gusturilor voastre, cereți-vă socotelă vouă înșivă, căci eu am venit aici la invitația voastră, nu la a mea. Dacă este ceva în viață care înseamnă pentru voi mai mult decât salvarea orașului Chicago, v-aș sfătui să vă retrageți de la misiunea de regenerare municipală.”

Isus Hristos a zis “căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu”. Acest sistem spune “căutați mai întâi de toate, să vă fie mai important decât tot, guvernarea orașelor și împărățiilor acestei lumi”.

Acum doar citesc aceste articole, iar bilanțul lor îl vom face mai apoi. Din nou:

“Nu există nici Republican, nici Democrat în ce privește cele zece porunci... Mișcarea noastră, așadar, nu are în ea nici un spirit de partizan și nici de sectarism. Un om care le cuprinde pe toate acestea este mai mult decât fiecare partid, și Decalogul este la fel de vast ca protestantismul, catolicismul și iudaismul puse laolaltă...”

Responsabilitatea care nu trebuie să fie luată de pe umerii laicilor, dar relațiile care ar fi potrivit să fie ocupate de clerici, aceasta duce la o criză ca cea a voastră aici și ca a noastră la New York, fără paralelă și unică. Un predicator adevărat, doar dacă a înțeles destul de mult din studiul și Biblia sa ca să cunoască lumea și ce se întâmplă în ea, nu poate privi pașii profetului – om de stat care pune în cumpănă destinul poporului Israel de acum trei mii de ani - fără să simtă că inspirația acordată încă omului lui Dumnezeu nu este nicidecum destinată spre a fi folosită exclusiv pentru a pregăti oamenii să părăsească lumea în mod respectabil și să trăiască “frumos” în lumea care va veni. Rugăciunea Domnului ne învață să ne rugăm: “facă-se voia Ta pe pământ”. Pentru voi aceasta înseamnă mai întâi de toate: “facă-se voia Ta în Chicago”. Și nu există alt loc de unde să fie dat un ton mai cu efect decât amvoanele voastre. Este încurajator să știm că este tot mai intens sentimentul că credințioșia creștină înseamnă patriotism la fel de mult cum înseamnă pietate; a fi bun cetățean este tot una cu a fi un bun membru al bisericii, și că “Tot mai aproape de Tine” și “Drapelul înstelat” sunt ambele imnuri creștine în gura creștinului universal.”

Se poate vedea din acestea situația și interesul cu care aceste lucruri sunt desfășurate.

Mișcarea a început la noi într-o biserică, și de atunci încoace s-a făcut tot timpul apel la ceea ce reprezintă biserica și sinagoga. Ceea ce a dat forță pretutindeni mișcării a fost responsabilizarea oamenilor față de autoritatea celor zece porunci.

“Nu este nici un eveniment în scrierile Bibliei care să arate că sfințenia s-ar opune regenerării orașului Chicago, și nu a existat nici o situație în care să fi fost mai multă nevoie ca acum de răsunetul vocii unui Ilie actual, sau chiar a mai multor Ilie. Toată problema cu care vă confrunțați acum este o chestiune de neprihănire contra nelegiuire, onestitate împotriva hoției, puritate împotriva murdăriei, iar dacă clerul nu iese în masă pentru a participa la duel, atunci ce folos să mai avem cler sub soare?”

Încă una: -

“Există o conducere morală pe care clerul trebuie să o exercite și dacă nu o exercită, este un delincent imoral. O apreciere și o viziune a realităților eterne care dau încărcătură momentului, constituie o mare parte din geniul conducătorului de stat, iar această apreciere este ceea ce-l distinge pe predicator; dacă el are aceasta, atunci este dăruit cu echipament divin. În zilele vechiului Israel conducătorul statului era profet și profetul era om de stat, iar în cadrul anumitor limite chiar și acum este în intenția lui Dumnezeu și în firea lucrurilor ca cele două slujbe să coalizeze, ca omul care cunoaște tainele lui Dumnezeu să modeleze țintele morale și să inspire moral consiliile și activitățile orașului său și ale timpului său. Și mă aventurez să spun fraților mei din lucrarea creștină că vorbesc cu certitudinea unei cunoștințe sigure când spun că nu există nici o influență care să acționeze mai rapid pentru a aduce lumea înapoi la biserică, decât aceea a bisericii și a profeților ei moderni care se întorc spre lume și își împlinesc față de ea misiunea de autoritate nobilă și regenerare morală.”

Atât este destul pentru a avea totul în față, anume că termenii care țin de salvarea sufletului doar în neprihănire, fiind folosiți în Biblie în acest fel, și pe care doar biserica are dreptul să-i folosească astfel, acești termeni sunt folosiți pentru lucruri cu totul lumești, iar totul, întregul plan de mântuire și lucrarea bisericii, sunt reduse la nivelul acestei lumi, la salvarea lucrurilor acestei lumi. Așa că ei aplică cele zece porunci doar asupra omului exterior, ceea ce este pur și simplu aceeași veche nelegiuire – curăță exteriorul paharului și al farfuriei, iar interiorul rămâne așa cum a fost mereu în cazul Fariseilor.

Acum câțeva vreme ați văzut publicate în Sentinel declarațiile pe care le-a făcut Dr. John L. Scudder, din Jersey City, New Jersey, cu referire la poziția și lucrarea Societății Tinerilor pentru Străduință Creștină. Voi citi de aici o frază sau două și vă voi atrage atenția la o altă declarație făcută, în săptămâna care a trecut sau în cealaltă, de către un reprezentant direct al unuia dintre conducătorii mișcării Societății Tinerilor pentru Străduință Creștină. Mai întâi, pentru a introduce subiectul, citesc câteva din declarațiile făcute de Dr. Scudder, publicate în The New York Sun din 5 noiembrie, 1894.

“Aproape fiecare biserică din America are propria Societate a Tinerilor pentru Străduință Creștină, și

aceste societăți, care au pătruns până în fiecare cătun din țară, și-au declarat intenția lor de a intra în politică. Acesta este un fapt semnificativ dacă ținem cont că aceste organizații au câteva sute de milioane de simpatizanți și sunt compuse din tineri plini de energie și entuziasm. Aceasta înseamnă că biserica intră în politică, și intră ca să rămână acolo. Mai mult, înseamnă că biserica este pe cale să devină un puternic factor politic, întrucât în aceste societăți ea are o organizație perfectă și permanentă, care se extinde în orice orașel, stat și în întreaga națiune, și va acționa ca o unitate în toate marile probleme morale.

Nu vreau să spun că bisericile trebuie să formeze un partid politic separat; dimpotrivă, ele vor rămâne în afara tuturor partidelor, dar vor coopera cu acestea și, ca o singură organizație, își va înainta cererile ei prin partidele existente și își va vedea dorințele împlinite. Înainte de alegeri orice uniune locală își va asuma temporar aparența unei convenții politice, ratificând doar pe acei candidați care îndeplinesc cerințele părții celei mai respectabile din comunitate. Acestea vor primi angajamentele scrise ale candidaților și îi vor confrunta mereu cu aceste promisiuni, iar acei politicieni care nu-și împlinesc angajamentele, vor fi condamnați.

Salut cu cea mai mare bucurie sosirea acelei zile memorabile în istoria bisericii. În cele din urmă politicienii își vor da seama că noi, creștinii, nu suntem o adunătură de nebuni, că știm foarte bine să cooperăm și să conducem câteva milioane de alegători, și să ne concentrăm toate forțele împotriva dușmanilor neprihănirii, ai legii și ai ordinii.... Când creștinii se vor alia și vor deține o parte copleșitoare a puterii, când vor depune eforturi spre a refuza ca un singur trup să voteze pe cineva care nu va corespunde principiilor lor, atunci și numai atunci vor fi respectați și vor deveni puternici din punct de vedere politic. De ce să nu existe și Christian halls și nu doar Tammany halls? De ce să nu lucrăm pentru împărăția lui Dumnezeu? Dacă păcătoșii se aliază pentru a-și proteja interesele, de ce nu ar face și sfinții același lucru pentru a-l înfrânge pe satana?"

Acum, din partea Departamentului Străduinței Creștine a Creștinului Om de Stat. Acesta este condus de un slujbaş al Străduinței Creștine, iar seria de învățături care vor fi studiate în continuare sunt din "Cetățeanul Bun al Străduinței Creștine". Doar câteva propoziții din aceasta:

"Politica pentru care luptă mișcarea Străduința Creștină este o politică creștină, și dacă există partide politice, atunci să fie partide politice creștine. Noi trebuie să concepem aceasta ca fiind o parte din viața creștină, din care face parte și viața socială, afacerile, datoriile familiale, și lucrările distinctiv bisericesti. Politica drept datorie creștină să fie considerată în mod serios înainte de datoriile sociale, de afaceri sau de familie. Creștinismul în politică ocupă un teren cu totul similar. Între doi candidați buni biserica nu are dreptul să decidă, dar fie ca de la orice amvon să tune proteste împotriva candidaților care nu țin seama de cele zece porunci.

O dezbateră legată de politica creștină să fie mai puțin potrivită pe amvon sau pentru întâlnirea de rugăciune decât o dezbateră legată de datoriile creștine în afaceri, societate sau în familie? Politica are tentațiile ei specifice, iar spiritul creștin îi este indispensabil. Chiar și numai pentru a salva de la ruină morală mulțimea de tineri care se înscriu în ea, noi trebuie să o purificăm. De asemenea și pentru a salva țara și instituțiile noastre americane cele sacre."

Ce domeniu atinge salvarea lor? La ce se referă această salvare după cum reiese din planul lor? Doar la această lume, la lucrurile din această lume. Nu trece dincolo de aceasta. Lucrătorul acesteia trebuie să înțeleagă „dacă poate din propria Biblie”, și aceasta este o expresie foarte potrivită pentru ei – „că lucrarea lui nu este ca oamenii să părăsească această lume într-un mod respectabil și ca ei să se bucure într-o altă lume; ci el trebuie să lucreze pentru propriul său sat, pentru orașul său, pentru statul său și pentru națiunea sa, ca să le ridice, să le salveze, să le regenereze”. Aceasta este situația. Mai departe:

“Creștin democrații vor găsi ca fiind o mare datorie să participe la vot și să facă parte din organizații, datorie mai profundă și mai vastă decât oricare alta a mișcărilor partidelor. Cu atitudinea lor conservativă față de toate schimbările, ei au un loc important în civilizația creștină. Fie ca ei, ca oameni buni și adevărați, să-și studieze datoria și , având în față imaginea zilei Judecății, să și-o împlinescă. La fel și colegii lor creștini din partidul republican, cu o atitudine diferită față de politicile guvernamentale, atât unii cât și alții vor trăi pentru responsabilități tot mai înalte, pentru patriotism creștin și dezvoltare morală continuă a națiunii. Astfel va exista o unire naturală, de la sine, în mijlocul cetățenilor creștini.

Biserica este cel mai bun loc pentru agitarea bunurilor morale și spirituale, și această unire din fiecare biserică a tuturor cetățenilor creștini, având în ea segmente din cele mai apropiate organizații ale fiecărui partid, va promova deplină eficiență acolo unde aceste corpuri mai mici sunt cele mai influente, adică în propriul partid. Lăsând deoparte toate detaliile de acțiune ale partidelor, sau lăsându-le la nivelul adunărilor lor generale, noi avem o bună activitate cetățenească pe care fiecare biserică poate să și-o asume cu înțelepciune. Acesta este singurul fel în care se va realiza ceva bun. În Străduința Creștină se propun de multe ori planuri mai concrete. Noi nu putem înainta făcând pur și simplu adrese și organizând mitinguri, fără

a avea în spate ceva practic. Conform principiilor Străduinței Creștine și cu geniul ei, noi solicităm planuri interpartidice. Spiritul creștin trebuie să-și aibă locul în politică, iar cele zece porunci și Predica de pe munte trebuie să guverneze.”

Federația civică din Chicago, modelată după mașinația lui Parkhurst din New York, urmează aceeași cale cu aceasta, în limita posibilităților ei. Avem un raport al conducătorului confederației, Rev. Dr. Clark din Chicago. El a scris un raport oficial care a fost publicat în “The Interior”. Am o copie a articolului, dar nu o găsesc acum. Poate că o voi găsi înainte de a trece de acest subiect, ca să mai remarcăm câteva declarații; una dintre ele, de felul celor de mai sus este legată de relația creștinului cu statul, relația creștinului cu politica, rolul creștinismului în modelarea, formarea și reformarea statului. Iar unul dintre principiile de bază pe care se susține în platforma sa este decizia Curții Supreme din 29 Feb. 1892, care spune că “aceasta este o națiune creștină”. Și dacă aceasta este o națiune creștină, ca urmare, el întreabă: ce altceva trebuie să facă un creștin decât să acționeze conform acestei idei și să împlinescă principiile acestei națiuni creștine într-un mod creștin, formând-o și modelând-o după chipul creștinismului?

Ați văzut aici toate aceste elemente acționând după aceste planuri pentru a obține controlul asupra legii și puterii legislative.

Redau acum o altă frază din discursul lui Parkhurst, pe care am lăsat-o la urmă; ea ne deschide o panoramă la care merită să medităm și să privim începând de azi și până la sfârșit.

“Întrebările care frământă gândirea publică în acest an, și care vor continua să o frământă probabil pentru mulți ani, nu sunt de nivel național ci municipal. Am ajuns într-o perioadă care poate fi desemnată ca “renașterea orașelor”. Concentrarea remarcabilă a populației în centrele urbane a condus la accentuarea [să se pună accentul pe ea] municipalității, iar această concentrare a ajuns la un astfel de grad, iar valorile materiale și energiile intelectuale determină pe o scară atât de largă toate aceste lucruri încât aproape că putem spune că viața reală a națiunii este trăită și pulsează în aceste centre, și că această națiune va fi tot mai mult ceea ce municipiile o vor face să fie, o vor determina să fie.”

Argumentul este acesta: că există o concentrare atât de mare a oamenilor în orașe, că atâtea orașe mari au fost construite în țară, că aceste orașe dețin o astfel de poziție încât ele vor trasa calea pe care o va urma națiunea, și că aceasta nu mai depinde de restul populației din afara orașelor, ci calea pe care o urmează orașele va fi calea pe care va merge națiunea, și cum vor fi orașele așa va fi și națiunea. Chiar lăsând la o parte religia, marile orașe dirijează curentul politic al țării. Observați că acești lideri religioși înțeleg aceasta, și de aceea acționează pentru a controla orașele, își croiesc drumul pentru a obține controlul asupra lor ca apoi, prin acestea, să conducă națiunea.

S-a putut vedea din toate acestea că fiecare dintre aceste declarații pe care le-am citit sunt mereu și mereu declarații ale sistemului care a format papalitatea și a caracterizat papalitatea de la primul pas care a fost făcut de biserică în zilele lui Constantin și până astăzi. Oricine a parcurs această istorie știe că fiecare dintre aceste declarații pe care le-am citit este repetarea aceluiași lucru. Îi este greu cuiva care a parcurs această istorie să vadă imaginea papalității în situația expusă aici prin declarațiile pe care le-am citat din propriile lor cuvinte? Nu. Oricine a studiat această istorie nu poate să nu vadă chipul prezent, lucrând în același fel, pentru aceleași scopuri ca și papalitatea, și lucrează chiar înaintea ochilor noștri.

Cum ar putea cineva dintre noi să nu vadă realitatea că imaginea fiarei este pe deplin formată azi în fața națiunii și lucrează cu toată puterea insinuării – nu cu toată puterea legii, încă; pe aceasta încă nu o are cu totul în mâini, dar lucrează cu toată politica ei de insinuare, și prin toate aceste încălări, puțin câte puțin, ia în stăpânire aici, lucrează dincolo, pentru a obține controlul asupra a ceea ce conduce națiunea, iar apoi o modelează și o formează cum vrea.

Priviți la un alt aspect care arată spre chip. Cei care au citit istoria papalității și a apariției ei, a fiarei și a formării ei, știu că întreaga luptă și toate bătăliile pe care le-a dus papalitatea au fost purtate în orașe. Roma, Alexandria, Constantinopol, Antiohia, Ierusalim, Cartagina, Corint – principalele orașe – au fost terenul de lucru și teatrul în care papalitatea și-a desfășurat bătăliile câștigând controlul asupra Imperiului Roman, obținând acest control în toate orașele. Populația de la țară – eram gata să spun că ei erau considerați de o importanță secundară – dar în mod practic nici nu erau luați în considerare. Un episcop de țară era o ființă de rang foarte inferior. Episcopul de oraș era mult mai superior. Rangul episcopului era conform cu rangul marilor orașe. Iar episcopul orașului de frunte, care era Roma, deținea puterea de căpetenie; de aceea și prin aceea el putea să controleze mai multe elemente de care avea nevoie pentru a întări puterea papalității. În acest fel Roma a devenit scaunul, iar episcopia ei capul papalității – fiara.

Nu vedeți o totală asemănare cu ceea ce se desfășoară pe același teren în această țară, în încercarea de a obține controlul asupra marilor orașe – New York, Chicago, Philadelphia, Boston, St. Louis, Cincinnati, San Francisco; în toate se întâmplă același lucru – ligile municipale conduse de cler acționează pentru a controla orașele, pentru a le avea în mână și astfel să poată controla națiunea.

Nu acționează aceleași principii, aici și acum, în același fel ca și la apariția fiarei? Este posibil să închidem ochii în fața realității și să nu vedem că suntem în prezența lucrării acestui rău? Nu a sosit timpul plin de solemnitate să vestim cu voce tare solia de avertizare împotriva fiarei și chipului ei, cu cea mai puternică voce pe care o poate da puterea lui Dumnezeu?

Voi citi încă o declarație. Este din Herald and Presbyter din Cincinnati, Ian. 3, 1895. Scopul cel mai important pentru care ei își propun să folosească această putere, când o vor obține prin intermediul acestor guverne municipale, este arătat a fi impunerea duminicii. Articolul din care citesc este intitulat "Impunerea Legii".

"Legea este o regulă de acțiune sau conduită umană. Legea morală este acea descoperire perceptibilă a voinței divine, care este o obligație perpetuă și universală asupra tuturor oamenilor. De aceea ea există în conștiință și în cazul creștinilor nu va fi necesar o impunere cu forța. Dar este constatat în procesul de guvernare a societății că nu toți oamenii vor asculta de cele zece porunci, care au o aplicație universală, iar în cazul lor s-a găsit necesar să se atașeze pedepse, eforturi, și să li se impună ascultarea folosind brațul puternic al guvernării civile."

Aceasta, după cum toți pot vedea, este chiar poziția, învățătura și argumentul papalității. Vom avea ocazia să mai citim astfel de lucruri când vom ajunge la următoarea fază a acestui subiect, în lecția următoare.

"Una dintre cele zece porunci care este bine cunoscută legiuitorilor noștri și care a fost cuprinsă în statutele aproape a fiecărui stat este cea care conduce la serbarea respectabilă a Sabatului. Legiuitorii noștri au gândit că este necesar să-i împiedice pe răufăcători și pe cei vor să violeze sfințenia zilei celei sfinte a lui Dumnezeu prin interdicții speciale și pedepse pentru violarea acesteia. În orașul nostru călcarea pe față a acestei legi a fost atât de continuă și atât de sfidătoare încât i-a trezit pe creștini la un simț al datoriei lor față de stat și astfel s-a organizat Liga Reformei Municipale."

"Reforma Municipală" are ca scop reformarea orașului, la fel ca și "Civic Federation" în Chicago și "Society for the Prevention of Crime" în New York. Ele au același scop dar nu poartă același nume în toate orașele. Dar ce a provocat organizarea ei în Cincinnati? Ei bine, nerespectarea Duminicii. Ce a dus la apariția ei în Chicago? Nerespectarea Duminicii.

Prima ei acțiune a fost de a asigura închiderea teatrelor în Sabat. Pentru aceasta ar fi fost suficientă legea și forța poliției orașului care era capabilă să impună legea. Dar s-a găsit un om mai puternic decât legea, decât forța poliției, și decât elementele reformei din acest oraș, și acesta a fost primarul. Violatorii legii erau atât de numeroși încât dacă pentru fiecare era nevoie de jurați, era imposibil să fie judecați ofensatorii. Curțile au fost blocate și justiția obstrucționată.

Atunci a venit Liga în ajutorul Curții, având legea în spate, și a propus ca poliția să fie instruită să aresteze persoanele găsite în timp ce violează legea Sabatului. Aceasta urma să facă legea prohibitivă și să închidă teatrele chiar dacă ofensatorii nu erau pe deplin pedepsiți. Dar primarul a venit în ajutorul teatrelor și a interzis ofițerilor să facă arestări până când ofensa nu era completă, adică până la încheierea spectacolului.

Liga a apelat la comisarii de poliție, motivând că poliția nu era obligată să se supună ordinilor ilegale. Majoritatea comisarilor au decis că ofițerii trebuie să se supună ordinelor primarului, aceasta fiind necesar pentru o adevărată disciplină. Acum ce le mai rămânea de făcut celor ce erau de partea legii? Ei afirmaseră că Cincinnati este mai bine guvernat decât orice alt oraș de mărimea lui din țară, și iată că atât Boston, New York, Philadelphia și Baltimore erau capabile să închidă teatrele Duminică. Sunt multe de zis despre acționarea în instanță asupra primarului, în timp ce se înaintau petiții guvernului pentru înlocuirea comisarilor de poliție, despre apelul adresat alegătorilor care conținea întrebarea dacă magistratul șef al orașului își poate lua statutul de Dumnezeu și om încât să sfideze sentimentul moral al societății.

După cum vedeți aceasta a dus în primul rând la nevoia lor de a impune cu forța Duminică. Dacă aceasta nu se realizează spre satisfacția lor, atunci ei cer o "reformă municipală". Orașul merge spre ruină și este nevoie de un element nou pentru a-l salva. Dar cum vor ei să salveze orașul? Prin impunerea legilor duminicale, pentru ca Duminică să fie salvată, pentru ca națiunea să poată fi salvată. vedeți că unicul lucru urmărit, în orice acțiune, este impunerea Duminicii? Și noi știm că aceasta este formarea chipului fiarei și impunerea semnului fiarei.

De aceea, din toate aceste dovezi, reiese clar că țara se află în prezența chipului fiarei, care este viu și activ, și se străduiește să impună semnul.

SOLIA ÎNGERULUI AL TREILEA – Nr. 2

A.T. JONES – Predici

1895 – Buletinul Conferinței Generale

Lecția din seara aceasta se va ocupa cu studiul papalității, așa cum seara trecută ne-am ocupat cu chipul papalității. Și de data aceasta tot ce am să fac este să vă prezint dovezile, faptele; argumentele vor veni mai pe deplin după ce vom vedea ce se construiește pe ele. Declarațiile pe care le voi citi în seara aceasta vor fi din partea autorităților catolice – discursuri și ziare catolice.

Mai întâi voi citi din Discursuri Catolice din cadrul Congresului Catolic din Chicago din 1893, tipărit în Chicago Herald, Sept. 5, 6 și 7. Acestea sunt declarații pur și simplu paralele cu cele pe care le-am prezentat în lecția anterioară ca fiind ale celeilalte părți, sau mai degrabă ale celeilalte porțiuni din aceeași parte, iar apoi punându-le laolaltă așa cum am făcut cu celelalte, și având cele două lecții, va fi destul de ușor să vedeți paralelele – aproape cuvânt cu cuvânt le veți regăsi în unele dintre ele – și că ele sunt identice în principii și în scopuri.

Voi citi mai întâi dintr-o adresă trimisă Congresului Catolic din Chicago în Sept. 4, legat de “Influența Cetățenilor Catolici”, de Walter George Smith, publicat în Chicago Herald din Septembrie 5, 1893.

“Biserica și statul ca și corporații sau corpuri de guvernare exterioară, sunt într-adevăr separate în sferile lor, iar biserica nu absoarbe statul și nici statul biserica, dar ambele sunt de la Dumnezeu, și ambele lucrează pentru același scop și când fiecare este corect înțeles, atunci nu există nici o antiteză sau antagonism între ele. Oamenii îi slujesc lui Dumnezeu slujind statului, la fel de direct ca și când slujesc bisericii. Cel ce moare pe front, luptând pentru țara lui, este alături de cel ce moare pentru credința sa. Virtuțile civice sunt ele însele virtuți religioase, sau cel puțin virtuți fără de care nu există virtute religioasă, la fel cum omul care nu-și iubește fratele, nu-L iubește și nu-L poate iubi pe Dumnezeu.”

Aceasta se aseamănă, după cum vă amintiți, cu declarațiile de seara trecută că “Tot mai aproape de Tine” și “Drapelul presărat cu stele” sunt “ambele imnuri creștine” pentru cel care înțelege acest lucru. Puteți observa că aceasta face ca guvernul să fie cu totul religios, egal cu biserica.

“Biserica [se referă la biserica catolică] în toate veacurile a fost cea mai democratică dintre toate organizațiile; numai biserica a învățat adevărata teorie a fraternității și egalității tuturor oamenilor în fața lui Dumnezeu, și la preceptele ei trebuie să privească omenirea pentru fondarea măsurilor lor pentru ieșirea din pericolele prezente.”

Se referă la pericolele prezente legate de problemele sociale, conflictul dintre muncă și capital, și toate controversele atât de numeroase astăzi în Statele Unite.

O altă declarație din același ziar este din discursul lui Edgar H. Gans intitulat “Biserica Catolică în America” publicat în Chicago Herald, sept. 5, 1893. Vorbind despre spiritul libertății exemplificat în Statele Unite și adunând declarații privind spiritul libertății, citând din Webster, vorbitorul spune:

“Biserica Catolică spune bun venit acestui spirit plin de strălucire și frumusețe, și îl îmbrățișează, pentru că ea este mama lui adoptivă. Cu o gingașă devoțiune ea l-a hrănit de-a lungul anilor. De-a lungul timpului ea l-a salvat tot mereu din mâinile îndrăznețe și lipsite de pioșenie ale despoților, fie ei regi, împărați sau majoritatea populară întronată. În biserica lui Dumnezeu se află singurul cu adevărat suveran și sursa oricărei puteri. Suveranitatea poporului îi este acordată de către el ca o dovadă de încredere sacră, și ei trebuie să folosească această încredere pentru binele tuturor.”

Vom vedea din enciclica papei că el, în locul lui Dumnezeu, este gardianul și sursa acestei suveranități. Citim acum declarația din încheierea discursului lui Mr. Gans. Declarația este identică cu una pe care am citit-o seara trecută:

“Avem printre noi profeții lui Israel ai noștri, împuterniciți divin, așa cum erau oamenii sfinți din vechime, ca să ghideze, să instruiască, să înobileze și să ridice națiunea, iar poporul american va obține cea mai mare glorie când va căuta cuvintele înțelepciunii și adevărului de pe buzele acestora – când ei în mod voluntar se vor supune blândeii purtări de grijă a preoților și episcopilor sfintei Biserici Catolice.”

Aceste declarații nu au nevoie de comentarii. Amintindu-vă declarațiile pe care le-am citit seara trecută, vă va fi destul de ușor să faceți legătura între ele.

Citim acum din discursul episcopului John A. Waterson de Columbus, în cadrul Congresului Catolic, publicat în Chicago Herald, noiembrie 6. Vorbirea sa se referă la Leo și Satolli, iar vorbind de Leo, spune următoarele:

“Prin demnitatea și bunătatea lui personală, prin înțelepciunea practică a învățăturilor sale și fermitatea faptelor sale, el face ca lumea să înțeleagă că papa este o personalitate marcantă în lume și pentru lume. [Ovații puternice.] Și intelecte până acum rebele se obișnuiesc cu gândul că, dacă societatea va fi salvată din

starea ei care este mai rea în anumite privințe decât cea a timpurilor păgâne, salvatorul urmează să vină de la Vatican. [Din nou ovații.]”

Altă declarație din Herald, septembrie 7, făcută de Katherine E. Conway. Articolul ei este intitulat “Să facem America o țară Catolică”, și spune aceasta:

“Misiunea voastră este de a face din America o țară catolică. Aceasta a fost urarea Arhiepiscopului Ireland către delegații reuniți ai Congresului Centenarului Catolic din Baltimore acum patru ani. Și aceasta este însărcinarea cu care i-a trimis la casele lor. Entuziasmul religios și patriotic era la culme, și toate inimile erau gata să răspundă la fel cu cele ale primilor cruciați la chemarea lui Peter the Hermit. “Dumnezeu va face aceasta”.”

Aceste adrese arată că ținta și lucrarea papalității este exact aceeași cu ceea ce am citit seara trecută.

Mă întorc acum la alte câteva declarații făcute toamna trecută în legătură cu enciclica papei. O scrisoare de la Roma datată în octombrie 14, 1894, tipărită în Catholic Standard din noiembrie 3, 1894, spune:

“Statele Unite ale Americii, se poate spune fără exagerare, constituie preocuparea supremă a lui Leo XIII în guvernarea bisericii Romane și universale Catolice.”

Aș vrea să comentez puțin aceste lucru. De ce se gândește Leo atât de constant la Statele Unite? Oh, pentru că aceasta privește guvernarea bisericii Romane și universale Catolice. Deci scopul pentru care vrea să folosească Statele Unite este un anumit scop în guvernarea bisericii Catolice din întreaga lume.

“El este una dintre inteligențele alese ale Lumii Vechi, ce privește steagul înstelat de la Washington ridicându-se la zenitul cerurilor. Acum câteva zile, primind un american eminent, Leo XIII i-a spus: “Statele Unite sunt viitorul, noi ne gândim la ele fără încetare”. Politicianul neatent, observatorul superficial, în Europa și în America, este uimit de această simpatie persistentă pentru poporul american și de grija pentru interesele sale generale. Dar cei care cunosc sufletul ardent al papei, neobosit pentru ceea ce este bun, zelos pentru tot ceea ce este mare și roditor; filosoful care observă toate orizonturile intelectuale, sociale și religioase; omul de stat care judecă lucrurile în lumina ideilor guvernatoare și centrale; toți aceștia citesc în inima Sfântului Părinte motivele pentru rezoluțiile lui hotărâte și pentru devoțiunea sa față de ideile americane. Această simpatie deja citită are la bază interesele fundamentale ale Sfântului Scaun.”

Deci interesele fundamentale ale sfântului scaun sunt ideile pe care se sprijină întreaga structură, iar simpatia pentru America își are baza în aceste idei fundamentale legate de interesele sfântului scaun al “bisericii Romane și universale”.

Această simpatie deja observată își are bazele în interesele fundamentale ale sfântului scaun, în concepția specială a piesei ce va fi jucată, și în poziția pe care o va deține papalitatea în timpurile ce vor veni.

Aceasta arată imediat mai clar că papalitatea privește spre timpurile care vin cu un interes care le absoarbe pe toate celelalte. Ea caută să se pregătească în orice fel posibil pentru a da față cu lucrurile ce sunt gata să se arate, după cum spune ea, în timpurile ce vor veni. Și ea vrea să se folosească de Statele Unite, cu ajutorul cărora să se îmbrace și să se pregătească să întâmpine cu succes acele lucruri ce se vor arăta în vremurile ce vor veni. Voi citi mai departe legat de același subiect:

“Interesul este nevoia în care se află Roma, de a-și direcționa drumul în acord cu semnele timpului și cu transformările de pe suprafața agitată a lumii. Concepția specială este sentimentul adânc înrădăcinat că biserica Europei trebuie să-și reînnoiască instrumentele și metodele în adaptarea principiilor neschimbabile la împrejurările schimbătoare și la noile condiții... În această evoluție, în ochii Papei, are o misiune de îndeplinit. Pentru a împlini această misiune ea trebuie să se adapteze la schimbările care s-au produs sub acțiunea forțelor universale. Biserica de stat, catolicismul oficial, relațiile privilegiate, legale și strânse între cele două puteri, legătura clerului cu partide politice, organizații ecleziastice feudale, tot cadrul extern al Bisericii trebuie să fie transformat, reînnoit, probabil chiar înlăturat cu totul. Acesta este gândul central dominant care marchează ultima jumătate din prezentul pontificat de la data incidentului Knights of Labor și a enciclicii Rerum Novarum până la cea a enciclicii către poporul francez. În prima parte a domniei Sale Leo XIII a făcut pace, a liniștit, a vindecat. El a fost Papă al păcii și odihnei. După ce a pecetluit carta el a devenit Papă al acțiunii. Dar cum poate fi creat acest nou tip clerical?”

Unde poate găsi clerul, forma ecleziastică prin care acest plan să poată fi realizat și să fie făcut de succes în Europa și în lume? Pentru că Europa trebuie să fie reîntinerită, remodelată, re-animată. Unde va găsi ea modelul după care să remodeleze Europa?

De la cine să îl copieze? Care civilizație, ce țară, ce filosofie îl va furniza? N-ar fi un hazard să-l creeze dintr-o mișcare? Nu ar fi mai bine să-și unească forțele cu o națiune care are un model în parte, unde există cel puțin în stare brută? Nu ar fi destul să-l șlefuiască, să-l finiseze și să-l folosească? Acest model este cel american; este democrația americană care cuprinde libertatea, legea de obște, plină de viață și exuberantă, fără legături restrictive și fără birocrație istorică.”

Fundamentul pentru sprijinul acordat tuturor legilor duminicale în toate statele este “legea de obște”.

Această lege este o descendență directă a legii canonice. Când papalitatea era statul, iar statul era supus regulilor papalității, legea canonică era ceea ce acum este legea de obște. Iar statele care pretind că s-au separat de papalitate clădesc încă precepte religioase bazate pe “legea de obște”. Și pentru că întreaga structură juridică a Statelor Unite este clădită pe legea de obște pentru a sprijini duminica, papalitatea se îndreaptă spre ea, bucurându-se să găsească aici un model gata făcut, la îndemâna ei, după care să-și poată remodela formele ecleziastice în Europa și în întreaga lume.

Altceva. Voi mai citi încă o dată această frază:

“Acest model este cel american; este democrația americană care cuprinde libertatea, legea de obște, plină de viață și exuberantă, fără legături restrictive și fără birocrație istorică.”

Papalitatea este foarte neliniștită de orice legături restrictive; nu vrea să existe așa ceva. O mare descoperire pe care Leo XIII a făcut-o, și pe care nici un papă dinaintea lui nu a remarcat-o, se vede în schimbarea făcută de Leo și preluată de cei care conduc interesele sale în această țară – schimbarea este făcută pe baza propoziției din Constituția Statelor Unite: “Congresul nu va face nici o lege cu privire la stabilirea vreunei religii sau interzicerea liberei ei exercitări.”

Leo a descoperit că papalitatea poate fi introdusă în această țară pe orice cale și prin orice mijloc posibil, iar Congresului îi este interzis de lege să o oprească în vreun fel. Aceasta este o descoperire pe care nimeni înaintea lui nu a mai făcut-o, și de aceea el aprobă întru totul Constituția Statelor Unite.

Desigur, noi știm că aceasta s-a intenționat să fie exprimarea voinței poporului american ca religia să nu aibă loc în problemele guvernamentale și în nimic din ce are vreo legătură cu ele. Dar papalitatea nu este satisfăcută dacă nu poate pune mâna pe tot ce ține de guvernământ pentru a le folosi în interesele bisericii, iar Leo XIII și-a dat seama că poate obține toate acestea sub acoperământul unei declarații constituționale care intenționa să prevină tocmai așa ceva pentru totdeauna.

Astfel, violând pe față constituția, papalitatea se va infiltra în guvern și apoi va susține cu neclintire această propoziție ca pe o barieră împotriva oricui ar vrea să o oprească în vreun fel. Oricui va vorbi împotriva lucrării papalității i se va spune că “violează constituția Statelor Unite” în spirit, deoarece constituția spune că nimic nu poate fi făcut în ce privește vreo religie sau stabilirea ei. Când un cetățean al Statelor Unite se va ridica să protesteze împotriva papalității și a tot ceea ce este împotriva libertății și spiritului constituției, se va zice despre el că nu apreciază “libertatea constituției”: “noi iubim libertatea, noi apărăm constituția; noi suntem bucuroși că America are un astfel de simbol al libertății ca acesta”. Și într-adevăr sunt bucuroși.

“De aceea Papa Leo XIII își îndreaptă tot sufletul său plin de idealism către ceea ce este impropriu numit politica sa americană. Ar fi corect să fie numită politica sa catolic universală.”

Cum este politica sa în Statele Unite? Este o politică universală. Ceea ce face papalitatea în Statele Unite o face cu intenția de a influența toată lumea și de a aduce toată lumea în armonie cu ideile papale, și de reconstrui totul pe temeiul principiilor ei fundamentale.

“În această perspectivă vastă cât lumea largă, cu greutatea unei întregi epoci, trebuie văzută sosirea enciclicei către America. Cu scopul de a face o delegație [a lui Satolli] independentă și suverană [cum a și făcut-o], cu un tribunal ecleziastic suprem”

Aceasta înseamnă mult mai mult decât își închipuie mulți oameni; căci Satolli a făcut deja cunoscută învățătura conform căreia clerul din Statele Unite nu ar fi supus jurisdicției civile. Aceasta înseamnă într-adevăr un tribunal ecleziastic suprem.

“Să-l sprijine pe Monsignor Satolli și să-i facă misiunea permanentă și de succes, să evidențieze mijloacele de creștere a influenței și libertății, să continue politica de moderație și adaptabilitate care a adus pace națiunii, să se ocupe, într-un cuvânt, de toate problemele importante ale prezentului și să țintească spre bine prin modelul ecleziastic – modelul de viață pe care Leo XIII dorește, încet, încet, să-l aducă în folosință popoarelor vlăguite ale lumii vechi – aceasta este sublima inspirație a enciclicii către americani.”

Această declarație cu privire la felul în care vede el semnele timpului, această remodelare a papalității, chiar cu renunțarea dacă este nevoie la instituțiile și formele ei pe care le-a folosit cu succes de-a lungul anilor – toate acestea în vederea a ceea ce papalitatea va face în timpurile care vor veni – îmi reamintește traducerea ebraică a textului din Daniel 8:23. Traducerea Authorized Version spune “În timpul din urmă al împărăției lor, când călcătorii de lege vor ajunge la plinătate, un împărat cu o înfățișare aspră și care înțelege fraze tainice se va ridica”. Traducerea ebraică spune “un împărat cu o față nerușinată și care înțelege planuri (strategii) profunde”. Nu este descrisă aici papalitatea în felul în care am citit în seara aceasta din aceste documente? “Un împărat cu o față fără rușine care înțelege planuri profunde”.

Episcopul Keane, la întoarcerea din vizita sa făcută la Roma în octombrie trecut, spune într-un interviu publicat în Catholic Standard din Octombrie 13, 1894, în legătură cu același subiect:

“Episcopul Keane a vorbit foarte lejer despre recenta sa călătorie în străinătate și în special despre

marele interes pe care papa îl are față de America și față de interesele atât temporare cât și spirituale ale acestei țări. Papa crede că prosperitatea politică sau mai bine zis temporară a lumii trebuie să fie ghidată de Dumnezeu la fel ca și cea spirituală. Politica sa este de a le concilia pe cele două cât de mult posibil. Pentru realizarea scopului său Papa dorește să adapteze biserica pe cât de mult este posibil la condițiile existente ce caracterizează lumea în prezent și să o pregătească pentru cele ce vor caracteriza viitorul. El aseamănă lumea cu un om în care biserica reprezintă sufletul iar statul trupul. Ar trebui ca un om să fie nebun să cultive numai sufletul și să nu dea nici o atenție trupului, în același fel biserica nu-și poate permite să nu ia cunoștință de condițiile înconjurătoare. Odată cu creșterea trupului omului, sufletul său se dezvoltă; și odată cu înaintarea vârstei lumii, condițiile din jurul bisericii sunt supuse în același fel la schimbări. Ca urmare este scopul Papei acela de a feri de conflicte puterea temporară și cea spirituală.”

Deci papa încă își menține pretenția de a fi agentul lui Dumnezeu în conducerea acestor treburi. El stabilește ceea ce, spune el, e voia lui Dumnezeu în privința bisericii și a puterii temporare și spirituale, și de aceea el este cel care, în numele lui Dumnezeu, trebuie să le manipuleze și să spună cum trebuie să meargă ele laolaltă; el este cel care trebuie să le ferească de conflicte.

“Papa recunoaște realitatea că democrația este statul viitorului și că cei mai proeminenți exponenți ai acesteia astăzi sunt Franța și America. De aceea el privește cu un foarte mare interes spre aceste țări. În special acest lucru este real în cazul Statelor Unite, unde, papa crede că se află fortăreața catolicismului viitorului.”

Să ne întoarcem la cuvintele papei din enciclica sa publicată în Catholic Standard din Februarie 2, 1895. Această enciclică trebuie să fie citită de mai multe ori înainte să-i poți înțelege scopul ei real, de aceea am citit aceste declarații care o preced, ca să puteți prinde mai repede ce este spus în ea legat de acest subiect. În ea sunt discutate mai multe puncte, dar vom citi numai ceea ce este legat de acest subiect. După ce se adresează cu “Venerabili frați, sănătate și binecuvântare apostolică”, el spune:

“Am hotărât să vă vorbesc în mod particular, cu încrederea că noi vom fi, prin voia Domnului, de ajutor pentru cauza catolică printre voi. La aceasta ne vom referi cu maximum de zel și grijă, pentru că apreciem nespus și iubim foarte mult tânăra și viguroasa națiune americană în care discernem clar forțele latente pentru progresul civilizației la fel cu al creștinismului.”

Vorbind despre debarcarea lui Columb, spune:

“Așa cum arca lui Noe, înfruntând apele potopului, a purtat sămânța lui Israel împreună cu rămășițele omenirii, la fel corăbiile lansate de Columb pe ocean, au purtat spre regiuni de dincolo de mări germenii statelor puternice și ai principiilor religiei Catolice.

Și, acest fapt pe care îl amintim acum, s-a întâmplat fără un plan al Providenței Divine? Exact în timpul în care coloniile americane, cu ajutorul catolic, au obținut libertatea și independența, unindu-se într-o republică constituțională, și ierarhia ecleziastică s-a restabilit în mod fericit printre voi.”

Cu alte cuvinte, tocmai când libertatea și independența au fost câștigate și s-a născut această națiune, s-a născut deasemenea și ierarhia ecleziastică a bisericii catolice în această țară. Cele două aparțin aceluiași timp – vrea el să spună.

“Și tocmai când alegerile democratice l-au pus pe marele Washington la cârma republicii, primul episcop a fost instalat prin autoritate apostolică peste biserica americană.”

Aceste expresii nu sunt spuse fără un scop. Papalitatea intenționează ca biserica catolică să fie recunoscută de acum înainte ca biserica Americii. Citesc din nou:

“Binecunoscuta prietenie și relația interfamilială care subzista între acești doi oameni pare a fi o dovadă a faptului că Statele Unite ar trebui să se unească în înțelegere și prietenie cu biserica Catolică.”

Într-un alt pasaj, după ce declară ce fac episcopii în sinoadele lor și prin decretele lor, spune:

“Se datorează mulțumiri echității legilor din America și obiceiurilor bine rânduitei republici, pentru biserica din mijlocul vostru, neîmpiedicată de constituție.”

Constituția, așa cum o citim, a fost făcută cu scopul expres de a se opune Romei și de a feri țara de dominația Romei. Cei ce au alcătuit Constituția și istoria timpului în care a fost făcută, spun următoarele:

“Este imposibil pentru magistrat să-și adjudece dreptul de a prefera una dintre variatele secte care mărturisesc credința creștină, fără a ridica o pretenție de infailibilitate care ne-ar conduce înapoi la biserica Romei.”

Așa că, pentru a păzi poporul țării de dominația bisericii Romei, ei au specificat în Constituție că guvernul nu trebuie să aibă niciodată nimic de-a face cu religia. Dar Leo a descoperit că această lipsă de opunere prin Constituție, este cea mai bună susținere a ei, este marea ei șansă.

“Căci biserica din mijlocul vostru, neîmpiedicată de Constituție și de guvernul sau națiunea voastră, neîncătușată prin nici o legislație ostilă, protejată împotriva violenței prin legea de obște și imparțialitatea tribunalelor, este liberă să trăiască și să acționeze fără opoziție.”

Și ea acționează fără piedică. Nu vreau să spun că Constituția trebuia să aibă o astfel de formă încât Congresul să poată emite legi împotriva papalității. Nu, deloc. Cea mai sigură apărare împotriva papalității este Constituția așa cum este, dar sub circumstanțele actuale se face din ea cel mai sigur mijloc de a readuce dominația papală. Leo continuă:

“Totuși, deși toate acestea sunt adevărate, ar fi foarte eronat să tragem concluzia că în America trebuie să fie căutat cel mai de dorit tip de statut al bisericii, sau că ar trebui să fie în mod universal legal sau eficace ca așa să fie statul și biserica, după cum sunt în America, divorțate și nedeservindu-se reciproc.”

Deși biserica a prosperat sub această constituție și are în acest fel cea mai bună șansă și perspectivă față de orice alt loc de pe pământ, aceasta nu trebuie luată ca o dovadă că este bine ca statul și biserica să fie separate. Desigur că nu, deoarece, înainte să redea acest paragraf, el afirmase că acestea trebuie să fie unite. Iată cuvintele sale:

“Faptul că la voi Catolicismul este într-o stare bună, ba chiar se bucură de o creștere prosperă, este sub orice formă atribuit fecundității cu care Dumnezeu și-a înzestrat biserica, în virtutea căreia, fără ca oamenii sau circumstanțele să interfereze, ea se extinde și se propagă în mod spontan. Dar ea ar fi adus roade mai abundente dacă, pe lângă libertate, s-ar fi bucurat de favoarea legilor și de patronajul autorității publice.”

Nu este destul să fie liberă și nemolestată; ea trebuie să fie favorizată și susținută pentru a fi mulțumită, și deși constituția o lasă complet neîncătușată, nu este destul. Cu toate că prosperă, nu îi este destul. Nimic nu o poate satisface decât faptul de a fi susținută și favorizată de legi și de autoritatea publică.

Cât despre stabilirea delegației apostolice, adică instalarea lui Satolli, ascultați cuvintele sale. Sunt pline și ele de înțeles:

“Prin această acțiune, cum am arătat în altă parte, am dorit, mai întâi de toate, să atestăm că în judecata și în afecțiunile noastre, America ocupă același loc și drepturi ca celelalte state, fie ele cât de puternice sau imperiale.”

Prin instalarea lui Satolli aici, el sugerează, și spune prin aceasta, că America astăzi, Statele Unite, ocupă același loc și are aceleași drepturi ca celelalte state, oricât de puternice sau imperiale ar fi – ca Austria, Spania, Franța – oricare dintre ele, după cum este spus în acest articol apărut în Lansing, Michigan, în Republican din Septembrie 24, 1894.

“Rescrierile papale ridică Statele Unite în primele rânduri, ca o națiune catolică. Până acum această țară se înfățișase bisericii ca un domeniu “misionar”. Nu avea mai multă recunoaștere oficială la Roma decât avea China... Prin noua rescriere [și deasemenea prin această enciclică] țara nu mai este supusă acum propagandei ci este declarată a fi o țară catolică.”

Da, “o țară catolică”, la fel cu celelalte state, “fie ele oricât de puternice sau imperiale”.

“Mai mult, avem în vedere să strângem mai mult legăturile datoriei și prieteniei care vă leagă pe voi și pe atâția mii de catolici cu Sfântul Scaun. De fapt masele de catolici înțeleg cât de salutară va fi această acțiune a noastră; mai mult, ei văd că este potrivită cu obiceiul și cu politica Sfântului Scaun. Căci încă din antichitatea timpurie a fost obiceiul pontifilor romani ca în exercitarea darului divin al primatului în administrarea bisericii lui Hristos, să trimită legați națiunilor și popoarelor creștine.”

Unde trimit pontifii legați? În țările misionare? Nu. În țările protestante? Nu. În țări, popoare sau națiuni păgâne? Nu, ci în “națiunile și popoarele creștine”. Cum și-a dat seama papalitatea că aceasta este o “națiune creștină” căreia poate să-i trimită un legat? Păi, Curtea Supremă a Statelor Unite a spus că “aceasta este o națiune creștină”. Până când nu s-a făcut această declarație, legația nu a fost confirmată și delegația nu a fost trimisă și stabilită aici în mod permanent.

“Legaii... care suplinesc locul său [al papei], pot corecta erori, pot netezi drumurile denivelate și pot administra oamenilor încredințați grijii lor mijloacele crescânde de salvare... Autoritatea lui nu e de nesocotit pentru păstrarea în mulțime a unui spirit supus.”

Apoi vorbind despre ce va face cu episcopii și cum îi va ajuta și va păstra lucrările administrației și diocezelor lor, spune că totul este făcut ca toți “să poată lucra împreună cu energiile unite pentru a promova gloria bisericii americane și bunăstarea generală.”

“Este greu de estimat bunele rezultate care se vor revărsa din armonia dintre episcopi. Poporul nostru va fi edificat și forța exemplului își va avea efectul asupra celor care vor fi convinși de acest singur argument că apostolatul divin a trecut prin moștenire în rândul episcopatului catolic.”

“O altă considerație cere atenția noastră serioasă. Toți oamenii inteligenți sunt de acord, și noi înșine am lăsat cu plăcere să se înțeleagă mai presus de toate, că America pare a fi destinată pentru lucruri mai mari.”

Observați că el privește spre America destinată pentru acele lucruri mai mari din “timpul care va veni”.

“Este dorința noastră ca biserica catolică nu doar să împărtășească această opinie, dar să și ajute la

realizarea acestei perspective mărețe. Noi credem că e drept și corect ca ea, folosindu-se de oportunitățile care i se oferă zilnic, să țină pasul cu Republica în marșul progresului, în același timp străduindu-se din toate puterile ca, prin virtuțile și instituțiile ei, să ajute la creșterea rapidă a Statelor. Ea își va atinge ambele obiective cu atât mai ușor și mai din plin, proporțional cu măsura în care viitorul va găsi o constituție perfecționată. [Adică o constituție a bisericii]. Dar care este rostul legației [a poziției lui Satolli] de care vorbim? Sau care este scopul ei final, dacă nu acela de a face să fie întărită constituția bisericii, iar disciplina ei să fie fortificată?”

Iată întreaga situație. Biserica se vede în nevoia de a avea o nouă formă, un nou model și un nou cadru în care să-și desfășoare lucrarea și să-și impună doctrinele și dogmele ei popoarelor de pe pământ. Statele Unite conduc națiunile, iar biserica se unește cu Statele în această lucrare în vederea vremurilor care vor veni și, schimbându-și haina, remodelându-se, intenționează să folosească această națiune ca agent de vârf al planurilor ei. Iată o metaforă mai sugestivă a acestui fapt, folosită în scrisoarea de la Roma citată în Catholic Standard din Noembrie 3, 1894:

“În mintea Papei Leo XIII, atât de receptivă vederilor largi și roditoare ale cardinalului Gibbons și ale Monsignorilor Ireland și Keane, Europa trece printr-un proces de ieșire din mlaștina ei.”

Europa se raportează la papalitate ca șef al tuturor, și ea dorește “să iasă din mlaștină, așa cum șarpele își părăsește pielea”. Referindu-ne la acest argument, și permițând papalității să vorbească ea însăși, aceasta este o metaforă foarte potrivită, pentru ca Scriptura spune că papalitatea este insuflată de către “șarpele cel vechi”. Este corect, ea își leapădă pielea ei veche, zbârcită, roasă și se înfățișează apoi într-o piele nouă, atât de frumoasă și fină încât protestanții gândesc că este o cu totul altă făptură. Dar Dumnezeu spune că este același șarpe bătrân, fie că este în aceeași piele sau în alta. Este același șarpe vechi în pielea cea nouă, care lucrează în același fel, pentru aceleași scopuri, pentru a-și aduce popoarele sub mâna sa; vrea să facă aceasta și o va face.

Trebuie să mai citesc câteva declarații și să mai fac câteva comentarii. Citesc din Catholic Standard din Noembrie 3, 1894, după cum urmează:

“Are loc o trezire, o metamorfoză, o tulburare și o speranță. Tradiția spune că în vechea Romă existau niște așteptări stranii în timpul în care avea loc tragedia de pe Golgota, și chiar și acum voci misterioase pot fi auzite anunțând că Marele Pan a murit. Ce nouă orânduire se va ridica? Va fi omenirea încă odată înșelată? Și vor apărea vechile rele sub nume nou, arătându-se popoarelor lumii încă odată cu dumnezei falși? Cine știe?”

Ideea sugerată aici este că nimeni nu știe care va fi răspunsul. Apoi el spune:

“Ceea ce știm este că lumea este în agonia morții ei.”

Nu este timpul ca și adventiștii de ziua a șaptea să știe aceasta? Papalitatea știe că lumea este în agonia morții. Voi știți aceasta? Dacă știți, nu trebuie ca și voi să o spuneți lumii, așa cum și papalitatea o spune? Pentru ce ne-a dat Dumnezeu această solie în acești ani, dacă nu pentru a putea arăta că lumea este în agonia morții și pentru a le putea spune oamenilor aceasta, ca ei să se poată întoarce la Sursa vieții și să fie salvați când agonia va ajunge la final? Papalitatea știe aceasta și acționează în acest sens. Voi citi urmarea frazei acesteia:

“Ceea ce știm este că lumea este în agonia morții ei, și că intrăm în noaptea care în mod inevitabil precede dimineața.”

Desigur că intrăm. “Străjerule, cât mai este din noapte? Străjerule, cât mai este din noapte? Străjerul spune: vine dimineața și deasemenea și noaptea”. (trad. eng.)

În această evoluție, biserica, în ochii papei, are o misiune de îndeplinit.

Aceasta e în vederea vremurilor care vor veni. Ce vede ea? O lume în agonia morții. Toate națiunile tulburate, societatea chinuită, totul se fărâmițează. Papalitatea vede tot ce se întâmplă și așteaptă să se ajungă la capăt, și din agonia și din fărâmițarea ce are loc, ea așteaptă să-și înalțe încă odată supremația peste popoare, așa cum a făcut în vechime. Și o va face, noi știm aceasta. Scripturile o arată.

Ea vede exact ce vedem și noi. Noi vedem lumea în agonia morții. Vedem societatea sfâșiindu-se în bucăți. Vedem tronurile tremurând. Și ea vede aceasta, și dorește să se înalțe peste ceea ce va ieși în final din toate acestea. Noi vedem venirea ei. Știm că va face aceasta, căci triumful ei vine în urma acestei agonii. Ea dobândește o nouă viață și apoi se slăvește pe sine, trăind în desfătare... spunând în inima ei, “șed ca împărăteasă, nu sunt văduvă și nu voi vedea întristarea”. De aceea plăgile ei vor veni într-o singură zi. Moartea, tânguirea și foametea. Și ea va fi arsă cu totul în foc, căci puternic e Dumnezeu care o judecă”.

Nu ne aflăm chiar în tornada evenimentelor care aduc aceste lucruri? Suntem, și ea înaintează. Pentru ce suntem aici dacă nu pentru a spune oamenilor acestei lumi că se află în agonia morții și pentru a-i chema să fugă la Cel care este viața tuturor?

Nu are papalitatea experiență în acest lucru? În mod practic, nu a mai văzut papalitatea lumea într-o

agonie de moarte? Imperiul roman constituia lumea, toată civilizația era cuprinsă între granițele sale, era sub controlul său. Papalitatea a văzut imperiul roman destrămându-se în bucăți; a văzut atunci anarhie universală. Aceea fiind lumea atunci, și fiind în acea stare, ea a mai văzut o dată lumea în agonia morții, și din acea agonie a lumii ea s-a înălțat la supremația pe care a avut-o în Evul Mediu și a făcut relele care au adus blestem lumii atât de multă vreme. Ea vede aceleași elemente din nou la lucru – din nou aceeași mișcare înaintând printre popoare, și ea deja se feliicită. “Am făcut-o o dată. O dată m-am ridicat peste ruina acestor nații. O voi face din nou. Aceasta a demonstrat lumii de atunci că eram superioară tuturor celor pământești. Aceasta va demonstra lumii de astăzi – așa extinsă cum este – că “Eu sunt, și numai eu”. Eu voi fi pentru vecie. “Șed ca împărăteasă, nu sunt văduvă, și nu voi ști ce este tânguinea”. Acesta e tonul ei, pentru aceasta vegheză ea, Dumnezeu ne-a descoperit aceste lucruri în profețiile pe care le avem în față și El vrea ca noi să vestim tuturor oamenilor că lumea este în agonia morții. Papalitatea s-a ridicat pe ruina agoniei morții lumii romane, și după modelul experienței ei din vechime, ea speră să facă din nou același lucru. Ea va succeda, este sigur. Și este la fel de sigur că succesul ei va fi ruina ei sigură, și de aceea, “Ieșiți afară din ea poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu fiți loviți cu urgiile ei”.

SOLIA ÎNGERULUI AL TREILEA – Nr. 3

A.T. JONES – Predici

1895 – Buletinul Conferinței Generale

Am văzut dovezile care ne descoperă existența și lucrarea activă atât a fiarei cât și a chipului ei în Statele Unite – ambele, chiar acum sunt gata să pună mâna pe puterea supremă, pe puterea guvernamentală, și să o folosească pentru a impune același lucru: semnul farei. Solia noastră avertizează împotriva acestui fapt. “Dacă se închină cineva fiarei și chipului ei și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea din vinul mâniei lui Dumnezeu”. Însă, nu este destul să spunem oamenilor că drumul pe care îl urmează acestea este greșit, dacă nu le dovedim că așa stau lucrurile. Nu este destul să spunem aceste lucruri, dacă nu-i putem face să le vadă din Scripturi. De aceea, lecția pe care o vom studia acum arată motivele pentru care acest lucru este rău.

Vom începe cu Filipeni 3:20, citind din Revised Version. “Cetățenia noastră este în cer, de unde Îl așteptăm pe Mântuitorul, Domnul Isus Hristos.” Aceasta este declarația Domnului despre orice creștin. Cetățenia oricărui creștin este în cer. The Authorized Version spune: “Conversația noastră este în cer”, iar acest cuvânt, “conversație”, nu înseamnă că numai cuvintele noastre și conversația pe care o avem unii cu alții, când vorbim despre problemele noastre comune, sunt cerești, ci și modul nostru de viață, conduita noastră, umblarea noastră., sunt în cer.

Dacă cetățenia noastră, cetățenia fiecărui creștin, este în cer, ce are de-a face un cetățean al cerului, al guvernului ceresc, cu treburile politice sau guvernamentale ale vreunui alt guvern sau împărăție? De fapt ce are de-a face un cetățean al unui guvern oarecare cu interesele sau managementul politic al unui alt guvern?

Acei oameni despre care am citit în lecțiile anterioare, mărturisesc a fi cetățeni ai împărăției cerului, afirmă că sunt aceia despre a căror cetățenie Scriptura spune că este în cer, dar ei se amestecă tot timpul în lucrările politice ale guvernelor acestui pământ. Ei spun că au cetățenia în cer și totuși manipulează treburile împărăției de pe pământ! Ei spun că sunt cetățeni ai împărăției lui Dumnezeu, și totuși vor să regleze problemele guvernelor omenești. Dar, a face așa, niciodată nu poate fi drept.

Dacă un cetățean al Marii Britanii ar veni în Statele Unite, păstrându-și cetățenia în Marea Britanie, și ar lua parte, sau ar încerca să participe la treburile politice ale Statelor Unite, acțiunea sa nu ar fi acceptată de nici un cetățean al Statelor Unite. Indiferent cu ce partid ar voi să se unească și să lucreze, ei nu l-ar primi. Ei i-ar spune: “aceasta nu este treaba ta; tu nu ești de aici; tu ești cetățean al unui alt guvern. Dacă legile acestei țări nu-ți convin, nu e nici o problemă. Sistemele politice ale acestei țări sunt pe placul nostru, iar dacă ție nu-ți plac, nu te amesteca, sau schimbă-ți cetățenia, mută-ți-o aici, iar apoi poți începe să discuți legile, cum ar trebui să fie făcute sau cum ar trebui să fie.

Voi știți că așa stau lucrurile. Voi știți că în acest fel ar fi tratat un cetățean al unei alte țări dacă ar încerca să manipuleze, să controleze, sau să ia parte la interesele politice ale acestei țări. Aceasta nu-i neagă dreptul de a trăi aici; o poate face. Dar ce este negat, este dreptul său de a avea ceva de-a face cu cetățenia acestei țări sau cu problemele politice ale acestei țări.

Pentru că cetățenia creștinului este în cer, aceasta în sine, tocmai principiul cetățeniei, îi interzice să ia parte la interesele politice ale unui alt guvern, fie acesta și guvernul Statelor Unite. Și așa este. Este chiar în natura lucrurilor. Așa este chiar în principiul cetățeniei.

Ca să nu stăruim prea mult asupra unui text, deși fiecare text ce va fi citit va spune același lucru, deschideți la 2 Corinteni 5:20: “Acum noi suntem ambasadori ai lui Hristos, și ca și cum Dumnezeu v-ar implora prin noi: vă rugăm în numele lui Hristos, împăcați-vă cu Dumnezeu.” Acest text nu se referă numai la slujbașul rânduit, căci toți cei ce primesc harul lui Dumnezeu au de îndeplinit slujba aceasta; ei sunt slujitori ai acestui har. Este scris: “după cum ați primit darul, așa să vă slujiți unii altora, ca buni administratori ai harului nespus de felurit al lui Dumnezeu”. Chiar dacă ar fi limitat la slujire, acest text nu ar fi nelalocul lui în această legătură, pentru că slujbașii bisericești sunt cei care conduc această lucrare a fiarei și a chipului ei, și ei dirijează toată mișcarea, conducând poporul aflat în grija lor, pe aceste căi rele și întortocheate.

Așadar “noi suntem ambasadori ai lui Hristos”. Un ambasador este cineva trimis, acreditat de către un guvern ca reprezentant al aceluia guvern într-o altă țară. În principiu titlul de ambasador îi interzice orice interferență de orice fel cu interesele politice ale guvernului către care este acreditat. Dacă ambasadorul Britaniei în Statele Unite ce se află azi la Washington – sau ambasadorul Franței sau al altei țări – și-ar exprima opinia asupra problemelor politice ale acestei țări, sau ar lua parte la ele, suveranul său ar fi imediat anunțat și i s-ar cere să fie retras imediat din poziția de ambasador în această țară.

Așa ceva s-a întâmplat cel puțin de două ori, de când știu eu. O dată, sub administrația lui Grant,

ambasadorul rus în această țară a lăsat să se înțeleagă ceva legat de o anumită problemă politică, ceva nesemnificativ ce nu a implicat nici o schimbare politică. Totuși el a fost retras din poziția sa din această țară. În timpul campaniei electorale între Cleveland și Harrison, vă amintiți că ambasadorul britanic în această țară, Sackville-West, a primit o scrisoare de la Mr. Murchson din California, care pretindea – o fi adevărat sau nu – a fi supus al Britaniei, iar în scrisoare se aflau anumite întrebări și observații legate de desfășurarea campaniei electorale prezidențiale. Ambasadorul britanic a răspuns scrisorii și a exprimat o opinie. Scrisoarea a fost publicată și imediat s-a trimis o telegramă curții St. James, cerându-se retragerea sa, iar el și a fost retras.

Am amintit aceste lucruri doar pentru a ilustra principiul aflat la baza funcției de ambasador, recunoscut printre oameni și nații.

“Noi suntem ambasadori ai lui Hristos”. Acești conducători bisericești ce construiesc fiara și chipul ei, mărturisesc a fi ambasadori ai lui Hristos, totuși, ei nu numai că își exprimă opiniile, dar și propun legi, manipulează campaniile electorale, modifică politica și cursul politic al guvernelor țărilor către care sunt acreditați. Astfel ei violează primul, ultimul și orice principiu implicat în funcția de ambasador.

Deci există două motive distincte date în aceste versete clare. Este același principiu exprimat în două feluri, care demonstrează că drumul urmat de acești așa numiți cetățeni ai împărăției cerești, care spun că sunt ambasadori ai lui Hristos, este absolut greșit. Iar predicarea soliei noastre și a avertizării împotriva închinării în fața fiarei și chipului ei, împotriva relelor care sunt rezultatul firesc al violării principiilor expuse mai sus, opoziția noastră față de aceasta, avertizarea împotriva acestor lucruri, trebuie să fie din principiu și nu doar din teorie sau politică. Dacă vorbirea împotriva acestor lucruri nu este fondată pe principiu și nu este loială principiului, atunci nu va fi de nici o valoare. Dacă noi susținem doar în teorie că aceste lucruri sunt rele, și dacă ne opunem lor doar cu cuvintele Scripturii, dar în practică noi înșine violăm principiul, vorbirea noastră nu valorează nimic. Deci noi trebuie să fim legați de principiu în această problemă, și aceasta din principiu și din loialitatea față de principiu, care vine din inimă – nu doar din teorie sau din asentiment. Principiile lui Isus Hristos vorbesc inimii. Ele țin de domeniul inimii și doar atunci au valoare, când au stăpânire asupra inimii. Dacă ele nu au stăpânire asupra inimii celui care va mărturisii aceste principii, acela le va viola în acțiunile sale, chiar dacă ar fi adventist de ziua a șaptea.

“Cetățenia noastră este în ceruri”, și dintre toți oamenii, noi avem”cetățenia în ceruri, de unde așteptăm pe Mântuitorul, Domnul Isus Hristos.”

“Isus a răspuns “Împărăția Mea nu este din lumea aceasta. Dacă Împărăția Mea ar fi din această lume, atunci slujitorii Mei ar fi luptat ca să nu fiu dat în mâinile Iudeilor.””

Dacă Împărăția Sa ar fi fost din această lume, atunci pentru ce împărăție ar fi luptat slujitorii Săi? Pentru o împărăție a acestei lumi. Pentru ce împărăție ar fi luptat? Pentru ce ar fi lucrat? Pentru împărăția lumii acesteia. Omul care luptă pentru o împărăție din lumea aceasta, care caută supremația și puterea într-o împărăție din lumea aceasta, își neagă legătura cu împărăția lui Isus Hristos, deoarece împărăția Sa nu este din lumea aceasta. Exact aceasta fac acei oameni care conduc mișcarea despre care am citit în cele două lecții anterioare. Ei caută să stăpânească asupra împărățiilor acestei lumi, să conducă guvernele lumii acesteia, să lupte, efectiv să ducă lupte în interesul guvernelor lumii acesteia, lucrează pentru a ocupa poziții în guverne și pentru a avea relații cu ele, și în felul acesta vestesc cu voce tare că aparțin acestei lumi și nu împărăției lui Hristos.

Un alt verset legat de aceasta se află în Luca 22:24-26: “Între apostoli s-a iscat și o ceartă, ca să știe care dintre ei avea să fie socotit cel mai mare” în împărăția pe care ei o așteptau să vină pe acest pământ – împărăția pe care se așteptau ca Isus să o instaureze, și despre care credeau că va fi o împărăție a acestei lumi, în care și ei urmau să ocupe un loc. S-a iscat o ceartă între ei ca să știe care dintre ei va fi socotit cel mai mare, care dintre ei va ocupa locul cel mai înalt în împărăția așteptată. Desigur că aveau o părere greșită despre împărăție, dar lecția pe care El le-a dat-o este valabilă în toate cazurile de acest gen.

“Isus le-a zis:”Împărății Neamurilor domnesc peste ele și celor ce le stăpânesc li se dă numele de binefăcători.””

Binefăcători; făcători de bine, agenți ai binelui! Exact aceasta afirmă că sunt acești conducători bisericești; agenți ai binelui pentru țară, pentru oameni, care lucrează pentru salvarea orașelor, statelor, națiunilor – în felul acesta ei vor să fie numiți bienfăcători. “Voi să nu fiți așa”. “Așa” cum? Aceștia domnesc și stăpânesc cu autoritate asupra lor. “Voi să nu fiți așa”. Unde? Să nu domniți și să nu stăpâniți unii asupra altora în biserică, în locul care vă aparține. Atunci cum să domniți și să stăpâniți asupra oamenilor într-un loc care nu vă aparține deloc?

Un alt verset în legătură cu cel citit mai înainte: ”Împărăția Mea nu este din lumea aceasta.”

“Mulțumind Tatălui, care v-a învrednicit să aveți parte de moștenirea sfinților, în lumină. El ne-a izbăvit de sub puterea întunerecului, și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui.” Col. 1:12,13.

Ceea ce vrem să studiem aici este contrastul între această lumină și întuneric. “Ne-a izbăvit de sub puterea întunericului”. Nu ne-a eliberat numai de sub puterea pe care întunericul o exercită asupra noastră, ci ideea este că ne-a eliberat de sub dominația, de sub conducerea, de sub guvernul întunericului; ne-a scos afară de sub jurisdicția puterii întunericului “și ne-a strămutat în Împărăția Fiului Său iubit.” (eng.)

“Întăriți-vă în Domnul și în puterea tăriei Lui. Îmbrăcați-vă cu toată armătura lui Dumnezeu, ca să puteți ține piept împotriva uneltirilor diavolului. Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor întunericului acestui veac.” Efeseni 6:10-12.

Aici este vorba de stăpânire, de conducere și de autoritatea care conduce întunericul acestei lumi. Noi avem de luptat împotriva acestora. Și doar aceia pot lupta cu succes care au fost eliberați de sub puterea acestui întuneric și au fost strămutați în împărăția Fiului Său iubit.

Prin ceea ce am spus nu afirm că regii și alți conducători politici ai guvernelor acestei lumi sunt “conducătorii întunericului” la care se referă textul. Textul nu este citat cu acest scop. “Conducătorii întunericului” la care se referă, știm cu toții, sunt puterile spirituale ale întunericului. Dar textul spune că aceste puteri spirituale sunt conducătorii întunericului acestei lumi. Și de aceea arată că această lume este în întuneric și aparține întunericului, și de aceea monarhiile și guvernele, care țin doar de această lume, sunt în și ale întunericului. Cu acest scop este citat textul.

Citiți în Efeseni 5:8: “Voi erați odinioară întuneric” Când? Când eram supuși “stăpânilor întunericului acestei lumi”, când eram în păcat.

“Odinioară erați întuneric; dar acum sunteți lumină în Domnul. Umblați deci ca niște copii ai luminii; căutați ce este plăcut înaintea Domnului.”

Guvernele, națiunile, organizațiile politice sunt din această lume; ele aparțin doar lumii acesteia. Iar lumea este sub stăpânirea întunericului. “Întunericul acopere pământul, și negură mare popoarele”. Guvernele și municipalitățile sunt ale împărăției lui Dumnezeu, sau ale lumii acesteia? Ele aparțin acestei lumi și doar acestei lumi. Și aceasta este a întunericului.

Dar cel care este scos din întuneric, eliberat de sub puterea acestui întuneric și strămutat în împărăția Fiului iubit al lui Dumnezeu, este din altă lume; aparține altei lumi. Este legat de o altă lume, care este lumea cerească. Capitala de care aparține este cetatea cerească. Acolo este cetățenia sa – sub stăpânirea și în lumea luminii. Dar ce legătură are împărăția luminii cu împărăția întunericului? Ce au de-a face cei care spun că aparțin lumii luminii, așa cum fac acei Reformatori Naționali, cu împărăția întunericului? Ce legătură pot să aibă de drept cu problemele întunericului, cu conducerea și stăpânirile care țin doar de această lume a întunericului? “Ce legătură are lumina cu întunericul?” (tr. engl.) Întrebarea este pentru această situație. Și același gând este exprimat chiar aici în legătură cu textul pe care îl studiem. Citiți acum toată ideea:

“Voi erați odinioară întuneric, dar acum sunteți lumină în Domnul; umblați ca niște copii ai luminii (căci rodul luminii stă în orice bunătate, în neprihănire și în adevăr), dovedind ce este plăcut înaintea Domnului. Să nu luați parte deloc la lucrările neroditoare ale întunericului, ba încă mai degrabă osândiți-le.”

Cât de mult din lume va fi cuprins sub stăpânirea fiarei și chipului ei? Toată lumea. Care este solia noastră? “Dacă se închină cineva fiarei și chipului ei”. Aceasta este solia noastră pentru lume. Pentru cât de mult din lume se va vesti această solie și și pentru cât de mult din lume este valabilă? Pentru toată lumea. Ce legătură este, atunci, între această solie și cuvântul – să “nu luați parte deloc la lucrările neroditoare ale întunericului, ba încă mai degrabă osândiți-le”? Va fi această solie o solie de osândire a oricui va fi implicat în lucrarea fiarei și chipului ei? Va fi.

Astfel lucrarea fiarei și a chipului ei este o lucrare care violează principiul cetățeniei în împărăția lui Dumnezeu, sau în orice altă împărăție; violează principiul funcției de ambasador al lui Isus Hristos, sau a oricărui fel de ambasador; violează principiul pe care Isus Hristos l-a stabilit printre ucenicii Săi în ce privește poziția și autoritatea; violează principiul Său care separă guvernul lui Dumnezeu de guvernele acestui pământ, care separă lumina de întuneric. Ceea ce se face este o încercare de a amesteca lumina cu întunericul, și doar întunericul este cel care caută să amestece guvernarea luminii cu guvernarea întunericului.

Mai sunt câteva texte pe care vreau să le citesc. Ioan 17:14 și mai departe, în rugăciunea lui Isus pentru ucenicii Săi: “Le-am dat Cuvântul Tău, și lumea i-a urât”. În alt loc El spune:

“Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce-i al ei, dar pentru că voi nu sunteți din lume ci Eu v-am ales din mijlocul lumii, de aceea lumea vă urăște. Amintiți-vă de cuvântul pe care vi l-am spus: slujitorul nu este mai mare decât Domnul său.”

Acum versetul 18: “Dacă vă urăște lumea, știți că pe Mine m-a urât mai întâi”. În alt loc veți găsi declarația lui Isus: “Lumea nu vă poate urî, dar pe Mine Mă urăște pentru că mărturisesc despre ea că lucrările ei sunt rele.”

Când fiara și chipul ei guvernează lumea și în lume există un popor care mărturisește împotriva ei, mărturisește că lucrările ei sunt rele, atunci care va fi urmarea? Acel popor va fi urât. Dar dacă cineva nu mărturisește lumii că lucrările ei sunt rele, pe acela îl va urî lumea? Oh, nu, lumea iubește ce este al ei.

Citim mai departe în cap. 17 din Ioan și versetul 14: “Și lumea i-a urât, pentru că ei nu sunt din lume, după cum nici Eu nu sunt din lume.” Aici este standardul; aceasta este măsura care testează relația noastră cu lumea. Acesta este Isus Hristos. “Ei nu sunt din lume, după cum nici Eu nu sunt din lume.”

“Nu Te rog să-i scoți din lume, ci să-i păzești de cel rău. Ei nu sunt din lume, după cum nici eu nu sunt din lume.”

Acei conducători bisericești ai Reformei Naționale spun că ei nu sunt din lume. Dacă mărturisirea lor ar fi adevărată, ei ar face așa cum a făcut Hristos când a fost pe pământ, în raport cu problemele guvernamentale ale pământului. Acesta este subiectul nostru. Fiara și chipul ei sunt din lume. Dacă acești lideri ai bisericii ar fi corecți, dacă ar fi din adevăr, dacă ar fi din adevărul lui Isus, atunci ei nu ar mai fi din lume, nu ar mai avea nici o relație și nu ar mai lua parte la treburile lumii, nici nu ar mai căuta să controleze problemele politice, mai mult decât a făcut Isus Hristos Însuși în această lume.

În ce măsură S-a implicat El în astfel de probleme? Nici nu s-a atins de ele. Nu existau rele în timpul Său care ar fi trebuit să fie corectate? Nu existau rele în guvernarea orașelor, în guvernarea colonială, în guvernarea imperială? De ce nu a încercat să salveze Ierusalimul și Roma prin mijloace politice? De ce nu a făcut-o? Pentru că El nu era din această lume. În felul acesta, cei care se angajează în astfel de lucrări politice, demonstrează că nu sunt din Hristos, nici din adevărul lui Hristos, ci sunt din această lume. Și fiind din această lume, și totuși mărturisind a fi creștini, ei vor să dea creștinismului forma și caracterul acestei lumi, iar acesta este antihristul.

Să citim un text în care avem o declarație clară asupra acestui subiect. În Luca 12: 13-21: “Unul din mulțime a zis lui Isus: “Învățătorule, spune fratelui meu să împartă cu mine moștenirea noastră”.” Era un om ai cărui părinți muriseră, lăsând o moștenire. Fratele lui, se pare, nu l-a tratat corect pe acest om, iar el îi solicita lui Isus să intervină pe lângă fratele său ca să-l determine să fie corect în privința moștenirii. În principiu, aceasta însemna a cere lui Isus să se pună în poziția unui magistrat sau arbitru în afacerile acestei lumi, să se ocupe de lucrurile care aparțin guvernelor acestei lumi, să fie judecător în acel caz și să decidă ce era drept și corect. Acest caz conține întregul principiu care este implicat în dovezile pe care le-am citit în extractele date în cele două lecții precedente. “Omule, i-a răspuns Isus, cine M-a pus pe Mine judecător sau împărțitor peste voi?” Apoi le-a zis (nu numai lui, ci prin aceasta Hristos voia să-i învețe și pe ceilalți o lecție): “Vedeți și păziți-vă de orice fel de lăcomie de bani, căci viața cuiva nu stă în belșugul avuției lui.” Și le-a spus parabola aceasta: “Țarina unui om bogat rodise mult. Și el se gândea în sine, și zicea: “Ce voi face? Fiindcă nu mai am loc unde să-mi strâng roadele.” “Iată, a zis el, ce voi face: îmi voi strica grânarele, și voi zidi altele mai mari; acolo voi strânge toate roadele și toate bunătățile mele, și voi zice sufletului meu: “suflete, ai multe bunătăți strânse pentru mulți ani; odihnește-te, mănâncă, bea și veselește-te!” Dar Dumnezeu i-a zis “Nebunule! Chiar în noaptea aceasta ți se va cere sufletul înapoi; și lucrurile pe care le-ai pregătit ale cui vor fi?” Tot așa este și cu cel care își adună comori pentru el, și nu se îmbogățește față de Dumnezeu.”

Să facem acum o altă aplicație cu privire la rolul ambasadorului. Ambasadorii sunt de fapt trimiși de un guvern, de o țară, către altul sau alta. El nu este trimis acolo, după cum am văzut până acum, ca să manipuleze, să intervină sau să aibă vreun amestec în treburile interne ale guvernului sau poporului acelei țări. El este trimis în acea țară ca să îngrijească de interesele propriului guvern în acea țară. Pentru aceasta se află el acolo.

Există supuși ai Marii Britanii în Statele Unite, și există în această țară interese care privesc Marea Britanie, în legătură cu supușii ei de aici. Ea își trimite ambasadorul aici, reprezentantul ei național, care să îngrijească de interesele Marii Britanii și de ale supușilor Marii Britanii, interese care apar pe teritoriul acestei țări. Numai spre aceasta trebuie el să-și îndrepte atenția și cu aceasta să-și ocupe timpul – cu treburile proprii sale țări care apar în țara în care se află.

În același fel Isus a fost trimis ca ambasador al lui Dumnezeu în această lume. El a fost trimis în țara Iudea, guvernul, stăpânirea și jurisdicția Romei. Lui I s-a cerut să se ocupe de probleme care aparțineau celorlalte țări și să-și asume jurisdicția asupra lor. Dar în loc să se supună invitației, El s-a rezumat numai la problemele care țin de propria Sa țară.

I s-a cerut să acționeze ca judecător și ca executor în lucrurile care aparțineau cu totul guvernului în a cărui teritoriu se afla, și în care se afla și omul respectiv. Dar El nu se afla acolo pentru a se ocupa de acele lucruri. El era acolo pentru a se ocupa de interesele împărăției lui Dumnezeu, de interesele guvernului care Îl trimisese. Și în loc să calce linia de demarcație și să intervină în problemele care țineau de fapt de jurisdicția acestei lumi, El, în poziția în care a venit, a fost loial împărăției căreia Îi aparținea, și Împăratului pe care Îl

reprezenta, și în acest fel a aderat strict și s-a ocupat îndeaproape de interesele guvernului Împărăției lui Dumnezeu, care existau în împărăția acestei lumi.

Dumnezeu are oameni în această lume. El are interese în această lume. Oamenii Săi au interese în această lume. Aceasta este real. De aceea Dumnezeu pe drept are ambasadori în această lume, dar ei trebuie să se ocupe de interesele împărăției lui Dumnezeu și de poporul lui Dumnezeu, interese care apar în desfășurarea lucrurilor în această lume, și nu trebuie să se ocupe deloc cu interesele împărățiilor acestei lumi. Iar ambasadorul lui Isus Hristos care calcă granița și se amestecă în treburile acestei lumi, își abandonează propriul guvern, rupe legătura cu propriul Împărat, și în mod nelegitim și ilegal invadează teritoriul celui alt guvern. Din această cauză sunt atât de rele aceste lucruri; din această cauză ele au dus la apariția fiarei în primul rând; de aceea violarea acestor principii face să apară chipul fiarei în al doilea rând.

Vreau să pun acum o întrebare. Luând doar aceste texte pe care le-am studiat și principiile care există în ele – nu le-am adaptat la ele, ci există în ele în mod intrinsec – ținând seama de aceste texte doar, și dacă s-ar fi păstrat cu credincioșie aceste principii ale bisericii, așa cum a făcut Isus Hristos în această lume, ar fi existat, sau ar fi putut să existe vreodată papalitate? Ar fi putut exista așa ceva cum e fiara? Ar fi putut exista vreodată așa ceva ca imaginea fiarei? Nu. Aceasta este foarte real. Pe această bază, deci, după cum violarea acestor principii în mod inevitabil a dat atunci naștere fiarei, acum, violarea aceluiași principii nu poate să ducă altundeva decât la apariția chipului fiarei. Papalitatea nu a apărut pentru că oamenii, creștinii declarați din imperiul roman, ar fi fost mai răi decât alți creștini declarați; nu aceasta este cauza. Ci violarea celor mai bune principii care au existat vreodată în lume este cea care a provocat apariția celui mai rău lucru care a existat vreodată în lume. Iar când Dumnezeu a chemat lumea încă odată la El, la respectarea principiilor creștinismului, prin lucrarea Reformațiunii și a restabilit principiile creștinismului în contrast cu cele ale fiarei, aceasta a dus la nașterea Protestantismului. Iar când protestanții declarați violează din nou aceste principii, aceasta duce la același lucru, la imaginea desăvârșită a originalului care a apărut prin violarea întâia dată a acestor principii.

A fost demonstrat de două ori înaintea lumii că violarea acestor principii descoperite în versetele pe care le-am citit nu face altceva decât să aducă blestemul asupra lumii prin acel spirit de fiară papală. Atunci ce lucru este cel mai de evitat pentru oricine poartă numele lui Hristos? Violarea acestor principii. Și ca să ne întoarcem la adventiștii de ziua a șaptea, ce avem noi de făcut este să ne lipim pentru totdeauna de aceste principii și să le susținem, pentru că dacă vor fi violate chiar de adventiști de ziua a șaptea se va ajunge la aceleași fapte ale papalității, tot așa ca și prin protestanți sau catolici.

Așa că, repet, nu faptul că acei creștini declarați din imperiul roman ar fi fost mai răi decât alți oameni de pe pământ, a făcut ca papalitatea să fie așa de rea cum este. Și nu din cauză că liderii bisericii protestante din această țară ar fi mai răi decât alții, se face chipul fiarei care își desfășoară acțiunile sale nemiloase, ci din cauză că acei oameni au violat principiile care au fost stabilite pentru binele lumii, iar violarea lor nu poate să facă altceva decât să aducă blestemul asupra lumii. Chiar dacă ele ar fi violate de adventiștii de ziua a șaptea, aceasta ar fi tot un blestem – este un blestem indiferent cine le violează.

Încă un verset, apoi vom încheia lecția la jumătatea ei: Ioan 17:9: “Mă rog pentru ei”. Isus se roagă pentru ucenicii Săi, despre care spune Tatălui: “Tu i-ai scos din mijlocul lumii.” “Mă rog pentru ei; nu Mă rog pentru lume.” Se poate ca un om ale cărui afecțiuni, atenție și activitate sunt legate de această lume și de problemele ei să aibă beneficiu din această rugăciune? Nu. “Eu mă rog pentru ei; nu mă rog pentru lume, ci pentru cei pe care Mi i-ai dat Tu, căci ei sunt ai Tăi.” Mi i-ai dat din lume. I-ai luat din lume. Mi i-ai dat Mie. Mă rog pentru ei. Ei nu sunt din lume, după cum nici Eu nu sunt din lume. Orice om care vrea să beneficieze de această rugăciune trebuie să fie separat de lume, de lucrurile acestei lumi, de problemele lumii acesteia – sentimentele sale să nu fie legate de această lume – așa cum a trăit și Isus Hristos, căci “ei nu sunt din lume, după cum nici Eu nu sunt din lume.”

SOLIA ÎNGERULUI AL TREILEA – Nr. 4

A.T. JONES – Predici

1895 – CONFERINȚA GENERALĂ

Lecția noastră s-a încheiat aseară cu exemplul lui Hristos și modul în care a acționat când a fost solicitat să calce linia ce trasa hotarul misiunii de ambasador. Vom începe în seara aceasta cu Ioan 20:21.

„Apoi Isus le-a zis din nou: Pace vouă! Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi.”

Când lui Isus I s-a cerut să facă lucrarea unui judecător sau împărțitor peste oameni, El a refuzat. Acum El zice: “Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi.” Să citim în alt verset cum trebuie să fie creștinul în lume. I Ioan 4:17: “Cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta.” Aceste versete sunt doar exprimări diferite ale aceluiași adevăr pe care l-am studiat seara trecută. “Ei nu sunt din lume, după cum nici Eu nu sunt din lume”. După ce am auzit în această seară experiența spusă de fratele Holster din Elveția, vi se pare că exagerăm cu aceste versete dacă le citim așa cum sunt și dacă acceptăm principiul cuprins în ele? Așa cum s-a spus în Review and Herald din această săptămână, casa noastră de editură a fost fondată în Elveția pentru motivul că s-a presupus că acolo va fi mai multă libertate și că acolo ne va fi mai favorabil să ne desfășurăm lucrarea pentru un timp mai îndelungat. Chiar și în Statele Unite se consideră că această țară este țara libertății. Este adevărat, așa a fost. Dar acum Statele Unite și Elveția sunt cele două țări în care există mai multă persecuție și mai multe rele chiar decât în Rusia. Nu demonstrează îndeajuns aceste experiențe pe care le-am auzit în această seară, ca o lecție, că atunci când avem vreo legătură cu aceste probleme lumești sau când ne sprijinim în vreun fel pe ele, ne sprijinim pe o trestie frântă, și cu cât mai repede ne vom găsi refugiul și singura încredere în Dumnezeu, fiind legați doar de împărăția Sa, de Legile Sale și de principiile descoperite în ele, cu atât va fi mai bine?

Altfel spus, principiul nu ne arată cât de mult ne putem conforma sau lega de guvernele și monarhiile pământești, ci cât de departe să ne ținem de ele. Noi nu trebuie să căutăm să aflăm cât de mult ne putem apropia fără a ne compromite, ci cât de departe să stăm pentru a fi în siguranță deplină. Acesta este principiul. Cele zece porunci sunt interdicții. Una dintre ele spune “să nu ucizi”. Porunca nu spune că avem voie să facem cât de mult rău putem face unui om numai să nu-l ucidem, ci când spune să nu ucidem pe nimeni, ne spune că nici măcar să nu avem vreun gând care dus până la concluzia sa logică ar putea provoca moartea cuiva. Când spune “să nu preacurvești”, nu spune că ne putem apropia oricât de mult de o persoană numai să nu comitem fapta, ci ne spune că nu putem nici măcar să ne gândim asupra acestei fapte fără să o fi și comis.

“Ați auzit că s-a zis celor din vechime: “să nu ucizi; oricine va ucide va cădea sub pedeapsa judecății”. Dar Eu vă spun că oricine se mânie pe fratele său, va cădea sub pedeapsa judecății; și oricine va zice fratelui său: “prostule!” va cădea sub pedeapsa Soborului, iar oricine îi va zice “nebulule”, va cădea sub pedeapsa focului gheenei.”

Dacă un om gândește despre un altul că este nebun, și îl clasifică drept nebun, iar apoi exprimă aceasta în cuvinte: “nebulule”, face o crimă, și răsplata sa va fi focul gheenei.

Despre ce vorbește aici Mântuitorul? El prezintă însemnătatea cuvântului “să nu ucizi”. Și când Dumnezeu spune: “să nu ucizi”, El interzice să cugeți sau să spui cuvinte care în cele din urmă ar putea duce la uciderea cuiva, sau care i-ar face rău.

“Ați auzit că s-a zis celor din vechime: “să nu preacurvești”. Dar Eu vă spun că oricine se uită la o femeie ca s-o poftască, a și preacurvit cu ea în inima lui.”

Ce a făcut? Nu a făcut altceva decât să privească și să cugete. Atâta tot. Dar deja a comis adulterul. De aceea, prin interdicția de a înfăptui adulterul, El interzice orice privire sau gând care, urmate, ar putea conduce la faptă.

Legea lui Dumnezeu are rolul de a controla acțiunile, prin ținerea sub control chiar a izvorului gândurilor. Acesta este principiul pe baza căruia Biblia acționează asupra oamenilor. Iar în ce privește principiul pe care îl studiem – separarea între religie și stat – voia lui Dumnezeu este ca poziția pe care o luăm să fie pe baza principiului Bibliei, și acesta nu poate să ducă în nici un fel la vreo unire între biserică și stat, sau religie și stat. Dacă poziția noastră este de așa fel încât drumul urmat poate să conducă la o unire a bisericii cu statul, atunci suntem pe o cale greșită – nu avem un principiu corect. Dacă cineva acceptă un subiect sau face declarații care, urmate până la acțiunea lor finală, ar putea duce la o unire între biserică și stat, atunci acela învață unirea bisericii cu statul. De aceea, dacă vrem să fim feriți de așa ceva, dacă vrem să stăm departe de așa ceva, astfel încât cuvintele, învățăturile și proclamația noastră în fața lumii să fie o mărturie a lui Dumnezeu împotriva fiarei și chipului ei, și mărturia adevărului așa cum este în Isus, atunci trebuie să găsim și să ne menținem o astfel de poziție în care să fie imposibil, ca în vreun fel, să înclinăm

către vreo unire între biserică și stat.

Am văzut, și ați fost de acord, și oricine trebuie să fie de acord, că dacă aceste principii care sunt cuprinse în textele pe care le-am citit seara trecută ar fi fost urmate întotdeauna de urmașii lui Isus, ar fi fost imposibil să apară vreodată papalitatea în lume, iar dacă aceste principii ar fi fost urmate de protestantism din ziua când Luther a sunat din trâmbița lui Dumnezeu și până azi, și în continuare, ar fi imposibil ca vreodată să apară așa ceva cum este chipul fiarei.

Ei bine, acum știm cu toții că violarea principiilor aflate în acele texte a dat naștere papalității și da naștere chipului papalității, și este imposibil ca violarea lor să ducă la altceva. Primul pas făcut pe acest drum îi implică pe toți ceilalți care urmează, de la primul pas făcut în dezvoltarea papalității și până acum.

Mai este un verset pe care îl putem citi în legătură cu aceasta. Marcu 12: 29,30. Când a fost întrebat care este cea dintâi poruncă din Lege, “Isus a răspuns: Cea dintâi este aceasta: “Ascultă Israele! Domnul, Dumnezeul nostru este un singur Domn”; și “să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău și cu toată puterea ta.””

Pe acestea orice om trebuie să le consacre lui Dumnezeu, în orice moment. Atunci, cât mai rămâne pentru a sluji Cezarului? “Dați dar Cezarului ce este al Cezarului, și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu”. O mică parte din banii creștinului – impozitul – aparține Cezarului. Dar creștinul însuși aparține lui Dumnezeu. Cât de mult din creștin este al lui Dumnezeu, dacă recunoaște acest drept al lui Dumnezeu asupra sa? Sigur că, toți oamenii sunt ai lui Dumnezeu prin creație și prin răscumpărare, dar creștinul recunoaște dreptul lui Dumnezeu asupra sa, și se predă cu totul lui Dumnezeu pentru a fi creștin. Pentru a intra în această poziție omul trebuie să se nască din nou sau, dacă nu, nu poate vedea împărăția lui Dumnezeu, iar această împărăție nu este din lumea aceasta. Și pentru că ascultarea de poruncile lui Dumnezeu cere ca omul să se supună total lui Dumnezeu, nu mai rămâne nimic din om pentru a sluji Cezarului.

Priviți puțin versetul pe care tocmai l-am citit: “cu toată mintea ta (tot cugetul tău)”. Când această lege este împlinită în mine, cât din mintea mea va mai rămâne pentru cursele politice, pentru a trage sforile în afacerile municipale, pentru a mă zbate să fie ales cutare sau cutare, sau pentru a căuta ca eu să fiu ales într-o anumită slujbă sau poziție în oraș sau în stat?

“Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău ... cu tot cugetul tău.” Dar dacă eu îmi scindez mintea, ca să îmi ocup o parte din ea cu aceste lucruri, iar restul îl dau Domnului – ce se spune despre omul cu două fețe (cu două minți – engl.)? “Este nestatornic în toate căile sale”. “Un astfel de om să nu se aștepte să primească ceva de la Domnul”. “Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni”. Nu puteți sluji și lui Dumnezeu și acestei lumi; nu puteți sluji și lui Dumnezeu și Cezarului.

Cum s-a amintit mai înainte, aceasta nu spune că nu trebuie dat impozitul Cezarului. Hristos a poruncit aceasta, iar acesta este doar o parte din banii care sunt emiși de Cezar și poartă însemnele lui. Însă slujba noastră, noi înșine, tot ce este din noi, aparține lui Dumnezeu. Creștinii sunt supuși stăpânirilor, oricare ar fi ele, dar ei slujesc numai lui Dumnezeu. Și chiar această supunere față de puterile care sunt pe pământ este doar în domeniile din afara conștiinței față de Dumnezeu. Dumnezeu spune că El trebuie să aibă toată inima noastră.

Mai rămân asupra subiectului legat de fiară și copia ei, și de toate aceste mișcări care ne-au fost descrise în primele două lecții, care arată starea actuală a fiarei și copiei ei în Statele unite. Noi studiem motivele pentru care sunt rele lucrurile pe care le fac acele persoane. Studiem motivele pentru care este rău ca bisericile să intervină în lucrările politice ale orașelor, și prin aceasta în cele ale țării, având intenția să controleze națiunea. Căci, așa cum am mai spus, nu este destul să spunem oamenilor că acest lucru este rău. Noi trebuie să le arătăm că este rău, dar trebuie să le arătăm din Cuvânt că acest lucru este rău, ca ei să poată ști de la Dumnezeu ce este drept și, cunoscând ce este bine, să știe ce este rău.

Încă ceva. Știți că în Scripturi biserica este numită trupul lui Hristos, iar Hristos este capul bisericii. Nu e nevoie să deschidem și să citim versetele; există multe care spun aceasta și voi sunteți familiarizați cu ele. Astfel, dacă biserica este trupul lui Hristos, iar El este Capul, atunci, în mod practic și literal, nu este biserica Hristos în lume? Dar Hristos ne-a învățat, și Scripturile învață, separarea între biserică și stat. Hristos spune, “Eu nu sunt din lumea aceasta.”

Din întâmplare este o tablă neagră aici, așa că o voi folosi, reluând ilustrația de data trecută cu lumina și întunericul. Această lume este întuneric, aici sunt conducătorii întunericului acestei lumi. “Odinioară și voi erați întuneric, dar acum sunteți lumină în Domnul. Umblați ca niște copii ai luminii”. Să zicem că această tablă reprezintă lumea întunecată, mai puțin acest semn alb de pe ea. Când a venit Hristos în lume, lumina a strălucit în lume. Cuvântul profetului spusese despre Galileea: “Poporul care umbla în întuneric, vede o mare lumină.” Să zicem că această linie albă de pe tablă reprezintă linia de separare între lumină și întuneric. De această parte este lumina. Aici este Hristos. Dincolo este lumea întunecată, lumea întunericului. Acum, El

zice că împărăția Sa nu este din lumea aceasta. Împărăția lui Dumnezeu este împărăția luminii și slavei. El este Împărat aici, și “împărăția lui Dumnezeu este înăluntru vostru”.

De ce parte a acestei linii este biserica? Acolo unde este Hristos. Căci am văzut că El este biserica. Biserica este El Însuși în lume. Așadar aici în lumină este biserica, aici este Hristos. Dincolo în întuneric sunt statele, guvernele; ele sunt cu totul ale acestei lumi. Nici un guvern care a existat vreodată pe pământ nu va intra în cer. Hristos este separat de ele. El a refuzat, la modul absolut a refuzat, să exercite slujba de judecător sau de împărțitor asupra lucrurilor care aparțin de drept acestor state sau guverne.

Altceva. Cineva I-a oferit cândva “toate aceste împărății ale lumii”. De ce nu a acceptat această ofertă, să devină în acest fel, prin dar, conducătorul tuturor guvernelor, monarhiilor acestei lumi, ca apoi să le dirijeze și, prin mijloace politice, să “regeneze societatea”, să “salveze orașele”, să reformeze primarii, guvernatorii, președinții, regii și împărații, și astfel să “salveze” lumea? De ce nu a făcut-o? Pentru că aceasta nu ar fi făcut altceva decât să fixeze lumea în ruina ei pentru eternitate.

Hristos nu a acceptat așa ceva. Nu putea să o facă. I s-a oferit scaunul de guvernator, stăpânirea asupra tuturor împărățiilor lumii. Dar nu le-a primit. Dar iată că, în zilele noastre, acești lideri ai bisericii le strâng în brațe și se luptă ca să le obțină. Dacă toți creștinii, din zilele lui Hristos până acum, s-ar fi purtat față de împărățiile lumii cum a făcut Hristos, ar fi putut exista papalitatea? Nu. Ar fi putut exista o copie a ei? Imposibil. Atunci, care este locul pe care trebuie să-l ocupe creștinii în această problemă? Acel loc în care a stat și El, refuzând să aibă ceva de a face cu împărățiile acestei lumi.

Un alt aspect pe care trebuie să-l amintim, în această seară, este acela că acești șefi ai bisericii, Reformatorii Naționali, fac toate acestea ca să “regeneze orașele”, să “salveze statul”, să “salveze națiunea în interesul societății, pentru prosperitatea regatelor și națiunilor și pentru progresul civilizației, iar acestea vor duce la refacerea prosperității, gloriei și exaltării bisericii”. Iar ei spun că “dacă această linie de separare între biserică și stat va fi menținută, ce va fi cu civilizația? Cum va mai influența biserica lumea?” Ei aduc ca argument faptul că biserica de aceea se află în lume pentru a face bine lumii. Iată, orașele, statele, regatele, națiunile, toate sunt corupte, iar biserica trebuie să aibă o influență asupra lor, în mod obligatoriu. Dar dacă ea trebuie să fie separată de ele, cum le va putea influența în vreun fel spre bine? Acestea sunt întrebările pe care ei le ridică și argumentele pe care le folosesc.

Ei bine, răspunsul la toate acestea este că doar printr-o totală separare de ele este singurul fel în care ea ar putea să le influențeze cu adevărat spre bine. Biserica va influența lumea; va influența regate, va influența națiunile și popoarele lor atunci, și doar atunci, când este cu credincioșie biserica lui Hristos, și când nu este din lume așa cum nici El nu este din lume. Când ea nu este așa, le va influența și în acel caz – este adevărat – însă doar spre ruina lor.

O spun ca pe un principiu că scopul creștinismului nu este de a civiliza pe nimeni. Creștinismul țintește doar la creștinarea oamenilor. Și este mai bine, de o mie de ori, să fie un singur sălbatic creștinat, decât o întreagă națiune de creștini sălbatici. Aceasta pare paradoxal, admit. De aceea dați-mi voie să mă explic, căci este corect. Marea pricină de laudă a papalității este că ea este civilizatorul popoarelor – chiar mama, temelia și suportul civilizației. Să zicem că un misionar papal merge în mijlocul unui trib sau popor de sălbatici. Poate că îl convinge pe rege sau pe șef să accepte învățăturile catolice. S-ar putea într-adevăr ca apoi să-i facă să îmbrace haine, să-i învețe să construiască pentru a avea case, să-și îngrădească terenurile, să are pământul, schimbându-le modul de viață din cel sălbatic în unul civilizat. S-ar putea chiar să-I oprească de la războaie – cu excepția celor “pentru credință”. În acest sens, ei sunt civilizați. Și pe baza acestui fapt biserica îi numește pe toți aceștia creștini. Ei sunt învățați să se considere creștini. Alți păgâni și alți sălbatici îi privesc drept creștini și îi socotesc ca atare. Și astfel acolo apare “o națiune creștină”. Dar realitatea este că ei în dispozițiile lor fundamentale nu sunt schimbați. În inimă ei sunt tot sălbatici și, când se va ivi ocazia, îndeosebi în interesul “credinței”, se vor dovedi a fi complet sălbatici. Există dovezi din abundență că nicăieri nu a existat pe pământ o sălbăcie mai cruntă, nici chiar între sălbatici, decât cea care a existat timp de veacuri în imperiul Roman în timpul de culme al dominației papale. Este imposibil ca oamenii să fie mai sălbatici decât au fost acei campioni ai ortodoxiei. Aceasta înțeleg eu prin expresia “creștini sălbatici”.

Pe de altă parte, să zicem că un misionar creștin, sau un simplu creștin merge într-un popor de sălbatici, care trăiesc în păduri neatinse de civilizație, și le prezintă evanghelia lui Isus Hristos în dragostea lui Dumnezeu. Să zicem că unul dintre acești sălbatici se convertește la Isus Hristos. S-ar putea ca el să poarte încă hainele sale de sălbatic, sau chiar să nu aibă haine; s-ar putea să nu știe nimic despre zidirea unei case sau a unui gard, sau altceva de acest fel care este cuprins sub denumirea de civilizație, dar el este creștin. Sălbaticul a fost scos din inima sa. Totuși, după gândirea lumii, după cum privesc oamenii lucrurile și după cum le raportează la civilizație, el ar fi considerat doar un sălbatic. Dar este creștin și fiind creștinat, în chiar natura lucrurilor este civilizat, și cu siguranță, dacă continuă să trăiască astfel, vor apărea și formele exterioare ale civilizației la timpul lor. Aceasta înțeleg eu prin expresia “sălbatic creștin”. Și la aceasta mă

refer când spun că un singur sălbatic creștin este mai valoros decât o întreagă națiune de astfel de creștini sălbatici.

Dacă civilizația ar fi fost ținta și obiectul creștinismului, nu ar fi avut nici un rost în lume în timpul și în locul în care a apărut. Aș vrea să vă gândiți la aceasta. Nu erau Iudeii civilizați?

Și dacă socotiți că Iudeii nu se ridicau la standardul de civilizație plăcut acestor Reformatori Naționali, să privim la Grecia și la Roma. Care era poziția Greciei și a Romei la acea vreme față de civilizație? Ei erau atât de vestiți pentru civilizația lor și pentru tot ceea ce ține de civilizație, încât națiunile civilizate din zilele noastre sunt doar copii ale civilizației, ale artei, splendorii, legilor și formelor de guvernare ale grecilor și romanilor. Din acest motiv afirm că dacă civilizația ar fi fost subiectul creștinismului, dacă acesta ar fi în orice sens scopul creștinismului și al lucrării creștine, atunci creștinismul nu și-ar fi găsit rostul în timpul și în locul în care a apărut în lume. Deoarece atunci a existat un nivel al civilizației pe care lumea nu l-a mai atins niciodată de atunci. Dar cum erau oamenii? Erau păgâni. Și evanghelia a fost trimisă acelor păgâni civilizați, tot așa cum a fost trimisă oricărui păgân sălbatic de pe pământ. Și dacă ar fi să facem o diferență între acei păgâni, cei civilizați aveau mai multă nevoie de evanghelie decât păgânii sălbatici.

Este real că evanghelia contribuie într-o mare măsură la civilizarea oamenilor, deși nu este făcut nici un efort prin mijloacele evangheliei pentru a civiliza. Adică: dacă evanghelia, care a fost dată lumii doar pentru a creștina oamenii, este folosită doar pentru a-i civiliza, nici măcar nu-i va face civilizați; în timp ce dacă acea evanghelie care este dată lumii doar pentru a creștina oamenii, va fi folosită doar pentru acest scop de a-i creștina, atunci îi va încreștina pe oameni, iar drept consecință îi va și civiliza.

Este mereu aceeași poveste veche. Dacă luați lucrurile pe care Dumnezeu le dă pentru scopul cel mai înalt care poate fi menționat sau gândit și, dacă le folosiți în alt scop, veți da greș în scopul pentru care le folosiți, în timp ce dacă le folosiți doar pentru scopul pentru care Dumnezeu le-a dat, atunci veți realiza acel scop, și veți avea și roadele binecuvântate ale aceluia, și pe deasupra și celelalte lucruri. Biblia este plină de ilustrații ale acestui principiu, toate fiind cuprinse în acest cuvânt: “căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate celelalte vi se vor da pe deasupra.”

De aceea, creștinii nu trebuie să urmărească să-i civilizeze pe oameni ci doar să îi încreștineze, iar civilizația va veni apoi, pe deasupra. Creștinii nu trebuie să caute să îi civilizeze pe oameni cu scopul de a-i încreștina. Creștinii caută să îi creștineze pe oameni cu scopul de a-i salva. Și, repet, acești Reformatori Naționali, lucrând pentru ceea ce ei numesc progresul civilizației, interesele civilizației, încercând să lege statul de biserică, lucrează pur și simplu pentru ruina civilizației, ruină care deja se vede. Acest efort al lor va sfârși în schimbarea elementelor civilizației, chiar așa dezvoltate cum sunt, în cele mai sălbatice diabolii, în chipul fiarei.

Niciodată nu trebuie să permitem să fim înșelați prin astfel de argumente. Spuneți acest fapt și arătați, prin păstrarea cu statornicie a liniei între biserică și stat, care desparte cerul de pământ, că biserica lui Hristos – Isus Hristos lucrează în lume prin toți membrii trupului Său, care formează biserica, pentru creștinarea lor, pentru salvarea lor.

Învățați-i pe toți că biserica ce își devotează toate puterile ei, tot cugetul ei și toată puterea ei acestui unic scop, va influența lumea, popoarele și națiunile – eram gata să spun, infinit mai mult decât o va face în celălalt fel. Dar ea nu-i va influența deloc spre bine în celălalt fel. În acest fel ea va influența lumea doar spre bine, în timp ce, dacă se îndepărtează de aceasta doar cât grosimea unui fir de păr, influența ei spre bineva fi schimbată în ceea ce este rău.

Una este lucrarea lui Hristos, cealaltă este a antihristului. Lucrarea bisericii, scopul creștinismului, nu este civilizarea, ci salvarea doar prin credința în Domnul nostru Isus.

SOLIA ÎNGERULUI AL TREILEA – Nr. 5

A.T. JONES – Predici

1895 – Buletinul Conferinței Generale

După încheierea întâlnirii de seara trecută, s-a pus o întrebare care cere atenția noastră, în legătură cu remarcile pe care le-am făcut, despre influența creștinismului în civilizarea oamenilor dincolo de limitele celor pe care îi creștinează. Această lucrărie este reală, și găsim o ilustrație potrivită în creștinismul din timpul imperiului roman, ceea ce va răspunde întrebării și, deasemenea, va ilustra și principiul.

Când a apărut creștinismul în imperiul roman, nu se cunoștea nimic despre drepturile conștiinței. De fapt nu se cunoștea nimic despre drepturile individului, de nici un fel, iar pentru că dreptul la conștiință este cel mai important dintre toate drepturile, sigur că acesta era cel mai puțin cunoscut. Creștinismul nu înseamnă nimic fără dreptul la o conștiință liberă. Aceasta era unica cerință a sa care era mai presus de orice altceva și, desigur, le includea pe toate celelalte, atunci când a apărut în imperiul roman. Lupta între creștinism și toată puterea imperiului roman s-a desfășurat în jurul cerinței creștinilor de a li se respecta dreptul la libertatea conștiinței, pe care imperiul îl nega deoarece nu știa nimic despre el.

Roma zicea: “Ce spune legea, aceea este drept”. “Și din ce spune legea, din ea însăși, din felul în care este formulată – numai de acolo înțelegem ce este bine și ce este rău. Ce spune legea să facem, aceea este bine, iar ceea ce interzice, aceea este rău, și acesta este motivul pentru care un lucru este bun sau rău.”

Dar creștinul spunea: “Ce spune Dumnezeu că e bine, aceea este bine, iar ce spune Dumnezeu că este rău, aceea este rău”.

În gândirea Romei statul era Dumnezeu, de unde și maxima: “Vocea poporului este vocea lui Dumnezeu”. Pentru că legea era vocea poporului, de aceea legea era vocea dumnezeului roman. Din acest motiv când creștinul nega dumnezeul roman și susținea dreptul la libertatea de conștiință față de adevăratul Dumnezeu, el devenea judecător cu privire la ceea ce e bine sau rău în legea care pentru gândirea romană era testul însuși al binelui și răului.

Lupta a continuat timp de 250 de ani, după care s-a încheiat cu recunoașterea dreptului la libertatea conștiinței. De atunci încolo aceste principii ale creștinismului au impresionat atât de mult pe păgânii, care nu pretindeau a fi altceva decât păgâni, încât au consfințit drepturile conștiinței. Iar când opoziția a pus mâna pe puterea civilă și a început să o folosească în interesul a ceea ce ei numeau religie creștină, atunci păgânii au pledat pentru dreptul la libertatea conștiinței!

Aceasta este. Creștinismul, principiile creștinismului, a creștinat o mulțime de oameni. Creștinarea acestor oameni a fixat în ei, în integritatea lor, drepturile conștiinței, iar acestea erau atât de ancorate în ei încât erau gata mai bine să moară decât să cedeze. Acesta era creștinismul veritabil. Cei care au fost încreștinați, prin integritatea lor în susținerea aceluiași principiu cu prețul oricărei pierderi, i-au impresionat pe păgâni până acolo că au ajuns și ei să pledeze în favoarea aceluiași drept, când s-a ivit ocazia. În acest fel creștinismul a încreștinat pe mulți și pe ceilalți i-a civilizat.

Aceasta ilustrează principiul pe care îl studiem, și anume: creștinismul, dacă este păstrat cu credincioșie de cei care îl mărturisesc, va exercita prin aceasta asupra celor ce nu sunt creștinați, asupra celor ce nu au nici o pretenție că ar fi creștini, o influență spre bine care îi va ridica mai presus de sălbăticie și mai presus de principiile de bază și de căile păgânismului civilizat.

Macaulay a descoperit acest principiu și l-a exprimat într-o frază care este una dintre cele mai pline de forță de creație umane existente în literatură în favoarea creștinismului. Scriind despre India, într-un anumit loc face următoarea remarcă: “Nu trebuie ca cineva să fie creștin pentru a dori ca creștinismul să fie răspândit în India”. Aceasta spune totul. Creștinul vrea să fie răspândit creștinismul în India, de dragul lui Hristos și al sufletelor care vor fi încreștinate. Cel care nu este creștin poate dori la fel de bine să fie răspândit creștinismul în India, de dragul bieților păgâni care vor fi educați, chiar dacă nu devin creștini. Aceasta e ideea.

Partea cea rea, însă, a fost întotdeauna și este ca creștinismul să nu fie primit și susținut, de către cei ce îl mărturisesc, pentru ceea ce este. Lui Dumnezeu nu I se acordă suficient loc în mărturisirea celor ce mărturisesc creștinismul. Și pentru că nu I se acordă suficient loc, nu I se oferă ocazia de a demonstra adevărata putere a creștinismului în acei oameni care nu-I cedează locul care îi aparține și în care El ar putea dovedi divinitatea creștinismului cu o putere care ar convinge.

Apoi, când oamenii își dau seama că au pierdut acea putere divină și influența ei, încearcă să facă prin ei înșiși, prin putere umană, acele lucruri care ar fi fost făcute de Domnul dacă ei doar I-ar fi cedat locul care-I aparține în mărturisirea lor. Din această cauză creștinii se văd obligați să se afirme și să facă legi, sau să intre în funcții de conducere, sau să-i dirijeze și să dicteze celor din conducere ce fac legile. Și toate acestea

pentru a da lucrurilor “o înfățișare creștină”, pentru a le face influente în elevarea poporului, și pentru a aduce orașele, statele și națiunea pe calea cea bună. Dar prin aceasta ei se pun în locul lui Hristos, în locul lui Dumnezeu. Și aceasta este papalitatea, este fiara sau chipul ei, sau una sau alta în funcție de situație, oriunde apar.

Fie ca cei care poartă Numele lui Hristos să o facă într-o astfel de integritate, în astfel de supunere totală față de Dumnezeu, încât să-I dea lui Dumnezeu și numai Lui tot locul ce Îi aparține. Fie ca toată influența să fie a Sa, fie ca numai la El să privim și să depindem numai de El, ca El să facă totul în toate. Atunci creștinii vor vedea puterea lui Dumnezeu astfel manifestată încât le va fi rușine să se afirme ei, ca ei să formeze sau să dea ei o înfățișare influenței creștinismului.

Când oamenii nu-I dau lui Dumnezeu locul ce I se cuvine și, ca urmare, nu văd ceea ce ar dori să vadă, este foarte firesc ca ei să înceapă să creadă că sunt mai buni decât Domnul și că pot să facă mai bine decât face El. Astfel se văd obligați să facă ei lucrurile în care creștinismul lor a dat greș. Dar aceasta, repet, și se poate vedea foarte clar, înseamnă pur și simplu a-L da afară pe Dumnezeu și a se pune pe ei în locul Său. Și, părăsindu-L pe El, ei părăsesc puterea Sa, iar prin faptul că se pun în locul Său, ei exercită puterea lor personală, care este lumească, pământească, senzuală și în cele din urmă diabolică.

Să mai facem un pas în studiul nostru despre rostirea soliei împotriva fiarei și chipului ei, să facem acest pas pornind iarăși de la principiul ambasadorului. “Noi suntem trimiși împoterniciți (ambasadori) ai lui Hristos.”

După cum am văzut în altă lecție, un ambasador nu este trimis într-o altă țară ca să se amestece sau să se ocupe cu treburile interne sau cu interesele politice ale acelei țări, ci să se îngrijească de interesele propriei țări în acea țară. Noi suntem ambasadori ai lui Hristos. Toată atenția creștinilor trebuie să fie axată pe interesele împărăției lor, și să se îngrijească de acestea în țara de pe pământ unde locuiesc. Căci, dacă suntem creștini, “suntem străini și călători”, țara noastră, de care aparținem, este dincolo.

Subiectul din seara aceasta este un studiu asupra drepturilor pe care le avem ca adventiști de ziua a șaptea, ca ambasadori ai lui Hristos, ca cetățeni ai împărăției cerești, în țările și națiunile de pe pământ în care locuim – drepturi pe care le avem de a ne opune lucrurilor cărora va trebui să ne opunem, și cu care ne vom întâlni în curând.

Experiențele pe care le-am auzit de la fratele Holser nu se poate să nu fie studiate foarte amănunțit de către adventiștii de ziua a șaptea din Statele Unite. Dumnezeu ne oferă principiile și ne pregătește dinainte pentru ceea ce e tot atât de sigur că va veni, pe cât este de sigur că va răsări soarele. În providența Sa, Domnul i-a pregătit pe frații și surorile din Elveția pentru actuala criză, așa cum ne-a relatat fratele Holser. Și dacă noi nu acceptăm principiile în această țară, și nu ne concentrăm gândurile și străduința asupra acestor principii, ca să înțelegem ce ne învață Dumnezeu în aceste vremuri și prin aceste lucruri, criza va veni peste noi și ne va găsi nepregătiți. Pericolul este să pierdem esența și să dăm greș acolo unde Dumnezeu vrea să fie un succes. Nu ne putem permite așa ceva.

Un ambasador, deci, în țara unde se află, are misiunea de a se ocupa de interesele țării sale în țara în care este, în problemele care îi pot afecta pe supușii țării sale. De aceea, dacă țara în care se află elaborează legi sau adoptă un curs politic ce va încălca drepturile poporului țării sale, el are dreptul, și este de datoria lui, să protesteze. El are dreptul să atragă atenția asupra principiilor care sunt violate de guvern în adoptarea unor astfel de legi sau curs politic. E adevărat că guvernul este independent și suveran în domeniul său și poate elabora legi care îi par a fi eficiente. Aceste legi îi pot afecta pe cetățenii țării sale și le pot produce greutate. Dar, în impunerea acestor legi, este locul și dreptul cetățeanului sau ambasadorului să le observe și să insiste ca procedurile de impunere să fie la fiecare pas în strict acord cu jurisprudența proprie a guvernului respectiv și cu principiile pe care se bazează legile.

Orice creștin are dreptul să protesteze împotriva oricărui guvern pământesc ce face legi legate de subiectul religiei! Acest subiect este în afara jurisdicției lor. Așa ceva este o invazie în domeniul împărăției lui Dumnezeu și încalcă drepturile poporului împărăției lui Dumnezeu. De aceea, orice ambasador al lui Hristos are dreptul inalienabil de a protesta împotriva unor astfel de acte din partea oricărui guvern de pe pământ.

Dar, bazându-se pe puterea lor și pe dreptul lor afirmat de a elabora legi, aceste guverne întrec măsura elaborând legi cu privire la religie, după care ne arestează și ne duc în fața tribunalelor pentru violarea acestor legi. Când se întâmplă așa ceva, noi avem dreptul să insistăm ca ei să se conformeze strict propriilor legi și principiilor constituționale pe care este fondat guvernul. Cetățeanul cerului, creștinul, are dreptul să facă aceasta, pe lângă dreptul său de a protesta împotriva dreptului lor de a face astfel de legi.

Mai este un gând la care trebuie să privim înainte să deschidem Scriptura pentru a ilustra aceste principii. În ce privește guvernele pământului, acestea ne consideră cetățenii sau supușii lor, chiar și după ce am devenit cetățeni ai țării cerului. Cu alte cuvinte, guvernele pământești nu recunosc transferul cetățeniei

noastre de la acel guvern la cel ceresc, ceea ce duce adeseori la conflicte. Dacă orice guvern ar recunoaște acest transfer al cetățeniei, și dacă ar șterge din registrele cu cetățeni și supuși pe orice om care afirmă a fi creștin, atunci nu ar mai fi nici o problemă în acest subiect și nu ar mai apărea controverse.

Dar aceste guverne nu fac așa. Ele vor să-l păstreze pe acel om chiar și după ce și-a transferat cetățenia, și uneori își impun dreptul de a-l ține ca supus, după cum am văzut deja. Ele își asumă dreptul de a avea control asupra cetățenilor împărăției cerului, ca și cum ar fi încă cetățeni ai țării lor anterioare. Noi ne-am mutat cetățenia într-o altă țară – mă refer acum la adventiștii de ziua a șaptea – și suntem cetățeni ai țării cerului. Dar Statele Unite ne socotesc a fi încă cetățeni ai Statelor Unite, deoarece Constituția spune că toate persoanele care s-au născut aici sau sunt naturalizați aici “sunt cetățeni ai Statelor Unite și ai statelor în care își au reședința”. Deși după propria alegere suntem cetățeni ai cerului și nu mai suntem cetățeni ai Statelor Unite, totuși ei ne socotesc încă drept cetățeni ai lor.

În zilele ce vor veni urmează să ajungem în conflict cu legea Statelor Unite și cu legea statului în care suntem – nu pentru că am face ceva rău, ci pentru că ei fac ce este rău. Vom fi arestați, persecutați, și ni se va cere să respectăm legea și să ne supunem ei. Când ei fac aceste lucruri, noi, ca ambasadori ai lui Hristos și ca cetățeni ai împărăției lui Dumnezeu, avem acest dublu drept de a protesta împotriva dreptului lor de a face legea, pentru că ea încalcă drepturile poporului împărăției lui Dumnezeu, căreia aparținem, și avem deasemenea dreptul să insistăm ca orice pas ce îl vor face să fie în strict acord cu principiile fundamentale, constituționale pe care se zice că se bazează legea. Vă rog să vă gândiți la aceste lucruri când le găsiți în acest Buletin. Vă rog citiți-le iar și iar, pentru că aceste principii privesc în mare măsură interesul nostru.

Pentru că avem o relatare desfășurată pe același teren și care ilustrează acest principiu de a ține guvernul la principiile sale, atunci când fără voia noastră ne ia sub jurisdicția sa și se leagă de noi.

Să privim ilustrația Scripturii.

Saul din Tars se născuse ca cetățean al imperiului roman, așa cum noi suntem cetățeni ai Statelor Unite. Când l-a întâlnit pe Hristos s-a născut din nou, devenind astfel cetățean al împărăției lui Dumnezeu. Atunci a devenit apostolul Pavel. De atunci încolo el era dependent de Împăratul țării sale, era supus Acestuia, se încredea în El, lăsa ca totul să fie condus de El. Dar a venit o vreme când guvernul roman l-a luat sub jurisdicția sa, iar, când s-a întâmplat aceasta, el a cerut ca fiecare pas făcut să fie conform principiile cetățeniei romane și cu legea romană.

În Fapte 21:27 și în continuare până la 25:11 este o întâmplare interesantă pe care haideți să o studiem acum. Spre deosebire de Iacov, “fratele Domnului”, și de alții din Ierusalim care fuseseră în evanghelie înaintea lui, Pavel s-a lăsat convins să urmeze o cale ce nu era bună (vezi Schițe din viața lui Pavel) ceea ce l-a condus într-o situație în care mulțimea s-a dezlănțuit asupra lui, după cum este relatat în Fapte 21:27.

Cine a stârnit această gloată asupra lui Pavel: Dumnezeu? Duhul Profeției ne spune că atunci când el vorbea cu preotul în legătură cu jertfa care trebuia să fie adusă, o jertfă de sânge, o jertfă pentru păcat ce ar fi fost practic o negare a lui Isus Hristos, în acel moment mulțimea s-a dezlănțuit și l-a împiedicat să o facă. Domnul l-a scăpat de consecințele efortului fraților de a-l duce la compromis cu principiul pentru a cărui susținere ajunsese acolo.

Dar cum a ajuns în mâinile autorităților romane? Când a văzut mulțimea dornică să-l ucidă, parcă-l aud strigând din toate puterile ca guvernatorul roman să-l scape de mulțime: “Chemați-l pe guvernatorul roman! Repede, aduceți soldații! Mă vor ucide! Sunt cetățean roman! Apelez la Cezarul! Repede, grăbiți-vă, chemați-l pe căpitanul Templului, ofițerul roman! Vă rog, nu-i lăsați să mă omoare!”

E corect cum mi-am închipuit? A făcut el așa? Nu, nu, nu! Și de ce, nu? Căpitanul Templului era chiar acolo și destul de aproape ca să-l audă strigând, dacă ar fi făcut-o. După legea romană, nu era el cetățean roman? Și, de aceea, nu era dreptul lui să cheme puterea romană să-l protejeze? El nu a făcut-o în nici un fel.

Nu! El era al Domnului. Era în mâinile Domnului. Și voia să-l lase pe Domnul să-I poarte de grijă. Așa că, Duhul profeției ne spune că, Dumnezeu l-a luat în mâinile Sale și l-a ținut din acea zi până în ziua morții lui, aproape în tot acel timp fiind în închisoare, astfel că biserica a fost lipsită de lucrarea lui personală, plină de iubire, datorită atitudinii de compromis în care l-au condus frații.

Acum, este în mâinile autorităților romane. A cerut el aceasta? Nu. A pornit el această acțiune? Nu. Și-a susținut cetățenia romană ca pe un drept pe baza căruia să fie luat și protejat de autoritățile romane? Nu.

El a cerut ofițerului permisiunea să vorbească mulțimii. I s-a dat voie și, stând pe trepte, a început să vorbească ceea ce este scris în capitolul 22: 1-21, spunând la un moment dat că Domnul i-a zis “Du-te, căci te voi trimite departe la Neamuri.” La cuvântul “Neamuri”, furia lor s-a aprins din nou și ei au început să strige: “Ia de pe pământ pe un astfel de om! Nu este vrednic să trăiască!” Și pentru că ei își aruncau hainele și aruncau cu țărână în aer căpitanul l-a luat de acolo și, gândind datorită tulburării produse că trebuie să fie vorba de un om cu un caracter foarte josnic, a poruncit să fie biciuit. Dar era interzis de către legea romană ca această pedeapsă să fie aplicată cetățenilor romani. Și acum, pentru că era în mâinile autorităților romane,

el avea dreptul să insiste ca ei să procedeze după propria lor lege, de aceea a zis:”Vă este îngăduit să bateți pe un roman, care nu este osândit?” Acest cuvânt a oprit loviturile.

În ziua următoare căpitanul, dorind să afle care era de fapt motivul tulburării, a adunat Sinedriul și l-a pus pe Pavel înaintea lor. Abia a început Pavel să vorbească și marele preot a poruncit să fie lovit peste gură. “Atunci Pavel i-a zis: Te va bate Dumnezeu, părete vărui! Tu șezi să mă judeci după Lege, și poruncești să mă lovească, împotriva Legii!” Astfel el i-a silit ca, în modul lor de a proceda împotriva lui, să rămână în cadrul legii care îi governa. El nu se afla acolo prin propria alegere. Ei l-au adus acolo fără nici o contribuție a lui. Și el avea dreptul să insiste ca ei să se conformeze legilor lor proprii și să procedeze conform cu ele, ceea ce a și făcut.

Când a spus: “eu sunt Fariseu, fiu de Fariseu; din pricina nădejzii în învierea morților sunt dat în judecată”, aceste cuvinte au stârnit pe Farisei și pe Saduchei unii împotriva altora. Și pentru că Saduchei voiau să-l omoare, iar Fariseii voiau să-l salveze, căpitanul, de teamă ca Pavel să nu fie rupt în bucăți, a poruncit soldaților să-l smulgă din mâinile lor.

După aceea, unii dintre Iudei s-au legat cu blestem că nu vor mânca și nici nu vor bea, până nu vor omorî pe Pavel. Prin nepotul lui Pavel acest lucru a fost făcut cunoscut lui Pavel și căpitanului. Ca urmare căpitanul a poruncit să fie pregătiți patru sute șaptezeci de soldați ca împreună cu ei să fie trimis Pavel chiar în acea noapte la Cezareea, și dat în mâinile dregătorului Felix.

După câteva zile marele preot și câțiva din Sinedriu au mers la Cezareea ca să-l pârască pe Pavel, având cu ei ca vorbitor pe Tertul, un orator. După audiență, Felix a amânat cazul până când se va înfățișa și căpitanul Lisias. Astfel au trecut doi ani, cu numeroase audieri și amânări, până când Festus l-a succedat pe Felix ca dregător, iar Pavel era tot în lanțuri ca să se facă pe plac Iudeilor.

Pe când trecea Festus prin Ierusalim, Iudeii i-au prezentat cazul lui Pavel și au cerut să fie adus la Ierusalim – cu intenția de a-l ucide. Festus însă a refuzat, spunându-le să-și trimită pârâșii la Cezareea. Pârâșii au mers împreună cu Festus la Cezareea, iar în ziua următoare sosirii lor “a șezut pe scaunul de judecător, și a poruncit să fie adus Pavel”. Iudeii “au adus împotriva lui multe și grele învinuiri, pe care nu le puteau dovedi (cap.25:1-7). Pavel a început să se apere, și a zis: “N-am păcătuit cu nimic, nici împotriva Legii Iudeilor, nici împotriva Templului, nici împotriva Cezarului.” Festus, care voia să capate bunăvoința Iudeilor, drept răspuns, a zis lui Pavel: “Vrei să te sui la Ierusalim și să fii judecat pentru aceste lucruri înaintea mea?” Pavel a zis: ”Eu stau înaintea scaunului de judecată al Cezarului; acolo trebuie să fiu judecat. Pe Iudei nu i-am nedreptățit cu nimic, după cum știi și tu foarte bine”.

El nu se afla “înaintea scaunului de judecată al Cezarului” prin propria alegere, prin efortul sau prin dorința sa. Cezarul era cel care îl luase și îl ținuse în tot acest timp fără să fi găsit nici o greșală la el. El nu făcuse nimic rău împotriva nimănui, lucru pe care guvernatorul îl știa “foarte bine”. De aceea guvernatorul roman nu avea nici un drept să-l dea în mâinile Iudeilor numai ca să le facă pe plac.

Așa că Pavel a continuat până la punctul culminant cu cuvintele: “Dacă am făcut vreo nedreptate sau vreo nelegiuire vrednică de moarte, nu mă dau în lături de la moarte; dar, dacă nu este nimic adevărat din lucrurile de care mă pârăsc ei, nimeni n-are dreptul să mă dea în mâinile lor. CER SĂ FIU JUDECAT DE CEZAR.”

Guvernatorul roman, ca roman, nu avea dreptul să-l dea pe un roman în mâinile iudeilor pentru a fi judecat de ei. Cetățeanul roman, fiind în mâinile guvernatorului roman, sub jurisdicție romană, datorită alegerii acestora, avea dreptul să insiste ca autoritățile romane să se supună propriilor legi și să se conformeze propriilor principii, astfel ca, în loc să-l dea pe mâinile iudeilor, să-l rețină în mâinile lor, să-l cerceteze și să rezolve cazul după legea romană.

Aici este secretul cererii lui Pavel ca Cezarul să intervină. Este un exemplu divin construit pe principiul care dă creștinilor un dublu drept ca ambasadori ai lui Dumnezeu și cetățeni ai împărăției cerului, mai întâi de a protesta împotriva oricărei interferențe a oricărui guvern pământesc cu legile poporului împărăției lui Dumnezeu sau cu însăși împărăția lui Dumnezeu, și în al doilea rând, dacă ei intervin în acestea și, fără alegerea sau dorința noastră, ne iau sub jurisdicția lor, atunci avem dreptul divin, ca ambasadori și cetățeni ai unei alte țări, să le cerem să urmeze cu strictețe legea care-i guvernează în propria lor țară.

Dumnezeu va avea grijă de noi sub jurisdicția Legii și a Țării ai cărei cetățeni suntem și de care aparținem. El va fi atent în toate acestea și va conduce toate lucrurile în felul său cel drept. Iar în țara în care suntem doar străini și călători, dacă ei ne iau sub jurisdicția lor, noi avem dreptul să le cerem să se poarte cu noi conform cu principiile legii lor.

SOLIA ÎNGERULUI AL TREILEA – Nr. 6

A.T. JONES – Predici

1895 – CONFERINȚA GENERALĂ

Mai sunt două sau trei pasaje din Scriptură pe care le vom studia în legătură cu aceeași temă pe care am urmărit-o în ultimele trei seri, și vom începe de unde ne-am oprit aseară – Fapte 25:11, la cuvintele: “Cer să fiu judecat de Cezar (Fac apel la Cezar –eng.)”. În seara trecută am urmărit întâmplarea de la începutul ei până în acest moment și am văzut că în mod normal, Pavel nu ar fi apelat niciodată la Cezar. Dar după ce Cezarul l-a luat sub mână lui, Pavel l-a obligat să rămână în limita propriilor principii și legi.

Principiul pe care îl studiem acum este dreptul cetățeanului împărăției lui Dumnezeu, al ambasadorului lui Hristos, de a cere altei țări și altei autorități să se conformeze strict propriilor reguli și legi care le guvernează, în purtarea lor față de el.

Unul dintre pasaje este cel din Fapte capitolul 16, începând cu versetul 16. Era în Filipi. “Pe când ne duceam la locul de rugăciune, ne-a ieșit înainte o roabă care avea un duh de ghicire. Prin ghicire ea aducea mult câștig stăpânilor ei. Roaba aceasta s-a luat după Pavel și după noi și striga: “Oamenii aceștia sunt robii Dumnezeului Celui Prea Înalt și ei vă vestesc calea mântuirii”. Așa a făcut ea timp de mai multe zile. Pavel necăjit s-a întors și a zis duhului: “În Numele lui Isus Hristos îți poruncesc să ieși afară din ea”. Și a ieșit chiar în ceasul acela. Când au văzut stăpânii roabei că s-a dus nădejdea câștigului lor, au pus mâna pe Pavel și pe Sila și i-au târât în piață înaintea frunțașilor.”

Frunțașii aceștia erau romani, pentru că Filipi era o colonie romană ce avea privilegiile speciale din partea împăratului.

“I-au dat pe mâna dregătorilor și au zis: “Oamenii aceștia ne tulbură cetatea, sunt niște Iudei, care vestesc niște obiceiuri, pe care noi, Romanii, nu trebuie nici să le primim, nici să le urmăm”. Norodul s-a ridicat și el împotriva lor, și dregătorii au pus să le smulgă hainele de pe ei, și au poruncit să-i bată cu nuiiele.”

Iar ei au zis: “Facem apel la Cezar.” Au făcut așa? Nu. Dar ei erau cetățeni romani, nu este așa? Atunci de ce nu au apelat la Cezar? Nu erau ei abuzăți și bătuti? Ce ați fi făcut voi? Nu, nu trebuie să spunem ce ați fi făcut ci, ce veți face când veți fi în aceeași situație? Aceasta este întrebarea.

“După ce le-au dat multe lovituri, i-au aruncat în temniță și au dat în grijă temnicerului să-i păzească bine. Temnicerul, ca unul care primise o astfel de poruncă, i-a aruncat în temnița din lăuntru, și le-a băgat picioarele în butuci. Pe la miezul nopții, Pavel și Sila se rugau și cântau cântări de laudă lui Dumnezeu; iar cei închiși îi ascultau.”

Urmează cutremurul de pământ, convertirea temnicerului și a familiei și botezul lor. Apoi versetul 35:

Când s-a făcut ziuă, dregătorii au trimis pe cei ce purtau nuiielele să spună temnicerului: “Dă drumul oamenilor acelora.” Și temnicerul a spus lui Pavel aceste cuvinte: “Dregătorii au trimis să vi se dea drumul; acum dar, ieșiți afară și duceți-vă în pace.” Dar Pavel le-a zis: “După ce ne-au bătut cu nuiiele în fața tuturor, fără să fim judecați, pe noi, care suntem romani, ne-au aruncat în temniță, și acum ne scot afară pe ascuns! Nu merge așa! Să vină ei singuri să ne scoată afară!”

“Au călcat legea romană care guvernează cetatea lor, și acum vor să ne scoată de aici pe furiș! Nu. Veniți și scoateți-ne voi. Voi ne-ați adus aici, voi să ne scoateți.”

“Cei ce purtau nuiielele au spus aceste cuvinte dregătorilor. Aceștia s-au temut, când au auzit că sunt romani. Dregătorii au venit să-i potolească, i-au scos afară din temniță, și i-au rugat să părăsească cetatea. Ei au ieșit din temniță și au intrat în casa Lidiei; și, după ce au văzut și mângâiat pe frați, au plecat.”

Alt pasaj este cel din 2Cor. 11:23-25, fiind vorba despre cei care se laudă cu starea lor, spune:

“Sunt ei slujitori ai lui Hristos? –vorbesc ca un ieșit din minți – eu sunt și mai mult. În ostenele și mai mult; în temnițe, și mai mult; în lovituri, fără număr; de multe ori în primejdii de moarte! De cinci ori am căpătat de la Iudei patruzeci de lovituri fără una; de trei ori am fost bătut cu nuiiele.”

Această bătaie cu nuiiele era pedeapsa romană. Pedeapsa Iudeilor era de patruzeci de lovituri fără una, limita fiind pusă de lege. De cinci ori a suferit Pavel această pedeapsă. Dar bătaia cu nuiiele de care amintește, nu era simpla biciuire iudaică, ci era biciuirea romană, era bătaia romană cu scorioane, iar el era cetățean roman. Și nu ni se spune nicăieri că ar fi apelat la Cezar în astfel de circumstanțe și în nici o altă circumstanță. Dar când Cezarul l-a ridicat și l-a ținut în închisoare aproape doi ani, voind apoi să-l dea pe mâna iudeilor, Pavel a spus Cezarului, respectiv celui care îl reprezenta pe Cezar, “eu stau înaintea scaunului de judecată al Cezarului; acolo trebuie să fiu judecat. Cer să fiu judecat de Cezar”. (“Fac apel la Cezar” – eng.)

Întrebare din audiență: “De ce a apelat Pavel la cetățenia sa romană în loc să apeleze la faptul că era

ambasador al cerului?”

Ce vreau să spun este că el era dependent de funcția sa de ambasador al cerului și de Împăratul său ceresc până când puterea romană l-a luat sub jurisdicția ei, moment în care el pur și simplu nu a lăsat autoritățile romane să se abată de la legea romană. Dar ideea care este larg răspândită legat de acest subiect este că Pavel ar fi apelat la cetățenia sa romană ori de câte ori era în pericol, pe când, în realitate, nu a făcut-o niciodată.

Cel puțin de trei ori a mai primit biciuirea romană fără să facă nici un uz de dreptul său la cetățenia romană, fără să facă nici un apel la puterea civilă. Dar când a fost luat în mâinile lor și ținut sub controlul și sub puterea Romei, atunci, și până atunci nu, atunci s-a adresat puterii romane. Atunci când căpitanul roman era gata să-l biciuiască, ceea ce era ilegal, Pavel a zis: “Vă este îngăduit să bateți pe un Roman, care nu este osândit?”

Doar în aceste circumstanțe a făcut aceasta, iar în altele nu a făcut nici un apel vreodată la puterea romană, nici nu s-a folosit de ea și nu a făcut nici un uz de cetățenia sa romană. Căci oriunde predica evanghelia, oriunde mergea, era îmbulzit de mulțime, împrășcat cu pietre, tratat în mod rușinos, și totuși nu ni se spune nicăieri că în vreun astfel de caz ar fi apelat la puterea pământească sau s-ar fi folosit de cetățenia sa romană. Dacă toate acestea au fost scrise pentru exemplul și pentru învățătura noastră, atunci aceasta trebuie să o învățăm, și nu era vremea să o învățăm? El și-a pus încrederea în Dumnezeu, Suveranul împărăției sale unde își avea adevărata cetățenie. De ce să nu facem și noi la fel?

Daniel a fost în țara Babilonului și a Medo-Persiei. Este adevărat. Dar când se întâmplă ca un popor să vină cu armatele sale împotriva țării în care ești, și te ia împreună cu o mare mulțime de oameni, te leagă și te duce în țara lui, te face sclav al împăratului, iar împăratul te pune în palatul său, în slujba sa – atunci foarte ușor vă puteți da seama, cred, că este o diferență între aceasta și alergarea benevolă după funcții politice. Aceasta o spune Biblia mea despre Daniel și despre cum a ajuns el acolo. Când vi se întâmplă așa ceva și ajungeți într-o astfel de poziție, nu cred ca cineva să găsească vre o obiecție pentru faptul că slujiți împăratului acolo unde el v-a pus. Dar cât timp aveți libertatea de a sta departe de astfel de poziții, nu cred că-l puteți cita pe Daniel ca o justificare a intrării voastre benevole în acea poziție, contrar învățăturilor clare ale lui Hristoa.

Dacă eu aș fi fost luat rob, cum a fost Daniel, dacă aș fi fost ales de împărat, cum au fost unii din poporul lui Daniel, să fac cărămizi sau să zidesc zidurile Babilonului de jur împrejur, cred că aș fi lucrat la cărămizi. Apoi, dacă împăratul m-ar fi luat de acolo și m-ar fi trimis la școală, cum a făcut cu Daniel și cu unii dintre frații săi, este foarte probabil că aș fi urmat școala și aș fi studiat cu toată capacitatea mea. Iar după toate acestea, dacă m-ar fi luat și m-ar fi pus în palatul său pentru a fi ușier, aș fi îndeplinit slujba de ușier; și dacă în cele din urmă m-ar fi dus la curtea sa pentru a sta înaintea împăratului, cum s-a întâmplat cu Daniel și cu cei trei frați ai săi, aș fi stat înaintea împăratului. Apoi, dacă aș fi fost destul de cinstit și credincios, iar Dumnezeu mi-ar fi dat înțelepciune să pot să interpretez împăratului lucrurile ascunse, așa cum Dumnezeu i-a dat lui Daniel, iar împăratul ar fi apreciat binecuvântarea lui Dumnezeu îndeajuns ca să-L onoreze pentru aceasta, și în cele din urmă ar fi pus un lanț de aur la gâtul meu și mi-ar fi dat locul al doilea după împărat, aș fi fost în acea poziție.

Dar mă bucur că, până când nu vin astfel de vremuri și astfel de circumstanțe, nu va fi justificat să mă implic în politică sau în slujbe de acest gen, nici să fac manevre politice pentru ca cineva să fie ales, nici să iau parte în guvernarea orașului sau a statului, nici în guvernarea națiunii și nici în politici de orice fel. Isus Hristos nu a făcut-o, și El zice, “voi nu sunteți din lume, după cum nici Eu nu sunt din lume”. “Așa cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit Eu pe voi” și “așa cum este El, așa suntem și noi în lume”.

Iosif a fost vândut de frații săi, a fost cumpărat și făcut rob, a fost dus în Egipt ca rob, a fost vândut și acolo ca rob și a slujit ca rob. Integritatea lui față de Dumnezeu și credințioșia față de Legea Sa l-a dus în închisoare, unde a rămas pentru o vreme. Credințioșia lui acolo, purtarea lui liniștită și atmosfera Duhului lui Dumnezeu care era cu el au câștigat favoarea temnicerului, care i-a dat în grijă ușile și pe ceilalți prizonieri din temniță – ceea ce acum s-ar numi “o persoană de încredere” în penitenciar. Și Dumnezeu era cu el. Când a sosit timpul în care Dumnezeu se pregătea pentru salvarea lui Israel – adică Iacov, familia sa, și tot Israelul care urma să se ridice din ei – El a dat lui Faraon niște vise deosebite, așa cum a dat și lui Nebucadnețar în zilele lui Daniel. Regele a trimis după Iosif, și el a interpretat visul lui Faraon. Faraon a dorit ca cineva să se ocupe de problemele care trebuiau rezolvate în vederea pregătirii Egiptului pentru foametea ce urma să vină. Faraon a zis: “Ce om ar fi mai destoinic decât omul care știe totul despre aceasta? De aceea, cel care știe totul despre aceasta, cel care ne-a explicat și ne-a spus ce va veni, este cel care se va ocupa de pregătiri și le va duce la bun sfârșit. Pun tot ce este în Egipt în mâinile lui, numai tronul meu va fi deasupra lui.” Tot ce era în tot Egiptul, Faraon a dat în grija lui Iosif.

Dacă voi ajungeți într-o astfel de poziție, printr-o astfel de experiență, cred că nici măcar eu nu voi

avea nici o obiecție ca voi să vă îndepliniți datoriile în locul în care sunteți chemați în acest fel.

Dar aceste experiențe, așa cum le redă Biblia mea, nu au nici un fel de legătură cu o umblare după astfel de poziții a adventiștilor de oriunde de pe pământ, care nu sunt în închisoare și sunt liberi să aleagă unde vor merge și ce vor face.

Acum aș dori să lămurim bine principiul conform căruia nici un creștin, ca cetățean al împărăției lui Dumnezeu, nu are dreptul să inițieze nici o procedură ce are legătură cu guvernul civil. Dar dacă guvernul este cel care inițiază, este o altă problemă, ceea ce am studiat. De aceea, repet, pe baza principiilor care guvernează monarhiile și guvernele, pe baza a chiar principiului legii care stă la baza formei de guvernământ, fie că e vorba de legea din cer sau de cea de pe pământ, creștinul nu are dreptul să inițieze nici o procedură în legătură cu guvernul civil.

Și dintre toți creștinii, adventiștii de ziua a șaptea cu atât mai puțin nu au dreptul să facă aceasta. Tocmai păzirea Sabatului le-o interzice. Căci pentru a supune un caz hotărârii curții, o supune procedurilor curții. Dar orice curte judecătorească din ținut se va conforma strict legii și tuturor regulilor curții, și este foarte posibilă întrunirea curții și discutarea cazului în Sabat. Păzitorul Sabatului nu se poate înfățișa în Sabat. Dar el a deschis cazul și prin faptul că l-a deschis, s-a supus tuturor hotărârilor curții. Dacă pentru dezbateri curtea va chema cazul în Sabat, chiar neintenționat, i se va cere să se înfățișeze în Sabat. Dar el nu poate face aceasta și să și păzească Sabatul. Însă a refuza, când el a deschis cazul, înseamnă a-și bate joc de curte. Așa ceva curtea nu poate permite, și poate că va pretinde o amendă pentru neînfrățire. Dar dacă amenda este plătită, este plătită pentru faptul de a fi păzit Sabatul. Dacă în loc să plătească amenda merge la închisoare, nu poate numi aceasta persecuție pentru că este consecința naturală a deschiderii din partea sa a cazului, nefiind nici o greșală din partea curții. De aceea, chiar cuvintele “Adu-ți aminte de ziua Sabatului ca s-o sfințești” interzice deschiderea oricărui caz înaintea curții de judecată, deoarece porunca interzice să pornești pe o cale ce poate împiedica sfințirea Sabatului.

Înainte să citesc ceea ce voi citi, vreau să spun că ceea ce voi citi vine în întâmpinarea unei obiecții ce se află în mințile multor oameni, cum că lucrurile expuse aici ar fi foarte nepotrivite. Nu am auzit încă pe nimeni să nege că acest principiu există și că este corect, dar ceea ce unii nu acceptă este să urmeze acest principiu. Dacă recunoașteți un principiu ca principiu, dar nu sunteți dispuși să-l urmați oriunde mergeți, atunci mai bine renunțați la acel principiu.

Pentru ca toți să știe că ceea ce spun nu este ceva nou, voi citi din American Sentinel din 1893. Sigur că articolul nu tratează subiectul în felul în care îl abordăm în seara aceasta, dar se ocupă cu același principiu și cu consecințele sigure ale călcării lui.

Citesc din American Sentinel, Iulie 6, 1893, și voi citi probabil cea mai mare parte a articolului legat de acest subiect.

“Managerii Duminicii au recurs la curțile Statelor Unite și le-au sufocat cu cererile lor.

Ei au cerut curților să hotărască asupra chestiunii. Curțile eu decis. Iar acum ei refuză să accepte hotărârea. Ei au supus cazul lor hotărârii curții, iar acum refuză să accepte decizia pentru că nu este pe placul lor. Dar dacă ei oricum sunt hotărâți să-și urmeze propriul drum, atunci ce așteaptă de la curțile judecătorești?”

Dacă nu ești dispus să accepți decizia unei curți de judecată, atunci nu poți apela în mod voluntar la ea. Și dacă o faci, atunci ești obligat, de orice principiu al guvernării cerești sau pământești, să accepți decizia, iar dacă aceasta este împotriva ta nimeni nu este de vină decât tu. S-a întâmplat în acești doi ani, chiar și în 1894, că unii adventiști au pășit pe acest teren și s-au trezit prinși în capcană, întocmai ca acești Reformatori Naționali. Însă adventiștii nu au refuzat să accepte decizia. Ei au acceptat decizia și au plătit o amendă pentru că au păzit Sabatul. În acele circumstanțe nu era nimic altceva de făcut. Citesc mai departe:

“Dar dacă ei oricum sunt hotărâți să-și urmeze propriul drum, atunci ce așteaptă de la curțile judecătorești? Ah! Ei vor doar să le folosească drept unealtă în impunerea propriilor lor decizii și a voinței lor asupra poporului Statelor Unite.”

Dacă acest articol ar fi scris în această lună, Februarie 1895, legat de anumite procese ale unor adventiști, orice cuvânt ar putea rămâne exact așa cum este scris, fără să fie nevoie de nici o schimbare. Nu spun aceasta ca o învinuire, ca un reproș sau ca o acuzare împotriva nici unui adventist de ziua a șaptea. Nu vreau să caut greșeli la nimeni. Dar spun o realitate. Îmi pare rău că este așa, foarte rău îmi pare. Dar în Biblie este scris: “Toate acestea li s-au întâmplat ca să ne fie drept pilde, și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor”. Dacă noi, călcând principiile pe care le mărturisim, pășim pe terenul Reformatorilor Naționali, și ne trezim prinși, ca și ei, atunci nu trebuie să învățăm din exemplele acestea ca și din cele ale fraților noștri din Iudea din A.D. 35 sau 40? Principiul este la fel de valabil și în Maryland și în orice alt stat al Uniunii, ca și în Iudea sau în Illinois. Repet, nu caut greșeli. Știu că toți greșesc. Tot ce vreau să spun este: nu trebuie să învățăm și din greșelile noastre ca și din greșelile altor

oameni? Nu e nevoie să spun unde s-a întâmplat. Nu e necesar ca acest lucru să fie cunoscut. Trebuie să se știe că s-a întâmplat, și se poate întâmpla acolo unde sunteți, dacă nu veți fi mai familiarizați cu acest principiu mai mult decât sunt mulți acum.

Mă întorc la Sentinel. Urmează o povestire a cazului, a desfășurării lui, pe care nu e nevoie să o citesc. Apoi, întorcându-se la principiu, continuă:

“Desigur, este de înțeles că în special partea care începe procedurile legale trebuie să accepte în bună credință hotărârea finală. Cealaltă parte nu este obligată la aceasta, căci ea poate fi citată și forțată să apară în fața curții de cel care a deschis procesul. Ea nu este silită să accepte orice decizie, deoarece procedura poate fi una de persecuție și de aceea este rea chiar de la bun început.

Dar cu inițiatorul nu este la fel. Este în natura lucrurilor, este inerent în însăși ideea guvernării legale că partea care recurge la lege, partea care începe procedurile legale, să accepte cu bunăvoință decizia finală. Altfel nu este de nici un folos guvernarea legii; violența ar deveni singura procedură și ar putea fi singura sursă de apel. Aceasta înseamnă anarhie.

Deci, dacă voi, ca cetățeni ai împărăției lui Dumnezeu, nu sunteți dispuși să acceptați decizia unei curți pământesti, nu puteți avea inițiativa; nu puteți porni nici un proces, deoarece a deschide cazul ca apoi să nu acceptați decizia este principiul anarhiei – aceasta anihilează guvernarea. Creștinii nu pentru aceasta sunt în lume. Noi avem alt scop. Noi trebuie să recunoaștem și să respectăm, fără alte comentarii, sistemele de guvernare care sunt deja constituite, așa cum sunt ele instituite de cei care le-au instituit, și nu să insuflăm vreun principiu și nici să urmărim vreo cale ce poate distruge temeliiile guvernelor care există.

Este un adevăr incontestabil că partea Duminicii a avut inițiativa, și a avut-o de la bunul început al actului Congresului până la decizia finală a Curții. Iar acum, în loc să accepte decizia finală, cu bunăvoință, ei nu numai că nu o acceptă, ci recurg la violență. Cealaltă parte, partea care a fost adusă la judecată în fața curții, nesilită a anunțat dinainte că dacă decizia va fi în defavoarea ei o va accepta și se va conforma. Prima parte, partea care a avut inițiativa tot timpul, disprețuiește pe față hotărârea finală, refuză să o accepte și își anunță cu hotărâre planul ei de a face tot posibilul să ducă Expoziția la “faliment financiar”. Și aceștia sunt cei care denunță cu severitate calea urmată de directorii Expoziției ca fiind “anarhică” și “rebelă”.

Concluzia problemei este aceasta: este esențial pentru ideea și existența guvernării legale ca partea care ia inițiativa în procedurile legale să accepte de bună voie hotărârea finală și să se conformeze ei. A nu face așa, ci a acționa ca și cum nu ar fi fost nici o decizie, după ce s-a rostit decizia finală, înseamnă a renunța la guvernarea legală, ceea ce este, în esență, un act anarhic și rebel. Partea legii duminicale este, și a fost de la început, partea cu inițiativa în aceste dezbateri legale. Această parte, în loc să accepte de bună voie hotărârea finală, o ignoră cu totul și recurge la violență – la boicot – după ce s-a rostit decizia. De aici rezultă clar, și demonstrația este completă, că acțiunea managerilor Duminicii în această problemă este cu adevărat o acțiune, și singura care este cu adevărat “anarhică în concepție și rebelă în execuție”. Aceasta este logica situației și este adevărul exact. Acțiunea lor demonstrează mai clar aceasta, iar faptul că ei numesc pe alții “anarhiști”, “rebeli”, “trădători”, “ateiști”, nu poate ascunde acest adevăr.”

Este aceeași concluzie la care am fost conduși anul trecut de felul în care au procedat pentru elaborarea unui act al Congresului care să ceară închiderea Expoziției. Este singura concluzie justă la care se poate ajunge când e vorba de dictatură ecleziastică sau de control ecleziastic în problemele guvernului. Și aceasta pentru simplul motiv că nu este niciodată de așteptat ca partea ecleziastică să acorde atenție respectuoasă vreunei legi sau decizii care nu le sunt pe plac. De aceea, singurul scop pentru care ei recurg fie la legislație, fie la procese judiciare, este ca autoritatea guvernamentală să fie pusă la dispoziția lor, ca să execute asupra oamenilor voința lor arbitrară. Și aceasta înseamnă a îndepărta dintr-o dată orice guvernare legală corectă și de drept.

Toate acestea fac să se vadă mai clar înțelepciunea divină care poruncește totala separare a puterilor ecleziastice și civile, care interzice bisericii să aibă vreo legătură cu Statul. De asemenea demonstrează înțelepciunea oamenilor care au pus bazele guvernului Statelor Unite, care au concretizat în Constituție și în legea supremă planul divin pentru guverne – totala separare a bisericii de stat. Iar ceea ce s-a făcut și se face de către biserici este doar o sugestie și începutul oceanului de necazuri în care guvernul va fi aruncat și în care în final se va scufunda din cauza nesocotirii principiului de guvernare stabilit de părinții noștri și vestit de Isus Hristos.

Atât timp cât biserica se ține cu totul separată de stat, ea poate în mod consistent, și pe drept, să desconsidere orice act legislativ, decret judiciar sau putere executivă pusă în slujba problemelor religioase (sau care se referă la practici religioase), deoarece ea tot timpul neagă dreptul guvernului de a se atinge de religie sau de vreo problemă religioasă.

Acesta este adevăr prezent. Este adevăr prezent atât pentru noi cât și pentru Reforma Națională.

Dar când biserica își uită locul și înaltele ei privilegii, și ea însăși invită efectiv jurisdicția

guvernamentală asupra problemelor religioase, atunci, făcând așa, ea își îngrădește de fapt puterea ei de a protesta și dreptul ei de a nesocoti poruncile guvernului în lucrurile religioase, în timp ce în practică refuză să renunțe la ele. Astfel că dacă guvernul nu acționează după voia ei, ea pe față, și cu intenție, nesocotește autoritatea pe care chiar ea a invocat-o. Astfel ea devine exponentul și sursa călcării legii și cel mai rapid instrument al ruinei guvernamentale.”

Acest principiu este valabil pentru toată lumea, și este valabil și pentru noi, după cum am văzut. Vom învăța ce înseamnă cu adevărat acest principiu și vom rămâne credincioși lui? Aceasta este întrebarea pentru noi toți.

SOLIA ÎNGERULUI AL TREILEA – Nr. 7

A.T. JONES – Predici

1895 – Buletinul Conferinței Generale

Lecția din seara aceasta va fi strâns legată de lecția ce s-a încheiat la pagina 33 din Buletin, adică cu sfârșitul lecției a doua, cea care se referă la poziția și scopurile papalității. Ca să facem mai ușor legătura, voi citi câteva pasaje din încheierea ei, reluând frazele care au fost citate din scrisoarea de la Roma, anume că ceea ce știm este că lumea este în agonia morții, că intrăm în întunericul ce precede dimineața, și că pregătindu-se pentru această agonie de moarte a lumii, papalitatea își leapădă pielea ei cea veche, îmbrăcând o nouă formă, de orice fel posibil, pentru a-și realiza misiunea în aceste timpuri ce vor veni, după cum s-a citit.

(Aici se citește de la pag.33(în original) de la pasajul: “Ceea ce știm este că lumea este în agonia morții ei” și până la sfârșitul lecției.)

Acum vom studia puțin aceste lucruri din Scriptură. Aceste versete, ca și altele pe care le citim și le studiem aici, sunt versete cu care sunteți familiarizați, pe care toți le-am citat adesea și a căror împlinire o așteptăm. Primul este cel din Apocalipsa 13:8:

“Toți cei ce locuiesc pe pământ i se vor închina, toți cei ale căror nume nu sunt scrise în cartea vieții Mielului înjunghiat de la întemeierea lumii”.(trad. engl.)

Aceasta arată că papalitatea va avea controlul asupra acestei lumi și a tot ce este în ea și a oricui se află în ea, cu excepția celor ale căror nume sunt scrise în cartea vieții Mielului – a celor care aparțin împărăției lui Dumnezeu și sunt separați de lume. Astfel, ca un fapt real – Scriptura o arată – când aceste lucruri vor culmina, papalitatea va avea stăpânire asupra tuturor celor care sunt în această lume, căci ucenicii lui Hristos nu sunt din această lume. Așa spune cuvântul – nu că Dumnezeu ar vrea să fie așa, ci că va fi așa în pofida dorinței Lui de a fi altfel – că toți cei ale căror nume nu sunt scrise în cartea vieții și păstrate acolo, se vor închina fiarei. Ei o vor face, se vor închina indiferent dacă doresc sau nu să se închine. Nu se pot opri să nu o facă deoarece, dacă nu au numele în cartea vieții Mielului, ei vor fi cu totul ai acestei lumi și, de aceea, vor fi cu totul ai papalității, căci în timpurile pe care le trăim tot ce este al acestei lumi este al papalității. Aceasta arată că puterea lumii a ajuns din nou în mâna ei.

Acum un verset din Daniel, capitolul 7. Această putere o va folosi pentru singurul scop pentru care ea a folosit întotdeauna orice putere a lumii – să-i oblige pe toți să facă voia ei. Întotdeauna ea a folosit puterea pământescă pentru a impune oricărui om dictatura ei. Și astăzi, cu această putere, ea vrea să facă la fel, și tot ce face în orice loc de pe pământ este devotat acestui singur țel, de a-și recăpăta puterea asupra lumii. Dovezile despre acest lucru, ce au fost aduse în lecțiile pe care le-am parcurs, sunt înaintea noastră și nu e nevoie să le mai citesc.

“Am văzut cum același corn a făcut război sfinților și i-a învins, până când a venit Cel îmbătrânit de zile și judecata a fost dată sfinților Celui Prea Înalt, și a venit timpul ca sfinții să ia în stăpânire împărăția”(Dan.7:21,22 – engl.)

Aceasta este venirea lui Hristos. Astfel, când “toți cei ce locuiesc pe pământ i se vor închina”, este în timpul în care acea putere pe care ea (papalitatea) o va câștiga și o câștigă acum asupra lumii va fi folosită pentru a-i obliga pe toți să facă voia ei – îi va obliga să se închine fiarei. Iar împotriva celor ce nu vor să se închine, ea pornește războiul, până în ziua când ei vor intra în împărăția slavei la venirea Domnului.

“Apoi unul din cei șapte îngeri, care țineau cele șapte potire a venit de a vorbit cu mine și mi-a zis: “Vino să-ți arăt judecata desfrânatei celei mari, care șade pe ape mari.”(Apoc. 17:1)

Înainte să citesc versetul al doilea, vreau să vă mai rețin atenția asupra primului verset. Îngerul care descoperă această judecată, explică această judecată și timpul în care va avea loc, este unul dintre îngerii care au ultimele șapte plăgi ce vor fi revărsate. Aceasta arată că descoperirea acestei judecăți are loc în timpul ce precede imediat plăgile, căci descoperirea o face unul dintre îngerii cărora le-au fost date potirele cu cele șapte plăgi. Când vine acel timp în care plăgile vor fi iminente și vor amenința asupra lumii, atunci acest capitol va fi înțeles, atunci va străluci prin descoperirea lui Isus Hristos, prin descoperirea îngerului pe care îl va trimite El.

Acest înger, fiind unul dintre îngerii care au cele șapte potire, nu spune: “vino și îți voi arăta femeia”, nu spune: “vino și îți voi arăta desfrânata cea mare”, ci: “vino să-ți arăt judecata desfrânatei celei mari.”

Repet: pentru că cel care face descoperirea este unul dintre cei șapte îngeri care au cele șapte plăgi, aceasta arată că descoperirea va fi făcută atunci când plăgile vor amenința asupra lumii, fiind gata să cadă. Și pentru că va fi o descoperire a judecării ei și nu descoperirea ei, aceasta arată că descoperirea și acest capitol care o descrie și timpul legat de acestea – acolo și atunci va fi timpul descoperirii acestor lucruri pe care

îngerul are să ni le spună.

Nu vreau să încep un studiu al capitolului 17 din Apocalipsa, nici nu încerc să explic capitolul. Îl citesc pur și simplu pentru a înțelege timpul când se vor întâmpla aceste lucruri. Versetul 2:

“Judecata desfrânatei celei mari care stă pe ape mari; cu ea au desfrânat împărații pământului, și locuitorii pământului s-au îmbătat de vinul desfrânării ei.”

Când? Când se arată acest înger? Chiar înainte să cadă judecățile. Cine este el? Unul dintre cei șapte îngeri care au plăgile. Deci ce este descris în acest verset este chiar înainte de judecarea ei. În ce timp se vorbește aici despre împărații pământului? Este același timp, desigur. În acel timp, care va fi starea împăraților pământului – nu a unora dintre ei, ci a lor – față de această desfrânată mare? Cu toții au legături nelegitime cu ea. Și locuitorii pământului, în acel timp, cu toții sunt îmbătați de vinul ei. Este același lucru ca și în celălalt verset: “toți cei ce locuiesc pe pământ și se vor închina, aceia ale căror nume nu sunt scrise în cartea vieții”.

După ce îngerul continuă cu descrierea acestei judecăți a ei, sau mai bine zis a evenimentelor care imediat preced judecata, apoi, cu acesta se unește un alt înger. Apoc.18:1:

“După aceea, am văzut coborând din cer un alt înger, care avea o mare putere; și pământul s-a luminat de slava lui. El a strigat cu glas tare și a zis: “A căzut, a căzut, Babilonul cel mare! A ajuns un locaș al dracilor, o închisoare a oricărui duh necurat, o închisoare a oricărei păsări necurate și urâte. Pentru că toate neamurile – “

Câte dintre neamuri? Toate. Când? În timpul în care unul dintre cei șapte îngeri care au cele șapte plăgi se descoperă și anunță judecata asupra Babilonului.

“Pentru că toate neamurile au băut din vinul mâniei curviei ei și împărații pământului au curvit cu ea, și negustorii pământului s-au îmbogățit prin risipa desfătărilor ei.” Apoi am auzit din cer un alt glas, (nu uitați aceasta: este o voce din cer care o spune) care zicea: “Ieșiți din mijlocul ei poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu fiți loviți cu urgiile ei! Pentru că păcatele ei s-au îngrămădit, și au ajuns până la cer; și Dumnezeu și-a adus aminte de nelegiuirile ei.”

Pentru ce și-a adus aminte de nelegiuirile ei? Ce înseamnă aceasta, că Dumnezeu și-a adus aminte de nelegiuirile ei? În Egipt Domnul spusese: “Mi-am adus aminte de legământul Meu cu Avraam, Isaac și Iacov; Mi-am adus aminte de făgăduințele făcute părinților tăi. Te voi elibera cu brațul întins și cu mari judecăți”. Exod 6:5,6. Atunci când El “își aduce aminte”, atunci lucrul promis dinainte se împlinește. “Dumnezeu și-a adus aminte de nelegiuirile ei”. Această aducere aminte a nelegiuirilor ei înseamnă aducerea judecății asupra neleguirii ei.

“Răplățiți-i cum v-a răsplătit ea, și întoarceți-i de două ori cât faptele ei. Turnați-i îndoit din potirul în care a amestecat ea! Pe cât s-a slăvit pe sine însăși, și s-a desfătat în risipă, pe atât dați-i chin și tânguire! Pentru că zice în inima ei: “Șed ca împărăteasă, nu sunt văduvă, și nu voi ști ce este tânguirea!” Tocmai pentru aceea într-o singură zi vor veni urgiile ei: moartea, tânguirea și foametea. Și va fi arsă de tot în foc pentru că Domnul Dumnezeu, care a judecat-o, este tare.”

Aceasta este aceeași descriere cu cea dată de îngerul care a zis: “Vino să îți arăt judecata desfrânatei celei mari.”

“Și împărații pământului, care au desfrânat și s-au desmierdat în risipă cu ea, când vor vedea fumul arderii ei, o vor plânge și o vor boci. Ei vor sta departe, de frică să nu cadă în chinul ei, și vor zice: “Vai! Vai! Babilonul, cetatea cea mare, cetatea cea tare! Într-o clipă ți-a venit judecata!”

Când Babilonul triumfă, atunci este distrus “într-o clipă” (în limba engleză – “într-o singură oră”), cea mai scurtă perioadă de timp menționată în Biblie, în afară de momentul învierii, care este “o clipire de ochi”. Atunci când vine această judecată, ea vine în acest fel, și înainte să vină sunt rostite avertizări și Dumnezeu ne dă semne prin care să putem cunoaște și marca drumul până la momentul în care aceasta, și numai aceasta, va urma.

În fața ochilor noștri, în editorialele zilnice, situația fiind așa cum am studiat-o în lecțiile anterioare, se vede cum papalitatea înaintează în mișcarea descrisă, pas cu pas. În lecțiile precedente am atins dovezile ce se referă doar la Statele Unite. Fratele Robinson mi-a dat o copie din “Present Truth” acum două zile și acolo, pe prima pagină, sunt citate din ziare catolice din Londra, care amintesc despre națiuni din Europa ce sunt socotite a nu fi chiar catolice, și cum că acestea cad tot mai mult, și una după alta, înapoi în mâinile papalității.

În “American Sentinel” acum două sau trei săptămâni am avut o dovadă, luată din ziarele catolice, referitor la Germania și Elveția. Biserica catolică ține în cumpănă puterea în Germania – un catolic este Cancelar al Imperiului German, iar partidul bisericii catolice deține majoritatea în Reichstag, astfel că guvernul nu poate face nimic din ce vrea să facă, fără voia și permisiunea lor, iar ei cer să fie revocate toate legile care au fost elaborate împotriva papalității, ceea ce dacă nu se face, ei nu permit să se mai facă nimic.

Și ei obțin ceea ce doresc odată cu trecerea timpului.

Elveția are ca președinte un catolic despre care "London Universe" spune că este "la fel de papal ca o gardă elvețiană". De aceea, nu este un lucru straniu ca experiențele pe care le-am auzit de la frații din Elveția să arate manifestarea împotrivirii lor față de adevărul lui Dumnezeu și față de Domnul.

Într-o altă zi am văzut un ziar german în care editorul vorbește despre o călătorie pe care a întreprins-o prin Europa și spune că, trecând prin Olanda, a asistat la parada catolicilor care sărbătoreau întoarcerea Olandei la biserica catolică.

În Anglia, pentru ca papalitatea să aibă stăpânirea, a mai rămas un singur lucru dintre cele care au făcut din Anglia o țară protestantă și care au instituit succesiunea suveranilor – tot ce a mai rămas este o singură cerință, anume ca suveranul să fie protestant. Jurământul prin care se susține succesiunea protestantă nu mai este ce a fost. Singurul punct rămas, care cere o succesiune protestantă, a fost atât de slăbit încât papalitatea se așteaptă ca și acesta să fie în curând modificat și înlăturat, iar ea să poată avea din nou stăpânirea. Acum aproape un an, papa, primind o ceată de pelerini din Anglia, oferindu-le binecuvântarea, le-a spus că există multe semne în favoarea reîntoarcerii Angliei la biserică.

Acestea sunt mai mult decât semne care să arate ce se întâmplă; sunt faptele reale, sunt lucrurile în desfășurarea lor. Noi nu le putem socoti drept semne, pentru că sunt chiar evenimentele.

În aceste extracte luate din ziarele catolice și tipărite în "The Present Truth", Statele Unite a fost menționată printre țările în care papalitatea are cel mai mare succes. Și concluzia dovezilor, pe care le-am prezentat deja, este că Statele Unite va fi folosită, după spusele papei, pentru modelarea celorlalte națiuni, și că această țară va contura destinul celorlalte națiuni, care destin se vrea a fi pur și simplu întoarcerea lumii la papalitate, la a face voia ei și a promova interesele ei pe pământ.

Așadar, suntem, și vom fi de acum înainte, în prezența evenimentelor care duc la împlinirea acestor profetii până la momentul în care toate națiunile vor fi într-adevăr, și efectiv, unite din nou cu ea. Când papalitatea va parcurge tot acest curs aflat în desfășurare, când se vor împlini aceste lucruri, atunci va fi judecată. Când se ajunge la acel punct și în acel timp în care ea se poate felicita pentru faptul că toate aceste națiuni sunt din nou unite cu ea, și că ea s-a ridicat din nou la suprașumărie din mijlocul tulburărilor și agoniilor, al anarhiei și violenței de orice fel, așa cum o mai făcuse odată; când se întâmplă aceasta, atunci acesta va fi ultimul lucru pe care îl vor vedea ochii ei înainte să cadă judecata peste ea.

Acum câțiva ani noi predicam venirea Domnului, așa cum o facem și acum. Noi am predicat peste tot venirea Domnului, apropiata venire a Domnului, chiar în timpul generației actuale de pe pământ, chiar a generației înaintate în vârstă. În același timp, oamenilor cărora le predicam că Domnul vine, le spuneam că El nu poate veni până când guvernul Statelor Unite nu recunoaște religia creștină și nu instituie Duminica în locul Sabatului. Cu alte cuvinte, le spuneam că El nu poate veni până când guvernul nu face chipul fiarei. După ce le spuneam că Domnul vine și că vine curând, și că generația în care va veni este aproape trecută, trebuia să le spunem că trebuiau să se întâmple aceste lucruri înainte ca El să vină; după aceea începeam să le arătăm pașii făcuți și progresul făcut în ce privește recunoașterea religiei în Statele Unite și instaurarea Duminicii în locul Sabatului. Noi afirmam că aceste lucruri erau semnele prin care se marca drumul până la ceea ce urma să fie făcut, iar când acel lucru era făcut, atunci puteam să așteptăm venirea Domnului ca niciodată mai înainte.

Acum acest lucru este făcut. Noi nu mai putem spune că Statele Unite urmează să recunoască religia creștină. Nu mai putem spune că guvernul Statelor Unite e pe cale de a da la o parte Sabatul Domnului din porunca a patra pentru a pune Duminica în locul său. Nimeni nu mai poate vorbi așa și să vorbească adevărul. Oricine spune adevărul în această privință, trebuie să spună că aceasta s-a făcut și trebuie să atragă atenția oamenilor asupra rapoartelor oficiale ale debaterilor guvernamentale, din care se vede cum stau lucrurile. Și pentru că aceasta este adevărat, ca niciodată mai înainte este adevărat că "mântuirea noastră este mai aproape acum decât atunci când am crezut."

Mai spuneam oamenilor că atunci când urmau să se întâmple acestea, atunci papalitatea urma să se ridice triumfal pe seama a ceea ce făceau protestanții, luându-i prin surprindere și primind, din ceea ce făceau, tărie, influență și putere ca să modeleze lumea după placul ei.

Acum nu mai putem spune că papalitatea e pe cale să facă aceasta. Ceea ce putem spune este că ea face acest lucru, și putem îndrepta privirile oamenilor spre faptele care arată că ea face aceste lucruri, că planul ei este ca lumea întreagă să fie modelată prin puterea pe care deja o deține asupra Statelor Unite.

Dar succesul acestui proiect, desăvârșirea acestui plan al ei, este pur și simplu împlinirea profetiei pe care am citit-o despre toate națiunile care se vor uni cu ea; toți i se vor închina, toți locuitorii pământului vor fi legați de ea, toată lumea va fi în mâna ei; toți i se vor închina și puterea lumii întregi va fi în mâinile ei ca să-și reverse mânia împotriva celor ce se tem de Dumnezeu. Scriptura face cunoscut în profetie exact ceea ce vede fiecare dintre noi, și nu se poate să nu vadă, că face papalitatea. Și ceea ce declară profetia este acel

lucru spre care țintește papalitatea și în scopul căruia lucrează, iar când își atinge acel scop, atunci va fi împlinită profetia “șed ca împărăteasă, nu sunt văduvă și nu voi ști ce este tânguirea”. Când se realizează acest proiect al papalității, când profetia și papalitatea se întâlnesc în acest punct, atunci, spune cuvântul, “într-o clipă vor veni judecățile asupra ei; va fi arsă de tot în foc, pentru că Domnul Dumnezeu, care a judecat-o este tare.”

Unde ne aflăm, dacă nu în zilele când judecata desfrânatei celei mari, prin plăgile lui Dumnezeu, amenință asupra lumii? În acest timp suntem cu siguranță.

Observați un lucru: dacă la început eram siliți să arătăm oamenilor semnele care marcau venirea chipului fiarei, acum acest lucru este depășit și noi nu mai amintim aceste lucruri; acum suntem în timpul când eveniment după eveniment marcheză pașii ce vor fi făcuți până la venirea Domnului; și mulți dintre acești pași sunt deja făcuți.

Ce cuvânt a rostit Domnul pentru a fi vestit lumii în acest timp? “Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu”. De ce? Pentru ca “să nu fiși părtași la păcatele ei, și să nu fiți loviți cu urgiile ei.”

Succesul acestei mișcări pe care o desfășoară papalitatea, este ruina ei; succesul ei este ruina ei. Triumful ei înseamnă distrugerea ei, într-o clipă. Oricine nu vrea să fie ruinat trebuie să se separe de ea, să o părăsească cu totul. Și oricine îi vede pe cei prinși de ea în primejdie de a fi distruși trebuie ca, în frica lui Dumnezeu și în iubire de suflete, să le spună: “scapă-ți viața; căci distrugerea ei este gata să vină”

Cât de vastă va fi ruina ei? Cât de mult va cuprinde? Cât de mult este sub controlul ei? Câți i se închină? Cât de întinsă este mânia ei? Și cât de mulți vor bea din vinul mâniei desfrânării ei? Toată lumea. Când judecata va cădea asupra ei, cât de vastă va fi această judecată? Cât toată lumea. Când cade în ruină, cât de completă va fi această ruină? Totală. Este scris că “este din numărul celor șapte, și merge la pierzare”. “Pierzare” înseamnă distrugere totală; ea merge spre distrugerea ei totală.

Întrucât influența ei se întinde în toată lumea; întrucât toate neamurile sunt unite cu ea și locuitorii pământului au băut din vinul mâniei curviei ei, și întrucât toți locuitorii pământului i se vor închina, toți aceia al căror nume nu este scris în cartea vieții Mielului, toate acestea arată că toți aceia ale căror nume nu se află în cartea vieții vor cădea în această ruină și vor fi distruși.

Și pentru că ne aflăm în acest timp, Dumnezeu ne-a dat o solie în mijlocul acestor evenimente, solie care are rolul de a avertiza lumea, care este într-adevăr în “agonia morții”, și solia spune că în această agonie papalitatea va triumfa, dar triumful ei va fi ruina ei sigură, și oricine vrea să scape trebuie să “iasă din mijlocul ei”.

Cred că avem timp să citim un text care va ilustra foarte sugestiv acest lucru. A existat un Babilon în vechime. Dumnezeu a zis profetului să scrie despre judecata lui. În capitolul 50 și 51 din Ieremia este descrisă, în profetie, judecarea Babilonului. Nu voi citi această descriere (o putem citi cu toții după aceea) pentru că ne-ar lua prea mult timp acum, dar voi citi ultimele versete din cap. 51, începând cu versetul 59:

“Iată porunca, dată de proorocul Ieremia, lui Seraia, fiul lui Neriia, fiul lui Mahseia, când s-a dus la Babilon cu Zedechia (din partea lui Zedechia – nota în engl.), împăratul lui Iuda, în al patrulea an al domniei lui Zedechia. Seraia era cel mai mare cămăraș. Ieremia a scris într-o carte toate nenorocirile, care aveau să vină asupra Babilonului, toate cuvintele acestea scrise asupra Babilonului. Ieremia a zis lui Seraia: “Când vei ajunge la Babilon, vezi să citești toate cuvintele acestea și să zici: “Doamne, Tu ai spus că locul acesta are să fie nimic, și că n-are să mai fie locuit nici de oameni nici de dobitoace, ci are să ajungă un pustiu pentru totdeauna”. Și când vei isprăvi citirea cărții acesteia, să legi de ea o piatră, și s-o arunci în Eufrat, și să zici: “Așa va fi înecat Babilonul, și nu se va mai ridica din nenorocirile, pe care le voi aduce asupra lui; vor cădea sleiți de puteri.”

Priviți la Apocalipsa 18:21, la judecarea Babilonului, la descrierea judecății:

“Un înger puternic a ridicat de jos o piatră ca o mare piatră de moară, a aruncat-o în mare, și a zis: “Cu așa repeziciune va fi aruncat Babilonul, cetatea cea mare, și nu va mai fi găsit!””

Este vreo legătură între cele două pietre? Cu siguranță că este. Scufundarea Babilonului din vechime arată spre scufundarea Babilonului de azi; judecarea Babilonului din vechime arată spre judecarea Babilonului din timpul nostru.

Observați în Ieremia 51:45: “Ieșiți din mijlocul lui, poporul Meu”. Poporul lui Dumnezeu era în Babilon; Dumnezeu avea un popor acolo. El nu voia ca ei să fie acolo atunci când urma să vină judecata asupra Babilonului, provocându-i ruina, de aceea a zis: “Ieșiți din mijlocul lui, poporul Meu, și fiecare să-și scape viața, scăpând de mânia aprinsă a Domnului.”

Care este solia actuală? Pentru că îngerul este gata să arunce în mare acea piatră și să spună “cu așa repeziciune va fi aruncat Babilonul, cetatea cea mare, și nu va mai fi găsit”, există o chemare: “Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei, și să nu fiți loviți cu urgiile ei! Pentru că păcatele ei s-au îngrămădit și au ajuns până la cer; și Dumnezeu și-a adus aminte de nelegiuirile ei. ... pentru că

Domnul, Dumnezeu, care a judecat-o, este tare.” Citim din nou din Ieremia, despre vechiul Babilon Ier. 51:46:

“Să nu vi se tulbure inima, și să nu vă înspăimântați de zvonurile care se răspândesc în țară; căci anul acesta va veni un zvon, iar anul următor un alt zvon; în țară va domni silnicia, și un stăpânitor se va ridica împotriva altui stăpânitor.”

Poporul din Babilon urma să audă două zvonuri, ca semne pentru timpul părăsirii Babilonului. Două zvonuri despre ce? Două zvonuri legate de căderea lui, despre distrugerea lui. Unul dintre zvonuri urma să se audă în anul în care armatele Mediei și Persiei se îndreptau spre Babilon! Dar, trebuia să le fie teamă că dezastrul se va produce atunci, și trebuia ca fiecare să fugă cât mai repede posibil? Nu. Oricine putea să plece, dacă voia, dar dezastrul urma să se producă în celălalt an. Astfel, când se auzea primul zvon, atunci avea loc “pregătirea” pentru “a fi gata” de ieșit, astfel ca atunci când urma să se audă cel de al doilea zvon, ei fie să plece, fie pieirea Babilonului avea să fie pieirea lor.

Istoria spune că armata Medo-Persiei a plecat din Ecbatana în primăvara anului 539 – anul precedent căderii Babilonului – a parcurs o bucată de drum, după care s-a oprit așteptând primăvara următoare. Când a pornit armata, sigur că primul zvon a ajuns imediat la Babilon. Acesta era primul semn după care oricine se putea pregăti să iasă din Babilon cât de repede posibil. Ei puteau pleca și atunci, dar semnul era pentru pregătire să fie gata la cel de al doilea zvon, pentru că atunci când urma să vină al doilea zvon, fie plecau, fie pieriau. Când a sosit primăvara următoare, “anul următor”, armatele au pornit din nou spre Babilon. Atunci s-a auzit cel de al doilea zvon despre căderea Babilonului, și ruina a sosit după cel de al doilea zvon, iar cine a vrut să scape, a trebuit să fugă la auzirea celui ce al doilea zvon.

Priviți acum Babilonul modern și cele două zvonuri legate de căderea lui. În 1844 s-a vestit primul zvon despre căderea Babilonului. Apoc. 14:6-8:

“Și am văzut un alt înger care zbura prin mijlocul cerului, cu o Evanghelie veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod. El zicea cu glas tare: “Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!” Apoi a urmat un alt înger, al doilea și a zis: “A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, care a adăpat toate neamurile din vinul mâniei desfrânării ei!”

Acesta a fost un zvon despre căderea Babilonului; a fost primul zvon. Acum citim în Apoc. 18:1-4:

“După aceea am văzut coborând din cer un alt înger, care avea o mare putere, și pământul s-a luminat de slava lui. El a strigat cu voce tare, și a zis: “A căzut, a căzut Babilonul cel mare! A ajuns un locaș al dracilor, o închisoare a oricărui duh necurat, o închisoare a oricărei păsări necurate și urâte... Apoi am auzit din cer un alt glas, care zicea: “Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei, și să nu fiți loviți cu urgiile ei!”

Când se aude cel de al doilea zvon, vestirea lui încetează doar odată cu judecata, care este ruina. Suntem în timpul celui de al doilea zvon despre căderea Babilonului actual? Da, cu siguranță, suntem. Și pentru că cel de al doilea zvon despre armatele Medo-Persiei a însemnat ruina sigură a vechiului Babilon, este sigur, după cum este sigur că suntem în timpul celui de al doilea zvon, că oricine vrea să scape de dezastru, trebuie să plece. “Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu.”

Și de aceea, noi, căroră ne-a fost dată solia, dacă purtăm vreo grijă sufletelor oamenilor, dacă avem vreo teamă de Dumnezeu, sau ceva dragoste pentru solia pe care Isus Hristos ne-a dat-o, ce ne rămâne de făcut decât să spunem oamenilor ce se întâmplă; ce a făcut Babilonul, ce face, și că distrugerea lui este iminentă. Să le spunem că ruina este aproape – al doilea zvon a fost auzit – și că Babilonul se va scufunda și nu va mai fi găsit. Dar Dumnezeu vrea ca nimeni să nu se scufunde împreună cu el. El ar dori ca orice suflet să iasă din Babilon și să se îndrepte spre El pentru a avea viața și salvarea ce se găsește în El; de aceea El chemă: “Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu... ca să nu fiți loviți cu urgiile ei.”

Acesta este zvonul care se aude. Se aude peste tot? Aceasta este întrebarea. Se vestește peste tot? L-ați vestit peste tot? De când suntem în timpul mării strigări? De mai bine de doi ani. Ați făcut să răsunе acest zvon în acești doi ani, fraților? Ați vestit solia care ne-a fost dată, implorând oamenii să se salveze de la pieirea inevitabilă și să fugă la Dumnezeu, dacă vor să scape de dezastru?

Ce vom face? Nu vom pleca de la această conferință vestind acest zvon cu cea mai puternică voce pe care Dumnezeu ne-o poate da? Este altceva de făcut? Ar fi posibil să fie altceva de făcut? Și cum ar fi posibil să se gândească la altceva cei căroră Dumnezeu le-a dat solia și asupra căroră a așezat responsabilitatea de a vesti acest zvon? “Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu”.

Studiul din această seară va fi doar o continuare a celui de vineri seara: ce este Babilonul, cât de mult cuprinde el și ce înseamnă să ieși afară din el. Poate că nu vom trece prin toate acestea în această lecție, dar din dovezile pe care le-am citit vineri seara, reiese destul de clar că nu este nimic altceva de făcut decât să informăm lumea despre ruina care amenință asupra ei și să vestim cu glas tare chemarea pe care Dumnezeu a rostit-o pentru a salva oamenii de la distrugere. Noi trebuie să strigăm această chemare, să o facem să răsună cu putere, iar Domnul se va îngriji ca oameni să fie convinși că trebuie să o urmeze. Dacă o vor urma sau nu, ei vor decide după ce vor auzi. Dar Domnul va veghea ca ei să știe că trebuie să o urmeze.

De aceea am spus seara trecută, îndeosebi când am citit pentru prima oară cuvintele: “Apoi am auzit din cer un alt glas, care zicea:”Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu””, că vocea din cer este cea care cheamă oamenii să iasă. Instrumentele umane care vor rosti chemarea cu gura lor, vor trebui să fie atât de strâns legate de Dumnezeu, încât în acea chemare oamenii să audă vocea din cer. Noi trebuie să fim atât de strâns legați de Dumnezeu când spunem: “Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu”, încât Duhul lui Dumnezeu să fie Cel ce le spune că așa trebuie să facă. Cei care vor rosti avertizarea trebuie să fie atât de legați de Dumnezeu încât atunci când vocea lor va prezenta cuvintele lui Dumnezeu ce arată situația actuală, Duhul lui Dumnezeu să imprime în cei care ascultă convingerea puternică a faptului că acela este adevărul, că suntem în timpul arătat și că trebuie să iasă din mijlocul ei.

Încă odată spun că ei vor hotărî dacă vor ieși sau nu. Dumnezeu nu ia pe nimeni cu forța pentru a-l trage afară. O ilustrație pentru ceea ce spun o găsim atunci când Petru și Ioan erau în închisoare la Ierusalim, iar a doua zi dimineața au fost aduși înaintea Sinedriului. Când cei din Sinedriu “au văzut îndrăzneala lui Petru și Ioan, s-au mirat, întrucât știau că erau oameni necărturari și de rând; și au priceput că fuseseră cu Isus.”

În prezența acestor doi ucenici ai lui Hristos și datorită cuvintelor lor, preoții și conducătorii aceia au fost convinși în ce privește misiunea lui Hristos și au știut că acei oameni aveau dreptate. “Și au priceput că fuseseră cu Isus”. Totuși, în loc să cedeze convingerilor pe care le aveau, și-au împietrit inima în fața lor și au poruncit ca ucenicii să fie scoși afară. “S-au sfătuit între ei și au zis: “Ce vom face oamenilor acestora? Căci este știut de toți locuitorii Ierusalimului că prin ei s-a făcut o minune vădită, pe care n-o putem tăgădui. Dar, ca să nu se lătească vestea aceasta mai departe în norod, să-i amenințăm, și să le poruncim ca de acum încolo să nu mai vorbească nimănui în Numele acesta”. Și după ce i-au chemat, le-au poruncit să nu mai vorbească cu nici un chip, nici să mai învețe pe oameni în Numele lui Isus. Drept răspuns, Petru și Ioan le-au zis: “Judecați voi singuri dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de voi decât de Dumnezeu; căci nu putem să nu vorbim despre ce am văzut și auzit”. I-au amenințat din nou, și i-au lăsat să plece, căci nu știau cum să-i pedepsească”.

Ar fi vrut să-i pedepsească, dar nu știau cum să o facă în acele circumstanțe, și adevărul este că îi amenințau și voiau să îi pedepsească, deși erau ferm convinși că ucenicii aveau dreptate. Așa vrea Dumnezeu să fie poporul Său și acum. Noi, avem o solie pentru lume, la fel de importantă ca solia pe care o aveau ucenicii atunci. Și starea noastră nu va fi bună până când nu vom avea o astfel de legătură cu Dumnezeu încât când vom rosti adevărul, oriunde ne-am afla, și când vom spune oamenilor solia pe care El ne-a încredințat-o, Duhul lui Dumnezeu să fie prezent pentru a mărturisi oamenilor despre adevăr, spunându-le: ”are dreptate, acest om spune adevărul”. Tot ce putem face noi este să le spunem oamenilor solia. Noi nu îi putem scoate din Babilon, iar Dumnezeu nu îi va scoate cu forța de acolo. El îi câștigă pe oameni descoperindu-le ce este drept și făcând ca bunătatea lui să se arate în fața ochilor lor. Dumnezeu face aceasta când instrumentul uman prin care lucrează este atât de legat de el, încât prin cuvinte să vorbească Duhul Său, și astfel în cuvintele omenești oamenii să audă vocea din cer.

Mă bucur că oricine – și bucuria mea nu este doar pentru o presupunere, ci pentru un fapt real – pentru că oricine se va supune adevărului lui Dumnezeu, așa cum Domnul îl descoperă în zilele noastre, și așa cum îl va descoperi oricărui om, va fi adus de către adevăr în exact acea poziție în care Duhul lui Dumnezeu va putea lucra cu el în acest fel.

Știm că de mai bine de doi ani suntem în timpul în care Dumnezeu a zis “scoală-te, luminează, căci lumina ta vine”. Acesta este adevărul, și știm cu toții că este pentru zilele noastre. Dar noi nu ne putem scula singuri. Nu ne putem ridica; adevărul lui Dumnezeu este cel care trebuie să ne ridice. Puterea lui Dumnezeu trebuie să-și aibă locul ei, și aceasta ne va ridica. Înainte să putem “lumina” e nevoie să fim “ridicați”; e limpede. Nu putem lumina fiind culcați, așa cum suntem. Nu suntem în poziția corectă; trebuie să stăm în

picioare. Trebuie să ne ridicăm pentru a lumina, pentru că acolo sus este lumina. Noi suntem jos, prea aproape de pământ – adventiștii de ziua a șaptea, cu toții, suntem prea aproape de pământ; prea jos, prea aproape de întuneric; nu putem lumina așa cum ar vrea Dumnezeu să luminăm. De aceea El spune “scoală-te, luminează”(trad. engl.).

Repet, nu este de nici un folos să încercăm să ne ridicăm singuri, și repet, este sigur că asupra oricărui adventist de ziua a șaptea, aflat la această Conferință sau oriunde pe pământ, care își cedează întreaga voință, tot trupul, mintea și inima – totul – lui Dumnezeu, primind adevărul Său așa cum este, Dumnezeu va veghea ca adevărul să-l ridice la acea înălțime de unde să poată lumina.

De aceea, fie ca în mod sincer, chiar acum, să începem să studiem aceste lucruri, în legătură cu starea în care suntem, și lucrarea ce trebuie făcută, așa încât să vedem ce ne oferă Dumnezeu în adevărul Său, ce anume ne va ridica la starea în care să poată face cu noi ce va dori și în care, atunci când ne va folosi și va vorbi prin noi, oameni să recunoască prezența puterii lui Dumnezeu și să audă vocea din cer. Dacă nu va fi așa, nu vom putea vesti solia; aceasta este tot.

Nu este de nici un folos să începem să spunem oamenilor, “ieșiți din mijlocul ei poporul Meu”, dacă nu este nici o putere în cuvintele noastre, putere care să-i scoată afară; dacă nu suntem legați de acea putere care realizează acest lucru. Vorbirea noastră va fi pur și simplu o vorbire în vânt. Dar noi suntem într-un timp în care este mult prea important să nu vorbim degeaba. Dumnezeu vrea să vorbim oamenilor în așa fel încât prin cuvintele pe care le spunem, El să le vorbească inimilor.

Ce există în noi nu este suficient pentru lucrarea aceasta. Este scris: “plinătatea noastră este de la Dumnezeu”. Ne putem sprijini cu toată tăria pe această declarație, “plinătatea noastră este de la Dumnezeu”. Aceasta spune că Dumnezeu ne va face compleți; El ne va da ceea ce ne lipsește.

Să privim puțin mai adânc la cât de mult este cuprins în Babilon. Vă aduceți aminte că în alte lecții am citit anumite texte care arătau că lumea întregă urmează să onoreze fiara, papalitatea, și să facă voia ei, - toți oamenii cu excepția celor ale căror nume sunt scrise în cartea vieții. Mai sunt alte câteva texte legate de acest subiect, pe care le putem citi. Deschideți la Apocalipsa 17:8, observând îndeosebi ultima parte a versetului. Voi citi tot versetul:

“Fiara, pe care ai văzut-o, era, și nu mai este. Ea are să se ridice din Adânc, și are să se ducă la pierzare. Și locuitorii pământului, ale căror nume n-au fost scrise de la întemeierea lumii în cartea vieții, se vor mira când vor vedea că fiara era, nu mai este, și va veni.”

Se vor mira când vor vedea că fiara era, nu mai este, și va veni (nu mai este și totuși este – engl.). Vor fi însă câțiva oameni care nu se vor mira de acest fapt. Toată lumea se va mira, va fi surprinsă, uimită de aceasta, o va privi ca pe o minune, dar va fi un grup de oameni care nu vor fi implicați în nici un fel în aceasta și anume, cei ale căror nume se află în cartea vieții. Aceștia sunt cei care nu se închină fiarei și chipului ei. Am citit acest text ca să-l leg de ceea ce am citit seara trecută, cum că “toți locuitorii pământului i se vor închina, toți aceia ale căror nume nu sunt scrise în cartea vieții”; Toate împărățiile pământului au desfrânat cu Babilonul; locuitorii pământului sunt beți de vinul mâniei desfrânării ei, aceasta arată că toată lumea este legată de ea și, în urma faptului că lumea se minunează, și datorită acestui fapt, ea ajunge în acea poziție în care scripturile vor fi împlinite.

Se ridică aici o întrebare: în ce privește exactitatea lucrurilor pe care le spune Scriptura, “toate împărățiile lumii” sunt unite cu Babilonul în desfrâu, în legături ilicite. Locuitorii pământului sunt beți de vinul mâniei desfrânării ei. Ce înseamnă în cazul acesta, și ce poate doar să însemne, să ieși afară din Babilon? Nimic altceva decât să ieși afară chiar din lume.

Mai avem un text aici. Deschideți la Apocalipsa 18 de unde vom citi și vom vedea cât de mult este legat de Babilon. Vineri seara am citit până la versetul 10. Acum începem cu versetul 11:

“Negustorii pământului o plâng și o jelesc, pentru că nimeni nu le mai cumpără marfa.”

Voi citi rar, și la urmă vreau să aflu cât de mult din traficul comercial nu este sub controlul Babilonului.

“marfă de aur, de argint, de pietre scumpe, de mărgăritare, de in subțire, de purpură, de mătase și de stacojiu; nici felurile lor soiuri de lemn de tiin (lemn decorativ, fin, costisitor), tot felul de vase de fildeș, tot felul de vase de lemn foarte scump, de aramă, de fier și de marmoră; nici scorțișoara, nici mirodeniile, nici mirozenele, nici mirul, nici tămâia, nici vinul, nici untdelemnul, nici făina bună de tot, nici grâul, nici boii, nici oile, nici caii, nici căruțele, nici robii, nici sufletele oamenilor”.

Toate acestea sunt sub controlul Babilonului. Cât de mult din comerțul lumii este în afara lui? Nimic. Când va veni timpul pentru instaurarea boicotului general, va fi foarte simplu să se spună ca cineva să nu vândă și să nu cumpere, pentru că tot comerțul lumii este în mâna sa. Nimeni nu va putea cumpăra sau vinde dacă nu va face așa cum spune ea (papalitatea). Dar dacă ea are toate acestea sub control, iar Dumnezeu spune “ieșiți din mijlocul ei”, este clar că ascultarea de această chemare ne va aduce acolo ca voia Sa să fie

împlinită printr-o separare totală de ea. Chiar faptul că numele noastre sunt în cartea vieții și refuzul nostru de a ne supune poruncii Romei, acestea ne separă cu totul și ne fac să nu mai avem nici un fel de legătură cu ea, nici măcar pentru a obține ceva de mâncare.

Să studiem mai adânc aceste lucruri. Când legătura noastră cu adevărul lui Dumnezeu, predarea noastră în fața lui Dumnezeu, ne duce până acolo încât să fim lipsiți de tot ce înseamnă pe pământ mâncare sau băutură, cum vom putea trăi? Ah, avem promisiunea: "I se va da pâine și apa nu-i va lipsi". Ei bine, dacă pentru legătura noastră cu Dumnezeu vom fi forțați să ne despărțim la modul absolut de tot ce există în lume și tot ce vine din lume, nu este chiar acum timpul cel mai urgent ca, prin alegere de bunăvoie, să ne despărțim complet, în inimă și în afecțiuni, de lume și de tot ce este în ea?

Mai departe. Împărățiile pământului sunt legate de ea și vor fi folosite pentru a executa voia ei asupra poporului lui Dumnezeu. Când se va face aceasta, vom fi forțați să rupem orice legătură cu ei și orice dependență de ei în orice domeniu. Dar când va veni acel timp, cum vom merge mai departe? Cum vom fi protejați, ce vom face când vom fi atacați de mulțimi și oamenii ne vor oprima? Ce vom face pentru a fi protejați? Cum vom trăi atunci în lume? Vom fi în siguranță să fim atât de separați de guvernele pământului încât să nu putem depune plângeri împotriva celor ce ne tratează cu violență? Să nu putem amenința cu legea, cu pedepsele ei, pe cei care ne vor distruge bisericile, ne vor dărâma corturile (pentru evanghelizări publice –n.tr.) sau ne vor face rău pe alte căi? Va veni acel timp când vom fi scoși în afara legii și când toate împărățiile aflate sub dominația fiarei vor fi folosite ca unelte pentru revărsarea mâniei ei asupra noastră. Nu doar că va veni acel timp, ci este foarte aproape.

Dar când impunerea Babilonului în toate lucrurile ne va forța să luăm această poziție, ce vom face? Cum vom mai trăi? În ce ne privește pe noi, ce anume ne-a adus acolo? Numai legătura noastră cu Dumnezeu ne va duce acolo. Și atunci, ne va veni în ajutor legătura noastră cu Dumnezeu? Legătura noastră cu Dumnezeu ne va oferi protecția de care vom avea nevoie în acele timpuri? Cu toții spuneți că da. Ei bine, dacă legătura cu Dumnezeu îl va duce pe om acolo, credeți că ar fi prea riscant să lase tot și să-și pună cu totul încrederea în Dumnezeu chiar acum? Credeți că cineva ar merge prea departe dacă s-ar lega chiar acum de Dumnezeu și și-ar pune chiar acum încrederea în El pentru a fi protejat, ca și cum nu ar exista nici un guvern pe pământ?

Oricine are numele scris în cartea vieții va fi constrâns de către puterile pământului. Atunci, de ce să nu lăsăm cuvântul lui Dumnezeu și puterea Lui să ne ridice chiar acum? Ar fi mai de dorit ca lucrarea lui Dumnezeu și puterea Lui să mă pună într-o astfel de situație, decât să fiu sub blestemul răului și puterile pământului să mă forțeze să mă închin, prin forța împrejurărilor. Mai bine ar fi să-L aleg în întregime pe Domnul și calea Lui, acum, și să o fac cu bucurie, decât să o tot lungesc și să o lungesc cu afecțiunile mele, cu încrederea legate de puterile pământului, depinzând de ele, de fapt iubind aceasta, dar pentru că nu se poate să fiu și cu lumea și totuși să merg în cer, până la urmă să permit să fiu rupt de acestea, suferind consecințele – și să merg la cer. Nu. Mai bine să rup acum legăturile cu lumea și cu tot ce este în ea sau legat de ea, și să îmi pun cu statornicie încrederea în Dumnezeu, ca și cum nu ar fi nimic altceva în univers decât Dumnezeu.

Cred că textul următor cuprinde toate aceste aspecte. Deschideți la Ieremia 17:5:

"Așa vorbește Domnul: blestemat să fie omul care se încrede în om, care se sprijinește pe un muritor (face din carne tăria lui – engl.) și își abate inima de la Domnul!"

Dacă inima mea înclină spre sprijin pe altceva sau altcineva decât Domnul, atunci ce face inima mea? Cu siguranță se abate de la Domnul, se îndepărtează de El. Priviți la versetul următor:

"Căci este ca un nenorocit în pustie, și nu vede venind fericirea. (nu vede când vine binele – engl.)"

Fraților, noi avem nevoie să fim capabili să vedem când vine binele. Ce îl împiedică pe om să vadă când vine binele? Încrederea în om, faptul că face din carne, tăria lui. A privi la om, la orice invenție a omului, la orice combinații ale oamenilor, înseamnă aceasta a "face din carne tăria lui"? A depinde de orice organizații ale cărnii (firești), de orice combinații firești, și a face din aceasta tăria mea, mă va împiedica să văd când vine binele? De ce? Pentru că inima mea se sprijină pe altcineva decât Domnul. Poate că voi încerca să îmi liniștesc conștiința cu gândul că pot folosi aceasta ca pe un instrument prin care Dumnezeu mă susține, dar Dumnezeu nu spune așa. El face o distincție clară între Dumnezeu și om, între încrederea în Domnul și încrederea în braț de carne. Ar fi mai bine să mă sprijin cu totul pe Dumnezeu și să folosească El omul pentru a mă susține, dacă vrea să o facă, decât să mă sprijin pe ce este firesc pentru a fi susținut și să cred că Domnul o face în acest fel. Dacă ne sprijinim pe fire, pe organizații firești, pe puterea lumii și a omului, și credem că Dumnezeu lucrează astfel – adevărul este că așezăm în felul acesta acea combinație sau orice ar fi, pe primul loc. Dar Dumnezeu trebuie să aibă primul loc. De aceea, când ne sprijinim cu totul pe El, El poate folosi orice instrument dorește pentru a ne susține sau pentru a face cu noi ceea ce alege El să facă. Dar lucrul cel mai important este că cel care se încrede în om și face din carne tăria lui, nu vede când

vine binele. Și acesta este un risc teribil pentru timpul nostru.

“Căci este ca un nenorocit în pustie, și nu vede venind fericirea; locuiește în locurile arse ale pustiei, într-un pământ sărat și fără locuitori.”

Această scenă a dezolării – un pământ sărat și fără locuitori – va fi scena în care se va găsi Babilonul în cele din urmă.

Dar, ah! Priviți la cealaltă parte: “Binecuvântat este omul care se încrede în Domnul”. În Domnul prin om? Nu. În Domnul prin braț de carne? Nu, deloc. În Domnul Însuși, și a cărui nădejde este Domnul.

“Căci el este ca un pom sădit lângă ape care-și întinde rădăcinile spre râu; nu se teme de căldură, când vine, și frunzișul lui rămâne verde; în anul secetei, nu se teme, și nu încetează să aducă roadă.”

Va veni în curând o secetă îngrozitoare. Dar Dumnezeu a hotărât că omul nu trebuie să se teamă de anul secetei, nici nu trebuie să se îngrijoreze de acel timp. Acel om s-a îngrijoarat înainte să vină seceta; încrederea lui este în Dumnezeu, iar când vine seceta, încrederea lui este tot în Dumnezeu. Aceasta este o cale mai bună. Să o urmăm! Când vin calamitățile, nu-l afectează pe un astfel de om; el nu se îngrijorează defel din pricina lor.

Să deschidem acum la Apocalipsa capitolul 16 și să citim un alt gând care mi se pare că exprimă cât de mult cuprinde Babilonul. Apoc. 16:13,14. Nu citesc pentru a arăta timpul la care se aplică acest verset; îl citesc pur și simplu pentru a delimita granițele stăpânirii Babilonului, cât de mult este cuprins în el, cât de mult se află sub stăpânirea lui:

“Apoi am văzut ieșind din gura balaurului, și din gura fiarei, și din gura proorocului mincinos trei duhuri necurate, care semănau cu niște broaște. Acestea sunt duhuri de draci, care fac semne nemaipomenite, și care se duc la împărații pământului întreg, ca să-i strângă pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic.”

Versetul 19, după plaga a șaptea, când vine sfârșitul: “Cetatea cea mare.” Care cetate mare? Babilonul, mereu și mereu.

“Cetatea cea mare a fost împărțită în trei părți, și cetățile Neamurilor s-au prăbușit. Și Dumnezeu Și-a adus aminte de Babilonul cel mare, ca să-i dea potirul de vin al furiei mâniei Lui.”

Așadar, cetatea cea mare, Babilonul, este împărțită în trei părți. Cele trei duhuri necurate care ies din gura balaurului, din gura fiarei și din gura profetului mincinos au ceva de-a face cu cele trei părți în care este împărțită cetatea cea mare? Eu cred că da. Eu cred că acestea definesc cele trei părți. Cred că balaurul, fiara și proorocul mincinos exprimă cele trei părți în care se împarte cetatea când ajunge în ruină. Și noi știm cine este balaurul, fiara și profetul mincinos, precum și cele trei duhuri necurate care ies din gura lor, care lucrează cu minuni, și care merg să strângă toată lumea. De aici, deasemenea, reiese clar că Babilonul controlează lumea, întreaga lume. Ce înseamnă atunci să ieși din Babilon?

“Să știi că în zilele din urmă vor fi vremuri grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie (- și după toată această listă de nouăsprezece păcate -) având doar o formă de evlavie dar tăgăduindu-i puterea.”

Ce a făcut Babilonul, mama? Ce a dus la apariția ei? Faptul că biserica s-a sprijit pe brațul altuia, pe altcineva decât soțul ei, s-a întors spre un altul, sprijinindu-se pe altcineva decât Domnul ei Cel neprihănit – aceasta a dus la apariția Babilonului. Biserica, cu pretenția de a fi biserica lui Hristos, prin faptul că s-a unit cu un alt domn, a devenit adulteră, desfrânată. În felul acesta s-a născut Babilonul cel mare. Și pentru că ea a condus în acest rău toate celelalte biserici care au venit după ea, fiind exemplul pentru toate, este descrisă ca fiind “mama desfrânatelor”.

În timpul Reformațiunii, când Dumnezeu a vrut să vindece Babilonul și ea nu a vrut să fie vindecată, creștinismul a devenit din nou independent de ea. Dar când bisericile ce se numeau protestante au călcat pe urmele ei și s-au întors de la Domnul lor, punându-și încrederea, nădejdea, în guvernele pământești, în împărățiile pământului, și s-au unit cu acestea, atunci au devenit fiicele. Acesta este Babilonul și fiicele, fiara și proorocul mincinos. Așa că, mărturisirea religiei despărțită de puterea lui Dumnezeu, mărturisirea evlaviei fără a avea puterea ei, împreună cu acei care le mărturisesc și caută ajutorul și dependența de împărățiile și națiunile pământului pentru a obține puterea care știu că le lipsește – toate acestea sunt descrise ca fiind o combinație a formei de evlavie fără putere. Babilonul, mama și fiicele, cuprind toată lumea în zilele din urmă, și Babilonul și fiicele, sunt forma de evlavie dar fără putere.

Este clar că al treilea capitol din a doua Timotei descrie Babilonul. Acest capitol, în acest loc, este o descriere a Babilonului, tot așa cum este și Apoc. 18, o descriere a lui. Iar când pasajul din 2Tim.3 se încheie cu cuvintele, “având o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea. Depărtează-te de oamenii aceștia”, acest strigăt, “depărtează-te de oamenii aceștia” este, în acest pasaj, chemarea de a ieși din Babilon tot așa cum “ieșiți din mijlocul ei” este, în Apocalipsa, chemarea de a ieși din Babilon.

Forma de evlavie lipsită de putere este otrava oricărei pretenții de religie. Și acum este otrava tuturor

religiilor din lume. Iar succesul planului de unire a tuturor denominațiilor în unitatea credinței, plan la care lucrează în mod foarte sârguincios papa de la Roma asupra bisericilor așa zis protestante, va pune doar pecetea plinătății acestei forme de evlavie fără putere.

Anul trecut în august, la adunările în corturi din Ohio ale unei alte denominațiuni, conducătorul taberei, predicând în predica de duminică miilor de oameni despre milenium, despre nădejdea și perspectiva venirii lui, a prezentat ca unul din cele mai mari semne care arată apropierea mileniului faptul recunoscut că “protestanții și catolicii sunt pe aceeași direcție”, și sute de oameni au răspuns, Amin.

Este o realitate prezentă, nu s-a întâmplat doar la acea adunare, ci acest fel de gândire ce se dezvoltă în mințile celor ce se afundă tot mai mult în Babilon, este o realitate, iar planul lor de a instaura mileniul și în cele din urmă împărăția lui Dumnezeu, ceea ce cere pregătirea căii pentru împărat, va fi lucrat de ei în toate amănunțele. Astfel, când va veni Mântuitorul, va găsi toate împărățiile și bisericile pământului adunate într-un singur trup, cu pretenția că ele reprezintă creștinismul, totuși neavând nici un pic din puterea creștinismului; fângăduindu-și lor și lumii marele și gloriosul mileniu pe care îl așteaptă de atâta timp, precum și venirea în curând a împărăției lui Dumnezeu. Noi știm foarte bine că atunci va veni în mod real regele lor, prezentându-se drept Hristos, și va fi primit ca Hristos. Vor exista totuși câțiva ce nu vor fi prinși în acest sistem uriaș – acei care s-au supus chemării: “Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu”, cei ale căror nume sunt scrise în cartea vieții. Aceștia nu vor accepta ca împăratul Babilonului să domnească peste ei. Atunci, așa cum au sugerat cei din Reforma Națională încă din 1886, împotriva lor se vor folosi de versetul care zice: “Pe dușmanii mei, care nu vor ca eu să domnesc peste ei, aduceți-i și înjunghiați-i în fața mea”. În mod logic aceasta va aduce pedeapsa cu moartea, cum ni se spune în Apoc. 13, asupra celor ce nu vor să se închine fiarei și chipului ei. Întreaga combinație aflată sub dominația pământului și sub dominația duhurilor rele – balaurul, fiara și proorocul mincinos – Satana și toate instrumentele lui de pe pământ combinate – va fi înălțat ca fiind un mare sistem al creștinismului, pe când de fapt este un mare sistem diabolic.

Ce altceva ar putea să prezinte o domnie mai universală a formei de evlavie, nu doar fără puterea ei, dar tăgăduindu-i puterea? Această formă de evlavie neagă faptul că Isus Hristos vine în trup. Orice duh care mărturisește că Isus Hristos vine în trup, este Duhul lui Dumnezeu. Orice duh care nu mărturisește că Isus Hristos vine – nu doar că a venit atunci, ci vine acum în trupul meu – Hristos în voi nădejdea slavei, Hristos locuind în voi, Dumnezeu domnind în împărăția lui Dumnezeu care este înlăuntrul vostru – aceasta este semnificația – dacă nu mărturisește că Isus Hristos vine în trup, nu este de la Dumnezeu. Și acesta este duhul antihristului. Dar voi ați biruit, copilașilor, pentru că Cel care este în voi, în voi, în voi, este mai mare decât cel care este în lume.

De aceea, toate arată, la fel de clar ca lumina zilei, că în zilele din urmă întregul sistem al lumii și al asemănării cu lumea, va fi organizat în acest sistem uriaș al formei de evlavie fără putere și, deasemenea, tăgăduindu-i puterea, devenind din ce în ce mai rău. Iar strigătul “Depărtează-te de unii ca aceștia” este o altă formă a chemării “Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu”. Oriunde se aude acest strigăt, el înseamnă “ieșiți din lume, separați-vă de lume și de lucrurile care sunt în lume, separați-vă în inimă și în minte, la fel de total ca și cum lumea ar fi dispărut cu totul.” “Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu.”

SOLIA ÎNGERULUI AL TREILEA – Nr. 9

A.T. JONES – Predici

1895 – Buletinul Conferinței Generale

Există ceva foarte important ce trebuie amintit în această parte a subiectului. Este ceva ce va forța pe orice adventist de ziua a șaptea și pe orice alt creștin să se hotărască între Hristos și această lume, între a fi supus lui Hristos sau a fi legat de guvernul Statelor Unite. Este vorba de o frază susținută de către toți guvernatorii tuturor statelor și teritoriilor Statelor Unite, care cere instruirea în tehnici militare a tuturor băieților, în școlile publice. Unii guvernatori, din statele în care legislativul este în sesiune, deja depun eforturi să obțină legi care să asigure aceasta. În favoarea acestui proiect s-a ținut un miting la New York în 25 ianuarie, la care s-au rostit discursuri.

Dacă guvernul Statelor Unite și al tuturor statelor începe să facă instrucție militară, umplând cu spiritul războiului toți copiii din țară, ce creștin va permite ca copiii lui să ia parte la așa ceva? Iar dacă acest rău va fi impus ca obligatoriu, sau va fi cerut prin lege, atunci care creștin va permite ca copiii săi să mai meargă la școli? Cuvântul vestit de Hristos în lume a fost: “Pace pe pământ”. Ioel vorbește exact despre aceste lucruri când spune: “Pregătiți războiul”. Sunteți pregătiți pentru această problemă? Planul este expus și s-a răspândit în toată țara ca un incendiu în sălbăticie. Această idee a fost primită ca și cum ar fi cel mai bun lucru ce s-a propus vreodată, chiar de la sugerarea ei. A fost înghițită cu lăcomie și s-a propus să fie întărită prin lege.

Dacă această instruire militară, această insuflare a spiritului războiului în toți copiii din țară, va fi obligatorie de la început sau nu, este tot una, pentru că simpla introducere și practicarea ei o va face, într-un anumit fel, obligatorie, pentru simplul motiv că orice băiat ce va refuza să participe va fi tratat ca un laș de către toți ceilalți. Va fi ostracizat. Colegii lui de școală îl vor ocoli. Căci toate acestea vor fi făcute în numele “patriotismului”; s-a afirmat că aceasta are rolul de a “insufla patriotismul” și “iubirea pentru drapel”. Orice băiat ce va refuza să ia parte la exerciții militare va fi declarat “lipsit de patriotism” și “unul care disprețuiește drapelul”. Se va spune despre el că “nu își iubește țara” și că “este trădător”. Dar nici un părinte creștin nu poate îngădui ca copilul său să fie umplut cu spiritul războiului. Creștinul trebuie să fie umplut cu Duhul lui Hristos, cu Duhul păcii. Supunerea lui este doar față de Hristos.

Este foarte adevărat. Așa stând lucrurile, acesta este un test ce va separa pe orice copil creștin și pe orice părinte creștin de guvernul Statelor Unite și al oricărui stat. Așadar, nu este timpul să începem să fim separați? Au fost prea exagerate lecțiile de săptămâna trecută? A fost prea mult când s-a zis, “să rupem toate legăturile”? Dar, fraților, tocmai evenimentele ce sunt conduse de dușmanul, ne forțează să ajungem în acel punct în care trebuie să ne hotărâm între supunerea față de Isus Hristos și această lume.

Acest mare rău se află în fața fiecărui adventist de ziua a șaptea și a fiecărui creștin din Statele Unite. Acesta va fi un test ce va descoperi dacă aceștia vor lăsa să plece orice lucru pământesc și se vor ține doar de Hristos, chiar dacă va fi numit cum va fi numit. Acesta este testul. Este doar o altă notă ce sună în chemarea universală “Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu”.

Unde își are originea acest rău? Acest element specific, de a include instruirea în școlile publice a pornit de la papalitate. Bisericele protestante organizează de doi ani, vara, ceea ce ei numesc “brigăzile de băieți”. Dar primul pas în direcția introducerii instrucției în școlile publice și a impunerii ei tuturor oamenilor din țară, a fost făcut de Clubul Catolic din Jersey City, N.J., după cum este raportat în Catholic Mirror din octombrie 6, 1894:

“Clubul catolic din Newark (N.J.) la întrunirea sa de miercuri seara a adoptat un set de rezoluții prin care se cere legislativului să asigure introducerea instruirii militare în școlile publice, parohiale, și în alte școli din stat în care învață băieți. Rezoluțiile sunt după cum urmează:

Am hotărât, că în concepția Clubului catolic din Newark (N.J.), resursele militare ale țării nu ar trebui să fie neglijate, ci ar trebui să fie atât de mult dezvoltate, pe cât permite economia; și

Am hotărât, ca noi, de aceea, să sugerăm, cu respect, Legislativului statului nostru că instrucția militară pentru băieți în școlile noastre publice ar trebui să fie asigurată, și se poate să fie asigurată foarte ușor prin intermediul membrilor statului, și

Am hotărât, deasemenea să sugerăm Legislativului că ar fi bine venit să se asigure instruire similară în toate celelalte școli din acest stat, în care învață băieți, și

Am hotărât, ca o copie a acestor rezoluții să fie înaintată membrilor Senatului, și o alta membrilor Camerei deputaților.”

Se așteaptă că acest plan va ajunge în vogă, de parcă ar fi un mare beneficiu pentru băieți în multe feluri.

Lafayette Post of the Grand Army of the Republic of New York City – cea care a inițiat tradiția de a

pune steagul pe orice clădire școlară – a preluat acest plan și l-a răspândit în toată țara.

Priviți situația mai îndeaproape: oricine protestează împotriva acestui plan va fi acuzat că este lipsit de patriotism, iar pe de altă parte, papalitatea se va afișa ca fiind cel mai mare patriot dintre toți, pentru că ea poate aproba această mișcare în cel mai înalt grad. Ea se poate prezenta ca fiind cel mai puternic implicată în această mișcare și în favoarea ei. Acesta este pur și simplu un alt mijloc prin care papalitatea se va așeza la conducerea tuturor lucrurilor și va conduce totul.

Există un articol din Detroit Evening News din februarie 4, 1895, legat de instruirea militară în biserici, ceea ce ilustrează cât de mare este răul fie că e în școlile publice, fie că e în bisericile apostate:

“UNITED BOYS BRIGADES

Chicago, feb.4. The United Boys Brigade of America, alcătuită din companii de tineri organizați sub disciplină militară în diferitele biserici creștine din țară, tocmai este încorporată, cu cartierul general în Chicago. Cei care fac încorporarea sunt Rev. H.W. Bolton, reprezentantul metodiștilor, Rev. P.S.Henson, al baptiștilor, și alții. Mișcarea brigăzii are ca obiectiv dezvoltarea patriotismului și pietății în băieți, iar trăsăturile ei esențiale sunt instrucția, studiul Bibliei și lucrarea misionară.”

De vreo zece ani William A. Smith, un soldat britanic, a organizat prima brigadă în Glasgow, Scoția. Fratele Robinson spune că acum sunt în toată Anglia și Scoția. Nu sunt aceste lucruri destul de aproape de noi, și nu sunt destul de vizibile pentru a ne arăta unde ne conduc toate acestea? Acestea forțează pe creștin să se separe de tot ce este pe pământ. Așadar, nu este timpul să ne separăm, fraților, de bună voie, din inimă și cu toată inima?

Babilonul înghite lumea, iar separarea de Babilon înseamnă nimic altceva decât separarea de lume. Lucrurile sunt atât de înaintate, și separarea este foarte aproape să fie impusă oricui va voi să fie loial lui Isus; toate acestea vestesc nevoia urgentă de a-L căuta pe Dumnezeu cu toată inima și de a permite ca inimile noastre să fie separate, și noi să ne separăm în inimă, să fim ai lui Dumnezeu cu totul.

Am câteva rânduri în care este discutată această mișcare militară, care merită să fie citite. New York Recorder, susținându-o din plin, spune:

„Instruirea militară în școli este evident rânduită de mult... Cât de mult s-a făcut deja în această direcție și cât de mult se mai poate face a fost demonstrat amplu la parada Regimentului al Șaptelea Armory, din ziua trecută, la care nu doar băieții dar și fetele au știut să dea onorul.”

În The New York Sun din aprilie 8, un administrator al școlii cartierului 23 din New York City, remarcând o rezoluție luată la întrunirea quakerilor, care dezaproba această mișcare militară, spune printre altele:

„Comitetul Educației din orașul nostru a luat problema în mâini, cu rezultatul că în statul nostru a fost introdus în Senat un proiect de lege prin care se cere acordarea a 100,000\$ pentru echipamentul școlărilor de la unsprezece ani în sus în școlile publice.”

Este vorba, desigur, despre echipament militar. Iar Comitetul Educației din New York City se preocupă ca un proiect de lege să fie introdus în legislativul New Yorkului în vederea echipării școlărilor de la unsprezece ani în sus. El continuă:

„Dar în plus față de beneficiul pe care poate să-l aibă, și-l va avea, națiunea din această instruire militară în școlile publice, susțin că și școlarul va avea beneficii, pentru că aceasta îi va da o ținută bărbătească, dreaptă și grațioasă, îi va da mai mult respect de sine; i se va întări trupul precum și intelectul, căci nu este exercițiul mai bun pentru acestea decât instrucția și marșul; va învăța disciplina precum și ascultarea și supunerea față de autoritatea legitimă; va învăța să fie un cetățean bun, loial și patriot care își iubește țara și, dacă va fi nevoie, va fi gata să moară în apărarea ei – îi va da stăpânire de sine, control asupra sa, și de aceea este valoroasă nu doar pentru efectele asupra minții ci și asupra trupului, făcându-l, de fapt, să fie puternic, activ și brav. Din toată inima sunt în favoarea acestei mișcări și puteți să mă socotiți printre cei mai serioși suporteri ai ei.”

Aceasta însă nu este tot; se aud și voci care se opun. Cineva scriind la Chicago Herald din februarie 3 sau 4, vorbește în felul următor:

„Am remarcat într-un ziar de seară de data trecută un articol referitor la înrolarea băieților într-o organizație militară bisericească, cu scopul de a nutri spiritul războiului și blândețea proverbială a umilului Nazarinean. Ar putea exista ceva mai stânjenitor, mai contradictoriu și mai grotesc decât aceasta? La absolvirea acestor școli noi, ce fel de produs ciudat va ieși din acești băieți? Ce amestecătură de pomină de sfinți cu diavoli; ce amestec imposibil de bine cu rău; ce să zicem de biserica creștină, a cărei misiune se presupune că este inaugurarea domniei păcii universale; ce mărturie de slăbiciune; ce farsă demnă de dispreț pentru a-și umple scaunele goale; ce insultă adusă memoriei celui mai nobil dintre caractere, Isus, a cărui viață, fapte și învățături au fost exact opusul acestora! Dacă acesta este creștinism, atunci, din punct de vedere al religiei, ce este păgânismul?

Aceste organizații militare bisericesti, în totala lor desconsiderare a constituției, a decenței, a moralității veritabile, a dreptății reale și de fapt a tuturor virtuților creștine, nu are paralel în istorie, iar oamenii care au inventat acest joc – căci este numai un joc – sunt cei mai mari dușmani posibili ai adevăratei democrații și ai instituțiilor republicane. Aceasta ar putea să pară unora că este spus prea radical, dar este adevărat, iar adevărul întotdeauna este radical pentru o persoană neobișnuită cu el, și astfel de oameni sunt mulți, oh, vai, prea mulți.”

Am aici o hârtie pe care este tipărită adresa anuală a D-nei Marion H. Dunham din Burlington, Iowa, din Uniunea Temperanței Femeilor Creștine; ea are câteva remarci excelente asupra acestui subiect. Vorbind despre conflictele tot mai accentuate între clasele sociale, între muncă și capital, etc., ea spune:

„S-a dezvoltat o trăsătură care ar trebui să fie un semnal de alarmă pentru toți cei care își iubesc țara, și anume cultivarea spiritului militar și al instrucției militare.”

Apoi vorbind despre pericolele ce intervin în cursul treburilor guvernamentale, ea continuă:

„Dar mult mai serios decât toate acestea este faptul că într-un timp de pace netulburată, neamenințată de nici o altă națiune, poziția și puterea noastră făcându-ne de fapt impregnabili în fața tuturor atacurilor din partea vreunei puteri ostile, școlile și bisericile noastre sunt transformate în garnizoane militare, iar tinerii noștri băieți sunt puși să ia în mână arme care au fost folosite pe câmpurile de luptă, iar setea de a vărsa sângele semenilor lor se trezește în inimile lor tinere. În orașul meu [Burlington, Iowa] fetele care slujesc ca profesoare suplinoare sunt numite „cadeți” iar munca lor „cadetring” cu scopul de a se familiariza cu termenii și cu ideile militare, cum că până și influența femeilor nu trebuie să fie exercitată pentru pace. Colegii noștri sunt asigurați cu instructori din partea și cu cheltuiala guvernului, iar Brigada de Băieți a bisericilor, care se spune că este organizată pentru a răspândi Evanghelia „păcii pe pământ și a binelui între oameni” numără aproape 115,000, iar vechiul imn al Școlii de duminică, „Vreau să fiu un înger, când îngerii se-adună”, a fost schimbat în –

„Aș vrea să fiu soldat
Când trupa se adună
Să am pe cap boneta
Să am și flinta-mână.

Aș vrea să-nvăț slujirea
Prin tehnici militare
Moderne potrivite
Dușmanul să-l omoare.”

După ce redă noua versiune a vechiului imn, continuă:

„Nu ne amenință dușmani din afară ca această pregătire să fie necesară, însă tot ceea ce semnifică și portretizează această mișcare, este contrar spiritului creștinismului; este o întoarcere a civilizației înapoi la timpul când puterea era dreptate și mâna fiecărui om se ridica împotriva altuia.”

De aici putem învăța altceva, și anume că felul de a gândi al țării se va schimba și în loc de a gândi corect creștinește se va protesta împotriva acestui fel de a gândi, ceea ce va deschide larg ușa pentru vestirea mării strigări: „Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu”. Pe cei care sunt pentru creștinism și vor să vadă răspândindu-se spiritul păcii, puteți vedea voi înșivă că această mișcare îi respinge și de fapt îi scoate din mijlocul ei. Aceasta trasează linia între ei și guvern. Și chiar acum Dumnezeu are o lucrare pe pământ, o solie de vestit, care cheamă pe toți cei ce vor să-și salveze sufletele să se separe complet de astfel de lucruri rele, să se pună cu toată inima împotriva acestora; să se întoarcă la Dumnezeu în spiritul păcii, și cu toții, de la cel mai mic până la cel mai mare, să poată să-L cunoască pe Cel care este pacea noastră.

Vedem, aici, situația așa cum este astăzi în toate aspectele ei: orice element al lumii – aparținând fie papalității, fie protestantismului apostat, fie guvernului – totul ne conduce în acea situație în care ne vedem constrânși să ne hotărâm și să ne separăm de lume și de tot ce este în ea. De ce să nu privim, atunci, situația prin prisma adevărului lui Dumnezeu pentru a avea Duhul Său care ne va separa cu adevărat și ne va îmbrăca cu o astfel de putere ce va trezi lumea în fața pericolului și va salva de la ruina inevitabilă orice suflet care va vrea să fie salvat? Isaia 40:9 spune:

„Suie-te pe un munte înalt, ca să vestești Sionului vestea cea bună; înalță-ți glasul cu putere, ca să vestești Ierusalimului vestea cea bună; înalță-ți glasul, nu te teme, și spune cetățenilor lui Iuda: Iată Dumnezeul vostru!”

Domnul ne spune în acest timp: suie-te pe un munte înalt, înalță-ți glasul cu putere, nu te teme. Spune oamenilor: Iată Dumnezeul vostru, El este adăpostul vostru; El este salvarea voastră; El este protecția voastră.

Să ne întoarcem acum la Studiul referitor la ce înseamnă să ieși din Babilon. Oricine știe acum că să ieși din Babilon înseamnă să ieși din lume și a te separa de Babilon înseamnă a te separa de lume. Nevoia noastră în continuare este să știm ce înseamnă să ieși din lume. Ce înseamnă să te separi de lume? Galateni 1:4 va răspunde acestei întrebări; va trebui să citim al treilea și al patrulea verset împreună ca să vedem legătura, dar cel care ne vorbește despre subiect este versetul patru.

„Har și pace vouă de la Dumnezeu Tatăl și de la Domnul nostru Isus Hristos! El S-a dat pe Sine însuși pentru păcatele noastre, ca să ne smulgă din acest veac rău (din această lume rea – eng.)”

Pentru că El S-a dat pe Sine pentru păcatele noastre, cu scopul de a ne smulge din această lume rea, rezultă foarte clar că legătura cu această lume rea, și chiar însăși lumea aceasta rea, constă în păcătoșenia noastră. De aceea, ca să fim scoși din această lume, trebuie să fim scoși din păcat. Nu să fim eliberați de anumite păcate, ci de păcatul însuși, de rădăcina lui și de tot ce este păcat. Cuvântul lui Dumnezeu nu-l ia pe un om să vadă cât de mult bine este în el și cât de mult rău, pentru ca apoi să peticească răutatea cu binele ca să-l poată duce în cer. Nu puteți pune un petic nou la o haină veche; Hristos a spus așa și așa este. Noi nu trebuie să căutăm să vedem cât de mult bine este în noi, câte trăsături bune avem, să ne încredem în acestea, iar apoi să credem că Domnul este destul de bun ca să ne suplinească lipsa prin bunătatea Lui. În noi nu este nici o bunătate, nu este nimic bun. Tot capul este bolnav și toată inima suferă de moarte. Din creștet până-n tălpi nimic nu-i sănătos, ci numai răni, vânătași și carne vie. „Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?” Rom.7:24. Acesta este un trup de moarte pentru că este „trupul păcatului”. Rom.6:6. Să fim eliberați de păcat înseamnă să fim eliberați de noi înșine. Aceasta înseamnă să ieșim din Babilon.

Mulți oameni au ajuns la concluzia că dacă ies din biserica metodistă sau prezbiteriană sau din cea catolică și intră în biserica adventistă, atunci au ieșit din Babilon. Dar nu, nu este destul atât. Dacă nu sunteți convertiți, dacă nu sunteți separați de această lume, atunci nu ați ieșit din Babilon, chiar dacă sunteți în biserica adventistă de ziua a șaptea, chiar dacă sunteți în adunarea din Battle Creek. Aceasta nu înseamnă că biserica adventistă de ziua a șaptea este Babilon; deloc nu înseamnă așa ceva. Dar omul care se ține de sine însuși, acela se ține de lume, iar lumea este Babilon. Voi trebuie să fiți separați de păcat, separați de această lume, ca să fiți în afara Babilonului. „Având o formă de evlavie, dar fără putere”, aceasta este o altă expresie care descrie Babilonul și starea lui în zilele din urmă. Așa stând lucrurile, dacă eu, adventist de ziua a șaptea, am doar o formă de evlavie dar fără putere, atunci aparțin Babilonului; indiferent ce nume port, sunt babilonian; port haina Babilonului. Și duc Babilonul cu mine în biserică oriunde aș fi.

Un alt cuvânt despre aceasta, din Galateni: Hristos „S-a dat pe Sine însuși pentru păcatele noastre, ca să ne smulgă din acest veac rău”.

Tot ceea ce poate împiedica omul, sau îi poate strica drumul spre cer, este doar ceea ce este în el; este doar ceea ce vine din eu-l lui. De aceea, când Hristos eliberează pe om din această lume rea, pur și simplu îl eliberează de păcat și de sine însuși. Acel om este în împărăția lui Dumnezeu; el este în lume, dar nu este din lume. Isus zice: „Eu v-am ales din mijlocul lumii; dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al ei.” Bun; deci dacă eu sunt din lume, atunci lumea va iubi ce este al ei. Adică lumea care este în mine și care iese din mine va iubi lumea și se va ține de lume. Ea nu poate să facă altfel, nici eu nu pot să fac altfel, pentru că în esență sunt din lume. Lumea din afara mea și din jurul meu va iubi ce este al ei, acesta este adevărul; și dacă eu sunt din lume, atunci cu siguranță mă voi lipi de lume și voi iubi lumea; lumea din lăuntrul meu va iubi și se va ține de lumea din afara mea. Pot să mă numesc creștin în același timp, dar aceasta nu va schimba cu nimic situația – lumea va iubi și atunci ce este al ei. Dacă eu, însă, am rupt în inimă legăturile cu această lume, atunci sunt liber față de ea; dar dacă lumea este în inimă, voi iubi lumea, iar la sosirea testului, când vine criza, mă voi supune lumii și voi merge pe căile firești ale lumii – voi rămâne în Babilon și mă voi închina fiarei.

Să deschidem acum la capitolul trei din 2Timotei. Aici găsim aceeași învățătură:

„Să știi că în zilele din urmă vor fi vremuri grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine... Depărtează-te de astfel de oameni (eng.)”

Deci, dacă eu sunt iubitor de mine însumi, de acest fel de oameni trebuie să mă îndepărtez. Dar cine este cel de care trebuie să mă îndepărtez? Eu-l desigur. Ieșiți din Babilon, depărtați-vă de astfel de oameni. Nu trebuie să privesc la voi, să vă studiez, să văd dacă sunteți iubitori de sine, dacă sunteți iubitori de bani, laudăroși, trufași, și apoi să mă separ de voi. Nu, deloc.

Nu este de datoria mea să privesc la alții și să zic: „oh, nu vrea să fiu într-o biserică cu astfel de frați ca aceștia. Nu pot să fiu un creștin adevărat în mijlocul lor. Cred că ar fi mai bine să mă mut la biserică din Oakland, sau mai bine ar fi să mă mut la biserică din Battle Creek; frații de aici din biserica mea par a fi atât de buni dar – oh, este foarte neplăcut și foarte greu să fi creștin aici. Cred că va trebui să părăsesc această biserică și să mă mut în alta”. O astfel de schimbare nu va rezolva problema, căci dacă nu ești cu adevărat convertit și separat de lume, biserica cu care te vei uni va fi cu atât mai rea și mai babiloniană decât înainte

cu cât vei face și tu parte din ea. „Depărtează-te de astfel de oameni”. Dacă trebuie să mă depărtez de mine însumi, atunci unde este Babilonul? Unde este lumea? Acestea sunt în eu, așa cum găsim în Galateni , capitolul patru.

Să privim ceva mai departe capitolul trei din 2Timotei pentru a vedea dacă ne încadrăm aici.

„Oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani”. Ce anume îl face pe un om care zice că este al Domnului și că iubește pe Domnul – ce îl face să nu dea Domnului ceea ce Domnul spune în mod hotărât că Îi aparține, de pildă, zecimea? Domnul spune că a zecea parte din mijloacele care intră în mâinile mele este a Lui. Eu spun că Îl iubesc pe Domnul, merg la adunare în fiecare Sabat; mărturisesc că eu însumi aparțin Domnului, spun că sunt consacrat, dar cu toate acestea nu las ca Domnul să dețină ceea ce este al Lui. Care este rădăcina acestui fapt? Eu-l. Și care este prima roadă a eu-lui? Iubirea de bani. Nu am furat nimic din ce este al aproapelui meu, nu am reținut pentru mine ce este al lui, dar am reținut ceea ce aparține Domnului. Așadar, trebuie să mă depărtez de eu-l meu iubitor de bani.

„Hulitori”. Nu putem lua fiecare trăsătură în parte. „Lăudăroși, trufași, hulitori.” În accepțiunea comună a termenului, un hulitor este unul care folosește Numele Domnului în mod profan; unul care ia Numele Domnului în deșert. Una dintre poruncile lui Dumnezeu interzice un astfel de act. Însă, deși nu profanez Numele lui Dumnezeu prin cuvintele gurii mele, dacă eu mărturisesc Numele lui Dumnezeu, dacă îl iau asupra mea ca apoi să urmez o cale care arată că ceea ce am făcut este în zadar, atunci nu iau Numele Domnului în deșert? Cu siguranță îl iau. Acolo unde există o formă de evlavie fără putere, nu este o luare în deșert, în zadar, a Numei Domnului? Printr-o astfel de umblare, nu voi face ca alți oameni să hulească Numele Domnului? Dacă eu spun că sunt al Domnului, și totuși am o astfel de umblare care, prin natura lucrurilor, va face să fie hulit Numele Domnului, atunci hula pornește de la mine.

Există un verset pe care îl putem citi în legătură cu aceasta. 1Tim. 6:1:

„Toți cei ce sunt sub jugul robiei, să socotească pe stăpânii lor vrednici de toată cinstea, ca Numele lui Dumnezeu și învățătura să nu fie vorbite de rău.”

Aici, însuși cuvântul lui Dumnezeu trasează acest adevăr la latitudinea individului, cum că acesta trebuie să aibă o astfel de cale încât Numele lui Dumnezeu și învățătura să nu fie vorbite de rău; noi trebuie să păzim de hulă Numele și învățătura lui Dumnezeu. Dar dacă eu atrag această hulă, este clar că primul care hulește sunt eu. Am luat Numele lui Dumnezeu în zadar și îl port degeaba.

Un alt text: Romani 2, începând cu versetul 17:

„Tu, care te numești Iudeu, care te rezemi pe o Lege, care te lauzi cu Dumnezeul tău, care cunoști voia Lui ... tu deci, care înveți pe alții, pe tine însuți nu te înveți? Tu, care propovăduiești: „să nu furi”, furi?”

Sfinții „păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus”. Tu, care faci din Lege o pricină de laudă, tu care înveți omul să nu fure, tu ce faci? Înșeli? Faci afaceri necinstite? Dacă ți se cere să administrezi ceva ce este al Domnului, ești gata să faci afaceri necinstite pentru prosperitatea Domnului? Crezi că aceasta înseamnă integritate pentru cauza Lui? Nu. Este lipsă de onestitate. Este diabolic. Nu poți fi egoist pentru Domnul. Aceasta nu înseamnă că nu trebuie să fim lipsiți de grijă și de spirit de economie, însă nu pot face afaceri necinstite pentru Domnul și totuși să fiu cinstit, mai mult decât dacă aș face-o pentru mine. Așadar „Tu, care propovăduiești: „să nu furi”, furi?” sau ești cinstit?

„Tu care zici: „să nu preacurvești”, preacurvești?” Păstrezi în sfințenie relația de căsătorie? Cinstești această rânduială? Sau pentru tine este – așa cum a ajuns să fie atât de des printre tinerii noștri îndeosebi, chiar printre cei care „se pregătesc pentru lucrarea misionară”, care par să privească atât de ușuratic această rânduială solemnă a lui Dumnezeu încât își permit să se logodească cu câte o tânără care le-a stârnit pasiunea, pentru ca apoi, văzând o altă persoană care le stârnește o pasiune mai mare, să rupă logodna. Iar apoi, dacă nu se căsătoresc înainte să întâlnească o alta, fac la fel.

Porunca a șaptea este pusă în Lege ca să vegheze asupra instituției căsătoriei, asupra rânduiei căsătoriei, iar omul nu poate nesocoti instituția căsătoriei, orânduiala solemnă a lui Dumnezeu, fără să calce porunca. În decursul unui singur an aș fi putut număra cel puțin șase tineri, care își ziceau creștini, fiecare logodiți cu câte o tânără și fiecare au rupt logodna și s-au căsătorit cu altcineva, pentru care au avut mai multă pasiune. Și unii dintre aceștia se pregăteau pentru „lucrarea Domnului”. Aș vrea să știu dacă este o pregătire bună pentru lucrarea Domnului să calci în picioare încă de la primul pas una dintre cele mai sacre orânduiei ale lui Dumnezeu?

„Tu care zici: „să nu preacurvești”, preacurvești?” Cinstești poruncile lui Dumnezeu? Cinstești orânduiele Lui? „Bine, dar”, ar putea spune cineva, „vrei ca omul să se însoare cu o femeie pe care nu o iubește?” Nu, nu vreau aceasta, dar aș vrea ca el să știe ce este iubirea și câtă iubire are, înainte să se logodească cu o femeie. În felul de a proceda pe care l-am descris, nu este nici un pic de dragoste. Este doar pasiune fără scop. Este posibil ca femeia să fie foarte sinceră în această relație, s-ar putea ca ea să iubească, și în majoritatea cazurilor așa este. Dar din partea lui este doar pasiune. Și dacă se întâmplă să aibă loc

căsătoria înainte ca o alta să-i stârnească pasiunea ceva mai mult decât prima, într-o zi tot va întâlni o astfel de persoană, iar atunci el nu va fi sigur de poziția lui. Orice om care violează promisiunea sacră în care s-a angajat față de o femeie, nu este niciodată sigur că va fi credincios altei femei. Dacă a călcat în picioare acel lucru sacru în care Dumnezeu a înmagazinat atâta fericire pentru ființele omenești, nu oferă nici o siguranță, nici măcar lui însuși, că va rămâne credincios într-o altă situație asemănătoare.

Ce fel de om este cel care se străduiește să câștige iubirea unei femei, ca apoi să o trădeze? Biblia, vorbind despre iubirea reciprocă dintre doi oameni, nu o poate descrie altfel decât ca fiind „mai presus de dragostea femeiască”. Un bărbat cucerește această dragoste femeiască ce se leagă de el ca o viță, ca apoi să-i rupă cu cruzime toți cârceii și să o calce în picioare. Aceasta este o călcare a poruncii a șaptea. Să faci pași – doar câțiva pași – care în finalul logic duc la faptul efectiv, înseamnă să calci în picioare instituția asupra căreia veghează porunca.

Dați-mi voie să repet: nu doresc ca cineva să se căsătorească cu o persoană pe care nu o iubește, aș dori însă ca orice suflet să aibă destul respect față de orânduirea lui Dumnezeu, destulă seriozitate și gândire creștină, încât să-și cunoască sentimentele. Aș dori să aibă suficient simț încât să știe ce face, să afle înaintea lui Dumnezeu ce este dragostea înainte să se angajeze în această relație foarte solemnă cu obligații atât de sacre.

„Tu care zici: „să nu preacurvești”, preacurvești? Aceasta este întrebarea.

„Tu, căruia ți-e scârbă de idoli, le jefuiești templele (faci și tu sacrilegiul)? Poate că ziceți: „eu nu mă închin la pietre și la stâlpi; nu mă plec în fața chipurilor pictate”. Sigur că nu o faceți. Cum stați însă cu moda lumii? Ce fel de pălărie purtați? Ce fel de baston folosiți? Ce fel de haină vă croiți? De ce o croiți în felul în care o faceți? O faceți pentru că este mai confortabilă în felul acesta? Este mai plăcută astfel lui Dumnezeu? Nu. Știți bine că o faceți pentru că este mai aproape de modă astfel. Știți că o faceți pentru că se conformează mai mult lumii, se potrivește mai mult căilor lumii? Dar lumea aceasta este vanitate, este idolatrie. Dumnezeu al acestei lumi este Satana. „Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefăceți prin înnoirea minții voastre”. „Cine vrea să fie prieten cu lumea se face vrăjmaș cu Dumnezeu”. Așa că deși nu mă aplec în fața icoanelor, deși nu mă închin stâlpilor și pietrelor, totuși dacă urmez căile, modele și lucrurile acestei lumi și mă conformez căilor lumii în loc să întreb pe Dumnezeu cum vrea să mă aibă, atunci cui mă închin? Dumnezeului acestei lumi. Aceasta este idolatrie. Este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu.

Nu cunosc nimic mai caraghios, mai irațional decât moda – care vrea ca toți oamenii să fie făcuți după același model, croiți în același fel și să arate exact la fel. De ce nu ne-a făcut Dumnezeu pe toți la fel când ne-a creat? De ce nu ne-a făcut să semănăm întrutotul? Calea modei este cu siguranță calea diavolului. El vrea să-i facă pe toți să adopte același croi în religie, și acest croi vrea să-l facă atât de elegant încât să-l îmbrace toți, chiar guvernul să-l adopte, să-l introducă în lege și să ceară ca toată lumea să poarte această elegantă haină religioasă. Iar orice concesie făcută modei în îmbrăcăminte, pur și simplu vă pregătește să faceți concesii religiei lumii. Aceasta este idolatrie. Tu, căruia ți-e scârbă de idoli, le jefuiești templele?

Dacă Dumnezeu ar fi vrut ca toți să semene și să arate la fel, de ce nu ne-a făcut la fel de la început? Uneori vedem oameni îmbrăcați cu ceva ce nu numai că nu li se potrivește deloc, dar îi face să arate chiar caraghios. Sunt unii care poartă o pălărie sau o haină de o culoare care îi face să arate de parcă ar fi în convalescență după un acces de hepatită. Dar ei nu se gândesc la asta. Ei se gândesc doar la faptul că așa este moda acum.

Dumnezeu ne-a creat în așa fel încât nici măcar doi nu seamănă între ei. Fiecare este el însuși; fiecare are o personalitate, o individualitate proprie. Și Domnul vrea ca fiecare creștin să exercite în lume o influență pe care nici o altă persoană din lumea aceasta nu o poate exercita. Așteptarea Lui este ca fiecare să se îmbrace în așa fel încât modul în care l-a făcut Dumnezeu să fie reprezentat lumii în perfectă armonie, să fie potrivit în orice privință, astfel încât Dumnezeu să poată folosi individualitatea pe care a creat-o pentru scopurile pentru care a creat-o. Îmbrăcați-vă ca să plăceți lui Dumnezeu și tot ce este în legătură cu noi va vorbi despre Dumnezeu și despre neprihănire. Omul poate însă distruge scopul pentru care Dumnezeu l-a creat dacă, în timp ce mărturisește că este creștin, se așteaptă să influențeze lumea îmbrăcându-se în felul lumii! Așa ceva nu este posibil. Cele două lucruri nu merg nicidecum laolaltă. În felul acesta nu puteți impresiona pe nimeni în favoarea creștinismului pentru că tocmai acel lucru prin care Dumnezeu vrea să lucreze este exclus prin acest tribut plătit idolatriei. Îmbrăcați-vă în felul în care vă vrea Dumnezeu și veți descoperi că nu este costisitor, nu cere multă muncă sau foarte multă ingeniozitate pentru a fi îmbrăcat drăguț și potrivit. „Tu, căruia ți-e scârbă de idoli, le jefuiești templele?” Aceasta vreau să o știu. Este gândul vostru la Dumnezeu? Vă îmbrăcați ca să plăceți Lui? Căutați să plăceți Lui? Sau vă gândiți mai mult la ce va spune unul sau altul? „Tu, căruia ți-e scârbă de idoli, le jefuiești templele?”

„Tu, care te fâleşti cu Legea, necinstești pe Dumnezeu prin călcarea acestei Legi? Căci „din pricina voastră este hulit Numele lui Dumnezeu între Neamuri”, după cum este scris.” „Unul dintre păcatele care vor

domina în zilele din urmă este acela că oameni care sunt socotiți evlavioși vor fi hulitori”. Sunteți un astfel de om? Porți Numele Domnului în deșert (în zadar)? „Depărtează-te de oamenii aceștia.”

După cum înțeleg, sunt unii care cred că nu am vorbit destul aseară despre îmbrăcăminte. Poate că așa este, și este foarte probabil că cei care cred că nu am vorbit destul despre îmbrăcăminte s-ar bucura dacă aș vorbi despre cei care se îmbracă plăcut, chiar frumos, în timp ce cred că ei sunt în regulă.

Există oameni care atunci când văd o persoană îmbrăcată îngrijit și bine o iau ca pe o dovadă de mândrie. Însă, pot fi oameni mândri de lipsa lor de îngrijire, tot așa cum alții pot fi mândri de îmbrăcăminte lor extravagantă. Am văzut oameni mândri de înfățișarea lor neîngrijită. Am văzut oameni mândri de lipsa lor de mândrie. Ei mulțumeau lui Dumnezeu pentru că nu sunt mândri. Însă erau.

Poate că în acest sens nu am spus destul aseară despre îmbrăcăminte, de aceea am vrut să adaug că cei care sunt mândri de lipsa lor de mândrie și cred că sunt în regulă în timp ce ar putea și ar trebui să se îmbrace mai bine și mai îngrijit decât o fac, ar face bine dacă s-ar corecta și s-ar ridica la un standard mai înalt.

Oricum, nu era vorba despre îmbrăcăminte. Nu acesta era subiectul. Era vorba despre ieșirea din Babilon. Am vorbit împotriva idolatriei arătând ce este sacrilegiul, și ce înseamnă să-ți fie scârbă de idoli.

În capitolul al treilea din 2Timotei am ajuns la cuvântul „hulitori”. Nu putem lua fiecare cuvânt în parte, dar sunt câteva cuvinte din această listă care merită să fie amintite aici. Un alt termen din lista aceasta este „nemulțumitori”. În aceste zile din urmă oamenii care au doar o formă de evlavie fără putere, vor fi nemulțumitori. Nemulțumitorul este opusul celui mulțumitor. Mulțumitorul este plin de mulțumiri. Voi cum sunteți? De care parte sunteți? Voi aveți o mărturisire de credință, mărturisiți evlavia. Sunteți plini de mulțumiri? Sau sunteți mulțumitori doar când totul merge bine și după placul vostru? Dar când lucrurile nu merg așa cum ați dori, atunci sunteți îndoielnici, frământați, nerăbdători, întrebându-vă ce va fi cu voi? Sunteți nemulțumiți și nemulțumitori când vi se întâmplă astfel și astfel de lucruri? Sunteți mulțumitori uneori, iar alteori nemulțumitori? Dacă eu uneori sunt mulțumitor și alteori nemulțumitor, de fapt sunt mulțumitor? Nu. „Depărtează-te de astfel de oameni.”

Cei care au o formă de evlavie fără putere, care se ghidează după sentimente, își au urcușurile și coborâșurile lor. Dar Dumnezeu nu vrea ca un creștin să aibă urcușuri și coborâșuri, ci doar urcușuri. El ne însuflețește; El ne dă viață, ne învie din morți de la bun început, și intenția lui este ca noi să mergem continuu în sus până când vom ajunge la dreapta lui Dumnezeu.

Să ne folosim de o ilustrație: noi suntem sădiți. Suntem numiți pomi – pomi ai neprihănitii – sădiți și înrădăcinați în dragostea lui Dumnezeu, iar așteptarea este ca pomul să crească și doar să crească. Nu să crească și să descrească. Când am fost în Florida, toamna trecută, mi s-a spus că unii dintre portocali trec prin ceea ce ei numesc „regres”. Acești pomi lăstăriseră, crescând mai înalți decât ceilalți pomi, ca apoi să scadă până la pământ dacă nu chiar de tot. În anul viitor ei din nou vor da lăstari și vor crește mai înalți decât toți ceilalți pomi, ca la urmă să moară din nou. Dumnezeu nu dorește ca astfel de pomi să aibă în livada Sa. El sădește pomi ai neprihănitii, așteptând ca aceștia nu să crească și să descrească, nu să crească mult și repede ca apoi să moară, ci să crească în mod continuu și doar să crească.

Fără evlavie (fără sfințenie – eng.). Știm cu toții care este singurul lucru ce poate să facă pe cineva sfânt – prezența lui Isus Hristos. Numai prezența continuă a lui Dumnezeu poate face ca un loc sau altceva să fie sfânt. Dar cei care au o formă de evlavie, fără prezența lui Dumnezeu, în mod necesar sunt fără sfințenie. Scriptura spune „depărtează-te de oamenii aceștia”. Dacă eu nu sunt sfânt, de acest om trebuie să mă depărtez; adică să mă depărtez de mine însumi. Singurul loc unde putem să ne despărțim de noi înșine, este la Dumnezeu. Dar acolo este prezența continuă a lui Dumnezeu, care ne sfințește și ne face să fim sfinți.

Fără dragoste firească. Cum vă purtați cu copiii? Desigur, copiii noștri nu sunt perfecți; ei nu se nasc sfinți deoarece sunt copiii noștri. Noi găsim multe lucruri care nu sunt bune în conduita lor, este adevărat. Și totuși, cum vă purtați cu ei? Cum au ajuns ei să umble pe căi strâmbe? Cum a pătruns josiția în ei? Puteți auzi pe mulți oameni afirmând despre anumite acțiuni sau trăsături ale copiilor că: „nu este el de vină”. Da, este adevărat. De fapt există ceva din ceea ce manifestă copilul pentru care să poarte el toată vina? Sigur că nu, căci copilul nu s-a născut de la sine în lume. Nu vreau nicidecum să spun că aceste trăsături trebuie lăsate să se dezvolte necontrolat. Dar în controlarea sau corectarea lor, trebuie să îi tratăm ca și cum numai ei ar fi răspunzători de acestea? Sau trebuie să luăm în considerare faptul că noi înșine suntem într-o anumită măsură răspunzători pentru ele? Adică vom acționa „fără dragoste firească” sau vom admite că avem și noi o legătură cu acestea? Vom recunoaște că prin natura lor așa stau lucrurile? Și vom acționa ca atare, nu numai cu dragoste firească ci, cu afecțiunea harului divin?

Neînduplecați (călcători de armistiții – eng.). Când două armate sunt în război, se încheie un

armistițiu. Se ridică un steag fie de către unii, fie de către ceilalți – se cere un armistițiu. Armistițiul este o perioadă de calm în timpul luptelor, o încetare a ostilităților. Poate fi cerut pentru a se putea îngropa morții. Sau pentru a duce tratative în vederea păcii. Fie că este pentru un motiv, fie pentru altul, armistițiul este încetarea tuturor luptelor și conflictelor din partea celor care înainte erau în război. Dacă este pentru îngroparea morților, se poate ca soldații să se amestece unii cu alții, să stea și să povestească între ei, totul arată de parcă ar fi pace desăvârșită. Dar când se încheie armistițiul, războiul reîncepe. Scriptura spune (Tit 3:2,3) „Să nu vorbească de rău pe nimeni, să nu fie gata de ceartă, ci cumpătați, plini de blândețe față de toți oamenii”. Acesta este un armistițiu. Dar cum eram înainte? „Căci și noi eram altădată fără minte, neascultători, rătăciți, robiți de tot felul de poftes și plăceri, trăind în răutate și în pizmă, vrednici să fim urâți și urându-ne unii pe alții”. Așa eram; și cel care urăște a călcat porunca ce spune „să nu ucizi”. Înainte erau lupte, certuri, invidie, gelozie, mânie, erezii, crime și toate lucrurile de acest fel. Așa era înainte. Acum, L-am găsit pe Hristos – așa mărturisim – aceasta ne cheamă la pace, și acesta este armistițiul. Acesta este acceptat între creștini, între cei care poartă numele lui Hristos.

De aceea, după ce ia asupra sa numele lui Hristos, mărturisind că este al Lui, ce fel de om este dacă îngăduie în el invidia, puțină răutate, vorbire de rău sau dezbinare? Este un călcător al armistițiului. A încălcat armistițiul pe care îl recunoaște prin însăși numele și mărturisirea lui de credință. Ați întâlnit, de-a lungul experienței voastre în cadrul bisericilor din denomi-națiunea din care faceți parte, invidie, gelozie, vorbirea unora împotriva altora, bârfă, vrajbă, mânie, ceartă, dezbinare sau alte astfel de lucruri? Acestea sunt încălcări ale armistițiului. Sunteți voi astfel de oameni? „Depărtează-te de astfel de oameni”.

Clevetitori (acuzatori falși - eng.).Expresia aceasta vine de la sine: „călcători ai păcii, acuzați falși”. Termenul grecesc pentru acest cuvânt „clevetitori” este „diaboli”, diavoli; în limba greacă termenul pentru diavol este diabolos – acuzatorul, capul tuturor celor care acuză. Vă amintiți că în Apocalipsa 12 se spune despre el: „pârâșul fraților noștri, care zi și noapte îi pâra înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos”. Acesta este diavolul – cel mai mare acuzator. În termenul pe care îl studiem, este la plural – diaboli – diavoli. Aceasta înseamnă că astfel de oameni urmează căile diavolului, cel mai mare acuzator, de aceea sunt numiți diavoli și de asemenea acuzatori falși, clevetitori. Sunteți unul dintre aceștia?

Studiul nostru se ocupă cu Babilonul și cu ce înseamnă să ieși din Babilon. Am un extras care ne poate oferi o idee despre cum este în Babilon , unde se află mama desfrânatelor, unde își are scaunul mama Babilonului – la Roma. Acesta va fi o ilustrație despre ce înseamnă și spre ce arată cuvintele „călcători ai păcii” și „acuzatori falși”.

Cardinalul Gibbons, anul trecut, la scurt timp după întoarcerea sa din Roma, a oferit un interviu corespondentului de la New York World, interviu care a fost retipărit în Catholic Standard în luna octombrie 1894. Iată o declarație din acest interviu:

„În vorbire, eminența sa își cântărește cuvintele cu grijă. Deși nu are nici o umbră de rezervă când are de-a face cu oameni în care are încredere, el este atent în exprimarea vederilor sale. Odată mi s-a spus că plăcerea pe care i-a făcut-o vederea Romei a fost micșorată în mare măsură de necesitatea de a-și pune strajă vorbirii. „În aerul ciudat al Romei”, după cum explică el, „cele mai șoptite cuvinte ale tale sunt interceptate, comentate și răstălmăcite”. „Eu sunt obișnuit să spun ce gândesc în mod clar și direct, în felul nostru american”, a adăugat el”.

La Roma nu a putut vorbi așa. La Battle Creek cum este? Cum este la Oakland? Cum este la College View? Cum este în orice biserică? Cum este în biserica de care aparțineți? Există o încredere desăvârșită între voi, ca frați, atunci când vorbiți astfel încât nici un cuvânt să nu fie interceptat, comentat și răstălmăcit? Sau se vânează cuvintele, socotind omul vinovat datorită unui cuvânt? Fără să vă luați timp pentru a înțelege ce spune acel om, fără a ști dacă ați auzit bine sau nu, prindeți un fel de sunet neclar ce vi se pare că nu sună bine. Atunci mergeți repede la președintele Conferinței sau la alt frate cu funcție importantă și îi spuneți: „cutare și cutare frate a spus așa și așa. Cum îl puteți ține în lucrare? Cum puteți susține un om care are astfel de învățături?” Ați auzit vreodată astfel de cuvinte?Vă întreb doar pur și simplu. Voi puteți hotărî. Voi puteți spune dacă este așa sau nu; și dacă se întâmplă așa ceva la Battle Creek sau altundeva printre adventiști, atunci care este diferența, în această privință, între noi și însuși scaunul Babilonului – Roma – unde cuvintele voastre sunt „interceptate, comentate și răstălmăcite”? Dacă așa stau lucrurile, nu este timpul să ieșim din Babilon? Nu este timpul să ne „depărtăm de astfel de oameni” și să obținem o astfel de legătură cu Isus Hristos, o astfel de credință și încredere continuă în El încât în mijlocul tuturor celor ce mărturisesc Numele lui Hristos să fie o încredere creștinească desăvârșită, iar cuvintele voastre să nu mai fie vâdate, comentate și greșit interpretate?

Într-adevăr, creștinul trebuie să vorbească adevărul franc și cu inima deschisă, încât să nu-și facă griji, și nici nu trebuie să-și facă griji, pentru ce vor face oamenii cu cuvintele lui. Dar cum rămâne cu cei care spun că sunt creștini, și care sunt gata să procedeze în felul acesta cu acele cuvinte? Aceasta este întrebarea.

Și dacă așa stau lucrurile în bisericile de care aparțineți, atunci „depărtează-te de astfel de oameni”. Vreau să spun, dacă tu ești unul dintre aceștia, de tine însuși, depărtează-te.

Clevetitori, neînfrânați, neîmblânziți, neiubitori de bine, vânzători, obraznici.

Obraznici (încăpățânați –eng.). Există o expresie populară ce exprimă același lucru. Anume: „căpos”. Încăpățânați – toată informația este în cap. Tot ce știu ei este în capul lor, și ei cred că au atât de multe în cap, încât și ei se miră cum de poate capul lor să cuprindă atât de multe lucruri. Aceasta este o caracteristică a zilelor din urmă. Oamenii vor fi căpoși, adică cunoștința lor este cea pe care o au în cap.

Dar, în aceste zile, Dumnezeu are nevoie de oameni inimoși. În loc ca oamenii să aibă capul mare, El dorește ca ei să aibă inimă mare. Dumnezeu a dat lui Solomon o inimă largă ca nisipul mării, iar noi suntem îndemnați, în Corinteni, „lărgiți-vă și voi”. Dumnezeu dorește oameni cu inimă largă – oameni inimoși, nu căpoși. Și nu poți să fi de două feluri. Mărturiile ne-au spus destul de clar că este prea multă teorie între adventiști, și nu este destulă experiență a dragostei lui Hristos în inimă. Prea multă dogmă și prea puțin Spirit al lui Dumnezeu. Prea multă formă și prea puțină experiență practică reală a puterii lui Dumnezeu și a adevărului care lucrează în inimă și strălucește în viață. Depărtează-te de astfel de oameni. Fie ca Dumnezeu să aibă toată inima noastră, ca să o poată lărgi și umple cu toată plinătatea Lui.

Îngâmfați. Acest cuvânt derivă în mod logic din celălalt. Este consecința aceluia, așa cum acuzatori falși vine după călcători de pace. „Încăpățânați, îngâmfați”. În capitolul 12 din Romani, versetul 16, ni se spune: „Nu umblați după lucrurile înalte, rămâneți la cele smerite”. Cum se întâmplă când ținem studii biblice, când ținem adunări în corturi, etc.? Ne bucurăm când vine cineva bogat, cineva din „înalta societate”, iar când se pare că acceptă adevărul ne gândim „am făcut o lucrare mare”. Dar intră în cort și un alt om, așa cum îl descrie Iacov: „sărac, îmbrăcat prost”, înfățișarea lui nefiind deloc atrăgătoare. Iar noi spunem celui bine îmbrăcat ”Poftiți aici. Aici este un loc pentru dvs.”. Cât despre celălalt om – nici nu-l băgăm în seamă. Cum este aceasta? Iacov spune că aceasta înseamnă a căuta la fața omului. Vă uitați la înfățișarea omului? „Dacă aveți în vedere fața omului, faceți un păcat, și sunteți osândiți de Lege ca niște călcători de lege.” Nu puteți face aceasta. „Nu umblați după lucrurile înalte, rămâneți la cele smerite”. Nu vreau să spun să-i desconsiderăm pe cei din înalta societate; nu, deloc. Și ei trebuie să fie chemați la Hristos și au nevoie să fie convertiți ca și oricare alții. Întrebarea pe care o pun este dacă suntem curtenitori față de aceștia, crezând că am făcut o lucrare mare dacă unul dintre ei arată ceva interes sau favoare față de noi, sau față de adevăr, în timp ce desconsiderăm și nesocotim pe cei săraci și proscriși? Dumnezeu nu caută la fața omului. „Dacă aveți în vedere fața omului, faceți un păcat”. „Nu umblați după lucrurile înalte, rămâneți la cele smerite. Să nu vă socotiți singuri înțelepți”.

Un alt verset, în Filipeni, atinge aceeași problemă, conținând un îndemn pentru noi toți. Fil.2: 3-6:

„Nu faceți nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă; ci în smerenie fiecare să privească pe altul mai pe sus de el însuși. Fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci și la foloasele altora. Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus”. El, deși era sus, S-a smerit ca să-i poată ridica pe cei de jos.

Aceasta era și nemulțumirea față de El, în zilele Sale. „Omul acesta mănâncă cu vameșii și cu păcătoșii”. „Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus.”

Iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu. Nu e cazul să vă mai rețin atenția asupra acestui aspect. Lecția fratelui Prescott de seara trecută este suficientă în acest sens. „Având doar o formă de evlavie dar tăgăduindu-i puterea. Depărtează-te de oamenii aceștia.”

Există un text potrivit pentru această parte a studiului, care ne spune ce înseamnă să ieși din lume, în ce constă lumea, și prin ce suntem legați de lume.

Deschideți la Iacov 4:4: -

„Suflete preacurvare! Nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu? Așa că cine vrea să fie prieten cu lumea se face vrăjmaș cu Dumnezeu”.

Nu ne provoacă acest verset să ne întrebăm: sunt eu în prietenie cu lumea? Nu dacă am mai multă prietenie față de lume decât față de Domnul, ci: am cât de puțină prietenie cu lumea? Căci „oricine vrea să fie prieten cu lumea este dușmanul lui Dumnezeu (eng.)”. Așa scrie și așa este. Observați cum începe această afirmație. „Suflete preacurvare!” Să privim această expresie și să vedem semnificația ei în legătură cu Babilonul. Chiar din această expresie putem afla cum a apărut Babilonul și cum a fost zidit. Să deschidem la Romani 7:1-4:

„Nu știți, fraților, - căci vorbesc unor oameni care cunosc Legea – că Legea are stăpânire asupra omului câtă vreme trăiește el? Căci femeia măritată este legată prin Lege de bărbatul ei câtă vreme trăiește el; dar dacă-i moare bărbatul, este dezlegată de Legea bărbatului ei. Dacă deci, când îi trăiește bărbatul, ea se mărită după altul, se va chema preacurvă; dar dacă îi moare bărbatul, este dezlegată de Lege, așa că nu mai este preacurvă, dacă se mărită după altul. Tot astfel, frații mei, prin trupul lui Hristos, și voi ați murit în ce privește Legea (față de Lege – eng.), ca să fiți ai altuia, adică ai Celui ce a înviat din morți”.

O persoană care poartă numele lui Hristos se află într-o astfel de poziție încât însăși mărturisirea sa declară că este căsătorită cu Isus Hristos, după cum femeia este măritată cu soțul ei. Dar femeia care are soț, însă mintea ei este îndreptată spre alt om, și dependența ei atârnă de un altul, ce fel de femeie este? Știți.

Soțul ei există tot timpul, soțul trăiește și trăiește cu ea. Soțul nostru este viu și El zice: „Nu te voi uita cu nici un chip și nu te voi părăsi”. El nu este ca un soț omenesc, ce uneori poate fi plecat departe pentru mai multă vreme. Măcar că deși soțul poate fi chemat departe pentru mai multă vreme, acesta nu este un motiv ca femeia să-și pună încrederea în alt om.

Noi suntem uniți cu soțul ceresc, ca femeia prin căsătorie. El a venit din cer ca să ne ducă departe de această lume, departe de dumnezeul acestei lumi și de orice legătură cu lumea, la Dumnezeu. Hristos spune „Eu nu sunt din această lume”. El este cel de al doilea Adam. Primul om – primul Adam – este de pe pământ, este pământesc; al doilea Adam este Domnul din cer. Cum este cel pământesc, așa sunt și cei ai pământului. Și cum este Cel ceresc, așa sunt și cei ce sunt ai Celui ceresc. Soțul nostru este din cer și este cu totul ceresc. Când a venit în lume, nu a fost din lume. Nu și-a pus încrederea în lume. Nu a avut nici un fel de legătură cu ea. După cum este Cel ceresc așa sunt și cei ce sunt ai Celui ceresc.

Așa suntem noi, uniți cu soțul ceresc printr-o legătură cerească. Iar cel care mărturisește că este al Lui, ca apoi să-și îndrepte mintea, afecțiunile, prietenia spre lume și asupra lumii – ce este? Aceasta este o violare a relației de căsătorie. Aceasta este ceea ce spune cuvântul: „Suflete preacurvare!” Aceasta este la nivelul individului. Dar cum este în cazul mai multor indivizi care alcătuiesc o biserică? Un individ legat de Hristos are o experiență creștină individuală și întreține o legătură creștină personală. O mulțime de astfel de indivizi legați de Hristos formează biserica lui Hristos care trebuie să aibă o experiență a bisericii și o legătură a bisericii.

Luați unul dintre acești indivizi care s-a întors de la Hristos, adevăratul soț și Domnul de drept, care manifestă prietenie față de lume, își pune încrederea în împărații acestei lumi. Acesta este un adulter, după cum spune textul. Încadrați-l într-o mulțime de persoane care fac la fel, alcătuind o biserică de același fel, și acesta este Babilonul, mama – care desfrânează cu împărățiile pământului, cu căile lumii – sprijinindu-se pe guvernele și organizațiile lumii acesteia. De aceea, următoarea expresie pe care o găsim în Scriptură, descriind o astfel de biserică, este cea care arată că ea a desfrânat cu împărățiile pământului și stă pe o fiară de culoare stacojie, având pe frunte scris un nume: „TAINA, BABILONUL CEL MARE, MAMA DESFRÂNATELOR ȘI URÂCIUNILOR PĂMÂNTULUI”. Ea își expune exemplul, iar alte biserici – care își zic protestante – o urmează în exemplul ei cel rău, devenind astfel fice cu aceeași origine.

Observați că tocmai acest lucru la care se referă Iacov, care îl face să folosească termenul de „suflete preacurvare” – această prietenie față de lume din partea celor care mărturisesc Numele lui Hristos – acesta a dat naștere Babilonului de la început, este ceea ce a făcut să apară Babilonul mama și fiicele și întregul sistem al Babilonului. Acesta este biserica, ce spune că este a lui Isus Hristos, având o formă de evlavie fără să aibă putere. Dar având prietenie față de lume. Având legătură cu lumea, sprijinindu-se pe împărățiile și pe căile împăraților lumii, în loc să se sprijine pe brațul puternic și iubitor al soțului ei de drept. Prietenia cu lumea conține în ea tot ceea ce este Babilon. Este dușmănie față de Dumnezeu.

Observați că, de aceea, orice considerent, orice principiu pe care îl atinge Scriptura, cere prin însăși acel principiu, completa separare de lume și de tot ce este din lume. Și dacă lumea se află în această stare, dacă este în curs de îndepărtare tot mai mult de Dumnezeu, și dacă se coalizează împotriva Domnului, împotriva Hristosului Său în persoana celor ale căror nume sunt scrise în cartea vieții Mielului înjunghiat de la întemeierea lumii – mai mult decât oricând, acum este timpul ca aceste părți ale Scripturii să aibă o forță vie și o putere dătătoare de viață asupra celor care au Numele lui Hristos și îndeosebi asupra celor ale căror nume sunt scrise în cartea vieții.

Notați următoarele: am studiat ce este în esență Babilonul și ce cuprinde el. Am văzut că cuprinde întreaga lume. De aceea, să ieși din el, este nimic altceva decât să ieși din lume. Am văzut ce înseamnă să ieși din lume, și este cert că trebuie să fim complet separați de lume și de tot ce este în ea, fără a avea nici o legătură cu ea, în nici un fel. Următoarea întrebare care se ridică este: cum se va realiza aceasta? Dumnezeu a pregătit totul pentru aceasta. Totul este pregătit, așteptând doar acceptarea noastră. Acum, când începem studiul acestei părți a subiectului, trebuie să știm că orice inimă care va primi cuvântul lui Dumnezeu în Duhul lui Hristos, având supunerea necesară – Domnul Însuși va face ca acest adevăr să producă tocmai lucrul de care este nevoie pentru orice persoană care îl va primi în acest fel. Acest adevăr ne va separa cu adevărat; va face această lucrare pentru noi. Noi singuri nu o putem face. Nu ne putem separa singuri de noi înșine. Dar Dumnezeu are un adevăr care va face aceasta, care ne va separa pe noi de noi înșine, ne va elibera de lumea aceasta rea, ne va elibera de păcatul în sine – nu doar de anumite păcate, ci de păcat – astfel ca păcatul să nu mai aibă putere asupra noastră, ci puterea lui Dumnezeu să lucreze în locul lui.

Dumnezeu are un adevăr în cuvântul Său care va realiza acest lucru și ne va ridica atât de mult

deasupra lumii încât vom sta în lumina slavei lui Dumnezeu și a Împărăției Sale. Această putere va fi asupra noastră, în noi și cu noi, încât vom porni în lucrarea la care suntem chemați, pentru a face lucrarea pe care Dumnezeu o are de făcut și pentru a vesti cu voce tare solia de avertizare și chemarea ce trebuie adresată tuturor: „ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu”.

Noi nu putem rosti această chemare dacă nu suntem complet separați de noi înșine. Nu pot chema un om să se despartă de lume dacă eu nu m-am despărțit de mine. Nu-l pot conduce pe om să vadă ce este separarea de lume. Nu pot face aceasta nici măcar rostind adevărul lui Dumnezeu, dacă nu văd și nu știu din proprie experiență ce este separarea de lume. Nu pot chema oamenii să fie complet separați de lume sau de orice lucru din ea, să-și pună încrederea absolută în Dumnezeu și în nimic altceva, dacă eu însumi sunt legat de lume. Nu se poate așa ceva. Noi putem rosti cuvintele „ieșiți afară”, dar nu va fi putere în cuvintele care ajung la ei, care să-i scoată din lume așa cum doar puterea lui Dumnezeu poate să-i scoată, deoarece ei nu pot ieși singuri.

După cum am citit într-o lecție anterioară, „vocea din cer” este cea care cheamă oamenii afară din Babilon. Așa că este foarte adevărat că de acum înainte noi trebuie să fim atât de legați cu cerul în lucrarea noastră, încât atunci când rostim cuvântul lui Dumnezeu, oamenii să audă vocea din cer care va realiza scopul solemnei chemări. Și, urmând firul adevărului, după cum vom vedea în partea următoare a subiectului, Dumnezeu va lega atât de strâns cu cerul pe oricine va voi să-L primească, încât acela va descoperi cerul pe pământ. Dumnezeu vrea ca zilele noastre, îndeosebi de acum înainte, să fie ca zilele cerului pe pământ, după Scriptură. Și El va face ca așa să fie cu oricine se va supune pe deplin lui Dumnezeu și adevărului Său, și care va auzi vocea din cer.

De aceea, aș dori să vă cer ca pentru lecția următoare toți să ne pregătim mințile și inimile în mod solemn și sfânt, să fim gata pentru ceea ce Domnul are de spus, pentru ceea ce ne va da și pentru tot ceea ce va face pentru noi.

Dumnezeu are adevăr important pentru noi, adevăr care va face marea lucrare ce trebuie să fie făcută pentru noi, iar noi avem nevoie să ne predăm cu totul Lui, spunând: „vorbește, Doamne, căci robul Tău ascultă”. Și când vorbește El, atunci lăsați totul deoparte și acceptați Cuvântul pentru că este Cuvântul lui Dumnezeu; și acest Cuvânt ne va ridica deasupra lumii. Iar când Dumnezeu este Cel care ne ridică, atunci putem lumina.

Vom începe această lecție cu versetul pe care l-am studiat seara trecută. Iacov 4:4. Aș dori foarte mult ca fiecare să cerceteze personal aceste versete și să studieze cu atenție ce spun ele. Datorită vremurilor în care ne aflăm și poziției în care am fost aduși de dovezile pe care nu le putem evita, și în fața cărora este imposibil să ne închidem ochii, știu că niciodată nu am mai intrat într-un astfel de studiu ca cel din seara aceasta, și aș vrea ca noi toți să ne supunem orice facultate călăuzirii Duhului Sfânt, cu tot spiritul supus lui Dumnezeu, ca El Însuși să ne poată conduce acolo unde vrea să mergem.

„Suflete preacurvare! Nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu? Așa că cine vrea să fie prieten cu lumea se face vrăjmaș cu Dumnezeu.”

Avem nevoie să stăruim în mod deosebit asupra întrebării: „Nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu?” De aici reiese că singura posibilitate ca vreun suflet din lume să fie separat vreodată de lume, și în felul acesta de Babilon, este ca această vrăjmășie să fie distrusă. Căci, repet, prietenia lumii nu este în vrăjmășie cu Dumnezeu. Dacă ar fi așa, ea ar putea fi împăcată cu Dumnezeu prin îndepărtarea a ceea ce ar fi pus-o în vrăjmășie cu Dumnezeu. Dar nu așa stau lucrurile, ci ea însăși este problema – ea „este vrăjmășie”. Și această vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, ceea ce este vrăjmășie cu Dumnezeu, aceea ne pune pe noi în vrăjmășie cu El. Oamenii pot fi împăcați cu Dumnezeu prin îndepărtarea vrăjmășiei, dar vrăjmășia însăși nu poate fi împăcată niciodată cu Dumnezeu. Omenirea, pe care vrăjmășia o pune în vrăjmășie cu Dumnezeu, este împăcată cu Dumnezeu doar prin îndepărtarea vrăjmășiei însăși.

Avem cheia întregii probleme în faptul că prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu. „Prietenia lumii” și „vrăjmășia” sunt identice; omul nu poate avea vrăjmășia fără a avea prietenia lumii, pentru că ea, aceasta este – prietenia lumii este în ea.

De aceea, încă o dată spun: singura speranță ca omul să fie separat de lume, așa cum cere Scriptura, și cum o cer timpurile actuale mai mult ca niciodată (dacă ar putea exista vreo diferență), este ca această vrăjmășie să fie îndepărtată. Acesta este singurul lucru pe care trebuie să-l căutăm; este tot ce trebuie făcut, deoarece când vrăjmășia s-a dus, suntem liberi.

În capitoul 8 din Romani se face referire la același lucru, începând de la versetul șapte. „Fiindcă umblarea după lucrurile firii pământești” sau, așa cum este literal în limba greacă, „mintea cărnii este dușmănie împotriva lui Dumnezeu; căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună”. Acest text accentuează ideea prezentată în legătură cu celălalt, anume că nu este nici o posibilitate ca această dușmănie să fie împăcată cu Dumnezeu. Nu se poate face nimic cu ea decât să fie înlăturată, să fie distrusă. Nimic nu se poate face pentru ea. Se poate face ceva cu ea, dar pentru ea, nimic. Deoarece ea este împotriva lui Dumnezeu, nu se supune Legii lui Dumnezeu și nici nu poate să se supună. Nu poate să se supună Legii lui Dumnezeu. Dumnezeu Însuși nu poate face ca mintea firească, mintea cărnii, să fie supusă Legii Sale. Nu este cu putință așa ceva. Aceasta nu este o vorbire ireverențioasă față de Dumnezeu, care ar limita puterea Sa. Dumnezeu poate distruge acest rău împreună cu tot ce derivă din el, dar nu poate face nimic pentru el spre a-l reforma sau a-l face mai bun.

„Deci, cei ce sunt pământești, nu pot să placă lui Dumnezeu”. Lumea însă este cu totul pământească, firească. „Dar voi nu sunteți din lume, căci Eu”, spune Domnul, „v-am ales din mijlocul lumii”. El a separat creștinul de ceea ce este pământesc, de carne, de umblarea în felul cărnii, de mintea cărnii și de stăpânirea cărnii. Aceasta ne separă de lume prin faptul că ne separă de ceea ce, în esență, ne ține în lume. Nimic nu poate face aceasta, decât puterea lui Dumnezeu.

Să schițăm acum, în câteva cuvinte, istoria omului, la originea lui. Geneza 2. Când Dumnezeu l-a făcut pe om, Dumnezeu Însuși a rostit asupra lui, ca și asupra tuturor lucrurilor create, nu doar că era bun, ci „foarte bun”. Omul, primul Adam, Adam așa cum era, era încântat să audă vocea lui Dumnezeu. El se desfăta în prezența Sa; întreaga ființă a lui răspundea plină de bucurie chemării Sale.

A intrat însă o altă persoană în grădină, semănând neîncredere față de Dumnezeu în mințile oamenilor. Șarpele a zis femeii „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat: să nu mâncați din toți pomii din grădină?” Ea a răspuns: „putem să mâncăm din rodul tuturor pomilor din grădină. Dar despre rodul pomului din mijlocul grădinii, Dumnezeu a zis: Să nu mâncați din el și nici să nu vă atingeți de el, ca să nu muriți.” Iar șarpele a zis „hotărât că nu veți muri; dar Dumnezeu știe că în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii, și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul”. Așa apare în traducerea ebraică, la fel și în Revised Version, dacă îmi aduc bine aminte.

În insinuarea lui voia să spună că: Dumnezeu Însuși știe că nu așa stau lucrurile, și El știe că nu este

așa cum v-a spus. Adică, este ceva dincolo de ce se vede. Aceasta dovedește că El nu este cinstit față de voi. El nu vrea ca voi să ajungeți acolo unde vă poate duce acest pom. El nu vrea ca voi să aveți ceea ce puteți primi prin acest pom. El știe ce veți obține de la acest pom, și pentru că nu dorește să fiți așa, v-a spus „să nu mâncați”. Sugestiile au fost acceptate și imediat după discuție ea și-a închipuit că vede ceea ce nu văzuse înainte, ceea ce de fapt nu era adevărat. Așa cum îi crease Dumnezeu, și cum era voia Lui ca ei să rămână, în acel fel urmau să fie învățați și să-și primească toată cunoștința de la Dumnezeu. Ei urma să asculte cuvântul Său, să accepte acest cuvânt și să permită ca acesta să-i conducă și să trăiască în ei. Astfel, ei ar fi avut mintea lui Dumnezeu, ar fi gândit lucrurile lui Dumnezeu prin faptul că aveau cuvântul Său, expresia gândurilor Sale locuind în ei. Dar ei au urmat o altă minte, total opusă. Au acceptat alte sugestii și alte gânduri au fost permise. Au fost primite alte cuvinte, cărora li s-au supus, astfel că „femeia a văzut că pomul era bun de mâncat”. Era pomul bun de mâncat? Nu. Dar pentru că a dat atenție acelor cuvinte a văzut lucruri care nu erau. A văzut lucrurile într-un fel în care nu le-a văzut înainte, și care niciodată n-ar fi putut fi văzute astfel în lumina lui Dumnezeu. Dar pentru că ea s-a supus celeilalte minți, a văzut lucrurile într-o lumină cu totul falsă. Ea a văzut că pomul era bun de mâncat și că era de dorit ca să deschidă cuiva mintea, să-l facă înțelept. Nu era nimic real în aceasta, totuși ea așa a văzut.

Acest episod descoperă puterea de amăgire care se află în cuvintele și în căile satanei, cel care a făcut atunci aceste sugestii. Așa că, dacă cineva își înclină mintea spre așa ceva, sau dacă are în minte ceva care de la sine se înclină astfel, prin aceasta dă Satanei ocazia de a lucra și de a face ca acea persoană să vadă lucrurile într-un fel greșit, să vadă că anumite lucruri ar fi singurele necesare, ceea ce nu este deloc adevărat, și nu numai că nu sunt necesare, dar mai sunt și cu totul false în orice privință.

Când Eva „a văzut” toate acestea, singura consecință naturală a fost că „a luat deci din rodul lui și a mâncat; a dat și bărbatului ei, care era lângă ea, și bărbatul a mâncat și el”.

Să privim acest episod puțin mai departe. Versetul opt: „au auzit glasul Domnului, Dumnezeu, care umbla prin grădină în răcoarea zilei; și omul și nevasta lui s-au ascuns de Fața Domnului Dumnezeu”. Din ce cauză s-au ascuns? Era ceva în ei care voia să evite prezența lui Dumnezeu, ceva care nu era în armonie cu Dumnezeu și care îi făcea să se ascundă în loc să-I ureze bun venit.

„Dar Domnul l-a chemat pe om și i-a zis: „Unde ești?” El a răspuns: „Ți-am auzit glasul în grădină și mi-a fost frică pentru că eram gol, și m-am ascuns”. Și Domnul a zis: „Cine ți-a spus că ești gol?” Acum urmează întrebarea: „Nu cumva ai mâncat din pomul din care îți poruncisem să nu mănânci?” Și omul a răspuns: „Ba da, am mâncat, și înclin să cred că nu am făcut bine, și îmi pare rău.” Așa a zis? Nu. Întrebarea este: „ai mâncat din pomul din care îți poruncisem să nu mănânci?” Mâncase din el? Sigur că da. De ce nu a răspuns cu „da”? Vom merge mai departe cu studiul și după aceea vom repeta întrebarea și vom vedea de ce nu a răspuns simplu cu „da”.

Adam nu a spus: „da”. Deși acesta este singurul răspuns permis de întrebare. Însă el a zis: „Femeia pe care mi-ai dat-o ca să fie lângă mine, ea mi-a dat din pom și am mâncat”. În cele din urmă a acceptat că a fost implicat, dar pe ce poziție a vinovăției s-a așezat? Pe ultimul loc posibil. Femeia, chiar Domnul, trebuiau să fie mai întâi de vină înainte ca omul să-și recunoască vinovăția. Prin aceasta, în esență, el spune: „nu aș fi făcut aceasta, dacă nu ar fi fost femeia, deoarece ea mi-a dat din pom; și dacă nu ar fi existat femeia, ea nu mi-ar fi dat; și dacă Tu nu ai fi creat femeia, ea nu ar fi fost aici. De aceea, dacă ea nu ar fi fost aici, nu mi-ar fi dat, și dacă nu mi-ar fi dat nu aș fi mâncat. Așa că, sigur că am mâncat, dar responsabilitatea pentru acest fapt este dincolo de mine”. Ce anume era în el, în această situație, care îl conducea să arunce vina pe oricine altcineva din univers, înainte de a admite că are și el partea lui de vină? Nimic altceva decât iubirea de sine, apărarea eu-lui, autoprotecția.

„Și Domnul a zis femeii” – o altă întrebare foarte clară: „Ce ai făcut?” Femeia a răspuns „oh, am luat din pom, am mâncat din el și am dat și soțului meu să mănânce, și este atât de rău!” Nu. Ea nu a spus astfel de lucruri. Observați că, răspunzând întrebării „Ce ai făcut?” (Dumnezeu nu a întrebat „cine a făcut?” ci „ce ai făcut?”), femeia a răspuns: „Șarpele m-a amăgit și am mâncat din pom”. Ea a răspuns în același fel cu Adam. Aceeași cauză a determinat-o și pe ea să ocolească întrebarea și să pună vina pe altcineva, cum s-a întâmplat și cu Adam. Altcineva trebuia să fie mai vinovat decât ei.

Acum repet întrebarea: De ce nu au răspuns ei clar la o întrebare atât de clară? Pentru că nu puteau. Și nu puteau pentru că mintea pe care o dobândiseră, care îi luase în stăpânire, care îi ținea legați și sclavi sub puterea ei, este mintea care a dat naștere înălțării de sine în locul lui Dumnezeu, și care nu acceptă să fie pe locul doi nici măcar când se confruntă cu Dumnezeu. Știm cu toții că aceasta este mintea Satanei. Și știm că ceea ce l-a adus de la începutul căderii lui până în poziția în care este acum, este înălțarea de sine.

El și-a întors privirea de la Dumnezeu și a privit la sine, și-a închipuit că i se cuvine mai multă slavă, și poziția pe care o deținea nu i-a mai fost suficientă pentru dorința lui de înălțare de sine. „Îmi voi ridica scaunul de domnie mai pe sus de stelele lui Dumnezeu ... mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Prea

Înalt”. Acesta a fost păcatul. Domnul l-a chemat să-i ierte păcatul și umblarea lui greșită, să se întoarcă la Dumnezeu și să accepte din nou căile lui Dumnezeu. Știm că este așa deoarece este scris că „Dumnezeu nu caută la fața nimănui”. Dumnezeu nu face deosebire între persoane. Și pentru că familia cerească și cea pământescă sunt o singură familie, pentru că Dumnezeu nu face diferență între persoane, și pentru că Dumnezeu a dat și omului o a doua șansă când a păcătuit, chemându-l să se întoarcă – pentru că Dumnezeu nu face deosebire în felul de a trata persoanele, este sigur că i-a dat și lui Lucifer o a doua șansă și l-a chemat să se întoarcă. Este limpede. Lucifer ar fi putut părăsi acea cale, ar fi putut renunța la eu-l său, cedând în fața lui Dumnezeu. Dar în loc să cedeze, a refuzat chemarea, a respins darul lui Dumnezeu, a refuzat să se întoarcă din căile sale și să se predea din nou lui Dumnezeu. Prin aceasta și-a întărit eu-l, în pofida a tot ce ar fi putut face Domnul în această cursă de întreținere a eu-lui. Astfel, mintea care este în el, întărită în felul acesta în păcat și rebeliune împotriva lui Dumnezeu, ea este vrăjmășia – nu doar în vrăjmășie, ci este vrăjmășia însăși. „Nu se supune Legii lui Dumnezeu, nici nu poate să se supună”.

Această minte a fost acceptată de către Adam și Eva. Acceptarea din partea lor a acestei minți a implicat întreaga lume, deoarece prin acceptare ei au predat lumea Satanei care a devenit astfel dumnezeul acestei lumi. Drept urmare mintea aceasta este mintea întregii lumi, aceasta este mintea care controlează lumea. Mintea Satanei, mintea dumnezeului acestei lumi, este mintea care controlează omenirea, pentru că omenirea aparține lumii și este în această lume. Și această minte, în sine, este „vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună”.

Din acest motiv Adam și Eva nu au putut răspunde direct acelei întrebări directe. Acum oamenii pot răspunde direct întrebării. Dar atunci nu puteau deoarece Satana îi luase sub dominația lui, fără să mai existe nici o altă putere care să-i controleze. El avea controlul absolut și, în acel moment, aceasta însemna „stricăciune totală”. Însă Dumnezeu nu i-a părăsit în acea stare. El s-a întors spre șarpe și i-a zis: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul”. Așa se face că există două vrăjmășii în lume: una este de la Satana și este împotriva lui Dumnezeu; cealaltă este de la Dumnezeu și este vrăjmășie împotriva Satanei. Prin aceste două vrăjmășii se manifestă cele două taine – taina lui Dumnezeu și taina fărădelegii.

Vrăjmășia împotriva Satanei este neprihănirea lui Dumnezeu, desigur. Prin faptul că a spus „vrăjmășie voi pune între tine și femeie”, Dumnezeu a sfărâmat lanțul Satanei care încătușa voia omului. A făcut omul din nou liber să aleagă autoritatea pe care voia să o urmeze, să aleagă împăratul și lumea pe care voia să le aibă. Prin acel cuvânt Dumnezeu a sfărâmat dominația absolută a Satanei și a făcut omul liber să aleagă lumea pe care o dorea. Și de atunci încoace omul care alege căile lui Dumnezeu și își supune viața controlului lui Dumnezeu, poate să răspundă unei întrebări directe pusă de Domnul. Când Domnul îl întreabă: „ai făcut așa și așa?” el poate răspunde „da” fără să implice pe nimeni altcineva. Aceasta este mărturisirea păcatului. În felul acesta a apărut capacitatea de a mărturisi păcatul, ceea ce ne descoperă adevărul binecuvântat că puterea de a mărturisi păcatul – pocăința – este darul lui Dumnezeu.

Mintea Satanei, mintea lumii, mintea care stăpânește omul firesc, este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu și îl pune pe om în vrăjmășie cu Dumnezeu. Ea nu poate fi împăcată cu Dumnezeu „căci nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună”. Singurul lucru care se poate face cu ea este să fie cumva înlăturată. Dacă se face aceasta, atunci omul este împăcat cu Dumnezeu, atunci omul este drept. Este unit din nou cu Dumnezeu și cuvântul Său, cu gândurile lui Dumnezeu; sugestiile lui Dumnezeu pot fi iarăși percepute de el pentru a fi ghidul său și puterea care-i controlează toate acțiunile. Dacă acea minte nu poate fi împăcată cu Dumnezeu, nu se poate face altceva cu ea decât să fie distrusă. Atunci și doar atunci, și doar în acest fel oamenii pot fi în pace cu Dumnezeu și pot fi separați de lume. Mulțumiri fie aduse Domnului pentru că ne-a adus vestea cea bună că această minte este distrusă.

Cât despre modul în care s-a făcut aceasta, și cum putem beneficia noi de ceea ce s-a făcut, vom vedea în alte studii. Vestea bună pe care ne-o trimite Dumnezeu este că lucrul acesta a fost făcut. Cât despre călăuzirea noastră pentru a beneficia de acest fapt, de bucuria, slava și puterea acestui fapt, este lucrarea Domnului de a ne conduce. Știm că această vrăjmășie - mintea eu-lui și a Satanei – a separat omul de Dumnezeu, dar Dumnezeu a deschis calea ca omul să se întoarcă. Domnul a dat omului o șansă de a alege lumea pe care o dorește. Acesta este subiectul întregului nostru studiu. Noi trebuie să părăsim această lume dacă vrem să ieșim cu totul din Babilon. Domnul a spus Satanei „Vrăjmășie voi pune” între tine și sămânța femeii, pentru a da omului ocazia de a alege între cele două lumi. De aceea, unica întrebare, o întrebare care se ridică tot timpul, este – care lume? Care lume? Care lume o va alege omul? Și dacă Dumnezeu în mila Sa uimitoare a deschis calea și ne-a dat puterea de a alege o lume mai bună decât aceasta, de ce să mai fie loc de vreun fel de ezitare?

Deschideți la al doilea capitol din Efeseni, începând cu primul verset, și haideți să citim vestea cea bună că vrăjmășia împotriva lui Dumnezeu este distrusă, în așa fel că toți pot să fie liberi. Să începem cu

primul verset:

„Voi erați morți în greșelile și în păcatele voastre, în care trăiați odinioară, după mersul lumii acesteia, după domnul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării”.

Noi trăiam după mersul (pe căile) aceluia duh. Ce fel de duh este cel care domnește în copiii neascultării? Duhul care controlează lumea, mintea care a dat naștere răului în grădina și care este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu. Cine este domnul puterii văzduhului? Duhul care lucrează în fiii neascultării, dumnezeul acestei lumi – care, slavă Domnului, nu are nimic în Isus Hristos.

„Între care eram și noi toți odinioară, când trăiam în poftele firii noastre pământești, când făceam voile firii pământești și ale gândurilor noastre.”

Gândurile noastre fiind gândurile lumii, în mod natural urmează căile lumii. „Și eram din fire copii ai mâniei, ca și ceilalți”. Da, eram.

Înainte să citim mai departe în Efeseni, haideți să deschidem la Coloseni 1:21. Voi „odinioară erați străini și vrăjmași prin gândurile (în mintea voastră – eng.)”. Unde se află vrăjmășia, care ne face pe noi vrăjmași? În minte, în mintea carnală. Mintea cărnii, a firii, este vrăjmășie, iar pentru că ea ne controlează, ne pune în vrăjmășie și ne face vrăjmași – „prin faptele voastre rele”.

Să citim Efeseni 2:11: „De aceea voi, care altădată erați Neamuri din naștere, numiți netăiați împrejur” – de către Domnul? – Nu, ci „de către aceia care se cheamă tăiați împrejur, și care sunt tăiați împrejur în trup de mâna omului”. Deci anumiți oameni firești, îi numesc într-un anumit fel pe alți oameni firești, făcând deosebire între ei.

„Aduceți-vă aminte că în vremea aceea erați fără Hristos, fără drept de cetățenie în Israel, străini de legămintele făgăduinței, fără nădejde și fără Dumnezeu în lume”.

Un alt pasaj asemănător cu acesta îl găsim în capitoul al patrulea, versetele 17 și 18, pe care le vom citi înainte să mergem mai departe.

„Iată dar ce vă spun și mărturisesc eu în Domnul: să nu mai trăiți cum trăiesc păgânii, în deșertăciunea gândurilor lor (aceasta este o stare de idolatrie a minții lor), având mintea întunecată, fiind străini de viața lui Dumnezeu, din pricina neștiinței în care se află în urma împietririi (orbirii – eng.) inimii lor.”

Cei care sunt firești, departe de Dumnezeu, umblă în deșertăciunea gândurilor lor (în vanitatea minții lor – eng.), sunt înstrăinați de Dumnezeu și despărțiți de viața lui Dumnezeu, vrăjmași în minte; așa eram și noi. Citim din nou în Efeseni 2:13. „Dar acum” – când? Gândiți-vă la aceasta. Mă gândesc că noi, cei care studiem aici Scripturile, ar trebui să cedăm în fața cuvântului lui Dumnezeu exact așa cum este, ca să ne poată duce unde vrea El. De aceea întreb, când? Acum, chiar acum și aici.

„Dar acum, în Hristos Isus, voi care odinioară erați depărtați”. Depărtați de cine? Departe de Dumnezeu sau departe de Iudei? Versetul anterior spune că departe de Dumnezeu, „fără Dumnezeu”, „străini de viața lui Dumnezeu”. „Voi, care odinioară erați depărtați, ați fost apropiați” – de cine? De Dumnezeu sau de Iudei? De Dumnezeu, desigur.

„Voi, care odinioară erați depărtați, ați fost apropiați prin sângele lui Hristos. Căci el este pacea noastră, care din doi a făcut unul, și a surpat zidul de la mijloc care-i despărțea (a dărâmat zidul de despărțire dintre noi – eng.) – și în trupul Lui a înlăturat vrăjmășia”. Slavă Domnului. El a „înlăturat vrăjmășia”, iar noi putem fi separați de lume.

„A dărâmat zidul de la mijloc de despărțire dintre” – cine? Dintre oameni și Dumnezeu, desigur. Cum a făcut-o? Cum a dărâmat zidul de la mijloc de despărțire dintre noi și Dumnezeu? Prin faptul că „a înlăturat vrăjmășia”. Bun.

Este adevărat că această vrăjmășie a produs o despărțire și între oamenii de pe pământ, între cei tăiați împrejur și cei netăiați împrejur, între tăierea împrejur în trup și netăierea împrejur în trup. Vrăjmășia s-a manifestat în aceste separări, în zidirea unui alt zid între Iudei și Neamuri – este adevărat – dar dacă Iudeii ar fi fost lipiți de Dumnezeu, și nu ar fi fost despărțiți de El, ar mai fi zidit vreun zid între ei și altcineva? Nu, sigur că nu, dar pentru că erau despărțiți de Dumnezeu – mintea lor firească, vrăjmășia care era în mințile lor și orbirea datorată necredinței, ce a pus o mahramă peste inimile lor, toate acestea i-au despărțit de Dumnezeu. Apoi, pentru că aveau legile și ceremoniile pe care Dumnezeu li le dăduse, au început să se încreadă în acestea ca motiv pentru care ei erau ai Domnului. Și pentru că, astfel, erau mult mai buni decât alte popoare, au zidit un mare zid de despărțire între ei și alți oameni. Dar unde se află rădăcina problemei, temelia zidului dintre ei și alți oameni? Se află în vrăjmășia care era în ei și care-i separase mai întâi de Dumnezeu. Și pentru că erau despărțiți de El, era foarte natural să se despartă și unii de alții.

„Căci El este pacea noastră, care din doi a făcut unul”. Din care doi a făcut unul? Din Dumnezeu și om, desigur. „Și a surpat zidul de la mijloc care-i despărțea, și în trupul Lui, a înlăturat vrăjmășia ... ca să facă pe cei doi să fie în El Însuși un singur om nou, făcând astfel pace”.

Să mai reluăm odată acest aspect. „În trupul Lui, a înlăturat vrăjmășia”. Omitând expresia următoare,

(nu ne ocupăm de aceasta acum), pentru ce a înlăturat vrăjmășia? De ce a dărâmat zidul de despărțire de la mijloc? În ce scop? „Ca să facă pe cei doi (din cei doi – eng.) să fie în El Însuși un singur om nou, făcând astfel pace”. A făcut Hristos un om nou dintr-un Iudeu și dintr-unul dintre Neamuri? Nu. Dintr-un păgân și din altcineva? Nu. Dintr-un păgân și un alt păgân? Nu.

Dumnezeu face un singur om nou, din Dumnezeu și din om. În Hristos Dumnezeu și omul se întâlnesc în așa fel încât ei pot să fie unul.

Toți oamenii erau despărțiți de Dumnezeu, și datorită acestei despărțiri a lor de Dumnezeu, ei erau despărțiți și unul de altul. Într-adevăr, Hristos vrea să-i unească pe unii cu alții. Când a venit în lume, a fost însoțit de cuvintele „Pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui”. Acesta este scopul Lui. Dar, și-a petrecut Isus timpul cu încercări de a-i face pe unii să se împace cu alții, în încercări de a distruge toate zidurile de despărțire dintre oameni, determinându-i să spună: „o, să lăsăm trecutul să fie bun dus; hai să îngropăm securea războiului, să o luăm de la capăt și să deschidem o nouă filă, trăind de acum înainte o viață mai bună”?

Hristos ar fi putut face aceasta. Dar dacă ar fi urmat această cale, ar fi putut exista mii de oameni care s-ar fi lăsați înduplecați să facă așa; mii de oameni care ar fi fost convinși să spună: „este destul de rău că ne-am purtat așa unul cu celălalt, nu a fost bine și îmi pare rău. Hai să uităm totul, să o luăm de la capăt și să facem mai bine de acum înainte”. Ar fi găsit oameni care să accepte aceasta. Dar ar fi rămas ei astfel? Nu. Deoarece răul acela care produce despărțirea este încă acolo. Ce anume a produs despărțirea? Vrăjmășia, separarea lor de Dumnezeu a produs despărțirea unora de alții. Atunci, care ar fi fost folosul încercărilor de a-i face pe oameni să se înțeleagă între ei, să înlătore neînțelegerile lor, dacă nu ar fi mers la rădăcina problemei, dacă nu ar fi îndepărtat vrăjmășia care a provocat separarea? Separarea lor de Dumnezeu a dus obligatoriu la despărțire între ei înșiși. Și singurul fel în care se putea distruge despărțirea dintre ei a fost acela de a distruge despărțirea lor de Dumnezeu. Aceasta a făcut El, prin faptul că a înlăturat vrăjmășia. Noi, ca slujbași, putem învăța o lecție din aceasta, când bisericile ne cheamă să rezolvăm diferite neînțelegeri. Noi nu trebuie să căutăm să rezolvăm neînțelegerile dintre oameni, ca atare. Noi trebuie să căutăm rezolvarea problemei dintre om și Dumnezeu, iar când aceasta este rezolvată, toate celelalte probleme vor înceta.

Este adevărat că Iudeii, datorită despărțirii lor de Dumnezeu, au creat alte despărțiri între ei și Neamuri. Este adevărat că Hristos a vrut să strice toate aceste separări, și a și făcut-o. Dar singurul fel în care a făcut-o, și singurul fel în care o putea face, a fost să distrugă acel rău care îi despărțea pe ei de Dumnezeu. Toate zidurile de separare dintre ei și Neamuri urmau să cadă când separarea, vrăjmășia, dintre ei și Dumnezeu dispărea.

Câtă binecuvântare este în vestea că vrăjmășia a fost înlăturată! Este îndepărtată, slavă Domnului. De aceea nu mai este deloc nevoie să mai fim prieteni cu lumea. Nu mai există nici un motiv să mai avem lipsuri în ascultarea noastră de Legea lui Dumnezeu. Nici un motiv să mai dăm greș în a fi supuși lui Dumnezeu, căci Isus Hristos a îndepărtat vrăjmășia. A desființat-o, a distrus-o. El a distrus tocmai acel rău în care consistă prietenia cu lumea, în care consistă lipsa de supunere față de Dumnezeu și eșecul în supunerea față de Legea Sa. Toate acestea s-au dus. În Hristos, s-au dus. Nu în afara lui Hristos. În Hristos, vrăjmășia s-a dus, este desființată, anihilată. Slavă Domnului, aceasta este cu adevărat libertate.

Aceasta a fost întotdeauna o veste bună. Dar acum, având în vedere situația în care Domnul ne-a arătat că suntem în lume, această veste binecuvântată mi-a părut în ultimele câteva zile ca și cum nu aș mai fi auzit-o niciodată. Mi-a adus atâta bucurie, atâta desfătare creștină reală, încât – o, sunt atât de fericit că sunt creștin!

Ce binecuvântare! Domnul spune că ceea ce ne desparte de Dumnezeu, ceea ce ne lipește de lume și din care pornesc toate relele, este desființat în El care este Pacea noastră. Să primim în seara aceasta cu toții această veste bună. Să ne bucurăm de ea și ziua și noaptea, așa ca Domnul să ne conducă mai departe și mai departe, la pășuni verzi și la ape de odihnă, în împărăția slavei Sale în care ne-a și strămutat. „Nu vă temeți, căci vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul. Astăzi, în cetatea lui David vi s-a născut (mie mi s-a născut) un Mântuitor, care este Hristos, Domnul”. Slavă Domnului.

SOLIA ÎNGERULUI AL TREILEA – Nr. 12

A.T. JONES – Predici

1895 – Buletinul Conferinței Generale

Textul cu care ne-am ocupat seara trecută va fi obiectul studiului nostru pe parcursul mai multor lecții ce vor urma. De aceea, dacă trecem pe lângă vreo parte a textului și observați că nu a fost explicată sau nici măcar amintită, aduceți-vă aminte că nu am terminat încă studiul acestui text și că fiecare fragment va fi amintit la locul său. Efes.2: 13-18:

„Dar acum, În Hristos Isus, voi care odinioară erați depărtați, ați fost apropiați prin sângele lui Hristos. Căci El este pacea noastră, care din doi a făcut unul, și a surpat zidul de la mijloc care-i despărțea, și în trupul Lui a înlăturat vrăjmășia ... ca să facă pe cei doi (din cei doi), un singur om nou, făcând astfel pace”.

În acest fel a făcut pace. Pacea a fost făcută, și numai în acest fel a fost făcută. Și totul a fost făcut „în El Însuși”. El a făcut această pace „ca să poată împăca pe cei doi (Iudei și Neamuri) cu Dumnezeu într-un singur trup prin cruce, „prin care a ucis vrăjmășia (eng.)”. Textul spune „prin cruce”. Nota spune „a ucis vrăjmășia în El Însuși”; traducerea germană spune „a omorât vrăjmășia prin El Însuși”; „El a venit astfel să aducă vestea bună a păcii vouă celor ce erați departe, și pace celor ce erau aproape. Căci prin El și unii și alții avem intrare la Tatăl, într-un Duh”.

Aș vrea iarăși să menționez ceea ce am amintit aseară pe scurt, că aici este luată în discuție separarea, vrăjmășia, care exista între Iudei și Neamuri. Într-adevăr, aici este vorba despre distrugerea acestei separări și vrăjmășii, este studiată și explicată îndepărtarea ei, fiind relatate de asemenea mijloacele prin care este înlăturată și distrusă. Așa cum am spus însă, seara trecută, Hristos nu și-a petrecut timpul să-i convingă pe Iudei și pe cei dintre Neamuri să se împăce între ei. El nu a început prin a căuta să-i facă să ajungă la înțelegere, să înlătore diferențele, să o ia de la capăt, căutând să facă mai bine și să uite ce a trecut și este bun dus. Nu a petrecut nici măcar două minute cu așa ceva, și chiar dacă ar fi petrecut zece mii de ani nu ar fi făcut nici un bine, deoarece separarea, vrăjmășia ce se manifesta între ei era doar consecința, rodul vrăjmășiei care exista între ei și Dumnezeu.

De aceea, pentru a distruge cu eficiență tot pomul cel rău împreună cu roadele lui, printre care sunt și acestea, El a distrus rădăcina răului prin faptul că a desființat dușmănia dintre ei și Dumnezeu. Și pentru că a făcut așa „El a venit și a vestit vestea cea bună: pace vouă care erați departe și celor ce sunt aproape” (greacă).

Versetul 13: „Acum, în Hristos Isus, voi care odinioară erați depărtați, ați fost apropiați prin sângele lui Hristos. Căci El este pacea noastră, care din doi a făcut unul”. Este adevărat că Isus a făcut unul din Iudeu și Neamuri, dar mai întâi a făcut un alt unul, pentru ca aceștia doi, Iudeul și cel dintre Neamuri, să poată fi una, și înainte ca ei să poată fi făcuți una. De aceea, acești „doi” din acest verset, care au fost făcuți una, nu sunt cei „doi” din versetul 18. În versetul 13 cei „doi” sunt Dumnezeu și omul care este despărțit de Dumnezeu fie că este aproape, fie că este departe.

De aceea, mai întâi El este pacea noastră care din doi, din Dumnezeu și om, a făcut unul, și a surpat zidul de la mijloc care despărțea pe om de Dumnezeu, și a desființat în trupul Său vrăjmășia. Acea vrăjmășie pe care a înlăturat-o este vrăjmășia care este în om împotriva lui Dumnezeu, care nu se supune Legii lui Dumnezeu și nici nu poate să se supună. Această vrăjmășie a înlăturat-o pentru ca El, în El Însuși, să poată face din cei doi un singur om nou, făcând astfel pace.

Omul cel nou nu este făcut din doi oameni care sunt în afară, ci este făcut din Dumnezeu și din om. La început omul a fost făcut „după chipul lui Dumnezeu” Aceasta înseamnă mai mult decât doar forma lui Dumnezeu. Dacă cineva ar fi privit la om, ar fi fost condus să se gândească la Dumnezeu. Omul reflecta imaginea lui Dumnezeu, Dumnezeu era sugerat oricui ar fi privit omul. Dumnezeu și omul erau una (unul – eng). Dumnezeu și omul ar fi rămas pentru totdeauna unul dacă omul nu și-ar fi plecat urechea spre Satana și nu ar fi primit mintea lui care este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu. Acea minte, care este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, când a fost primită de către om, l-a separat de Dumnezeu. Acum erau doi, nu mai erau unul. Apoi, fiind separat de Dumnezeu și în păcat, Dumnezeu nu mai putea veni la om El Însuși, căci omul nu poate suporta slava neacoperită a prezenței Sale. „Dumnezeu este un foc mistuitor” pentru păcat, de aceea, dacă Dumnezeu ar fi stat cu omul în acea stare a eu-lui omenesc, nu ar fi făcut altceva decât să-l mistuie.

Oamenii aflați în păcat nu pot da față direct cu Dumnezeu și să mai rămână în viață. Acest fapt este arătat în Apoc.6:13-17. În ziua cea mare când cerul se va strânge ca o carte de piele pe care o faci sul, când fața lui Dumnezeu va fi văzută de toți cei răi de pe pământ, „împărații pământului, domnitorii, căpeteniile oștirilor, cei bogați și cei puternici, toți robii și toți oamenii slobozi” se ascund în peșteri și în stâncile

munților. Și zic munților și stâncilor: „cădeți peste noi și ascundeți-ne de Fața Celui ce stă pe scaunul de domnie și de mânia Mielului, căci a venit ziua cea mare a mânie Lui, și cine poate sta în picioare?” Un om care se află în păcat, omul în sine cu eu-l lui, la întâlnirea cu Dumnezeu va dori mai bine să cadă un munte peste el decât să strălucească peste el slava neacoperită a lui Dumnezeu.

De aceea, ca Dumnezeu să poată ajunge la om, să fie unit din nou cu el, ca Dumnezeu să poată fi descoperit iarăși omului, și ca omul să poată fi din nou repus în poziția pentru care a fost creat, Isus S-a dat pe Sine Însuși și Dumnezeu S-a manifestat în El, având slava acoperită de trupul omenesc, ca omul, omul păcătos, să poată privi la El și să trăiască. În Hristos omul Îl poate întâlni pe Dumnezeu și să trăiască, deoarece în Hristos slava lui Dumnezeu este acoperită, modificată în așa fel ca omul păcătos să nu fie mistuit. Tot ce este Dumnezeu, este în Hristos căci „în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii”. Când Hristos a venit pentru a-l readuce pe om la Dumnezeu, a învelit slava strălucitoare, mistuitoare, în așa fel ca oamenii să poată privi la Dumnezeu așa cum este El în toată slava Sa în Isus Hristos, și să trăiască. În timp ce în afara lui Hristos, în el însuși, singur, nici un om nu-L poate privi pe Dumnezeu și să trăiască, în Hristos, în afara lui însuși, nici un om nu-L poate vedea pe Dumnezeu și să nu trăiască. În Hristos a-L vedea pe Dumnezeu înseamnă a trăi, căci în El este viața și viața este lumina oamenilor.

Dumnezeu și omul au fost despărțiți de vrăjmășie, dar Hristos se așează între ei și în El se întâlnește omul cu Dumnezeu. Iar când omul și Dumnezeu se întâlnesc în Hristos, atunci cei doi sunt unul, și acesta este omul cel nou. Și „astfel”, și numai astfel, este făcută pacea. Astfel, în Hristos, Dumnezeu și omul sunt făcuți unul (made at one – eng.), în consecință Hristos este punerea-laolaltă (at-one-ment) –eng.) a omului cu Dumnezeu. În limba engleză este at-one-ment, a face una. Dacă uniți silabele obținem că El este „the atonement”, adică ispășirea. Oh, Domnul Hristos S-a dat pe Sine și în El Însuși a distrus vrăjmășia pentru a face, în El Însuși, din cei doi – Dumnezeu și om – un singur om nou, făcând astfel pace.

Să-i vedem acum pe ceilalți „doi” din versetul 16. „Și a împăcat pe cei doi (Iudei și Neamuri) cu Dumnezeu într-un singur trup”. Care este trupul în care El, Hristos, îi împacă „pe cei doi” cu Dumnezeu? Trupul Lui, desigur. Trupul Lui, în care a făcut împăcarea, „prin care a nimicit vrăjmășia. El a venit astfel să aducă vestea bună a păcii vouă celor ce erați departe”, Neamurilor, și „celor ce erau aproape”, adică Iudeilor.

Iudeii erau aproape „din pricina părinților lor”. Prin ei înșiși, pe baza meritelor lor, Iudeii erau despărțiți de Dumnezeu și la fel de departe ca Neamurile. Dar Dumnezeu făcuse anumite făgăduințe părinților lor, ei fiind iubiți din pricina părinților lor. Ei erau avantajați de faptul că aveau „înfierea, slava, legămintele, darea Legii, slujba dumnezeiască, făgăduințele”. În acest sens, din acest motiv, erau aproape. Și El a venit să le vestească pacea celor ce erau aproape; ei aveau nevoie să le fie vestită pacea.

Astfel „prin El și alții avem intrare la Tatăl, într-un Duh”.

Să urmărim puțin expresia care spune că vrăjmășia este distrusă în El Însuși.

„În trupul Lui a înlăturat vrăjmășia” – a ucis vrăjmășia în El Însuși. În El Însuși, făcut din cei doi, făcând astfel pace. Totul este în El. Nimeni nu poate beneficia de acest fapt decât în El. Dacă sunt persoane în audiență cărora aceasta li se pare neclar, care vor spune „nu văd așa”, și care vor sta în afara Lui, crezând că pot obține aceste lucruri din El în afara Lui, acestora le voi spune că niciodată nu le pot obține în acest fel. Nu au fost făcute astfel. Au fost făcute în El, nu în afara Lui. Numai în El pot fi cunoscute și în afara Lui, nu. Predați-vă Lui, cedați înaintea Lui, scufundați-vă eu-l în El, și atunci totul vă va fi limpede. Numai în El s-au făcut și numai în El pot fi cunoscute. Vom studia în cele ce urmează cum au fost făcute în El. Apoi, cunoscând acesta, vom ști cum sunt făcute pentru fiecare dintre noi în El.

Mai întâi de toate aș dori să vă solicit o atenție deosebită asupra expresiei „în El”. Această expresie nu este folosită în Scriptură, și nici eu nu vreau să o folosesc astfel, ca și cum „în El” este ca într-un recipient sau într-un rezervor la care mergem să scoatem ce avem trebuință și apoi punem pe noi, sau aplicăm la noi. Nu, nu, nu! Nu așa stau lucrurile. Nu putem obține nimic astfel. Nu este vorba de un rezervor la care mergem, scoatem ce dorim și apoi ne bucurăm aplicând acel lucru la noi, și zicând : „acum îl am”.

Nu. Acel lucru se află în El, și noi înșine trebuie să fim în El pentru a-l putea avea. Noi înșine trebuie să ne scufundăm în El. Eu-l nostru trebuie să se piardă în El. Atunci El ne are. Doar în El se întâmplă aceasta. Ceea ce căutăm găsim doar în El. Și chiar atunci, dacă vrem să obținem, putem numai dacă dispărem în El. Niciodată să nu ne gândim să mergem în El, să găsim acolo ceea ce dorim, să scoatem afară din El și să folosim noi înșine. De aceea, acolo unde Scriptura folosește termenul „în El”, însemnătatea este doar aceasta, întotdeauna. Totul este în El, și noi obținem totul fiind noi înșine în El.

Mulți oameni greșesc aici. Ei spun „o, eu cred în El. Știu că aceasta se află în El și că o obțin de la El” Apoi încearcă să ia acel ceva de la El și socotesc că este al lor. Apoi, foarte curând ajung să fie foarte satisfăcuți de faptul că sunt neprihăniți, sunt sfinți, și ajung chiar ca, în cele din urmă, după părerea lor, să fie siguri că sunt desăvârșiți, că nu mai pot păcătui, ba chiar nici nu mai pot fi ispitiți. O astfel de viziune nu poate să aducă decât astfel de rezultate, deoarece totul este făcut în afara Lui. Iar cei care fac totul sunt ei

înșiși.

Dar nu aceasta este calea. Aceasta este calea eu-lui, fiind în afara lui Hristos. Și „fără Mine”, adică în afara Lui, „nu puteți face nimic”, pentru că voi înșivă nu sunteți nimic. În El este totul și numai în El. Numai dacă suntem în El putem să avem sau să beneficiem de ceea ce avem nevoie. Scripturile lămuresc aceasta foarte clar. Am găsit că e bine să fac aceste explicații pentru ca în studiile care vor urma, referitor la ce s-a făcut în El și la faptul că ce este dat este dat în El, să nu facem greșeala de a crede că aceea trebuie să găsim în El și să luăm de acolo pentru noi. Nu. Noi trebuie să mergem la El pentru a primi acel lucru. Lucrul acela se află acolo, și când mergem la El trebuie să intrăm în El prin credință și prin Duhul lui Dumnezeu, să rămânem acolo și întotdeauna „să fim găsiți în El”. Fil.3:9.

Să deschidem acum la cartea către Evrei de unde vom studia primele două capitole pentru tot restul acestei lecții. Întrebarea care se pune este: cum a distrus Domnul Hristos această vrăjmășie „în trupul Lui”, „în El Însuși”. Voi spune mai întâi care sunt argumentele în ambele capitole, pentru a putea cuprinde cele două capitole în timpul scurt care ne-a mai rămas.

În aceste două capitole unicul mare gând este contrastul dintre Hristos și îngeri. Nu vreau să spun că aceasta e tot ce cuprind cele două capitole, dar acesta este unicul gând ce se află deasupra tuturor celorlalte.

În primul capitol și până la al cincilea verset din capitolul doi se vede primul contrast; în cel de al doilea capitol, de la al cincilea verset până la sfârșitul capitolului, este al doilea contrast.

În primul capitol și în primele cinci versete din al doilea, contrastul este între Hristos și îngeri, Hristos fiind cu atât mai presus de îngeri cu cât Dumnezeu este mai presus de ei, deoarece El este Dumnezeu. În al doilea capitol, de la versetul cinci înainte, se vede contrastul dintre Hristos și îngeri, dar Hristos este descris aici cu atât mai prejos de îngeri cu cât omul este mai prejos decât îngerii, deoarece Hristos a devenit om.

Aceasta este schița celor două capitole. Acesta este pe scurt subiectul. Haideți să citim capitolul:

„După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin prooroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul, pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor, și prin care a făcut și veacurile. El, care este oglindirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui, și care ține toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui”.

Sau cum apare în traducerea germană „ține toate lucrurile prin Cuvântul Lui plin de putere”. Aceasta ne dă o altă perspectivă; nu doar prin cuvântul puterii Lui, ci El conduce toate lucrurile, le ține în existență prin Cuvântul Lui plin de putere. Ne putem opri un moment asupra acestei declarații unice. Cât de multe lucruri sunt susținute prin Cuvântul Său? Toate lucrurile. Lumea? Da. Soarele? Da. Toate stelele cerurilor? Da. Același cuvânt care le-a creat le menține și în existență? Da. Ne numărăm și noi printre aceste „toate lucrurile”? Cu siguranță că da. Vă susține El prin cuvântul Său cel plin de putere? Acesta este singurul fel în care El susține totul.

Ați fost îngrijorați vreodată în viață, când v-ați trezit dimineața la răsăritul soarelui, de teamă că soarele va cădea din locul său înainte de amiază sau înainte de apus? Oh, nu. Ați fost îngrijorat, când v-ați trezit, de teamă ca voi, ca creștini, veți cădea înainte de apusul soarelui? Știți că ați fost. De ce nu vă îngrijorați pentru soare ca să nu cadă din locul lui înainte de apus, de ce nu vă îngrijorați că s-ar putea desprinde din locul lui căzând, așa cum vă îngrijorați pentru voi înșivă gândind că veți cădea? Sigur că nimeni nu își pune astfel de întrebări tulburătoare cu privire la soare. El tot timpul este la locul lui și va rămânea acolo.

Dar este foarte corect ca creștinul să se întrebe de ce nu se abate soarele de la locul lui. Iar răspunsul este: „Cuvântul cel plin de putere” al lui Isus Hristos ține soarele la locul lui și îl face să-și urmeze traseul. Și tot aceeași putere este cea care îl susține pe cel care crede în Isus. Același cuvânt trebuie să îl susțină pe cel ce crede în Isus, și credinciosul în Isus trebuie să creadă că cuvântul va face aceasta tot așa de sigur cum susține și soarele sau luna. Același cuvânt atotputernic îl menține pe creștin pe traseul creștinului, exact același cuvânt care menține soarele pe traiectoria lui. Acel creștin care își va pune încrederea în acel cuvânt care trebuie să îl susțină, așa cum se încrede în acel cuvânt care susține soarele, va descoperi că acest cuvânt îl susține așa cum susține soarele.

Dacă veți medita la acest verset mâine dimineață când vă veți trezi, veți ști că Dumnezeu susține soarele. Nu va fi nici o mirare pentru voi acest fapt; veți crede că El face aceasta și nu veți privi cu îngrijorare spre soare, verificând dacă nu cumva cade din locul lui. Nu. Veți merge pur și simplu la munca voastră, cu mintea preocupată de acea muncă, și veți lăsa grija susținerii soarelui cu totul în seama lui Dumnezeu, căruia îi aparține. De asemenea, mâine dimineață când vă veți trezi, credeți că exact același cuvânt atotputernic vă susține așa cum face cu soarele. Lăsați și aceasta în grija lui Dumnezeu și mergeți la lucrarea voastră cu toată puterea și cu toată mintea concentrată asupra lucrării. Lăsați pe Dumnezeu să se îngrijească de lucrarea Lui și ocupați-vă mintea cu ceea ce v-a dat vouă să faceți. Slujiți astfel lui Dumnezeu „cu toată mintea (cu tot cugetul)”. Noi nu ne putem ține pe noi înșine să nu cădem. Noi nu ne

putem susține singuri. El nu ne-a dat nouă să facem aceasta.

Aceasta nu contrazice textul care spune: „cine crede că stă în picioare, să ia seama ca să nu cadă”, deoarece omul se bizuiește pe faptul că Dumnezeu îl susține și nu depinde de propriile lui eforturi. Iar cel care păstrează în minte în mod constant gândul că Dumnezeu îl susține și că el însuși are nevoie să fie susținut, nu se va lăuda niciodată cu capacitatea lui de a sta în picioare. Dacă eu ar trebui să fiu transportat aici, în această sală, fiind cu totul neajutorat, și dacă ar trebui ca doi sau trei frați să stea lângă mine să mă susțină, nu ar fi prea potrivit să zic: „vedeți că pot sta în picioare?”. Nu voi sta deloc. Nu voi putea sta în picioare. Chiar în clipa în care ei și-ar slăbi susținerea, aș cădea.

Exact așa este și cu creștinul. Cuvântul lui Dumnezeu spune despre creștin: „dacă stă în picioare sau cade, este treaba stăpânului său. Totuși va sta, căci Domnul are putere să-l facă să stea”. Romani 14:4. Omul pe care Dumnezeu îl susține, care se încrede în Dumnezeu pentru a fi susținut și care știe că numai Dumnezeu îl face să stea – este imposibil ca un astfel de om să înceapă să spună: „acum stau în picioare, de aceea nu există nici un pericol ca eu să cad”. Există pericolul căderii omului în timp ce este susținut de Dumnezeu? Sigur că nu. Acest pericol apare doar când el se retrage din mâna Domnului și când începe să se susțină singur, ca apoi să se laude cu faptul că poate sta; în acest caz nu numai că există acest pericol, dar omul deja a căzut. Este deja căzut. Când se retrage din mâna Domnului, în mod obligatoriu cade.

„A făcut curățirea păcatelor și a șezut la dreapta Măririi în locurile prea înalte”.

Când a șezut la dreapta lui Dumnezeu? Acum câtă vreme? De mult, cu mult timp în urmă, când a înviat din morți și S-a înălțat la cer – acum aproape nouăsprezece secole. Dar observați că El a făcut curățirea păcatelor, ne-a curățat păcatele, înainte să se așeze acolo. „Ne-a curățat” – timpul trecut – „păcatele prin El Însuși și S-a așezat” (eng.). Vă bucurați pentru aceasta? Vă bucurați pentru că v-a curățat păcatele cu atâta timp în urmă? În El s-a făcut aceasta. În El găsim aceasta. Să-I mulțumim pentru că este așa. Cuvântul o spune.

„Ajungând cu atât mai presus de îngeri, cu cât a moștenit un Nume mult mai minunat decât al lor. Căci căruia dintre îngeri a zis El vreodată: „Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut”? Și iarăși: „Eu îi voi fi Tată, și El Îmi va fi Fiu?” Și, când duce iarăși în lume pe Cel întâi născut, zice: „Toți îngerii lui Dumnezeu să I se închine! Și despre îngeri zice: „Din vânturi face îngeri ai Lui; și dintr-o flacăra de foc, slujitori ai Lui”; pe când Fiului I-a zis: „Scaunul Tău de domnie, Dumnezeule, este în veci de veci”.

Care este Numele Său? Cum Îl numește Tatăl? Dumnezeu. „Scaunul Tău de domnie, Dumnezeule”. Acesta este Numele Său. Cum a primit acest Nume? Versetul patru: „a moștenit un Nume mult mai minunat decât al” îngerilor. Atât voi cât și eu am moștenit un nume. Fiecare dintre noi putem să avem câte patru sau cinci nume, dar un singur nume este moștenit și acesta este numele tatălui nostru. Acest nume îl dobândim de îndată ce intrăm în existență și pentru că existăm. Prin simplul fapt că existăm, avem acest nume; ne aparține prin natură. Domnul Isus „a moștenit” acest Nume de „Dumnezeu”. Numele acesta Îi aparține în virtutea existenței Sale. Îi aparține prin natură. Care este natura Lui? Natura lui Dumnezeu. El are Numele de Dumnezeu, pentru că este Dumnezeu. El nu a fost altceva la început, ca apoi să primească acest nume spre a-L face ceea ce este, ci El a fost Dumnezeu și a fost numit Dumnezeu pentru că este Dumnezeu.

„Toiagul domniei Tale este un toiag de dreptate. Tu ai iubit neprihănirea și ai urât nelegiuirea: de aceea Dumnezeule, Dumnezeul Tău Te-a uns cu un untdelemn de bucurie mai pe sus de tovarășii Tăi”. Și iarăși: „La început Tu, Doamne, ai întemeiat pământul, și cerurile sunt lucrarea mâinilor Tale. Ele vor pieri, dar Tu rămâi; toate se vor învechi ca o haină; le vei face sul ca pe o manta, și vor fi schimbate, dar Tu ești același.”

În El nu este nici o schimbare. Observați legătura făcută în aceste cuvinte: „ele vor pieri”, „Tu rămâi”; ele „vor fi schimbate, dar Tu ești același”. Pe când acestea pier și trec, din El nu pier nimic – Tu rămâi. În timp ce acestea vor fi făcute sul și schimbate, în El nu este nici o schimbare – Tu ești același.

„Și anii Tăi nu se vor sfârși”. Și căruia dintre îngeri i-a zis El vreodată: „șezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmașii Tăi așternut al picioarelor Tale?” Nu sunt oare toți duhuri slujitoare trimise să îndeplinească o slujbă pentru cei ce vor moșteni mântuirea? De aceea, cu atât mai mult, trebuie să ne ținem de lucrurile pe care le-am auzit, ca să nu fim depărtați de ele. Căci, dacă Cuvântul vestit prin îngeri s-a dovedit nezguduit, și dacă orice abatere și orice neascultare și-a primit o dreaptă răsplătire, cum vom scăpa noi, dacă stăm nepăsători față de o mântuire așa de mare, care, după ce a fost vestită întâi de Domnul, ne-a fost adevărată de cei ce au auzit-o, în timp ce Dumnezeu întărea mărturia lor cu semne, puteri și felurite minuni, și cu darurile Duhului Sfânt, împărțite după voia Sa!”

Acesta este contrastul cel mare între Hristos și îngeri. În ce poziție este descris a fi Hristos în acest contrast? În poziția Lui de Dumnezeu, iar îngerii I se închină. Dacă cuvântul unui înger s-a dovedit nezguduit, și dacă cei ce l-au desconsiderat au primit o dreaptă răsplătire, cum vom scăpa noi dacă neglijăm cuvântul Celui care este mai presus de îngeri? Cum vom scăpa dacă neglijăm cuvântul lui Dumnezeu rostit

prin El?

Să observăm celălalt contrast. Evrei 2:5:

„În adevăr, nu unor îngerii a supus El lumea viitoare, despre care vorbim”.

Seara trecută am vorbit despre cele două lumi. Dumnezeu a zis că va pune vrăjmășie între om și Satana. Prin aceasta a dat omului șansa de a alege lumea pe care o dorește. Noi am ales lumea viitoare. Această lume viitoare El nu a supus-o îngerilor; despre această lume este vorba. Lumea ce va veni, pe care noi am ales-o, nu este supusă îngerilor.

„Ba încă (dar – eng.), cineva, a făcut undeva următoarea mărturisire: „ce este omul, ca să-Ți aduci aminte de el, sau fiul omului, ca să-l cercetezi?”

Care este scopul, care este forța cuvântului „dar”, pus în acest loc? El nu a supus-o îngerilor, dar despre om El a zis așa și așa. Sugerează acest fapt că El a supus-o omului? Ce credeți? Să mai citim odată. „nu unor îngerii a supus El lumea viitoare, despre care vorbim, dar” – ce fel de cuvânt este acest „dar”? Este o conjuncție. O conjuncție unește două părți ale unei fraze. Acesta este însă un fel special de conjuncție, este o conjuncție disjunctivă. O joncțiune este o unire, conjuncția unește, disjuncția separă. Aici avem de-a face cu un cuvânt care unește și separă în același timp. Este o conjuncție pentru că unește propozițiile, este o disjuncție pentru că separă ideile care există în cele două părți ale frazei.

Mulți oameni zic. „eu cred Biblia, dar...”; „da, cred că Domnul iartă păcatele, dar...”; „da, mi-am mărturisit păcatele, dar...”. Acest „dar” îi desparte de tot ce au spus înainte; dovedește că de fapt ei nu cred ceea ce au afirmat înainte. În acest caz, în Evrei 2:6, care sunt cele două lucruri ce sunt separate prin acest „dar”? Mai întâi, care sunt cele două ființe separate prin cuvântul „dar”? Îngerii și omul. Nu unor îngerii a supus El lumea viitoare, dar a supus-o cuiva, iar acel cineva este omul. Să studiem mai departe acest adevăr plin de binecuvântare.

„Ba încă (dar – eng.), cineva a făcut undeva următoarea mărturisire: „ce este omul, ca să-Ți aduci aminte de el, sau Fiul omului, ca să-L cercetezi? L-ai făcut pentru puțină vreme mai pe jos de îngerii, l-ai încununat cu slavă și cu cinste, l-ai pus peste lucrările mâinilor Tale: toate le-ai supus sub picioarele lui”. În adevăr, dacă i-a supus toate, nu i-a lăsat nimic nesupus. Totuși, acum, încă nu vedem că toate îi sunt supuse. Dar... pe Isus, Îl vedem”.

Unde Îl vedem pe Isus? „Pe Acela, care a fost făcut pentru puțină vreme mai pe jos decât îngerii, adică pe Isus, Îl vedem”. Aici apare un alt contrast între Hristos și îngerii. L-am văzut pe Isus mai presus de îngerii, aici Îl vedem mai prejos decât îngerii. De ce? Deoarece omul a fost făcut mai prejos decât îngerii, iar datorită păcatului a ajuns încă și mai prejos. Avem astfel certitudinea că pe cât este de adevărat că Isus era Dumnezeu, tot așa de adevărat este că a coborât în poziția în care se află omul.

Mai avem un gând care trebuie să fie legat de acesta. Cel care era cu Dumnezeu, în poziția lui Dumnezeu, este cu omul, în poziția omului. Și Cel care era cu Dumnezeu, așa cum este Dumnezeu, este cu omul așa cum este omul. Iar Cel ce era una cu Dumnezeu, așa cum este Dumnezeu, este una cu omul, așa cum este omul. Și pe cât este de adevărat că acolo avea natura lui Dumnezeu, tot așa de adevărat este că aici El are natura omului.

Să citim în Scriptură despre această realitate binecuvântată, și cu aceasta vom și încheia lecția din această seară. Versetul zece:

„Se cuvenea, în adevăr, ca Acela pentru care și prin care sunt toate, și care voia să ducă pe mulți fii la slavă, să desăvârșească, prin suferințe, pe Căpetenia mântuirii lor. Căci Cel ce sfințește și cei ce sunt sfințiți, sunt dintr-unul”. Hristos este Cel ce sfințește, iar oamenii sunt cei ce sunt sfințiți. Dintr-unul. Hristos era cu Dumnezeu în cer; câți erau? Unul, una - în natură. Cum se raportează El la om pe pământ, și câți sunt ei aici? Unul, una, „toți dintr-unul”.

„De aceea, Lui nu-I este rușine să-i numească „frații”, când zice: „voi vesti Numele Tău fraților Mei; Îți voi cânta lauda în mijlocul adunării”.

Va veni în curând timpul când Hristos va conduce cântarea în mijlocul adunării. Nu uitați că Hristos este Cel care vorbește în aceste pasaje.. „Și iarăși: „Îmi voi pune încrederea în El””. Hristos este Cel care vorbește și aici precum și în Psalmi.

„Și în alt loc: „Iată-mă, Eu și copiii, pe care Mi i-a dat Dumnezeu”. Astfel dar, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El Însuși a fost deopotrivă părtaș la ele, pentru ca prin moarte să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul, și să izbăvească pe toți aceia care, prin frica morții, erau supuși robiei toată viața lor. Căci negreșit, nu în ajutorul îngerilor vine El, ci în ajutorul seminței lui Avraam (nu a luat asupra Lui natura îngerilor, ci s-a îmbrăcat cu sămânța lui Avraam – eng.) Prin urmare a trebuit să se asemene fraților Săi în toate lucrurile.”

Cel ce era una cu Dumnezeu S-a făcut una cu omul. Vom urmări mai departe acest gând mâine seară.

Subiectul studiului nostru, de data aceasta, este în special gândul cuprins în versetul 11 din al doilea capitol din Evrei: „căci Cel ce sfințește și cei ce sunt sfințiți sunt dintr-unul”. Cei pe care îi sfințește Hristos sunt oamenii din această lume, oamenii păcătoși. Hristos este Cel ce sfințește. El și ei sunt dintr-unul.

După cum vă amintiți, în partea aceasta a capitolului este vorba despre om. În primul capitol, așa cum am văzut, este prezentat contrastul dintre Hristos și îngeri, Hristos fiind mai sus de îngeri, fiind Dumnezeu. În al doilea capitol se vede contrastul între Hristos și îngeri, Hristos fiind mai jos decât îngerii. Dumnezeu nu a supus îngerilor lumea viitoare despre care vorbim. El a supus-o omului, iar omul este Hristos. De aceea S-a făcut Hristos om; El a luat locul omului. S-a născut așa cum se naște omul. În natura Sa umană Hristos a ieșit din omul din care cu toții ne tragem, astfel că expresia din acest verset „sunt dintr-unul” este aceeași cu „toți se trag dintr-unul”. Un singur om este izvorul și capul tuturor ființelor umane. Iar genealogia lui Hristos, ca a unuia care este dintre noi, urcă până la Adam. Luca 3:38.

Este adevărat că toți oamenii și toate lucrurile își au originea în Dumnezeu, dar subiectul acestui capitol este omul și Hristos ca om. Noi suntem fiii primului om și, după trup, așa este și Hristos. Noi studiem acum despre Hristos în natura Sa umană. Primul capitol din Evrei tratează despre Hristos în natura Sa divină. Al doilea capitol vorbește despre Hristos în natura umană. Subiectul din aceste două capitole este în mod clar înrudit cu cel din Filipeni 2:5-8:

„Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus: El măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat un chip de rob, făcându-se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce.”

În acest pasaj este prezentat Hristos în cele două ipostaze. Deși avea chipul (forma – eng.) lui Dumnezeu, a luat înfățișarea (forma –eng.) omului. În Evrei, primele două capitole, nu se vorbește despre formă ci despre natură.

Repet. În capitolul doi din Filipeni îl vedem pe Hristos în cele două forme – sub formă de Dumnezeu și sub formă de om. În Evrei, primul capitol, îl vedem pe Hristos în cele două naturi: natura lui Dumnezeu și natura omului. Este posibil ca ceva să aibă formă de om, dar să nu aibă natura omului. Se poate ca o bucată de piatră să aibă formă umană, însă nu și natură umană. Isus Hristos a fost găsit la înfățișare ca un om, este adevărat, dar și mai mult, El a luat asupra lui și natura omului.

Să citim aici versetul paisprezece din capitolul doi din Evrei: „Astfel dar, deoarece copiii (copiii lui Adam, omenirea) sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El Însuși a fost deopotrivă părtaș la ele”. „Deopotrivă” aici înseamnă „potrivit cu felul lor”, „în același fel”. De aceea, Hristos a luat carnea și sângele în felul în care le luăm și noi. Dar cum luăm noi asupra noastră carnea și sângele? Prin naștere, și este clar că le avem de la Adam. El a luat asupra Sa carnea și sângele prin naștere, și este limpede că și El le-a moștenit de la Adam, căci este scris că este „născut din sămânța lui David, în ce privește trupul”. Romani 1:3. Deși David Îl numește Domn, El este în același timp fiul lui David (Matei 22:42-45): Genealogia Lui ajunge până la David, dar nu se oprește aici. Ea ajunge până la Avraam, deoarece El este sămânța lui Avraam. El a luat asupra Lui sămânța lui Avraam, după cum scrie în Evrei 2:16. Genealogia Lui nu se oprește însă nici la Avraam ci merge până la Adam. Luca 3:38. De aceea, Cel care sfințește, printre oameni, și cei ce sunt sfințiți, dintre oameni, sunt dintr-unul. Toți coboară dintr-un singur om în ce privește trupul, toți sunt dintr-unul. Astfel, în ce privește aspectul uman, natura lui Hristos este cu siguranță natura noastră.

Să privim acum la celălalt aspect, pentru a obține o ilustrație a unicității lui, ca să putem vedea forța acestei expresii care spune că El și noi suntem cu toții dintr-unul.

Celălalt aspect este, după cum apare în primul capitol din Evrei, faptul că El are natura lui Dumnezeu. Numele de Dumnezeu pe care îl poartă Îi aparține în virtutea existenței Sale, Îi aparține prin moștenire. După cum acest Nume Îi aparține pentru că există și tot așa de sigur după cum e sigur că există, și pentru că Îi aparține prin natură, este cert că natura Sa este natura lui Dumnezeu.

În primul capitol din Ioan, primul verset, este scris de asemenea: „La început a fost Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu”. Cuvântul „cu” nu exprimă așa de bine realitatea subiectului ca alt cuvânt. Traducerea germană redă cuvântul care definește mai clar ceea ce este exprimat în limba greacă. Aceasta spune: „La început era Cuvântul și Cuvântul era din Dumnezeu”. Aceasta este adevărat. Termenul din limba greacă este același cu cel care exprimă faptul că mâna mea dreaptă este din mine, din trupul meu. De aceea, în mod literal, în greacă se spune că la început „Cuvântul era Dumnezeu”

Realitatea acestui aspect ilustrează realitatea naturii Lui în celălalt aspect. Căci, după cum, în ce privește latura divină, El era din Dumnezeu, având natura lui Dumnezeu și fiind în mod real Dumnezeu, tot așa în ce privește latura umană, El este din om, având natura omului, și este om în mod real.

Observați versetul 14 din primul capitol din Ioan: „și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi”. Este aceeași poveste pe care am citit-o și în primele două capitole din Evrei. „La început a fost Cuvântul, și Cuvântul era din Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu”. „Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi” – trup cu carne și sânge ca ale noastre.

Despre ce fel de trup este vorba? Care este singurul fel de trup pe care lumea îl cunoaște? Acel fel pe care îl aveți și voi și eu. Lumea aceasta nu cunoaște altfel de trup, altfel de carne umană, și nici nu a cunoscut de când a apărut nevoia după venirea lui Hristos. De aceea, pentru că în această lume există doar acest fel de trup pe care îl avem și așa cum îl avem, este foarte adevărat că atunci când „Cuvântul S-a făcut trup”, S-a făcut un astfel de trup ca trupul nostru. Nu se putea altfel.

Ce fel de trup este, în sine, trupul nostru? Ce fel de carne? Să deschidem la Romani capitolul 8 și să vedem dacă natura umană a lui Hristos o întâlnește pe a noastră și dacă este ca a noastră, fiind carne păcătoasă. Romani 8:3: „ce nu putea să facă Legea întrucât era slăbită datorită cărnii, Dumnezeu trimițând pe singurul Său Fiu” a făcut (eng.).

Era ceva ce Legea nu putea să facă, și acel ceva l-a făcut Dumnezeu, trimițând pe unicul Său Fiu. De ce nu putea Legea să facă ceea ce dorea și ceea ce se cerea? Era slăbită datorită cărnii. Problema era în carne. Aceasta era cea care făcea ca Legea să dea greș în ceea ce privește scopul ei cu omul. Apoi Dumnezeu a trimis pe Hristos să facă ceea ce Legea nu putea să facă. Dar Legea a dat greș în scopul ei din cauza cărnii și nu datorită vreunei lipse în ea însăși. De aceea Dumnezeu trebuia să-L trimită pe Hristos în ajutorul cărnii și nu în ajutorul Legii. Dacă Legea ar fi fost în ea însăși prea slabă pentru a-și realiza intenția atunci, pentru a se rezolva problema, ar fi trebuit să se remedieze Legea. Dar problema este la carne, de aceea El trebuia să aducă un remediu cărnii.

Este adevărat că în zilele noastre, izvorând din vrăjmășia care este împotriva lui Dumnezeu și care nu se supune și nici nu poate să se supună Legii lui Dumnezeu, se spune că Legea nu și-a putut atinge scopul și Dumnezeu a trimis pe Fiul Său pentru a slăbi Legea, astfel încât carnea să poată răspunde cerințelor Legii. Dar dacă eu sunt slab și tu ești tare, iar eu am nevoie de ajutor, nu mă ajută cu nimic faptul că și tu devii la fel de slab ca mine; eu rămân tot așa de slab și neajutorat ca înainte. Nu e de nici un folos acest fel de a proceda. Dar dacă eu sunt slab iar tu ești tare și poți să-mi dai din tăria ta, aceasta mă ajută. Legea, în sine, era destul de tare, dar scopul ei nu a putut fi împlinit în slăbiciunea cărnii. De aceea Dumnezeu, pentru a suplini lipsa, trebuia să aducă tărie cărnii slăbite. El a trimis pe Hristos pentru a satisface această nevoie și de aceea Hristos trebuia să facă în așa fel încât să poată fi adusă tărie cărnii noastre, pe care o avem și noi astăzi, pentru ca scopul Legii să poată fi împlinit în carnea noastră. Este scris că „Dumnezeu a trimis pe Însuși Fiul Său în asemănarea cărnii păcătoase” pentru ca „neprihănirea Legii să poată fi împlinită în noi care umblăm nu după îndemnul cărnii ci după Duhul”. Romani 8:3-4 (eng.).

Să nu aveți o înțelegere greșită a termenului „asemănare”. Aceasta nu se referă la formă, nu este vorba de o fotografie; nu este vorba de asemănare în sensul unei imagini, ci este asemănare în sensul de a fi asemenea cu adevărat. Termenul „asemănare” aici, nu redă același gând ca în capitolul doi din Filipeni, unde este vorba de înfățișare, formă, sau asemănare în ce privește forma, ci aici, este vorba despre asemănarea în natură, de asemănarea cu carnea așa cum este ea în sine. Dumnezeu l-a trimis pe unicul Său Fiu într-un astfel de trup care este asemenea cărnii păcătoase. Și pentru a fi exact ca și carnea păcătoasă, trebuia să fie carne păcătoasă; pentru a fi făcut în totul trup, așa cum sunt trupurile în această lume, El trebuia să aibă același fel de carne care există în lumea aceasta, același fel de carne pe care o avem și noi, și care este carne păcătoasă. Aceasta ne este transmis de cuvintele „asemănarea cărnii păcătoase” (eng.), „o fire asemănătoare cu a păcatului”.

Acest fapt este arătat și în Evrei 2:9-10: „Îl vedem pe Isus, care a fost făcut cu puțin mai pe jos de îngeri” – dar nu doar în starea în care a fost creat omul mai pe jos de îngeri.

Omul a fost fără păcat când Dumnezeu l-a făcut cu puțin mai pe jos de îngeri. Carnea pe care o avea atunci era neatinsă de păcat. Dar omul a căzut din acel loc și din acea stare și carnea lui a devenit păcătoasă, afectată de păcat.

Acum, Îl vedem pe Isus, pe Cel care a fost făcut cu puțin mai pe jos decât îngerii, însă nu cum a fost creat omul la început cu puțin mai pe jos de îngeri, ci așa cum a ajuns omul de când a păcătuit, fiind încă și mai pe jos de îngeri. În această stare Îl vedem pe Isus. Să citim despre aceasta: „Îl vedem pe Isus, pe Cel care a fost făcut cu puțin mai pe jos de îngeri”.

De ce a fost făcut astfel? „Din pricina morții pe care a suferit-o”. Isus a fost făcut cu atât mai pe jos decât îngerii cu cât este omul mai pe jos de când a păcătuit și a devenit supus morții. Îl vedem „încununat cu

slavă și cu cinste, din pricina morții pe care a suferit-o; pentru ca prin harul lui Dumnezeu, El să guste moartea pentru toți. Se cuvenea, în adevăr, (...) ca Acela pentru care și prin care sunt toate, care voia să ducă (pentru a duce – eng.) pe mulți fii la slavă, să desăvârșească prin suferințe pe Căpetenia mântuirii lor”.

Deoarece El a devenit supus suferinței și morții, aceasta demonstrează cu suficientă putere că acel punct mai pe jos de îngeri în care a coborât Isus, în care stă și în care „Îl vedem”, este acel punct în care a coborât omul când, în păcat, a coborât mai jos de starea în care l-a creat Dumnezeu – mai jos decât cu puțin mai pe jos de îngeri.

Versetul șaisprezece: „Într-adevăr, El nu a luat asupra Lui natura îngerilor, ci S-a îmbrăcat în sămânța lui Avraam”. El nu a îmbrăcat natura îngerilor ci natura lui Avraam. Dar singura natură a lui Avraam și a seminței lui Avraam este natura umană.

Și iarăși. „Prin urmare, a trebuit să se asemene fraților Săi în toate lucrurile”. În câte lucruri? În toate lucrurile. Așa că, în natura Sa umană, nu este nici un pic de diferență între El și voi.

Să citim versetul și să îl studiem mai profund. Aș vrea să observăm că ne putem sprijini doar pe el. Să o luăm de la capăt. Toți „sunt dintr-unul”. El S-a făcut părtaș sângelui și cărnii în același fel în care și noi suntem părtași sângelui și cărnii. El nu a luat asupra Lui natura îngerilor ci sămânța, natura lui Avraam. De aceea, prin urmare – din aceste motive – a trebuit... Ce a trebuit? „A trebuit să se asemene fraților Săi în toate lucrurile”. Cine sunt frații Săi? Omenirea. Toți „sunt dintr-unul”, de aceea Lui nu-I este rușine să-i numească frați. Pentru că noi suntem cu toții dintr-unul, Lui nu-I este rușine să vă numească, pe voi și pe mine, frați. De aceea „a trebuit ca El să fie făcut ca frații Săi, în toate lucrurile” (eng.).

Așadar, când a fost pe pământ, în natura Sa umană a fost în ceva diferit de felul în care sunteți voi în natura voastră umană, în seara aceasta? (Câțiva răspund: „Nu.”) Aș fi vrut ca toți din sală să spună „nu”, cu voce tare. Sunteți prea timizi. Cuvântul lui Dumnezeu spune că este așa, iar noi trebuie să spunem că așa este, deoarece în acest unic fapt este mântuire. De fapt, nu este destul să spunem doar atât ci, mântuirea lui Dumnezeu pentru ființele umane stă în acest unic fapt. Nu trebuie să ne sfiim să afirmăm aceasta. În aceasta stă mântuirea noastră, și până când nu o găsim aici, nu suntem siguri de mântuirea noastră. Aceasta este realitatea. „A trebuit să se asemene fraților Săi în toate lucrurile.” De ce? „Ca să poată fi, în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un mare preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului. Și prin faptul că El Însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți”. Nu vă dați seama că mântuirea noastră stă tocmai în aceasta? Tocmai în poziția în care a venit Hristos la noi? El a venit la noi exact acolo unde suntem noi ispitiți și a fost făcut ca noi exact acolo unde suntem ispitiți, și acesta este locul unde ne întâlnim cu El – Mântuitorul cel viu împotriva puterii ispitei.

Acum, versetul 14 din capitolul patru din Evrei:

„Astfel, fiindcă avem un Mare Preot însemnat, care a străbătut cerurile – pe Isus, Fiul lui Dumnezeu – să rămânem tari în mărturisirea noastră. Căci n-avem un Mare Preot, care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre; ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat”.

El nu ar fi putut să fie ispitit în toate lucrurile ca mine dacă nu ar fi fost în toate lucrurile ca mine. De aceea a trebuit să fie făcut în toate lucrurile ca mine, dacă voia să mă ajute acolo unde am nevoie de ajutor. Știi că în natura mea umană am nevoie de ajutor. Și, oh, exact aici Îl găesc! Slavă Domnului! În această natură umană a venit Hristos, și aici este ajutorul meu.

„Noi nu avem un Mare Preot care să nu poată fi atins (eng.)” – sunt două negații. Nu avem un Mare Preot, care să nu poată fi atins. Cum este dacă spunem aceasta la modul afirmativ? Noi avem un Mare Preot care poate să fie atins de simțirea infirmităților noastre (eng.) – infirmitățile mele, ale voastre, ale noastre. Simte El infirmitățile mele? Da. Simte infirmitățile tale? Da. Ce este o infirmitate? Defect, șovăială, slăbiciune – este destul de expresiv. Avem multe slăbiciuni. Cu toții avem multe. Noi ne simțim slăbiciunile. Dar, slavă Domnului, este Cineva care le simte de asemenea. Și nu numai că le simte ci este atins de simțirea lor. Acest cuvânt „atins” spune mai mult decât faptul că ajunge până la El simțul slăbiciunilor noastre, și că le simte așa cum le simțim noi. Le simte cum le simțim noi, este adevărat, dar mai mult decât atât, El este „atins”, este afectat, plin de simpatie. Este atins în iubire, este afectat în simpatie, și ne vine în ajutor. Toate acestea sunt cuprinse în cuvintele „atins de simțământul infirmităților noastre”. Mulțumim Domnului pentru un astfel de Mântuitor!

Dar, repet, nu putea fi ispitit în toate lucrurile ca mine, decât dacă era în toate lucrurile ca mine. El nu putea să simtă cum simt eu, decât dacă era acolo unde sunt eu. Cu alte cuvinte, nu putea fi ispitit în toate lucrurile așa cum sunt ispitit eu, și să simtă cum simt eu, decât dacă era eu însumi. Cuvântul lui Dumnezeu spune „în toate lucrurile ca și noi”.

Să mergem mai departe cu acest gând. Există lucruri care pot să aibă o atracție puternică asupra voastră, fiind o mare ispită pentru voi, dar care pentru mine nu sunt decât ca un zefir într-o zi de vară. Altceva poate să mă atragă pe mine cu putere, chiar să mă doboare, în timp ce pe voi nu vă afectează deloc.

Ceea ce ispitește teribil pe unul, pe celălalt nu-l afectează. Așa că, pentru a mă ajuta, Isus trebuie să fie în acel loc în care să poată simți ce simt eu, și să poată fi ispitit în toate lucrurile în care pot fi ispitit eu, cu orice putere a ispitei. Dar, pentru că ceea ce mă ispitește pe mine, se poate ca pe voi să nu vă afecteze deloc, și pentru că ceea ce vă afectează pe voi s-ar putea ca pe mine să nu mă afecteze, Hristos trebuia să stea în locul în care sunt eu și în cel în care sunteți voi, așa încât să se întâlnească cu toate ispitele mele și cu toate ispitele voastre. El trebuia neapărat să simtă tot ceea ce apare în calea voastră și care pe mine nu mă atinge, precum și tot ceea ce întâlnesc eu dar care pe voi nu vă atinge. El trebuia să ia și locul meu și locul vostru. Așa este.

Dar mai sunt și alte persoane. Există lucruri care le pot ispiti într-atât încât să le dărâme, dar care nu mă vor afecta nici pe mine, nici pe voi. Așa că Isus trebuia să ia toate simțămintele și natura mea, a voastră și a celorlalți oameni de asemenea, astfel încât să poată fi ispitit în toate lucrurile așa cum sunt eu ispitit, în toate lucrurile așa cum sunteți voi ispitiți și în toate lucrurile așa cum sunt ceilalți oameni ispitiți. Iar când eu, voi și ceilalți suntem luați în El, cât de mult cuprinde El? Întreaga speță umană.

Exact acesta este adevărul. Hristos a fost în locul și a avut natura întregii rase umane. În El se întâlnesc toate slăbiciunile omenirii, așa că orice om de pe pământ, ce poate fi ispitit, găsește în Isus Hristos putere împotriva ispitei. Pentru orice suflet există în Hristos biruință împotriva oricărei ispite și eliberare de sub puterea ei. Acesta este adevărul.

Să privim o altă față a acestui adevăr. Există cineva în lume – Satana, dumnezeul acestei lumi – interesat să fim ispitiți cât de mult posibil, însă el nu e nevoit să folosească prea mult din timpul său și nici din puterea lui ispitindu-ne, pentru a ne face să cedăm.

Acesta a lucrat, străduindu-se foarte mult, pentru a-L face pe Isus să cedeze ispitei. A încercat asupra lui Isus orice ispită pe care putea să o aducă asupra mea spre a mă face să păcătuiesc, și a încercat în zadar. A eșuat total în încercarea de a-L face pe Isus să consimtă la păcat, măcar într-o singură ispită cu care aș putea fi ispitit eu vreodată.

A încercat, de asemenea, asupra lui Isus orice ispită cu care v-a încercat vreodată pe voi sau pe care o poate încerca asupra voastră spre a vă face să păcătuți. Și din nou a dat greș. Este vorba despre ispitele mele și ale voastre. Isus a învins în toate ispitele și pentru mine și pentru voi.

După ce L-a ispitit pe Isus cu toate ispitele cu care vă ispitește pe voi și pe mine, după ce a încercat fără să reușească, i-au rămas și alte ispite cu care să-L ispitească. Mai avea ispitele cu care îi ispitește pe ceilalți oameni spre a-i face să cadă. Satana le-a încercat și pe acestea, având și de data aceasta nereușită totală.

Astfel, Satana a avut și a adus asupra lui Isus toate ispitele cu care mă ispitește pe mine, toate ispitele cu care vă ispitește pe voi și toate ispitele cu care îi ispitește pe ceilalți oameni. În concluzie, a încercat asupra lui Isus orice ispită care e cu putință să apară în cineva dintre oameni.

Satana este autorul tuturor ispitelor; el a trebuit să aducă asupra lui Isus orice ispită pe care era capabil să o inventeze. Și în fiecare încercare a dat greș. Slavă Domnului!

Mai mult decât atât: nu doar că a trebuit să-și încerce asupra lui Isus toate ispitele cu care mă ispitește pe mine, dar a trebuit să le încerce asupra Lui cu o putere de ispitire mult mai mare decât cea pe care o exercită asupra mea. Satana niciodată nu a trebuit să se străduiască prea tare și nici nu a fost nevoit să încerce prea mult din puterea ispitei ca să mă facă să cedez. Însă acele ispite cu care m-a ispitit făcându-mă să păcătuiesc, sau cu care mă va ispiti spre a mă face să păcătuiesc, cu acele ispite L-a ispitit pe Isus, dar a trebuit să o facă cu o putere de ispitire mult mai mare decât o face asupra mea. A trebuit să-și exercite asupra Lui toată puterea ispitei pe care o deține – diavolul – și a dat greș. Mulțumim Domnului! Astfel, în Hristos sunt liber.

Satana a fost nevoit să-și exercite asupra lui Isus toate ispitele cu care v-a ispitit sau cu care vă va ispiti vreodată, și le-a exercitat cu toată puterea pe care o are, și din nou a dat greș. Slavă Domnului! Așadar voi sunteți liberi în Hristos. De asemenea L-a ispitit pe Isus cu orice ispită cu care îi poate atinge pe ceilalți oameni, la fel cu toată puterea lui satanică, și din nou a eșuat. Slavă Domnului! În Hristos și ceilalți oameni sunt liberi.

Satana a trebuit să-L ispitească pe Isus cu orice ispită cu care poate fi ispitit omul vreodată, și a eșuat. A trebuit să-și folosească în ispitirea lui Isus toată cunoștința și toată viclenia de care este capabil. Fără succes. De asemenea a trebuit să-și exercite toată puterea în fiecare ispită, dar a fost învins.

Observăm astfel un întreg eșec, o înfrângere completă a diavolului din toate punctele de vedere. În prezența lui Hristos, Satana este complet învins și, în Hristos, noi suntem biruitori asupra Satanei. Isus a zis: „vine stăpânitorul lumii acesteia, dar nu are nimic în Mine (eng.)”. În Hristos noi scăpăm de el. În Hristos găsim că Satana este un dușman cu totul învins și cu totul epuizat.

Aceasta nu înseamnă că noi nu mai avem de luptat. Dar înseamnă că, și trebuie să o spunem cu hotărâre și cu bucurie, în Hristos noi luptăm lupta biruinței. În afara lui Hristos – luptăm, dar avem doar

înfrângere. În El biruința noastră este desăvârșită și în El suntem desăvârșiți în toate lucrurile. Dar nu uitați expresia: în El!

Așadar, deoarece Satana și-a epuizat toate ispitele pe care le cunoaște, precum și toată puterea de ispitire, cum este el? În prezența lui Hristos, cum este? Fără putere. Dacă, atunci când ne găsește în Hristos, vrea să ne atingă și să ne rănească, cum este el? Fără putere. Lăudați-L și slăviți-L pe Domnul!

Să ne bucurăm de acest adevăr, să ne bucurăm pentru că în El suntem victorioși; în El suntem liberi; în El Satana este fără putere față de noi. Să fim plini de mulțumire pentru aceasta! În El suntem desăvârșiți!

SOLIA ÎNGERULUI AL TREILEA – Nr. 14

A.T. JONES – Predici

1895 – Buletinul Conferinței Generale

Cred că vă amintiți ce ne-a arătat fratele Prescott într-una din lecțiile sale, când ne-a atras atenția asupra cărții lui Rut (în Buletin, p189).

Cine era răscumpărătorul, în cartea lui Rut? Ruda cea mai apropiată. Boaz nu a putut deveni răscumpărătorul până când cel ce era o rudă mai apropiată decât el nu dovedea că nu își asumă rolul de răscumpărător. Răscumpărătorul trebuia să fie nu doar o rudă apropiată, ci trebuia să fie cea mai apropiată dintre cele apropiate, de aceea Boaz nu putea să devină răscumpărătorul până când, prin faptul că celălalt a renunțat la poziția sa, a devenit în mod real cea mai apropiată rudă. Exact aceasta ne este arătat în capitolul al doilea din Evrei.

După cum știți, în cartea Rut, soțul Naomei murise și moștenirea căzuse în mâinile altora, de aceea, la întoarcerea ei din Moab, trebuia să fie răscumpărată. Dar nimeni nu putea să o răscumpere decât ruda cea mai apropiată. Aceeași poveste este relatată și în capitolul doi din Evrei. Aici vedem omul, Adam, care avusese o moștenire – pământul – pe care a pierdut-o și el însuși a fost făcut rob. În evanghelia din Levitic s-a spus că dacă cineva își pierde moștenirea, atât el cât și moștenirea pot fi răscumpărate, dar cel care are dreptul de răscumpărare este ruda cea mai apropiată. Lev.25:25, 26, 47-49. Omul, Adam, a pierdut atât moștenirea cât și pe el însuși, iar voi și eu, care eram cu toții în el, avem nevoie de un răscumpărător. Dar numai cel care are cele mai strânse legături de sânge cu noi poate fi răscumpărătorul. Isus Hristos este mai apropiat decât un frate, mai apropiat decât oricine. El este un frate, dar este cel mai apropiat dintre frați, cea mai apropiată rudă, în mod real. Nu este doar cu noi ci este Unul dintre noi și, pentru că este Unul dintre noi, este și una cu noi.

Lecția pe care continuăm să o studiem, precum și gândul călăuzitor, se referă la cât de total este Isus una cu noi, este noi. Am văzut în lecția anterioară că El este cu totul noi. În toate lucrurile în care a fost ispitit, în care noi suntem ispitiți, El era noi. În toate lucrurile în care este posibil ca eu să fiu ispitit, El fiind eu, a rezistat în fața întregii cunoștințe și ingeniozități a Satanei de a mă ispiti. Isus, fiind eu, le-a întâlnit pe toate acestea și li s-a împotrivit. În fața întregii puteri pe care Satana o folosește ca să mă ispitească, Isus a stat în locul meu, fiind eu, și a biruit. La fel a făcut și pentru voi, și pentru ceilalți oameni. Cuprinzând astfel întreaga omenire, El cunoaște fiecare ispită cu care poate fi ispitit cineva dintre oameni.

În toate acestea El este noi, și în El noi suntem protejați împotriva puterii ispitei. În El suntem biruitori deoarece El, fiind noi, a biruit. „Îndrăzniți, Eu am biruit lumea.”

Într-o altă seară am prezentat felul în care a devenit unul dintre noi, și anume prin nașterea din carne. El este „sămânța lui David în ce privește trupul”. El nu a luat natura îngerilor, ci natura seminței lui Avraam, iar genealogia Sa merge până la Adam.

După cum știți, orice om „este ispitit când este atras de pofta lui însuși și momit” Iacov 1:14. Aceasta este definiția „ispitei”. Nu există în voi și în mine nici o singură atracție spre păcat, nici o singură tendință spre păcat, care să nu fi fost în Adam când a părăsit grădina. Toată nelegiuirea și tot păcatul care a apărut de atunci în lume a izvorât din el, din Adam în starea lui căzută. Chiar dacă nu s-a văzut în el; chiar dacă nu s-a manifestat în el pe față, s-a manifestat vizibil în cei care au ieșit din el.

Astfel toate tendințele spre păcat care se văd sau care sunt în mine, mi-au fost transmise de la Adam. Tot ce este în voi vine de la Adam, tot ce este în ceilalți oameni vine de la Adam. Toate tendințele spre păcat care există în omenire s-au moștenit de la Adam. Chiar Isus Hristos a simțit aceste ispite; El a fost ispitit în toate lucrurile în carnea pe care a dobândit-o de la David, de la Avraam, de la Adam. În genealogia Lui apar caractere ce s-au manifestat în strămoșii Săi, și care nu au fost fără pată. Îl găsim aici pe Manase, care a făcut mai rău decât toți împărații lui Iuda și care a determinat pe Iuda să facă mai rău decât păgânii. Îl găsim și pe Solomon, al cărui caracter este descris în Biblie. David este în această genealogie, Rahav este acolo. Iuda este acolo. Iacov este acolo. Toți sunt acolo exact așa cum au fost. Isus S-a născut, după trup, la sfârșitul acestei linii genealogice. Și există un lucru numit ereditate. Voi și eu avem trăsături de caracter sau de înfățișare pe care le moștenim de la cei dinaintea noastră – poate că nu de la tata, poate că nu de la bunicul, ci de la vreun străbunic ce a trăit cu mulți ani înaintea noastră. La aceasta se referă Legea lui Dumnezeu când spune: „cercetez nelegiuirea părinților în copii până la al treilea și al patrulea neam al celor ce mă urăsc, și Mă îndur până la al miilea neam de cei ce mă iubesc și păzesc poruncile Mele”, (eng.) Exod 20:5-6

Legea conform căreia „din ceva se naște ceva asemănător” este o lege bună, o lege dreaptă. Este o lege a lui Dumnezeu, și chiar dacă este pervertită ea acționează în același fel. Încălcarea unei legi nu schimbă legea, fie ea fizică sau morală. Legea acționează și când este încălcată, prin răul care este produs, tot așa cum

ar fi acționat în neprihănire dacă nu ar fi apărut niciodată răul. Dacă omul ar fi rămas drept, așa cum l-a făcut Dumnezeu, descendenții lui ar fi moștenit natura lui fără pată. Când legea a fost călcată, descendenții s-au succedat în direcția rea, iar legea a acționat într-o direcție perversă.

Legea care spune că orice obiect are tendința de a merge spre centrul pământului, este o lege bună. Fără această lege nu am putea trăi în lume. Această lege ne ține pe pământ și ne face capabili să umblăm și să ne mișcăm pe el. Totuși dacă apare un gol între noi și pământ, dacă ne alunecă piciorul sau dacă ne aflăm undeva la înălțime, pe un vârf, și dacă acesta se rupe și împreună cu el se rupă și strânsa noastră legătură cu pământul, și atunci legea acționează provocându-ne căderea bruscă, știți bine. Deci, aceeași lege care ne face în stare să trăim, să ne mișcăm și să ne deplasăm pe pământ în felul confortabil în care o facem, aceeași lege care acționează atât de benefic când suntem în armonie cu ea, aceeași lege continuă să acționeze și când nu mai suntem în armonie cu ea; acționează tot așa de direct ca și înainte, dar doare.

Aceasta este o ilustrație simplă a legii naturii umane. Dacă omul ar fi rămas unde l-a pus Dumnezeu și așa cum l-a creat, legea ar fi acționat direct și ușor. Când omul nu a mai fost în armonie cu ea, a continuat să acționeze, însă doare. Legea eredității a acționat de la Adam până la trupul lui Isus Hristos, tot așa cum a acționat de la Adam până la trupul oricărui dintre noi, căci El era unul dintre noi. În El au fost trăsături moștenite de la Adam, trăsături moștenite de la David, de la Manase, și de la toți cei ce apar în genealogia desfășurată de la început până la nașterea Lui.

Astfel, în trupul lui Isus Hristos, - nu în El Însuși, ci în carnea Lui – carnea noastră pe care a luat-o în natura Lui umană – au existat exact aceleași tendințe spre păcat care există și în voi și în mine – și când a fost ispitit, ispita a fost „atracția acelor dorințe care existau în carne”. Acele tendințe spre păcat care existau în carnea Lui, au tras de El și au căutat să-L momească, ca să consimtă la rău. Însă, prin dragostea lui Dumnezeu și prin încrederea Lui în Dumnezeu, a primit puterea, capacitatea și harul de a spune „Nu” tuturor ispitelor, și de a le pune pe toate sub picioare – și fiind astfel în asemănarea cărnii păcătoase, a condamnat păcatul în trup.

Toate tendințele spre păcat care există în mine au fost în El, dar nici una dintre ele nu i-a fost îngăduit să se manifeste în El. Toate tendințele spre păcat care sunt în voi au fost în El, dar nu li s-a permis să se manifeste – fiecare dintre ele a fost ținută sub control. Toate tendințele spre păcat care există în ceilalți oameni au fost în El, dar nici una nu i-a dat voie să se manifeste. El le-a biruit pe toate. Și în El noi avem biruința asupra tuturor acestor tendințe.

Multe dintre aceste tendințe spre păcat care sunt în noi se manifestă în acțiunea lor și devin păcate comise, devin păcate pe față. Există o diferență între o tendință spre păcat și manifestarea pe față a păcatului în acțiune. Există în noi tendințe spre păcat ce nu se dau pe față, în timp ce multe altele se manifestă. Toate acele tendințe ce nu se manifestă, El le-a biruit. Dar cum e cu păcatele care se văd efectiv? „Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor”. Isaia 53:6. „El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn.” 1Petru 2:24. Deci toate tendințele spre păcat ce există în noi și nu s-au manifestat încă, precum și toate păcatele ce s-au manifestat, au fost puse asupra Lui. Este teribil. Este adevărat. Dar, o, ce bucurie! În acest teribil adevăr este cuprinsă deplinătatea mântuirii noastre.

Observați încă un aspect: noi simțim vinovăția acelor păcate pe care le-am înfăptuit, și suntem conștienți de condamnarea ce se datorează lor. Toate acestea au fost puse asupra Lui. I s-au socotit Lui. O întrebare: a simțit Isus vinovăția păcatelor care i-au fost atribuite? A fost El conștient de condamnarea produsă de aceste păcate – păcatele noastre – care au fost puse asupra Lui? Niciodată nu a fost conștient de păcatele pe care le-a înfăptuit El, deoarece El nu a comis nici unul. Este adevărat. Dar păcatele noastre au fost puse peste El, iar noi eram vinovați. A realizat El vinovăția acestor păcate? A fost conștient că este vrednic de condamnare datorită acestor păcate?

Vom studia această problemă astfel încât orice suflet din această sală să poată spune „da”. Sau să spun altfel: vom privi chestiunea în așa fel ca fiecare suflet din sală fie să spună „da”, fie să poată să spună „da”, deoarece există unii în sală care nu au avut experiența pe care vrem să o folosesc drept ilustrație; mulți însă au această experiență și pot spune „da”. Toți care au experiența aceasta vor spune „da” într-un glas.

Dumnezeu atribuie neprihănirea, neprihănirea lui Hristos, păcătosului care crede. Să luăm cazul unui om care nu a cunoscut în viața lui nimic altceva decât păcat, nimic altceva decât vina păcatului, nimic altceva decât condamnarea adusă de păcat. Acel om crede în Isus Hristos și Dumnezeu îi atribuie acelui om neprihănirea lui Hristos. Apoi omul, care în toată viața lui nu a avut nici un pic de neprihănire, devine conștient de neprihănire. Ceva ce nu existase înainte a intervenit în viața lui. El este conștient de această neprihănire, și simte bucuria produsă de ea și libertatea datorată ei.

Dumnezeu a atribuit lui Isus Hristos păcatele noastre tot așa cum ne atribuie nouă neprihănirea Lui. Dar când ne socotește neprihănirea nouă, care nu suntem decât niște păcătoși, ne dăm seama de aceasta, suntem conștienți de aceasta și simțim bucuria ei. La fel, când l-a socotit lui Isus păcatele noastre, El a fost

conștient de vina lor și a simțit condamnarea lor, tot așa de sigur cum păcătosul care crede este conștient de neprihănirea lui Hristos, de pacea și de bucuria ce însoțesc această neprihănire ce îi este atribuită – adică este pusă asupra lui.

În toate acestea Isus a fost cu totul noi. Sau, a fost făcut în toate lucrurile asemenea nouă. În încercările tuturor ispitelor El a fost noi înșine. A fost una cu noi în trup; a fost noi înșine, și astfel a fost noi înșine în ceea ce a fost ispitit. Și a fost cu totul noi în tot ceea ce privește vinovăția și condamnarea, deoarece păcatele noastre, vinovăția noastră, condamnarea noastră, au fost puse asupra Lui.

Încă ceva legat de ceea ce am prezentat: „păcatele noastre” – câte dintre ele? Toate au fost puse asupra Lui, iar El a purtat vina și condamnarea tuturor acestora, a dat socoteală pentru ele, a plătit pentru ele, a ispășit pentru ele. Astfel în El suntem eliberați de orice păcat pe care l-am înfăptuit vreodată. Acesta este adevărul. Bucurați-vă și lăudați pe Domnul cu o bucurie veșnică!

Isus a luat toate păcatele pe care le-am înfăptuit; a dat socoteală pentru ele și le-a îndepărtat de la noi pentru vecie, iar toate tendințele spre păcat care nu s-au manifestat în păcate efective – pe acestea le-a pus sub picioare pentru totdeauna. Astfel El mătură tot răul iar noi suntem liberi și desăvârșiți în El.

Oh, El este un Mântuitor desăvârșit. El este Cel care ne salvează din păcatele înfăptuite și este Cel care biruiește tendințele de a face noi păcate. În El avem victoria. Nu mai suntem răspunzători pentru acele tendințe care există în noi, după cum nu suntem răspunzători pentru strălucirea soarelui, dar orice om de pe pământ este răspunzător pentru manifestarea în el a acestor tendințe în acțiune deschisă, și aceasta deoarece Isus Hristos a făcut tot ce era necesar ca ele să nu se mai manifeste în păcate în acțiune. Înainte ca noi să fi învățat de la Hristos, multe tendințe s-au dat pe față, Domnul le-a pus toate acestea asupra Lui și le-a îndepărtat. Dar de când am învățat despre Hristos, acele tendințe care nu s-au manifestat sunt condamnate de către El ca păcate în carne. Va îngădui oare cel care crede în Isus ca ceea ce Hristos a osândit în trup, să mai stăpânească peste el în trup? Aceasta este biruința ce aparține celui ce crede în Isus.

Este adevărat că, deși un om are toate acestea în Isus, nu are folos din ele dacă nu este un credincios în Isus. Priviți la omul care nu crede deloc în Isus. Nu a făcut Isus totul pentru el, așa cum a făcut și pentru Ilie care acum este în cer? Iar dacă acest om va voi să-L aibă pe Hristos ca Mântuitor al său, dacă are nevoie să fie făcut ceva cu păcatele lui spre a fi salvat din ele, trebuie să mai facă Isus ceva acum pentru a asigura eliberarea acelui om din ele? Nu. Totul a fost făcut. El a făcut tot ce era necesar, pentru fiecare om, când a fost în trup și fiecare om care crede în El primește aceasta fără să mai fie nevoie ca ceva să fie făcut încă o dată. El „a adus o singură jertfă pentru păcate, pentru totdeauna”. Și după ce a făcut curățirea păcatelor noastre, a șezut la dreapta Măririi în ceruri. Astfel, totul este în El, și oricine crede în El are totul în El, și este desăvârșit în El. Totul este în El, aici este binecuvântarea. „În El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii”. Și Dumnezeu ne dă eternul Său Duh și viața fără de sfârșit – eternitatea pe care să o trăim – pentru ca Duhul cel veșnic să ne poată descoperi și face cunoscut profunzimile necuprinse ale mântuirii pe care o avem în Cel a cărui obârșie este din zilele veșniciei.

Să privim acestea din alt unghi. Deschideți la Romani 5:12:

„De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit”.

Fără să citim acum versetele din paranteză, continuăm cu versetul optsprezece:

„Astfel dar, după cum printr-o singură greșeală (prin greșeala unuia – eng.) (a celui care a păcătuit), a venit o osândă, care a lovit pe toți oamenii, tot așa, printr-o singură hotărâre de iertare (prin neprihănirea unuia – eng.) (a Celui ce nu a făcut nici un păcat) a venit pentru toți oamenii o hotărâre de neprihănire care dă viața. Căci, după cum prin neascultarea unui singur om, cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa prin ascultarea unui singur om (a Celui ce nu a păcătuit), cei mulți vor fi făcuți neprihăniți.”

„Căci înainte de Lege păcatul era în lume. Dar păcatul nu este ținut în seamă câtă vreme nu este o lege. Totuși moartea a domnit, de la Adam până la Moise, chiar peste cei ce nu păcătuiseră printr-o călcare de lege asemănătoare cu a lui Adam, care era o icoană preînchipuitoare a Celui ce avea să vină”.

Deci Adam îl prefigura pe Cel avea să vină. Cel ce avea să vină este Hristos. Adam era un tip al Lui. Prin ce Îl prefigura Adam? Prin neprihănire? Nu, întrucât Adam nu a păstrat-o. Prin păcatul lui? Nu. Hristos nu a păcătuit. Prin ce, atunci, era Adam o figură a lui Hristos? Prin aceasta: toți cei ce au existat în lume au fost cuprinși în Adam, și toți cei ce există în lume sunt cuprinși în Hristos. Cu alte cuvinte: Adam în păcatul său atinge toată lumea; al doilea Adam în neprihănirea Lui atinge toată omenirea. Prin aceasta Adam este un tip al Celui ce avea să vină. Să citim mai departe:

„Dar cu darul fără plată nu este ca și cu greșeala; căci, dacă prin greșeala unuia singur, cei mulți au fost loviți cu moartea, apoi cu mult mai mult harul lui Dumnezeu și darul, pe care ni l-a făcut harul acesta într-un singur om, adică în Isus Hristos, s-au dat din belșug celor mulți”.

Deci studiem despre doi oameni: omul prin care a venit păcatul și omul prin care a venit neprihănirea.

„Și darul fără plată nu vine ca printr-acel unul care a păcătuit; căci judecata venită de la unul, a adus osânda; dar darul fără plată venit în urma multor greșeli a adus o hotărâre de iertare. Dacă deci, prin greșeala unuia singur, moartea a domnit prin el singur (prin primul Adam), cu mult mai mult cei ce primesc în toată plinătatea harul și darul neprihănirii, vor domni în viață prin acel unul singur, care este Isus Hristos (al doilea Adam).

Să mai citim un text înainte de a intra în miezul subiectului. 1Cor. 15:45-49:

„De aceea este scris: „Omul dintâi, Adam, a fost făcut un suflet viu”. Al doilea Adam a fost făcut un duh dătător de viață. Dar întâi vine nu ce este duhovnicesc, ci ce este firesc; ce este duhovnicesc, vine pe urmă. Omul dintâi este din pământ, pământesc; omul al doilea este din cer. Cum este cel pământesc, așa sunt și cei pământești; cum este cel ceresc, așa sunt și cei cerești. Și după cum am purtat chipul celui pământesc, tot așa vom purta și chipul Celui ceresc.”

Primul Adam s-a transmis fiecăruia dintre noi; ceea ce a făcut el ne-a inclus pe noi toți. Dacă el ar fi rămas curat în fața lui Dumnezeu, și în aceasta ne-ar fi inclus pe toți. Dar când a căzut, îndepărtându-se de Dumnezeu, și noi am căzut și ne-am îndepărtat de Dumnezeu. Orice ar fi făcut, ne-ar fi cuprins și pe noi, iar ceea ce a făcut ne-a făcut să fim ceea ce suntem.

Iată-l însă pe celălalt Adam. Sunt incluși în El tot atâția ca în primul Adam? Aceasta este întrebarea. Acesta este subiectul studiului nostru. Al doilea Adam îi atinge pe tot atâția cum o face primul Adam? Iar răspunsul este: cu siguranță ceea ce a făcut al doilea Adam îi cuprinde pe toți cei ce au fost cuprinși în ceea ce a făcut primul Adam. Și orice ar fi făcut, ne-ar fi cuprins pe toți.

Să zicem că Hristos ar fi cedat ispitei și ar fi păcătuit. Ar fi avut vreo însemnătate pentru noi? Ar fi însemnat totul pentru noi. Păcatul primului Adam a însemnat totul pentru noi; păcatul din partea celui de al doilea Adam ar fi însemnat totul pentru noi. Neprihănirea primului Adam ar fi însemnat totul pentru noi, iar neprihănirea celui de al doilea Adam este totul pentru toți cei ce cred. Această afirmație este corectă într-un anumit sens dar nu în sensul subiectului pe care îl studiem acum. Acum studiem pe cei doi Adam. Vom privi în contextul studiului de față.

Întrebarea este: neprihănirea celui de al doilea Adam îi cuprinde pe toți cei pe care i-a cuprins păcatul primului Adam? Să fim atenți. Fără consimțământul nostru, fără să fi avut vreo contribuție la aceasta, noi toți am fost incluși în primul Adam; noi eram acolo. Toată omenirea era în primul Adam. Ceea ce a făcut primul Adam – primul om – noi am făcut; ne-a implicat pe toți. Ceea ce a făcut primul Adam ne-a dus pe noi în păcat, iar rezultatul final al păcatului este moartea care ne afectează pe fiecare dintre noi și ne cuprinde pe fiecare.

Isus Hristos, al doilea Om, a luat natura noastră păcătoasă. El S-a făcut una cu noi „în toate lucrurile”. A devenit noi și a murit moartea. Astfel în El, și datorită acestui fapt, orice om care a trăit vreodată pe pământ fiind cuprins în primul Adam, este cuprins acum în al doilea și va trăi din nou. Va avea loc o înviere din morți atât a celor drepte cât și a celor nedrepte. Orice suflet va învia prin al doilea Adam din moartea care a venit prin primul Adam.

„Bine”, ar putea spune cineva, „noi suntem implicați și în alte păcate pe lângă acela de la început”. Dar nu fără alegerea noastră. Când Dumnezeu a zis „vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei”, El a dat oricărui om libertatea de a alege stăpânul căruia vrea să îi slujească, și de atunci încoace orice om care a păcătuit în lume a făcut-o pentru că a ales să o facă. „Dacă Evanghelia noastră este ascunsă, este ascunsă pentru cei pierduți, a căror minte a orbit-o dumnezeul acestei lumi pentru că nu cred” – nu a celor care nu au ocazia să creadă; dumnezeul acestei lumi nu orbește pe nimeni până când acela nu-și închide singur ochii credinței. Când omul își închide singur ochii credinței, Satana veghează ca acei ochi să rămână închiși cât mai mult cu putință. Citesc din nou textul: „Dacă Evanghelia noastră” – Evanghelia veșnică, Evanghelia lui Isus Hristos, care este Hristos în voi nădejdea slavei din zilele lui Adam până astăzi, - „dacă Evanghelia noastră este ascunsă, este ascunsă pentru cei ce sunt pierduți”. Este ascunsă pentru cei „a căror minte a orbit-o dumnezeul acestei lumi”. De ce le-a orbit mintea? Pentru că ei „nu cred”.

Avraam, un păgân, născut păgân, așa cum și noi ne-am născut păgâni, a crescut într-o familie de păgâni închinători la idoli și la oștirea cerului. El s-a întors de la acestea spre Dumnezeu, și-a deschis ochii credinței și i-a folosit, iar Satana nu a mai putut să-i orbească ochii. Și pentru că Avraam, un păgân, s-a întors astfel dintre păgâni la Dumnezeu și a găsit în Dumnezeu în Isus Hristos plinătatea speranței – de aceea Dumnezeu l-a dat ca exemplu întregii lumi. El dovedește ce poate să găsească orice păgân de pe pământ. Este un exemplu rânduit de Dumnezeu, ce arată că orice păgân este fără scuză dacă nu-L găsește pe Dumnezeu în Isus Hristos, prin Evanghelia veșnică. Avraam este dat ca exemplu oricărui popor ca să mărturisească despre faptul că fiecare păgân în parte este răspunzător dacă nu găsește ce a găsit Avraam.

Așadar, pe cât de mult primul Adam afectează omul, tot atât de mult afectează pe om al doilea Adam. Primul Adam a adus omul sub condamnarea păcatului, sub stăpânirea morții; neprihănirea celui de-al doilea

Adam anulează aceste efecte și duce la învierea fiecărui om. De îndată ce Adam a păcătuit, Dumnezeu i-a acordat o a doua șansă și l-a făcut liber să-și aleagă stăpânul pe care-l dorește. De atunci orice om este liber să aleagă calea pe care vrea să o urmeze și de aceea este responsabil de păcatele lui personale. Iar când Isus Hristos ne-a eliberat din păcat și din moartea care a venit peste noi prin primul Adam, a dat libertate oricărui om, și orice om poate alege să aibă această libertate.

Domnul nu va obliga pe nimeni să primească libertatea aceasta. El nu silește pe nimeni să păcătuiască și nu obligă pe nimeni să fie neprihănit. Orice om păcătuiește pentru că alege să păcătuiască. Scripturile o demonstrează. Și orice om poate fi făcut perfect neprihănit dacă alege aceasta. Scripturile demonstrează și aceasta. Nici un om nu va muri moartea a doua dacă nu a ales păcatul în locul neprihănirii, moartea în locul vieții. În Isus Hristos este oferit cu desăvârșire tot ce are nevoie omul și poate avea în neprihănire. Tot ce trebuie să facă omul este să-L aleagă pe Isus, apoi tot ce este oferit în Hristos devine al lui.

Deci, așa cum primul Adam a fost Noi, al doilea Adam este Noi. În toate lucrurile Îl vedem la fel de slab ca noi. Să citim două texte. Isus spune despre noi: „Fără Mine nu puteți face nimic”. Despre Sine spune: „de la Mine Însumi nu fac nimic”.

Aceste două texte sunt suficiente. Ele spun totul. A fi fără Hristos înseamnă să fi fără Dumnezeu. În aceste condiții omul nu poate face nimic. Este total neajutorat în sine și de la sine. Aceasta este starea omului fără Dumnezeu. Isus Hristos spune: „de la Mine Însumi nu pot să fac nimic (eng.)”. Aceasta demonstrează că Domnul Hristos a venit în lumea aceasta, în carne, în natura umană, exact în starea în care este omul din această lume fără Dumnezeu. S-a pus pe Sine exact în poziția omului pierdut. Și-a părăsit Eu-l Său divin și a devenit noi. Și în această poziție, neajutorat cum suntem noi fără Dumnezeu, și-a asumat riscul, pentru a Se întoarce înapoi acolo unde este Dumnezeu și să ne ducă și pe noi cu El. A fost un risc teribil, dar, slavă lui Dumnezeu, a câștigat. Ținta a fost atinsă și în El suntem salvați.

Când a fost în starea în care suntem noi, El a zis: „Îmi voi pune încrederea în El”, și această încredere nu a fost niciodată înșelată. Ca răspuns la această încredere Tatăl a locuit în El și L-a ținut, ca să nu păcătuiască. Cine a fost El? Noi. Astfel Domnul Hristos a adus oricărui om din lume credința divină. Aceasta este credința Domnului Isus Hristos. Este credința mântuitoare. Credința nu este ceva ce vine de la noi cu care noi credem în El, ci este ceva cu care El a crezut – credința pe care a exercitat-o El, pe care ne-o dă nouă, care devine a noastră și lucrează în noi – darul lui Dumnezeu. La aceasta se referă cuvintele „aici sunt cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus”. Ei păzesc credința lui Isus pentru că este acea credință divină pe care Isus Însuși a exercitat-o.

El, fiind noi, ne-a adus acea credință divină care salvează sufletul – acea credință divină prin care putem spune împreună cu El „îmi voi pune încrederea în El”. Și dacă ne punem astfel încrederea în El, nici astăzi această încredere nu va fi înșelată, așa cum nici atunci nu a fost. Dumnezeu a răspuns atunci încrederii și a locuit în El. Dumnezeu va răspunde astăzi aceleiași încrederi manifestate în noi și va locui cu noi.

Dumnezeu a locuit împreună cu El și El era noi înșine. De aceea Numele Lui este Emanuel, Dumnezeu cu noi. Nu Dumnezeu cu El. Dumnezeu a fost cu El mai înainte de a fi lumea. Isus ar fi putut rămâne acolo, fără să vină aici, și Dumnezeu ar fi rămas în continuare cu El, iar Numele Lui ar fi rămas Dumnezeu cu El. Ar fi putut veni în lumea aceasta așa cum a fost în cer și Numele Lui ar fi rămas Dumnezeu cu El. Dar în felul acesta nu ar fi putut fi niciodată Dumnezeu cu noi. Însă ceea ce aveam nevoie era Dumnezeu cu noi. Dumnezeu cu El nu ne ajută, dacă El nu este noi. Aceasta este binecuvântarea. Cel ce era una cu Dumnezeu a devenit una cu noi. Cel ce era Dumnezeu a devenit noi, pentru ca Dumnezeu cu El să fie Dumnezeu cu noi. Acesta este Numele Lui! Acesta este Numele Lui! Bucurați-vă în acest Nume pentru vecie – Dumnezeu cu noi!

Ne ocupăm încă de studiul Numelui lui Isus, care este „Dumnezeu cu noi”. Așa cum am arătat mai înainte, El nu putea să fie „Dumnezeu cu noi” fără ca El să devină noi înșine; El nu S-a manifestat pe Sine în lume. Noi nu Îl vedem pe Isus în această lume cum era în cer; El nu a venit în lume așa cum era în cer, nici personalitatea pe care a manifestat-o în lume nu era cea pe care o avea în cer înainte să vină. El S-a dezbrăcat de Sine și a devenit noi. Apoi, pentru că Și-a pus încrederea în Dumnezeu, Dumnezeu a locuit cu El. Iar El fiind noi, și Dumnezeu fiind cu El, este „Dumnezeu cu noi”. Acesta este Numele Său.

Dacă ar fi venit în lume așa cum era în cer, ca Dumnezeu, manifestându-se pe Sine așa cum era în cer, și Dumnezeu fiind cu El, Numele Lui nu ar mai fi fost „Dumnezeu cu noi”, deoarece în acest caz El nu ar mai fi fost noi. Dar El S-a dezbrăcat de Sine; El Însuși nu a fost văzut în lume. Căci este scris: „Nimeni nu-L cunoaște pe Fiul decât numai Tatăl” – nu doar nici un om, ci nimeni. Nimeni nu-L cunoaște pe Fiul decât Tatăl. „Și nimeni nu-L cunoaște pe Tatăl, decât Fiul și cel căruia vrea Fiul să I-l facă cunoscut”. Nu scrie că nimeni nu-L cunoaște pe Fiul decât Tatăl și cel căruia vrea Tatăl să I-l descopere. Nu. Nici un om nu-L cunoaște deloc pe Fiul, ci numai Tatăl. Și nu Tatăl Îl descoperă pe Fiul în lume, ci Fiul Îl face cunoscut pe Tatăl. Hristos nu este descoperirea Lui Însuși. El este descoperirea Tatălui în lume și lumii și oamenilor. De aceea el zice: „nimeni nu cunoaște pe Tatăl decât Fiul și cel căruia vrea Fiul să I-L facă cunoscut”. Așadar Tatăl este Cel descoperit în lume, descoperit nouă și descoperit în noi în Hristos. Acesta este unicul lucru pe care îl studiem mereu. Acesta este centrul în jurul căruia gravitează totul. Și pentru că Hristos a luat natura noastră umană și S-a făcut asemenea nouă în toate lucrurile, în carne, și a devenit astfel noi, când citim despre El și despre felul în care S-a purtat Tatăl cu El, citim despre noi și despre felul în care se poartă Tatăl cu noi. Ce a făcut Dumnezeu față de El, a făcut față de noi; ce a făcut Dumnezeu pentru El, a făcut pentru noi. Și de aceea este scris: „pe Cel ce N-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihânirea lui Dumnezeu în El”. 2Cor. 5:21.

A trebuit să se asemene fraților Săi în toate lucrurile și este fratele nostru, având cele mai strânse legături de sânge cu noi. Vom trece acum la studiul altei părți din acest subiect colosal. Să citim mai întâi în Psalmi – despre Hristos în Psalmi – și vom vedea cât de mult este vorba despre Hristos în Psalmi și că Hristos este unica persoană a cărei experiență este relatată în Psalmi.

Ne este imposibil să-i cuprindem pe toți cei 150 de Psalmi în detaliu într-o lecție sau în mai multe lecții, totuși într-un anumit sens putem să-i atingem pe toți, dacă atingem câțiva dintre ei care descoperă marele secret al tuturor Psalmilor, și anume Hristos. Vom studia câțiva dintre Psalmii pe care Dumnezeu Însuși i-a amintit ca referindu-se la Hristos, așa că nu poate fi nici o îndoială că acești Psalmi se referă la Hristos. Când citim acești Psalmi, știm că citim despre Isus Hristos și despre felul în care S-a purtat Dumnezeu cu El – citim despre El, care a fost tot timpul noi, slab cum suntem noi, apăsător de păcat cum suntem noi în carne, apare în ipostaza păcătoșilor care suntem noi, citim despre toată vina și păcatele noastre care au fost puse asupra Lui și despre felul în care a simțit vinovăția și condamnarea acestora în toate lucrurile, ca noi.

Să luăm Psalmul 40, care vorbește despre venirea lui Hristos în lume. Deschideți la Ps.40 și la capitolul 10 din Evrei. Să începem cu Ps.40:6: „Tu nu dorești nici jertfă nici dar de mâncare, ci mi-ai străpuns urechile”. Aici se face aluzie la acel pasaj din Ex.21:1-6 în care se spune că dacă un evreu este rob, să slujească stăpânului său un anumit număr de ani, iar la anul de slobozenie să fie eliberat. Dar dacă el zice: „îmi iubesc stăpânul, nevasta și copiii, nu vreau să fiu eliberat”, atunci stăpânul să-l apropie de ușă sau de stâlpul ușii, să-i găurească urechea cu o sulă și robul să rămână în slujba lui pentru totdeauna. Acea gaură făcută în urechea lui cu o sulă era un semn exterior ce voia să arate că urechile acelui om erau întotdeauna deschise față de cuvântul stăpânului său, gata să asculte.

Când Hristos a venit în lume ca om, a zis Tatălui: „Tu nu dorești nici jertfă nici dar de mâncare, ci mi-ai străpuns urechile”. „Urechile Mele sunt deschise pentru Cuvântul Tău, gata pentru poruncile Tale; nu voi ieși din slujba Ta; Îmi iubesc Stăpânul și copiii. Nu voi ieși, sunt slujitorul Tău pentru vecie.”

„Nu ceri nici ardere de tot, nici jertfă de ispășire. Atunci am zis: Iată-Mă că vin! – în sulul cărții este scris despre Mine – Îmi place să fac voia Ta, Dumnezeule!”(eng.)

„De aceea, când intră în lume, El zice: „Tu n-ai voit nici jertfă, nici prinos, ci Mi-ai pregătit un trup; n-ai primit nici arderi de tot, nici jertfe pentru păcat. Atunci am zis: „Iată-Mă (în sulul cărții este scris despre Mine, vin să fac voia Ta, Dumnezeule!”. După ce a zis întâi: „Tu n-ai voit și n-ai primit nici jertfe nici prinosuri, nici arderi de tot, nici jertfe pentru păcat” (lucruri aduse toate după Lege), apoi zice: „Iată-Mă, vin

să fac voia Ta, Dumnezeule”. El desființează astfel pe cele dintâi, ca să pună în loc pe a doua”.

În cartea către Evrei, Dumnezeu face aplicația Psalmului 40 la Hristos, iar Hristos a spus aceste lucruri când a venit în lume. Să citim mai departe în Ps.40:

„Vreau (Îmi place) să fac voia Ta, Dumnezeule! Și Legea Ta este în fundul inimii mele. Vestesc îndurarea Ta, în adunarea cea mare; iată că nu îmi închid buzele. Tu știi lucrul acesta Doamne! Nu ascund în inimă neprihănirea Ta, ci vestesc credințioșia și mântuirea Ta; și nu ascund bunătatea Ta și adevărul Tău în adunarea cea mare. Tu, Doamne, nu-mi vei opri îndurările Tale, ci bunătatea Ta și adevărul Tău mă vor păzi întotdeauna. Căci rele fără număr mă împresoară, (Pe cine? Pe Hristos.), m-au ajuns pedepsele pentru nelegiuirile mele, și nu mai pot privi în sus; sunt mai multe decât perii capului meu, de aceea mi se oprește inima”.

Cine spune? Hristos. De unde are El nelegiuire? „Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor”.

Nu erau acestea mai multe decât perii capului Său? Când privea la Sine, analizându-Se, cum apărea în proprii Săi ochi? El spune:”mi se oprește inima”, din cauza imensei vinovății și teribilei condamnări a păcatului – a păcatelor noastre care au fost puse peste El.

Însă, prin credința Lui divină, și datorită încrederii Lui în Tatăl, continuă:

„Izbăvește-mă, Doamne! Vino, Doamne, degrabă în ajutorul meu! Să fie rușinați și înfrunțați toți cei ce vor să-mi ia viața! Să dea înapoi și să roșească de rușine cei ce-mi doresc pierzarea. Să rămână înlemniiți de rușinea lor cei care-mi zic: „Ha! Ha!” (I-au spus așa când era pe cruce?) Să se bucure și să se veselească în Tine toți cei ce Te caută! Cei ce iubesc mântuirea Ta să zică fără încetare: „Mărit să fie Domnul!””

Cine a spus aceste lucruri? Cel care a simțit apăsarea acelor nelegiuiri mai numeroase decât perii capului Său. Cel care a fost atât de apăsător sub povara acestora – lăuda pe Domnul și se bucura în El!

„Eu sunt sărac și lipsit, dar Domnul se gândește la mine; Tu ești ajutorul și izbăvitorul meu. Nu zăbovi, Dumnezeule!”

Să citim acum primul verset din Ps.40:

„Îmi pusesem nădejdea în Domnul, și El S-a plecat spre mine, mi-a ascultat strigătele”.

Cine? Hristos, și El era noi. Putem rosti și noi cuvântul acesta: „Îmi pusesem nădejdea în Domnul, și El S-a plecat spre mine, mi-a ascultat strigătele”? Sigur că da. Eu, care sunt așa plin de păcat? Așa păcătos? Cu un astfel de trup păcătos? De unde știu că El îmi ascultă strigătele? Știu pentru că El a demonstrat aceasta, fiind o viață întreagă ruda mea de sânge cea mai apropiată. Isus a demonstrat în trupul meu că Dumnezeu se pleacă – se apleacă spre mine – ca să-mi asculte strigătele. Există momente când, știți bine, păcatele noastre par a fi niște munți uriași. Atunci suntem foarte descurajați datorită lor. Și atunci Satana este prezent, gata să spună „da, ai motive să fi descurajat. Nu are nici un rost să te mai rogi Domnului; El nu are nimic cu persoane ca tine. Ești prea rău”. În acele momente începem să credem că Domnul nu ne mai ascultă rugăciunile. Alungați astfel de gânduri! Nu numai că El ascultă rugăciunile, ci este foarte atent ca să le audă. Amintiți-vă declarația din Maleahi: „Domnul ia aminte și ascultă”. A lua aminte înseamnă a fi atent ca să audă; Domnul stă și ascultă ca să audă rugăciunile oamenilor împovărați de păcat.

Vin și momente de descurajare când apele ne acoperă sufletul, când cu greu credința noastră prinde curaj ca să-și strige rugăciunile. În astfel de momente, dacă credința noastră este prea slabă ca să ajungă la El, care ascultă, Atunci El se apleacă spre noi ca să asculte. Își ciulește urechea și ne aude. Acesta este Domnul. Acesta este Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, Cel care iubește și mântuiește pe păcătos. Dacă ne-ar conduce prin ape adânci și acestea ne-ar acoperi capul, cum l-a acoperit pe al Lui, atunci putem avea încredere în El. El se va pleca spre noi. Se va apleca și va auzi strigătul nostru!

„M-a scos din groapa pieirii, din fundul mocirlei; mi-a pus picioarele pe stâncă și mi-a întărit pașii. Mi-a pus în gură o cântare nouă, o laudă pentru Dumnezeul nostru. Mulți au văzut lucrul acesta, și s-au temut și s-au încrezut în Domnul. (Cine spune aceasta? Isus.) Ferice de omul care își pune încrederea în Domnul, și care nu se îndreaptă spre cei trufași și mincinoși”.

Deschideți acum la Ps.22. În acest Psalm găsim o mulțime de aspecte familiare tuturor, încât oricine știe cine vorbește aici. Primul verset:

„Dumnezeule! Dumnezeule! Pentru ce m-ai părăsit? (Cine spune aceste cuvinte? Isus pe cruce.) Pentru ce Te depărtezi fără să-mi ajuți și fără să ascuți plângerile mele? Strig ziua, Dumnezeule, și nu-mi răspunzi; strig și noaptea, și tot n-am odihni. Totuși, Tu ești Cel Sfânt, și Tu locuiești în mijlocul laudelor lui Israel. În Tine se încredeau părinții noștri (Isus e descendent al părinților lui Israel); se încredeau și-i izbăveai. Strigau către Tine și erau scăpați; se încredeau în Tine și nu rămâneau de rușine. Dar eu sunt vierme, nu om. Am ajuns de ocara oamenilor și disprețuit de popor. Toți cei ce mă văd își bat joc de mine, își deschid gura, dau din cap și zic: „S-a încrezut în Domnul! Să-l mântuiască Domnul, să-l izbăvească, fiindcă-l iubește!”

Știm că aceasta este relatarea răstignirii; acesta este Psalmul crucii.

„Da, Tu m-ai scos din pântecele mamei, m-ai pus la adăpost de orice grijă la țâțele mamei mele; de când eram la sânul mamei am fost sub paza Ta, din pântecele mamei ai fost Dumnezeu meu. Nu Te depărta de mine, căci s-apropie necazul, și nimeni nu-mi vine în ajutor. O mulțime de tauri sunt împrejurul meu, niște tauri din Basan mă înconjoară. Își deschid gura împotriva mea, ca un leu, care sfâșie și răcnește. Am ajuns ca apa care se scurge, și toate oasele mi se desfac; mi s-a făcut inima ca ceara, și se topește înlăuntrul meu. Mi se usucă puterea ca lutul, și mi se lipește limba de cerul gurii; m-ai adus în țărâna morții. Căci niște câini mă înconjoară, o ceată de nelegiuți dau târcoale împrejurul meu, mi-au străpuns mâinile și picioarele: toate oasele aș putea să mi le număr. Ei însă pândesc și mă privesc; își împart hainele mele între ei, și trag la sorți pentru cămașa mea (este experiența Lui pe cruce). Dar, Tu Doamne, nu Te depărta! Tu, Tăria mea, vino degrabă în ajutorul meu! Scapă-mi sufletul de sabie, și viața („pe unicul meu născut” – în Septuaginta) din ghearele câinilor! Scapă-mă din gura leului, și scoate-mă din coarnele bivolului! Voi vesti Numele Tău fraților mei, și Te voi lăuda în mijlocul adunării. Cei ce vă temeți de Domnul, lăudați-L! Voi toți, sămânța lui Iacov, slăviți-L! Cutremurați-vă înaintea Lui, voi toți, sămânța lui Israel! Căci El nu disprețuiește nici nu urăște necazurile celui nenorocit, și nu-și ascunde Fața de el, ci îl ascultă când strigă către El.”

Cine spune aceste cuvinte? Cine spune că Dumnezeu Tatăl nu-și va întoarce Fața de la un astfel de om, de la strigătul celui nenorocit, a păcătosului împovărat de păcatele mai numeroase decât perii capului? Hristos spune aceasta. Și El știe aceasta. Cine spune că Tatăl nu-și ascunde Fața de un astfel de om cum sunt eu și cum ești tu? Hristos spune așa, și a demonstrat-o. Nu este El acum viu și în slavă la dreapta lui Dumnezeu? Prin aceasta este demonstrat înaintea universului că Dumnezeu nu-și ascunde Fața de cel ale cărui nelegiuiri i-au acoperit capul și care sunt mai numeroase decât perii capului său. Așa că, bucurați-vă; îndrăzniți! El este mântuirea noastră. El a realizat această mântuire. Isus a demonstrat tuturor oamenilor că Dumnezeu este Mântuitorul păcătosului.

„În adunarea cea mare, Tu vei fi pricina laudelor mele: și-mi voi împlini juruințele în fața celor ce se tem de Tine”.

Veți face aceasta? Gândiți-vă la următorul aspect: cine a fost El, când spunea aceste cuvinte? El era noi. Astăzi cine spune aceste cuvinte? Nu spunem noi în El aceasta, tot așa cum am spus-o în El acum mai bine de 1800 de ani? Atunci am spus-o în El pentru că El era noi; iar acum în El, nu este la fel? Să citim acum ultimele două versete din Psalmul 22:

„O sămânță de oameni îi va sluji și se va vorbi despre Domnul către cei ce vor veni după ei. Aceștia vor veni și vor vesti dreptatea Lui poporului care se va naște”.

Psalmul 23 urmează după Ps.22. „Domnul este Păstorul meu”. Al cui? Al lui Hristos. Psalmul 22 este imnul răstignirii, psalmul crucii. Care, însă, este locul psalmului 23? Să vedem:

„Domnul este Păstorul meu: nu voi duce lipsă de nimic. El mă paște în pășuni verzi și mă duce la ape de odihnă; îmi înviează sufletul și mă povățuiește pe cărări drepte”.

Pe cine? Pe mine, un păcătos? Pe cel împovărat de păcate? Mă va povățui pe cărări drepte? Da. De unde știți? A mai făcut-o o dată. În Hristos, m-a mai condus odată pe cărările dreptății, din pricina Numelui Său, timp de o viață întreagă. De aceea știu că în Hristos El mă va conduce pe mine, un păcătos, din nou și pentru vecie pe cărările dreptății, din pricina Numelui Său. Aceasta înseamnă credință.

Dacă luăm aceste cuvinte așa cum am auzit în seara aceasta în lecția fratelui Prescott, ca fiind mântuirea lui Dumnezeu care ni se oferă, atunci aceste cuvinte vor lucra în noi mântuirea lui Dumnezeu. În acest fel a primit Hristos mântuirea. Când S-a așezat în locul în care suntem noi, unde a găsit El salvare? Isus nu S-a salvat pe Sine Însuși. Din cauza aceasta a fost luat în răs: „pe alții i-a mântuit iar pe Sine nu se poate mântui... să se coboare acum de pe cruce, și vom crede în El”. Ar fi putut face aceasta. Dar dacă s-ar fi salvat pe Sine, ne-ar fi ruinat pe noi. Noi am fi fost pierduți dacă El S-ar fi salvat pe Sine. Dar El ne salvează pe noi! Atunci ce L-a salvat pe El? Acest cuvânt al mântuirii L-a salvat pe când El era noi, și ne salvează pe noi când suntem în El. „Mă povățuiește pe cărări drepte, din pricina Numelui Său” – pe mine, da, pe mine! Și face aceasta pentru ca orice om de pe pământ să poată spune în El, „mă povățuiește - pe mine”.

„Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții”. Unde se afla Isus în Ps.22? Pe cruce, în fața morții. Ps.23 vine exact la locul potrivit, deoarece aici vedem cum Isus pășește în valea cea întunecoasă. „Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții; nu mă tem de nici un rău, căci Tu ești cu mine. Toiagul și nuiava Ta mă mângâie”. Pe cine? Pe Hristos și pe noi în El; știm că este așa pentru că Dumnezeu a mai făcut-o odată pentru noi în El. Și continuă să facă pentru noi în El.

„Tu îmi întinzi masa în fața potrivnicilor mei; îmi ungi capul cu untdelemn, și paharul meu este plin de dă peste el. Da, fericirea și îndurarea mă vor însoți în toate zilele vieții mele”. Pe cine? Pe mine. Slavă Domnului! De unde știu? Pentru că aceasta m-a mai însoțit odată în El. Fericirea și îndurarea m-au însoțit odată în această lume în El, de la naștere până la mormânt, și atât timp cât sunt în El continuă să mă însoțească.. „Da, fericirea și îndurarea mă vor însoți în toate zilele vieții mele, și voi locui în casa Domnului

până la sfârșitul zilelor mele (pe vecie – eng.)”. De unde știu? Ah, pentru că aceasta, în El, a mai fost făcut odată pentru mine. A fost demonstrat înaintea universului că este așa, iar eu o primesc și mă bucur.

Apoi, Ps.24 urmează exact după Ps.23. Ps.22 este psalmul crucificării, Ps.23 Îl trece prin valea umbrei morții, iar Ps.24 este psalmul înălțării.

„Porți ridicăți-vă capetele; ridicăți-vă porți veșnice, ca să intre Împăratul Slavei! „Cine este acest Împărat al slavei?” Domnul cel tare și puternic, Domnul cel viteaz în lupte. Porți, ridicăți-vă capetele; ridicăți-le, porți veșnice, ca să intre Împăratul slavei”.

Isus a făcut-o odată pentru mine în El; în El continuă să fie făcut pentru mine; și în El voi locui în casa Domnului pe vecie.

Acești psalmi sunt reprezentativi pentru adevărul că Hristos vorbește în Psalmi. Priviți la Ps.69 și veți vedea acest adevăr mai clar. De fapt, care Psalm îl putem citi fără să vedem aceasta? Aceasta este întrebarea. La care psalm putem privi fără să-L vedem pe Hristos? Voi citi un verset sau două din Ps.69 și vom vedea că Hristos este aici.

Versetul patru: „Cei ce mă urăsc fără temei, sunt mai mulți decât perii capului meu”. Vă amintiți că s-a împlinit Scriptura: „M-au urât fără temei”. Versetul șapte: „Căci pentru Tine port eu ocară, și îmi acopere fața rușinea. Am ajuns un străin pentru frații mei și un necunoscut pentru fiii mamei mele. Căci râvna casei Tale mă mănâncă”. „Ucenicii Lui și-au adus aminte că este scris: Râvna pentru casa Ta mă mănâncă pe Mine”. „Și ocările celor ce Te ocărăsc pe Tine cad asupra Mea”. Pavel scrie în Rom.15:3: „Căci și Hristos nu Și-a plăcut Lui Însuși, ci, după cum este scris: „ocările celor ce Te ocărăsc pe Tine, au căzut peste Mine”.

Ps.69:20,21: -

„ocara îmi rupe inima, și sunt bolnav; aștept să-i fie cuiva milă de mine, dar degeaba; aștept mângâietori, și nu găsesc nici unul. Ei îmi pun fiere în mâncare și, când mi-e sete, îmi dau să beau oțet.”

În acest Psalm este Hristos.

Priviți primul verset: „Scapă-mă, Dumnezeule, căci îmi amenință apele viața. Mă afund în noroi, și nu mă pot ținea; am căzut în prăpastie, și dau apele peste mine. Nu mai pot strigând, mi se usucă gâtul, mi se topesc ochii, privind după Dumnezeul meu”. Apoi urmează: „Cei ce mă urăsc fără temei” etc.. Apoi versetul cincii: „Dumnezeule, Tu cunoști nebunia mea, și greșelile mele nu-ți sunt ascunse”. Ale cui greșeli (păcate – eng.)? Ale lui Hristos – ale Celui drept, care nu a cunoscut păcat, care a fost făcut purtătorul păcatelor noastre! Păcatele noastre erau asupra Lui, vinovăția lor și condamnarea adusă de ele nu erau ascunse de Fața lui Dumnezeu.

Cât de teribil este acest lucru, ca El să Se piardă pe Sine și să devină noi în toate lucrurile, ca noi să putem fi mântuiți – să-și asume riscul, colosalul risc, de a pierde totul – să riște totul pentru a salva totul. Și ce eram noi, în noi înșine? Din cap până în picioare un trup al păcatului. Cu toate acestea, a riscat totul pentru a ne salva. Deși noi nu eram nimic. Este adevărat, dar în dragostea Lui și în mila Lui, a făcut-o. Domnul fie laudat că a avut curajul regesc de a-și asuma acest risc. Și a biruit. Iar noi suntem salvați în El.

Citim aici cum a mărturisit Isus păcatul. Isus, fiind noi, și în locul nostru, mărturisește păcatele noastre, lucru de care aveam nevoie. Isus a fost botezat în locul nostru, deoarece nici un botez din partea noastră nu poate fi atât de perfect încât să fie acceptat în neprihănire. „Trebuie să fie desăvârșit pentru a fi primit”. Nici o mărturisire a păcatului din partea omului, în sine, nu poate fi niciodată atât de perfectă ca să poată fi acceptată de Dumnezeu în dreptate, deoarece omul este imperfect. Ea „trebuie să fie desăvârșită pentru a fi primită”. Unde găsim, însă, mărturisirea desăvârșită? Ah, în El mărturisirea păcatului meu este desăvârșită întrucât El a făcut mărturisirea. De câte ori nu se întâmplă ca persoanelor care au mărturisit tot ce au știut, Satana să le sugereze: „nu ți-ai mărturisit păcatul cum trebuia să o faci. Nu ai plâns destul pentru a primi iertare. Da, e adevărat, ți-ai mărturisit păcatul, dar nu cu destul zbucium sufletesc. Dumnezeu nu te poate ierta după o astfel de mărturisire”. Înălțați, atunci, cuvântul lui Dumnezeu în fața lui Dumnezeu și spuneți-I: „există Cineva desăvârșit. El a purtat păcatele mele și le-a mărturisit, iar când El îmi arată păcatul, eu îl mărturisesc după puterile mele și pe măsură ce Dumnezeu mi-l descoperă, în El, și în virtutea mărturisirii Lui, mărturisirea mea este primită în dreptate. Mărturisirea Lui este desăvârșită în orice privință și Dumnezeu o primește pe a mea în El”.

Așadar, în El, Satana nu ne poate descuraja cu gândul că nu am mărturisit destul de bine păcatele, că nu ne-am cercetat destul de atent, sau că nu ne-am pocăit destul. În Hristos noi avem pocăința, în El avem mărturisirea, în El avem desăvârșirea, în El suntem desăvârșiți. O, El este Mântuitorul!

Supus slăbiciunii, cum suntem noi, atins de păcat ca noi – pur și simplu noi – El a trecut prin această lume și nu a păcătuit niciodată. A fost afectat de păcat ca noi, slab ca noi, neajutorat ca omul când este fără Dumnezeu, totuși datorită încrederii Lui în Dumnezeu, Dumnezeu L-a cercetat, a rămas cu El, L-a întărit așa încât, în loc ca păcatul să se manifeste, s-a manifestat întotdeauna neprihănirea lui Dumnezeu.

Și cine a fost El? El era noi. Dumnezeu a demonstrat odată în fața lumii și a universului că El va veni

în așa fel la mine și la tine, și va trăi cu noi cei care trăim astăzi în lume, și va face ca harul Său și puterea Sa să rămână cu noi în așa fel încât, în ciuda stării noastre deteriorate de păcat, în ciuda tuturor slăbiciunilor noastre, în fața oamenilor se va manifesta neprihănirea și influența sfântă a lui Dumnezeu în locul nostru și a păcătoșeniei noastre.

Taina lui Dumnezeu nu este Dumnezeu manifestat în trupul nepăcătos, neatins de păcat. Nu este nici o taină ca Dumnezeu să se manifeste în trup nepăcătos. Așa ceva este foarte natural. Nu este Dumnezeu Însuși neatins de păcat? Poate fi o minune ca Dumnezeu să se manifeste prin sau în trup neatins de păcat? Este vreo taină în faptul că Dumnezeu își arată puterea și slava dreptății Sale prin îngerul Gabriel sau prin luminosul serafim sau heruvim? Nu. Așa ceva este foarte normal. Dar minunea este că Dumnezeu poate face aceasta prin și în trup păcătos. Aceasta este taina lui Dumnezeu. Dumnezeu manifestat în trupul păcătos, deteriorat de păcat.

Dumnezeu a demonstrat în fața universului, în Isus Hristos, pe când era în carnea atinsă de păcat, că El poate lua în stăpânire trupul păcătos în așa fel încât să-și arate prezența Sa, puterea și slava Sa în locul păcatului. Și tot ce cere Fiul de la orice om, pentru a realiza aceasta și în el, este ca omul să dea voie Domnului să aibă stăpânire asupra lui, așa cum și Isus I-a dat voie.

Isus a zis: „Îmi voi pune încrederea în El”. Prin această încredere Hristos a adus fiecărui om credința divină prin care ne putem pune încrederea în El. Iar când ne separăm de lume și ne punem toată încrederea în El, atunci Dumnezeu ne va lua și ne va folosi în așa fel încât eu-rile noastre păcătoase să nu se mai manifeste pentru a influența sau afecta pe nimeni, ci Dumnezeu își va descoperi Eu-L Său divin și drept, își va descoperi slava Sa în pofida eu-lui nostru și a păcătoșeniei noastre. Acesta este adevărul. Și aceasta este taina lui Dumnezeu: „Hristos în voi nădejdea slavei”. Dumnezeu manifestat în trupul atins de păcat.

Satana descurajează pe mulți și în această privință. Păcătosului care crede, Satana îi spune: „ești prea păcătos ca să te mai numești creștin. Dumnezeu nu are nimic cu tine. Uită-te la tine. Știi și tu că nu ești bun de nimic”. Satana ne-a descurajat de mii de ori cu astfel de argumente.

Dar Dumnezeu a construit un argument care face de rușine toate aceste pledoarii ale celui rău, întrucât Isus a venit – și a devenit noi – afectat de păcat ca noi, împovărat cu păcatele lumii – mult mai multe păcate decât cele ce sunt asupra mea. Și în El, care a fost încărcat cu păcatele de zeci de ori mai multe decât cele care au fost vreodată asupra mea, Dumnezeu a demonstrat că cu un astfel de om, atât de plin de păcate, vine și trăiește o viață întreagă, și se manifestă pe El și dreptatea Sa în pofida oricărei păcătoșenii și a diavolului. Dumnezeu a venit în ajutorul Celui care este tare, și în acest ajutor ne cuprinde și pe noi. Slavă Domnului!

Fraților aceasta mă face să fiu bun. Căci știu că dacă ceva bun trebuie să se arate în această lume în care sunt, trebuie să vină din altă sursă, din afara mea. Aceasta e clar. Și, ce binecuvântare! Dumnezeu a demonstrat că El își manifestă Sine-le Lui neprihănit în locul eu-lui meu păcătos, când eu îi dau voie să mă aibă. Eu nu pot manifesta neprihănirea de la mine. Eu nu pot manifesta neprihănirea Lui în mine. Nu. Eu îi dau voie să mă aibă cu totul, să mă copleșească. El așteaptă aceasta. A demonstrat-o. A demonstrat o viață întreagă ce este Dumnezeu când este unit cu mine în trupul păcătos. Și o poate face din nou de îndată ce mă are.

Îi veți da voie să vă aibă? Ne cheamă aceasta la o predare prea totală? Nu. De așa ceva este nevoie. Cât de total S-a predat Isus? S-a predat pe Sine cu totul. Hristos a renunțat la Sine, S-a dezbrăcat de Sine. Traducerea franceză spune că „S-a anihilat pe Sine”. S-a desființat pe Sine și s-a scufundat în noi, pentru ca în trupul nostru păcătos, în locul nostru să se manifeste Dumnezeu, și neprihănirea Lui în locul păcătoșeniei noastre. Să răspundem acestui act și să ne scufundăm în El, pentru ca Dumnezeu să se poată manifesta și astăzi în carnea păcătoasă.

Aș vrea să folosesc o zicală ce este rostită uneori în glumă de oameni - eu o spun în mod foarte reverențios, întrucât este o foarte bună ilustrație. Această zicală spune: „eu și nevasta mea suntem una, și acel unul sunt eu”. Hristos și omul sunt una, un singur trup, iar întrebarea care se ridică mereu este: cine este acel unul? Hristos S-a unit cu fiecare om de pe pământ, și foarte mulți spun: „da, este adevărat, și eu sunt rezultatul acestei uniri”. Mulți refuză cu aroganță această unire, exclamând: „eu sunt unul, eu sunt destul”, dar creștinul, cel care crede și se supune lui Isus Hristos spune: „da, slavă domnului! El și eu suntem una, și rezultatul unirii este El”.

Hristos S-a unit cu fiecare ființă umană, aceasta este partea Sa pe care a făcut-o. Și dacă fiecare ființă umană din lume, în seara aceasta, va renunța la tot și va zice: „da, aceasta este realitatea, El și eu suntem una, iar El este rezultatul unirii”, orice suflet ar fi salvat în seara aceasta, iar mâine Hristos ar străluci din fiecare suflet.

Aici intervine un aspect practic al experienței noastre. Hristos S-a unit cu fiecare ființă umană. Când spune „ori de câte ori ați făcut (sau n-ați făcut) aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut (sau nu Mi le-ați făcut)”, cât de atotcuprinzător este acest adevăr? Să zicem că la ușa

mea vine un vagabond prost îmbrăcat, și poate că nu a avut ocazia de curând să se spele. Cine este unit cu El? Isus. Cine a investit tot ce are în acel om? Domnul Hristos. Atunci, așa cum tratez pe acel om, pe cine tratez? Pe Domnul Hristos.

Îl voi trata pe acel om după valoarea pe care i-a dat-o ceea ce a investit Isus în el, sau după părerile mele, după cum privește lumea un astfel de om? Aceasta este întrebarea.

Să zicem că un om care nu crede în Isus – un om lumesc, care bea și înjură – vine la mine în oarecare fel – poate vine la ușa mea să-i dau mâncare, poate îl întâlnesc pe drum. Să zicem că din respect pentru Hristos îl tratez pe acel om ca fiind proprietatea Lui, unul în care Hristos a investit totul, și să zicem că acel om nu va crede niciodată în Isus și moare ca necredincios, condamnat la pieire. Cum vede Hristos ceea ce am făcut față de acel om? La judecată, dacă voi sta la dreapta, nu va zice nimic despre acest fapt? Ba da, va zice: „am fost flămând și mi-ați dat de mâncat, Mi-a fost sete și Mi-ați dat de băut, am fost gol și M-ați îmbrăcat, am fost bolnav și ați venit să Mă vedeți”. Dar, Doamne, nu știu nimic despre așa ceva. Când Te-am văzut flămând și Ți-am dat să mănânci? Când Te-am văzut străin și Te-am primit? Sau gol și Te-am îmbrăcat? Nu știu nimic. Oh, „ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie mi le-ați făcut”.

Dar să zicem că vine un om și spune: „mi-a foame, vă rog să-mi dați ceva de mâncare”. Iar eu îi răspund: „de ce umbli la cerșit, tu, om în toată firea, și în toată puterea? De ce nu mergi să lucrezi?” „Nu găsec de lucru”. „Cum? Eu am atâta de lucru! Eu pot să găsec de lucru și încă nu am rămas fără lucru. Cred că nu vrei să-ți cauți de lucru. Nu am nimic de dat pentru oameni ca tine”. Nu îi dau nimic și el pleacă.

În ziua în care vom sta cu toții înaintea tronului, văzându-mă la stânga, voi spune: „Doamne, Doamne, eu cred în Tine; nu știi? Eu cred adevărul, eu cred în solia întreită îngerească; am fost predicator și am predicat chiar la Battle Creek. Am făcut mult pentru înaintarea lucrării. Am făcut multe lucruri minunate în Numele Tău!” Însă răspunsul este: „Mi-a fost foame și nu Mi-ai dat să mănânc, Mi-a fost sete și nu Mi-ai dat să beau, am fost gol și nu M-ai îmbrăcat, am fost bolnav și în închisoare și nu M-ai căutat”. Plin de uimire voi întreba: „când Te-am văzut flămând sau bolnav sau în nevoie? Credeam că Tu erai în cer, în slavă, și nu mai treci prin încercări, și am dorit să ajung în cer să Te văd. N-am știut că erai pe pământ unde aș fi putut să Te văd flămând sau bolnav!” Iar El răspunde: „Am venit la ușa ta într-o dimineață și ți-am cerut ceva de mâncare, după ce toată noaptea am fost lipsit de un adăpost”. Eu voi zice: „Tu? Nu, niciodată nu Te-am văzut la ușa mea”. Și atunci îmi va arăta ocaziile în care au venit la ușa mea astfel de oameni. Dacă voi zice: „ah, despre omul acela vorbești? Dar acela nu erai Tu!” El în final îmi va spune: „ori de câte ori nu ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie nu Mi le-ați făcut. Depărtați-vă de la Mine căci nu vă cunosc”.

Fie că un om acceptă sau nu ceea ce Hristos a investit în el, eu, ca credincios al lui Isus, trebuie să accept ceea ce a investit El în fiecare om. Problema nu este dacă acel om acceptă sau nu ceea ce a investit Isus în el. Întrebarea este dacă cei care afirmă credința în Numele Lui, acceptă aceasta. Aici intervine o mare lipsă de multe ori, în mărturisirea creștină, la fel ca în cei care neagă pe Isus sau nu au nici o pretenție la Numele Lui. Nu este de mirare ca omul care nu crede în Hristos să nu accepte ce a investit Isus în el, dar cum rămâne cu mine, care Îl mărturisesc pe Isus? Este de mirare ca eu să nu recunosc ceea ce a făcut Isus în acel om.

În capitolul 58 din Isaia, Domnul descrie postul rânduit de El. Acesta este: „nu întoarce spatele semenului tău (nu te ascunde de cel ce este carne din carnea ta – eng.)”. Cine este carne din carnea noastră? Isus Hristos. Isus Hristos, care S-a unit cu acel om, este carnea mea. Deci, „nu te ascunde de cel ce este carne din carnea ta”. Acesta este postul plăcut Lui: hrănește pe cel flămând, ușurează pe cel oprimat, fă dreptate orfanului, ajut-o pe văduvă și răspândește peste tot bunătatea Numelui Său și iubirea Lui plină de milă. El S-a unit cu trupul omenesc, și când noi facem aceste lucruri, Lui I le facem. Acesta este creștinismul.

SOLIA ÎNGERULUI AL TREILEA – Nr. 16

A.T. JONES – Predici

1895 – Buletinul Conferinței Generale

Să deschidem la capitolul 58 din Isaia. Vom citi pentru început un fragment din capitol, în legătură cu lecția de seara trecută:

„Strigă în gura mare, nu te opri! Înălță-ți glasul ca o trâmbiță și vestește poporului Meu nelegiuirile lui, casei lui Iacov păcatele ei! În toate zilele Mă întrebă și vor să afle căile Mele, ca un neam care ar fi înfăptuit neprihănirea, și n-ar fi părăsit Legea Dumnezeului său. Îmi cer hotărâri drepte, doresc să se apropie de Dumnezeu. „La ce ne folosește să postim” – zic ei – „dacă Tu nu vezi? La ce să ne chinuim sufletul dacă Tu nu ții seama de lucrul acesta?” (Acum vine răspunsul.) „Pentru că, zice Domnul, în ziua postului vostru, vă lăsați în voia pornirilor voastre, și asuprați pe simbriașii voștri. Iată, postiți ca să vă ciorovăiți și să vă certați, ca să bateți răutăcios cu pumnul; nu postiți cum cere ziua aceea, ca să vi se audă strigătul sus. Oare acesta este postul plăcut Mie?”

Și acum vine întrebarea: „să-și chinuiască omul sufletul o zi?” Omul când vrea să postească se lipsește de hrană, poate că de dimineața până seara – își chinuiește sufletul lipsindu-se de hrană, și aceasta numește post. Își chinuiește sufletul o zi.

„Acesta este postul plăcut Mie: să-și chinuiască omul sufletul o zi? Să-și plece capul ca un pipirig, și să se culce pe sac și cenușă? Aceasta numești tu post și zi plăcută Domnului?”

Urmează descrierea postului rânduit de Dumnezeu:

„Iată postul plăcut Mie: dezleagă lanțurile răutății, deznoadă legăturile robiei, dă drumul celor asuprați, și rupe orice fel de jug; împarte-ți pâinea cu cel flămând și adu în casa ta pe nenorociții fără adăpost; dacă vezi pe un om gol acopere-l și nu întoarce spatele semenului tău.”

Aici am rămas seara trecută. Acesta este postul pe care Dumnezeu l-a pregătit pentru poporul Său, acesta este postul care este primit înaintea Domnului. Un astfel de post, însă, nu va putea fi niciodată respectat până când cei ce vor să-l postească nu ajung să-L vadă pe Isus Hristos unit cu orice om de pe pământ, ca să poată trata pe orice ființă pe măsura unirii dintre Hristos și ea. Când ajungem să vedem astfel – și aceasta se întâmplă în Isus Hristos – atunci acesta este postul pe care îl vom posti de atunci înainte.

Vreau să citesc aici un fragment dintr-o Mărturie, pe care l-am citit de curând:

„Căutați în cer și pe pământ și nu veți găsi un adevăr descoperit cu mai multă putere decât adevărul care se manifestă prin mila față de cei ce au nevoie de simpatia și ajutorul vostru pentru a le fi sfărâmat jugul și pentru a fi eliberați cei apăsați. În felul acesta adevărul este trăit, este ascultat și predicat așa cum este în Isus”.

Așadar, manifestând milă față de cei ce au nevoie de simpatie, oferind ajutor pentru sfărâmarea jugului și eliberarea celui apăsat – în felul acesta adevărul este trăit, ascultat și predicat așa cum este în Isus. Nu ne duce aceasta la Isus? Nu a făcut Isus aceasta? Subiectul studiului nostru este acela că Hristos S-a unit cu fiecare suflet de pe pământ. El este legat de orice ființă umană, de orice om cu carne păcătoasă, iar noi nu trebuie să întoarcem spatele Celui ce este carne ca și a noastră. Când cei ce mărturisesc Numele lui Hristos Îl vor respecta în orice om cu care El S-a unit, adventiști se vor afla într-o singură mare grupă ce oferă ajutor creștin. Lucrarea de întraajutorare creștină va înainta pretutindeni și permanent; acesta este creștinismul.

Nu vreau să spun nimic împotriva organizațiilor de întraajutorare creștină care s-au constituit, dar este destul de rău că din ele fac parte doar puțini adventiști. Acesta este necazul. De ce numai o parte din biserică este gata să se implice în lucrarea de întraajutorare creștină sau să facă parte din astfel de grupe? Care este mărturisirea noastră în lume? Noi mărturisim Numele lui Hristos, ceea ce prin natura lucrurilor, cere să respectăm ceea ce Isus a investit în orice suflet omenesc și să slujim celor aflați în nevoie.

Pe de altă parte, grupele de întraajutorare creștină sau orice astfel de grupe, care vor să facă o astfel de lucrare doar din simțul datoriei, îndemnându-se unii pe alții și angajându-se să facă lucrarea aceasta, fără a-L vedea pe Isus Hristos în ea și fără a avea acea legătură cu Hristos și acea dragoste pentru El care vede interesul Lui în toate ființele umane și care slujește pe Isus Cel legat de fiecare om – vor fi în pierdere. Alte ramuri ale lucrării creștine vor înainta împreună cu aceasta, dar aceasta este cea mai importantă. „Căutați în cer și pe pământ și nu veți găsi un adevăr descoperit cu mai multă putere” în lucrarea creștină și în predicarea adevărului, decât cel care este în Isus. În cer și pe pământ nu este nimic care să-l egaleze.

Chiar în timpul nostru, când este nevoie de un astfel de post peste tot și îndeosebi printre noi, ce binecuvântare este în faptul că Domnul ne-a adus aici și ne descoperă acest subiect, oferindu-ne Duhul și secretul realizării acestei lucrări în Numele lui Hristos, pentru El, cu Duhul Său, și față de orice om, întrucât fiecare suflet este proprietatea lui Hristos. Orice ființă umană întâlnim, Hristos este înrudit cu acel om.

Oricine ar fi, Domnul este interesat de el; a investit în acel om tot ce a avut.

Acest adevăr ne determină ca întotdeauna să facem tot posibilul pentru a descoperi atracția lui Hristos, harul și bunătatea lui Hristos celor care nu Îl cunosc, dar în care El a investit totul, așa încât să poată fi atrași să respecte bunătatea lui Hristos și uimitoarea investiție pe care a făcut-o El în ei.

Dacă faceți lucrarea aceasta de dragul omului sau ca să fi bine văzut, s-ar putea să fi înșelat, bineînțeles. Dar dacă faci aceasta pentru Hristos și datorită interesului lui Hristos în om, este absolut imposibil să fi „înșelat”, pentru că Hristos trăiește în veci și nu uită. „Celui ce-ți cere, dă-i și nu întoarce spatele celui ce vrea să se împrumute de la tine”.

Principiul este acesta: tot ce facem, facem lui Hristos. Așa cum am afirmat în lecția precedentă, chiar dacă omul disprețuiește pe Hristos și nu crede în El până la sfârșitul vieții, iar la sfârșit va fi pierdut, în marea zi când voi sta la dreapta Sa, Hristos nu va uita. Și aducându-și aminte de toate, va spune: „ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut”.

Vă aduceți aminte că El spune că „oricine va da de băut numai un pahar de apă rece unuia din acești micuți, în numele unui ucenic, adevărat vă spun că nu-și va pierde răsplata”. Mat.10:42. Și dacă este așa când o facem în numele unui ucenic, cu cât mai mult va fi dacă o facem în Numele Domnului Însuși? „Căci Dumnezeu nu este nedrept ca să uita osteneala voastră și dragostea pe care ați arătat-o pentru Numele Lui, voi, care ați ajutat și ajutați pe sfinți”. Evrei 6:10. Faceți lucrarea aceasta de slujire? Aceasta este întrebarea.

Aceasta este adevărata relație de tovărășie, de frăție cu omul. S-a vorbit mult în zilele noastre despre „Dumnezeu ca Tată și frăția dintre oameni”. Dar este vorba mereu despre frăția între oameni care se aprobă reciproc. Dacă aparții organizației noastre, atunci ești frate, dar dacă nu, atunci nu avem nimic în comun cu tine. Chiar și bisericile procedează astfel: dacă ești din biserică noastră, ești dintre frați, dar dacă nu ești din biserică, nu avem nici un interes deosebit față de tine, cum de altfel nu purtăm grija celor ce sunt în afara bisericii noastre. În felul acesta este percepută frăția dintre oameni.

Dar aceasta nu înseamnă frăție cu adevărat. Adevărata relație cu Dumnezeu ca Tată și cu oamenii ca frați, este frăția omului în Isus Hristos. Aceasta presupune să-L vezi pe Isus Hristos înrudit cu fiecare om, să vezi că El a investit totul în fiecare om. El a dăruit zidul de despărțire de la mijloc. În carnea Lui, care a fost trupul nostru, El a dăruit zidul de despărțire de la mijloc dintre noi, ca să facă în El Însuși, din cei doi un singur om nou, făcând astfel pace cu adevărat. Și în El nu mai este nici Grec, nici Iudeu, nici negru nici alb, nici barbar, nici rob, nici slobod; nimic de felul acesta. Toți sunt una în Isus Hristos, și Dumnezeu nu face deosebire între persoane.

Doar în Isus Hristos găsim adevărata relație cu Dumnezeu ca Tată și cu oamenii ca frați, și în Isus Hristos găsim că suntem frați cu fiecare om doar când Îl vedem pe Hristos ca Frate al fiecărui om.

Este scris: „de aceea Lui nu-I este rușine să-i numească frați”. Nu-I este rușine să numească „frați” pe cine? Pe oricine este părtaș sângelui și cărnii – Hristos nu se rușinează să-l numească „frate”. Nu-I este rușine să meargă la el, să-l ia de mână, chiar dacă respirația îi miroase a băutură, și să-i spună: „haide cu Mine, să mergem pe o cale mai bună”. Aceasta înseamnă să fi frate cu oamenii.

Lucrarea Satanei a fost întotdeauna aceea de a face ca oamenii să creadă că Dumnezeu este foarte departe. Dar efortul neîncetat al Domnului este acela de a-i face pe oameni să vadă că El este foarte aproape de fiecare dintre ei. De aceea este scris: „că nu este departe de fiecare din noi”.

Marea problemă a păgânismului a fost aceea că a gândit că Dumnezeu este undeva departe – nu numai foarte departe, dar și plin de mânie față de ei, abia așteptând ocazia să-i prindă cu ceva pentru a-i scutura și duce la pierzare. Având o astfel de viziune despre El, aduceau jertfe ca să-l îmbuneze, ca nu cumva să le facă rău. Însă El nu a fost departe de nici unul din ei, niciodată. „Nu departe”. Aceasta înseamnă aproape – atât de aproape încât tot ce trebuiau să facă era să „tânjească după El”. Chiar dacă erau orbi și în întuneric, tot ce trebuiau să facă era să tânjească după El, și L-ar fi găsit. Fapte 17:21-28.

Apoi a apărut papalitatea, întruparea dușmăniei dintre om și Dumnezeu. Această întrupare a răului a apărut sub numele de creștinism. Ea, din nou, L-a făcut pe Dumnezeu și pe Hristos să pară a fi atât de departe încât nimeni nu putea să ajungă aproape de Ei. Altcineva trebuia să meargă pentru om la Dumnezeu.

Mai mult, a făcut să pară că este atât de departe încât Maria și mama ei, și tatăl ei – și toată suita de sfinți catolici, până la Ioana d'Arc și azi mâine și Cristofor Columb – toți aceștia trebuie să intervină între Dumnezeu și oameni, ca oameni să fie siguri că este o legătură între ei și cer și că sunt băgați în seamă de Dumnezeu.

Toată aceasta este invenția Satanei. Hristos nu este așa de departe. El nu este destul de departe ca măcar o singură persoană să intervină între El și mine, sau între El și tine. Și exact în felul acesta vrea Dumnezeu să-L vedem – atât de aproape încât este imposibil ca cineva să se interpună. Dar de câți oameni S-a apropiat atât de mult? El nu este departe de fiecare dintre noi, fie chiar păgâni.

Acea întrupare a vrăjmășiei împotriva lui Dumnezeu care separă pe om de Dumnezeu – papalitatea, a zidit acest zid, și în ea găsim felul de gândire pe care l-am amintit mai înainte, anume ideea falsă că El este atât de sfânt, încât ar fi fost cu neputință ca El să vină atât de aproape de noi încât să primească o astfel de natură ca a noastră – natura păcătoasă, deteriorată, decăzută. De aceea, Maria trebuia ca de la naștere să fie imaculată, desăvârșită, neatinsă de păcat, mai presus de heruvimi sau serafimi, pentru ca Hristos să se poată naște din ea și să-și primească de la ea natura umană complet neatinsă de păcat. Acest mod de a gândi Îl pune pe Isus mai departe de noi decât sunt heruvimii și serafimii, într-o natură fără pată.

Dacă El nu a venit mai aproape de noi decât într-o natură fără pată, atunci este cale lungă până la El, întrucât eu am nevoie de cineva care este mai aproape de mine decât El. Eu am nevoie să mă ajute cineva care știe câte ceva despre natura păcătoasă, pe care o am, și Domnul această natură a luat-o. El S-a făcut unul dintre noi. Observați că acesta este adevăr prezent în orice privință, acum că papalitatea preia stăpânirea asupra lumii și chipul ei o urmează, uitând tot despre ce este Dumnezeu în Isus Hristos și tot ce este Hristos în lume – având o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea. În zilele acestea este nevoie ca Dumnezeu să vestească din nou în lume adevăratele merite ale lui Isus Hristos și sfințenia Lui.

Da, El este sfânt; este cu totul sfânt. Dar sfințenia Lui nu este acel gen de sfințenie care Îl face să-I fie teamă să se însoțească cu oameni care nu sunt sfinți, să-I fie teamă că sfințenia Lui va fi deteriorată. Oricine are o astfel de sfințenie încât – în numele lui Isus Hristos – nu vrea să fie văzut în compania unor oameni decăzuți, pierduți și degradați, ca să nu-i fie afectată, ar face bine să renunțe cât mai repede la o astfel de sfințenie, întrucât nu are nici o valoare, și să o primească pe cea corectă.

[Întrebare: - Cum e cu reputația? – Creștinul nu are reputație. El are caracter. Creștinul nu se gândește la reputație. Caracterul, caracterul este tot ceea ce este în mintea creștinului, și acesta este caracterul lui Dumnezeu, descoperit în Isus Hristos.]

Din păcate există tot mai mult acest gen de sfințenie, în zilele noastre, printre cei ce se numesc creștini – și nu știu dacă numai în afara denominațiunii Adventiste de ziua a șaptea. Este acel gen de „sfințenie” care, dacă un frate sau o soră se duce printre cei căzuți, nenorociți, și începe să lucreze pentru ei, simțind împreună cu ei și ajutându-i, conduce pe mulți să exclame: „o, dacă tu ai de-a face cu astfel de oameni, nu mă pot asocia cu tine. Nici nu vreau să mai fac parte din biserică, dacă lucrezi pentru astfel de oameni și îi aduci în biserică”.

Răspunsul în fața acestor expresii este: „foarte bine. Dacă nu vrei să faci parte dintr-o astfel de biserică, atunci părăsește biserică cât mai repede, pentru că foarte curând biserică lui Isus Hristos va fi plină de astfel de oameni. „Vameșii și desfrânații întră înaintea voastră în împărăția lui Dumnezeu”.”

Biserica lui Isus Hristos, în scurt timp, va fi în așa fel transformată prin harul lui Isus Hristos și atât de plină de sfântul Său caracter, încât membrilor ei nu le va mai fi frică să meargă, cum a făcut El, până în locurile cele mai de jos pentru a-i salva pe cei căzuți. Ei vor avea în așa măsură sfințenia lui Isus Hristos, încât nu le va fi teamă că se vor murdări coborându-se la cei de jos, în Numele Său.

Însă acel fel de sfințenie care spune: „nu te apropia de mine, pentru că eu sunt mai sfânt decât tine” – stai deoparte să nu-mi murdărești hainele – este sfințenia diavolului! Renunțați la ea!

Sfințenia lui Dumnezeu este curată, acesta este adevărul; este o astfel de sfințenie în prezența căreia păcatul nu poate rezista. Este o sfințenie cu o astfel de putere și puritate transcendentală, încât devine un foc mistuitor pentru păcat. Puterea ei mistuitoare asupra păcatului se datorează minunatei ei purități. De aceea, datorită acestei purități supranaturale, și datorită puterii acestei purități minunate a sfințeniei lui Dumnezeu în Isus Hristos, Dumnezeu tânjește să intre în contact cu cei împovărați de păcate, cu cei pătrunși de păcate în fiecare fibră a lor, pentru ca această sfințenie, găsind o porțiță de intrare, să mistuie păcatul și să salveze sufletul.

Unul dintre cele mai pline de binecuvântare adevăruri din Biblie este acela că Dumnezeul nostru este un foc mistuitor datorită sfințeniei Lui. În Isus Hristos ne întâlnim cu Cel a cărui sfințenie este un foc mistuitor pentru păcat, și aceasta este garanția curățirii noastre în desăvârșire de orice pată a păcatului. Strălucirea, slava, puritatea a tot mistuitoare a acestei sfințenii va scoate afară orice urmă a păcatului și a păcătoșeniei din omul care se întâlnește cu Dumnezeu în Isus Hristos.

Astfel, în adevărata Lui sfințenie, Hristos a putut să vină, și a venit, la oamenii păcătoși, în acea carne păcătoasă în care sunt oamenii. Astfel în Hristos și numai în Hristos se găsește adevărata frăție a omului. Cu adevărat, toți sunt una în Hristos Isus, Domnul nostru.

Unii au găsit în Mărturii, și toți o pot găsi, declarația care spune că Hristos nu a avut „pasiunile” pe care le avem noi. Declarația este acolo, și oricine o poate găsi.

Nu este nici o dificultate în nici unul dintre aceste studii, de la început până la sfârșit, dacă veți rămâne exact la ceea ce s-a spus, și nu veți merge dincolo de ceea ce s-a spus și nici nu veți adăuga ceea ce nu s-a spus, fie că este vorba despre subiectul biserică și Stat, de separarea de lume sau despre Hristos în carnea

noastră. Nu extrageți de aici concluzii ciudate. Cu ceva timp în urmă unii au tras o concluzie – și vă puteți da seama ce concluzie teribilă este aceasta – că dacă „Hristos a devenit noi, El este carnea noastră, înseamnă că eu sunt Hristos”. Ei spun că dacă Hristos a iertat păcatele, și eu pot ierta păcatele; dacă El a făcut minuni, și eu trebuie să fac minuni. Acesta este un argument îngrozitor. Nu sunt două posibilități aici.

Hristos a devenit noi, în locul nostru, plin de slăbiciune ca noi, și în toate lucrurile asemenea nouă, ca să rămână astfel pentru vecie, și nu ca noi să putem deveni El. Nu. Întotdeauna Dumnezeu trebuie să se manifeste și nu noi înșine. Pentru a putea deveni realizabil acest scop, Hristos S-a dezbrăcat de Sine și S-a îmbrăcat în noi, pentru ca Dumnezeu personal să poată veni la noi, să se arate în noi, să fie descoperit în noi și prin noi în toate lucrurile. Întotdeauna este Dumnezeu și niciodată noi. Ceea ce ne-a ruinat pe noi la început a fost înălțarea de sine, înălțarea noastră prin care ne-am pus deasupra lui Dumnezeu. Și ca să putem fi eliberați de eu-rile noastre decăzute, Hristos a renunțat la Eu-l Său neprihănit, S-a pus în locul eu-rilor noastre rele și ne-a răstignit, punându-ne pentru totdeauna sub picioare, pentru ca Dumnezeu să poată fi totul în toți. Cât de mult? Totul. Totul în câți? În toți. A făcut aceasta pentru ca Dumnezeu să poată fi tot ce este în mine și tot ce este în voi, și tot ce este în Hristos. Acesta este scopul pentru care Hristos a făcut ceea ce a făcut. Noi nu trebuie să fim înălțați. Hristos trebuie să crească. Eu trebuie să scad. El trebuie să trăiască. Eu trebuie să mor. El trebuie să fie înălțat. Eu trebuie să dispar.

Cât despre faptul că Hristos nu a avut „pasiunile” noastre: în Scriptură, peste tot, El este ca noi și cu noi în ce privește trupul. El este sămânța lui David după trup. El a fost făcut în asemănarea cărnii păcătoase. Nu mergeți mai departe. El a fost făcut în asemănarea cărnii păcătoase, nu în asemănarea minții păcătoase. Nu trageți și mintea Lui pe acest teren. Carnea Lui a fost carnea noastră, dar mintea a fost „mintea lui Hristos”. De aceea este scris: „să fie în voi gândul (mintea – eng.) acesta care a fost și în Hristos Isus”. Dacă El ar fi luat mintea noastră, cum ni s-ar mai putea adresa îndemnul „să fie în voi mintea aceasta care a fost și în Hristos Isus?” Noi deja o avem. Ce fel de minte este mintea noastră? Este o minte coruptă de păcat. Priviți la noi în Efes.2:1-3, dar îndeosebi în versetul 3.

Puteți revedea la pag. 191 în Buletin, lecția pe care am studiat-o referitoare la distrugerea vrăjmășiei. Am studiat atunci de unde a apărut vrăjmășia – cum a intrat în lume – ceea ce am citit, găsim acolo. Adam, în grădină, avea mintea lui Hristos; avea mintea divină – divinul și umanul era unit, neatins de păcat. Apoi a venit Satana care și-a prezentat ispitele prin poftă, prin carne. Adam și Eva au renunțat la mintea lui Isus Hristos, la felul de a gândi al lui Dumnezeu care era în ei, acceptând sugestiile și călăuzirea celeilalte minți. Au devenit astfel sclavii acesteia, și așa suntem noi toți. Hristos a venit în lume, luând asupra Lui carnea noastră, și în suferința și în ispitirea din pustie El a luptat împotriva poftelor.

Acolo unde au căzut Adam și Eva, la poarta de intrare a păcatului, Hristos a luptat aceeași luptă, a câștigat biruința, și pe acolo a intrat neprihănirea. După ce a postit patruzeci de zile și patruzeci de nopți – fiind neajutorat, uman ca noi, înfometat ca noi – a venit la El ispita: „dacă ești Fiul lui Dumnezeu, poruncește ca pietrele acestea să se facă pâini”. El a răspuns: „stă scris că omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu”.

După aceea, diavolul l-a luat pe altă parte, spunând: „Tu Te încrezi în cuvântul lui Dumnezeu, nu-i așa? Ei bine, cuvântul lui Dumnezeu spune că „El va porunci îngerilor Săi să vegheze asupra Ta; și ei Te vor lua pe mâini, ca nu cumva să te lovești cu piciorul de vreo piatră”. Dacă Te încrezi în cuvântul lui Dumnezeu, aruncă-te jos, căci este scris că „El va porunci îngerilor Săi să vegheze asupra Ta”. Isus i-a răspuns din nou „De asemenea este scris să nu ispitești pe Domnul, Dumnezeul tău”.

După aceea, Satana l-a dus pe Isus pe un munte foarte înalt, l-a arătat toate împărățiile lumii și strălucirea lor – slava, onorurile – toate l le-a arătat. În acel moment au fost trezite toate ambițiile care s-au manifestat în Napoleon, în Cezar, în Alexandru și în toți cuceritorii, puse laolaltă. Dar răspunsul lui Isus a fost același: „este scris: Domnului Dumnezeului tău să te închini și numai Lui să-I slujești”.

Atunci diavolul s-a îndepărtat de la El pentru o vreme, și îngerii au venit și au început să-I slujească. Puterea Satanei a fost înfrântă astfel în om, prin înfrângerea poftelor – a acelei poftes prin care Satana dobândise stăpânirea asupra omului. Primul om, la început avea mintea lui Dumnezeu, dar a pierdut-o și a dobândit mintea Satanei. În Isus Hristos mintea lui Dumnezeu este readusă fiilor oamenilor, și Satana este înfrânt. De aceea, este un adevăr plin de slavă acela că, așa cum este redat în traducerea Dr. Young precum și în cea germană, și cum este și în greacă, „Știm că Fiul lui Dumnezeu a venit și ne-a dat o minte”.

Citiți ultimele cuvinte din 1Cor.2:16: „Noi însă avem gândul (mintea) lui Hristos”. Legați cele două propoziții. Traducerea germană, cea daneză și cea greacă sunt la fel. „Știm că Fiul lui Dumnezeu a venit și ne-a dat o minte” și „noi însă avem mintea lui Hristos”. Slavă Domnului!

Să citim acum în Romani. Voi citi din greacă, începând cu versetul 24 din capitolul șapte. Vă aduceți aminte că de la versetul 10 până la 24 este vorba despre această luptă: binele pe care vreau să-l fac, nu-l fac; ci răul pe care-l urăsc, pe acela îl fac. Găsesc legea aceasta, când vreau să fac binele, răul este lipit de mine. Văd în mădularele mele o altă lege, care se luptă împotriva legii primite de mintea mea, și mă țin rob legii păcatului, care este în mădularele mele. În această luptă carnea deține controlul și duce mintea după ea, împlinind dorințele cărnii și ale minții. Dar:

„O nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?... Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, Domnul nostru!... Astfel dar, cu mintea, eu slujesc legii lui Dumnezeu; dar cu firea pământescă (cu carnea), slujesc legii păcatului. Acum, dar nu este nici o osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus, care nu umblă după îndemnurile cărnii, ci după Duhul. În adevăr, legea Duhului de viață în Hristos Isus, m-a eliberat de legea păcatului și a morții. Căci întrucât legea era lipsită de putere, prin aceea că era slabă în carne, Dumnezeu, trimițând pe singurul Său Fiu în asemănarea cărnii păcatului și pentru păcat, a condamnat păcatul în carne, pentru ca cerința legii să fie împlinită în noi, care nu umblăm după carne, ci după Duhul. Căci mintea firească este moarte, dar mintea Duhului (una este mintea condusă de carne,

cealaltă este mintea condusă de Duhul) este viață și pace. Fiindcă mintea firească este vrăjmășie față de Dumnezeu, căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună. Deci, cei ce sunt firești nu pot să placă lui Dumnezeu. Dar voi nu sunteți firești, ci duhovnicești (în Duhul), dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește într-adevăr în voi. Dar dacă cineva nu are Duhul lui Hristos, nu este al Lui: dar dacă Hristos este în voi, corpul este mort, datorită păcatului, dar este viața Duhului, din pricina neprihănirii.”

Mintea noastră a consimțit la păcat. Noi am simțit ademenelile cărnii și mintea noastră a cedat în fața lor. Mințile noastre au consimțit și au făcut voia și dorințele cărnii, împlinind astfel dorințele cărnii și ale minții. Carnea conduce și mințile noastre o urmează, și cu trupul slujesc legii păcatului. Dacă ar fi posibil ca mintea să conducă, atunci ar fi slujită Legea lui Dumnezeu. Dar pentru că mințile noastre au cedat, s-au supus păcatului, au devenit și ele păcătoase și slabe și sunt conduse de puterea păcatului prin carne.

Carnea lui Isus Hristos a fost carnea noastră și în ea a fost tot ce este în carnea noastră – toate tendințele spre păcat ce există în carnea noastră au existat în carnea Lui, atrăgându-L să consimtă la păcat. Să presupunem că El ar fi consimțit cu mintea să păcătuiască. Ce s-ar fi întâmplat atunci? Mintea Lui ar fi devenit coruptă și atunci ar fi dobândit și El aceleași pasiuni ca noi. Dar în acest caz, ar fi fost păcătos, ar fi fost înrobitor păcatului, iar noi toți am fi fost pierduți – totul ar fi fost pierdut.

Citesc din ediția nouă a cărții „Viața lui Isus”, referitor la acest subiect:

„Este adevărat că Isus a spus despre Sine, cu o anumită ocazie, „vine stăpânitorul lumii acesteia, dar nu are nimic în mine”. Ioan 14:30. Satana găsește în inimile oamenilor slăbiciuni prin care poate câștiga un loc unde să-și pună piciorul: anumite dorințe păcătoase sunt îndrăgite, prin mijlocirea cărora ispitele lui își vor arăta puterea”.

De unde pornește Satana ispitirea? Din carne. Satana ajunge la minte prin carne; Dumnezeu ajunge la carne prin minte. Prin aceste mijloace - prin pofta cărnii, pofta ochilor și lăudăroșia vieții, prin ambiția de a avea onoarea și respectul oamenilor și al lumii – prin acestea Satana ne atrage, ne atrage mințile ca să cedăm. Mințile noastre răspund și noi îndrăgim acel lucru. Prin acest mijloc ispitele lui își arată puterea. Și păcătuim. Dar înainte ca atracția cărnii să fi fost îndrăgită, nu este vorba de păcat. Este ispită, dar nu este păcat. Orice om este ispitit când este atras astfel și momit, iar când pofta zămisleşte, când dorința este îndrăgită, dă naștere păcatului, și păcatul când este înfăptuit aduce moartea.

Noi îndrăgim anumite dorințe păcătoase, și prin ele ispitele celui rău își manifestă puterea. Dar el nu a putut găsi nimic în Fiul lui Dumnezeu, prin care să poată obține vreo biruință. Isus nu a și-a dat consimțământul păcatului. Nici măcar printr-un gând nu a putut fi făcut să cedeze puterii ispitei.

Observați că biruința vine acolo unde este și terenul de luptă: pe linia frontului dintre carne și minte. Lupta este dusă pe tărâmul gândurilor. Vreau să spun lupta împotriva cărnii, este dusă întotdeauna și victoria este câștigată în sfera gândurilor. De aceea, Isus Hristos a venit exact în aceeași carne cu a noastră, dar cu o minte care și-a păstrat integritatea împotriva oricărei ispite, împotriva oricărei provocări spre păcat – o minte care nu a consimțit niciodată să păcătuiască – nu, niciodată, nici măcar în cea mai slabă umbră de gând imaginabilă.

Și în felul acesta El a adus acea minte divină fiecărui om de pe pământ. De aceea, fiecare om, prin alegere și datorită alegerii, poate avea acea minte divină care învinge păcatul în carne. Traducerea Young a versetului 1 Ioan 5:20 este: „Știți că Fiul lui Dumnezeu a venit, și ne-a dat o minte”. Traducerea germană spune la fel, iar cea greacă de asemenea – „ne-a dat o minte”. Fiți siguri că ne-a dat. Pentru aceasta a venit. Noi aveam mintea firească, mintea care îl urmează pe cel rău, și care se supune cărnii. Ce anume a înrobitor mintea Evei? Ea a văzut că pomul era bun de mâncat. Nu era deloc bun pentru așa ceva. Apetitul, pofta cărnii, dorința cărnii, au preluat conducerea. Ea a luat din pom și a mâncat. Apetitul a condus și a înrobitor mintea – a rezultat o minte a cărnii, și această minte este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, și vine de la Satana. În Isus Hristos această minte este distrusă de mintea divină pe care El a adus-o în carne. Prin această minte divină El a pus vrăjmășia sub picioare și o ține acolo. Prin această minte El a osândit păcatul în carne. Așadar, aici este biruința noastră. În El este biruința noastră, și totul este să avem acea minte care era și în El.

Vrăjmășia a intrat în lume de la început, când Satana l-a făcut pe om sclav al lui și i-a înrobitor mintea. Dumnezeu însă a spus: „vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei”. Cine era sămânța femeii? Hristos. „Aceasta (sămânța femeii) îți va zdrobi capul și tu îi vei zdrobi” capul? Nu, nu. „Tu îi vei zdrobi călcâiul”. Singurul lucru pe care cel rău l-a putut face față de Hristos, a fost să-I prezinte atracțiile cărnii, să-L ispitescă în carne. El nu a putut să-I atingă mintea. Dar Hristos atinge mintea satanică, în care consistă vrăjmășia, și o zdrobește. Totul este relatat în cartea Genezei.

Binecuvântarea este că Satana poate lucra acum doar asupra cărnii. El poate stârni dorințele carnale, dar mintea lui Hristos veghează și spune: nu, nu. Legea lui Dumnezeu este cea care este respectată, iar trupul firesc trebuie să se supună.

Ar trebui să urmărim acest gând în continuare. Și să o facem atât cât găsim în el binecuvântare,

bucurie și mântuire pentru orice suflet. „Să fie în voi aceeași minte care era și în Hristos Isus”. Această minte înfrânge păcatul în trupul păcătos. După făgăduința Lui, suntem făcuți părtași de natură dumnezeiască. Divinitatea și omenescul se unesc din nou când mintea divină a lui Isus Hristos rămâne în trupul omenesc prin credința dumnezeiască a lui Isus. Lăsați-le să se unească în voi, și bucurați-vă pentru aceasta tot mai mult până în veșnicie.

Așadar, mintea pe care o avem este mintea firească, a cărnii. Ea este sub stăpânirea cărnii, și am primit-o de la cine? De la Satana. De aceea, este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu. Această minte a Satanei este o minte a eu-lui, ce pune întotdeauna eu-l în locul lui Dumnezeu. Dar Hristos a venit să ne aducă o altă minte. Când avem mintea Satanei și carnea stăpânește, slujim legii păcatului. Dumnezeu ne poate arăta Legea Sa, noi putem consimți la faptul că este o lege bună, putem dori să o împlinim și face chiar făgăduințe și angajamente că vom face așa, „dar văd în mădularele mele (în carnea mea), o altă lege, care se luptă împotriva legii primite de mintea mea (împotriva dorinței minții mele căreia îi place legea lui Dumnezeu), și mă țin rob legii păcatului care este în mădularele mele. O, nenorocitul de mine!”. Dar Hristos vine și ne aduce o altă minte – mintea Duhului – și ne-o dă. El ne dă o minte, și avem mintea Lui prin Duhul Său cel Sfânt. Apoi, și datorită acestei minți – mintea Duhului, mintea lui Hristos pe care ne-o dă, - Legea lui Dumnezeu este slujită. Slavă Domnului.

Observați diferența. În capitolul șapte din Romani este descris omul în care carnea stăpânește și conduce mintea pe cărări greșite, chiar împotriva voinței omului. În 1Cor.9:26-27, este descris omul în care mintea deține controlul. Acesta este creștinul. Mintea stăpânește asupra trupului, iar trupul se supune, și este ținut în supunere. De aceea este scris în alt loc (Rom.12:2):

„Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefăceți prin înnoirea minții voastre”.

În limba greacă se spune exact așa: „dacă este cineva în Hristos, este o creație nouă”, este o nouă creatură – nu un om vechi schimbat, ci unul făcut din nou. Și acesta nu are o minte veche schimbată, ci o minte nou creată. Aceasta este mintea lui Hristos lucrată în noi prin Duhul lui Dumnezeu, care ne dă mintea lui Hristos, dând naștere în noi, și pentru noi, unei minți cu totul noi.

Acest lucru este arătat în Romani, capitolul opt: „Cei care sunt firești gândesc lucrurile cărnii”, pentru că ei fac faptele cărnii, mintea urmează păcatului. „Dar cei ce sunt duhovnicești, (gândesc) lucrurile Duhului”. Și „dacă cineva nu are Duhul lui Hristos, nu este al Lui”. Cel care ne aduce mintea lui Hristos, este Duhul Sfânt. Cu adevărat, Duhul lui Dumnezeu ni-L aduce pe Însuși Isus Hristos. Prin Duhul Sfânt, prezența personală, reală, a lui Hristos este cu noi și locuiește în noi. Poate Duhul Sfânt să ni-L aducă pe Hristos fără să ne aducă și mintea lui Hristos? Sigur că nu. Așadar, este în natura lucrurilor că Hristos a venit în lume ca să ne dea mintea lui Hristos.

Să vedem în continuare ce L-a costat să facă aceasta, și cum a făcut-o. Mintea cărnii este gândirea lucrurilor eu-lui. Ea este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, și este controlată prin intermediul cărnii. Isus Hristos a venit și El în această carne – Cel slăvit, Cel care a făcut lumile, Cuvântul lui Dumnezeu – a fost făcut carne, și anume carnea noastră. Și El, Cel divin care era în cer, a venit în carnea noastră păcătoasă. Totuși Cel divin, în carnea păcătoasă nu a manifestat niciodată, nici un pic din Eu-l Său divin ca să reziste ispitelor ce erau în carne, ci S-a dezbrăcat de Sine.

Studiem acum același subiect pe care îl studiem de trei sau patru ani, și în care Dumnezeu ne-a condus, lucru pentru care mă bucur. De trei sau patru ani studiem acest text: „să fie în voi mintea care era și în Hristos Isus”, și care L-a golit de Sine. Această minte trebuie să fie în noi, dacă vrem să fim goliți de eu-l nostru, întrucât noi înșine nu ne putem alunga pe noi înșine. Numai divinitatea poate face aceasta. Este ceva ce ține de infinit. Poate mintea Satanei să se îndepărteze pe ea însăși din ea? Nu. Poate mintea care este în noi, o minte a eu-lui, să alunge eu-l din ea? Nu Eu-l nu poate face aceasta. Isus Hristos, Cel divin, Cel infinit, a venit, persoana Lui divină, în aceeași carne ca a noastră, fără a îngădui puterii Lui divine, Lui personal, să fie manifestat nici măcar o dată atunci când a rezistat în fața tuturor ispitelor, momelilor și atracțiilor cărnii.

Așadar, ce anume a învins păcatul și L-a ținut ca să nu păcătuiască? Puterea lui Dumnezeu, Tatăl, L-a ținut. Cu ce ne ajută aceasta pe noi? Iată cu ce ne ajută. Noi nu ne putem alunga singuri pe noi, dar mintea lui dumnezeiască pătrunde în noi, și prin acea putere dumnezeiască ne putem goli de eu-l nostru cel rău, și apoi prin aceeași putere dumnezeiască, mintea lui Isus Hristos, a lui Dumnezeu Tatăl, ne păzește de puterea ispitei. Astfel Hristos, dezbrăcându-se de Sine, de El Cel neprihănit, ne dă puterea prin care și noi suntem dezbrăcați de noi, care suntem răi. În felul acesta a distrus El, în carnea Lui, vrăjmășia, și a făcut posibil ca vrăjmășia să fie distrusă și în voi și în mine.

Vedeți aceasta? Știu că se cere o gândire foarte adâncă, și știu că atunci când veți stăruia asupra acestui gând până când îl veți vedea limpede, mintea nu va putea merge mai departe. Aici ajungem în fața tainei lui Dumnezeu, și intelectul uman, finit, trebuie să se oprească și să spună: „acesta este un teren sfânt”. Este dincolo de puterea mea de înțelegere. Nu pot merge mai departe. Mă predau lui Dumnezeu.

[Întrebare: Nu a depins Hristos de Dumnezeu ca să-L păzească? Răspuns: Ba, da. Exact aceasta o spun.]

Hristos a depins în permanență de Tatăl. Hristos Personal, Cel care a făcut lumea, a fost încontinuu în această carene păcătoasă, a voastră și a mea, pe care a îmbrăcat-o. Cel care a creat lumea, a fost prezent tot timpul, dar nu Și-a îngăduit niciodată să Se manifeste sau să facă ceva din tot ce a fost făcut. El, Personal, a fost ascuns, dar când toate aceste ispite au venit asupra Lui, El le-ar fi putut anihila pur și simplu prin afirmarea – în dreptate – a Persoanei Lui Divine. Dacă ar fi făcut însă așa, noi am fi fost ruinați. Să se afirme pe Sine, să-Și permită să Se manifeste, fie chiar și în neprihănire, ne-ar fi dus la ruină, deoarece noi, care suntem cu totul răi, nu am fi avut în fața ochilor noștri nimic altceva decât exemplul unei manifestări a eu-lui. Puneți în fața oamenilor, care sunt răi, exemplul manifestării eu-lui, fie chiar în dreptate divină, ca un exemplu care trebuie să fie urmat, și nu veți face altceva decât veți întări și mai mult oamenii în egoismul lor și în răutatea acestui egoism. De aceea, pentru ca noi, care suntem conduși de eu-l nostru rău, să putem fi eliberați de acest eu, Cel divin, Cel Sfânt, a renunțat la Sine, S-a predat lui Dumnezeu, a anihilat orice manifestare a persoanei Lui neprihănite. Și a făcut-o, păstrându-Se ascuns tot timpul, și lăsând totul, cu totul, în seama Tatălui, ca Tatăl să-L susțină împotriva ispitelor. Isus a fost biruitor prin harul și puterea Tatălui, care a venit la El răspunzând încrederii pe care Și-a pus-o în El, și după ce El S-a dezbrăcat de Sine.

Aici suntem noi. În felul acesta vine la voi și la mine. Suntem ispitiți, suntem încercați, și întotdeauna avem ocazia să ne afirmăm noi înșine și să facem ceva ca lucrurile să se miște. Avem de-a face cu sugestii care spun că cutare și cutare lucruri sunt „prea mult chiar și pentru un creștin să le suporte”, și că „umilința creștină nu trebuie să meargă atât de departe”. Vă lovește cineva peste obraz, sau vă strică mașina sau sculele, sau poate aruncă cu pietre asupra sălii de adunare. Satana vine cu sugestia: „ia măsuri. Du-l în fața legii. Creștinii nu trebuie să suporte astfel de lucruri în lume. Nu este corect”. Și vine răspunsul tău: „așa este. Nu trebuie să se mai întâmple așa ceva. Îi vom da o lecție acestui individ.”

Da, și poate că o faceți. Dar ce este aceasta? Este apărare de sine. Este replica eu-lui. Nu. Renunțați la eu-l vostru care este rău. Lăsați ca Dumnezeu să se ocupe de problemă. „Răzbunarea este a Mea; Eu le voi da răsplata”, zice Domnul. Așa a făcut Isus Hristos. A fost scuipat, a fost batjocorit, a fost lovit peste față, a fost tras de păr; I S-a pus o coroană de spini pe cap și, în bătaie de joc I S-au închinat, zicând „Trăiască Împăratul Iudeilor”. L-au legat la ochi, apoi L-au lovit, strigând: „profește, cine Te-a lovit?” Toate acestea I le-au făcut. Și, în natura Lui umană, a răbdat totul, deoarece Eu-l Său dumnezeiesc era ținut ascuns.

Credeți că Lui nu I s-a insinuat să facă ceva ca să împrăstie acea mulțime dezlănțuită? Să dea drumul unei singure manifestări a dumnezeirii Lui prin care să măture toată acea adunătură? Satana era de față ca să-I facă tocmai astfel de sugestii. Dar ce-a făcut El? El a stat așa, lipsit de apărare, ca Miel al lui Dumnezeu. Nu a existat nici o afirmare a dumnezeirii Lui, nici un semn al ei – era doar omul, care a lăsat totul în seama lui Dumnezeu, să facă ce-I va plăcea să facă. El a spus lui Pilat: „nu ai fi avut nici o putere asupra Mea, dacă nu ți-ar fi fost dată de sus”. Aceasta este credința lui Isus. Și despre această credință vorbește profeția când spune: „aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus”. Noi trebuie să avem această credință dumnezeiască a lui Isus, care ni se dă în dar prin mintea pe care ne-o dă El. Această minte pe care mi-o dă va exercita în mine aceeași credință pe care a exercitat-o în El. În felul acesta păzim credința lui Isus.

Acesta a fost Isus – prin predarea Lui de Sine, El, ca Dumnezeu, S-a ținut ascuns și a refuzat să se manifeste chiar și în timpul celor mai teribile ispite – și Spiritul Profeției ne spune că ceea ce a fost adus asupra Lui în noaptea trădării Sale au fost lucruri dintre cele mai greu de suportat pentru natura umană. Dar El, reținându-și divinitatea, a făcut natura umană să suporte prin puterea Tatălui, care L-a păzit de păcătuire. În felul acesta, El ne aduce aceeași minte dumnezeiască, aceeași putere divină, și atunci când suntem batjocoriți, când suntem loviți peste față, când suntem scuipați, când suntem persecutați, așa cum a fost El – cum în curând vom fi – acea minte divină care era în El și care ne-a fost dată, ne va ține ascuns eu-l nostru firesc, eu-l nostru păcătos, și vom lăsa totul în seama lui Dumnezeu. După aceea, Tatăl ne va păzi pe noi în El, așa cum ne-a păzit și atunci pe noi în El. Aceasta este biruința noastră. În felul acesta a distrus El vrăjmășia pentru noi. Și în El este distrusă și în noi. Slavă Domnului.

Voi citi în continuare un fragment din Spiritul Profeției, care ne va ajuta în înțelegerea acestui subiect.

Voi citi mai întâi dintr-un articol publicat în Review and Herald din iulie 5, 1887. Este bine ca aceste pasaje să fie incluse în Buletin împreună cu această lecție, întrucât toți vor putea intra în posesia ei, și toți vor putea avea certitudinea că pașii pe care i-am urmat în studiul nostru sunt cei buni:

„Apostolul a vrut să atragă atenția de la noi asupra Autorului mântuirii noastre. El ne prezintă cele două naturi ale Sale: cea umană și cea divină. „El, care a avut chipul lui Dumnezeu, nu a găsit ca un lucru de apucat să fie egal cu Dumnezeu”. El era „strălucirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui”. Cât despre natura umană, El „la înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte”. De bună

voie Isus a luat natura umană. A fost actul Său, făcut cu consimțământul Său. El Și-a îmbrăcat divinitatea în omenesc. Deși era tot timpul Dumnezeu, nu S-a manifestat ca Dumnezeu. A acoperit strălucirea Dumnezeirii care atrăsese închinarea și admirația universului lui Dumnezeu. Era Dumnezeu pe pământ, dar a renunțat la chipul lui Dumnezeu, luând în locul acestuia chipul și forma omului. Pentru noi, S-a făcut sărac, ca noi prin sărăcia Lui să putem fi îmbogățiți. Și-a lăsat slava Sa și maiestatea. Deși era Dumnezeu, a abandonat pentru o vreme slava chipului de Dumnezeu. Cu toate că a umblat printre oameni în sărăcie, răspândindu-și binecuvântările pretutindeni pe unde umbla, la cuvântul Lui legiuni de îngeri ar fi înconjurat pe Răscumpărătorul lor și I-ar fi adus închinarea lor.”

„Când Petru, în noaptea trădării lui Isus, s-a împotrivit soldaților și a ridicat sabia, tăind urechea slujitorului marelui preot, Isus a zis: „pune-ți sabia la locul ei. Nu știi că Eu aș putea să chem douăsprezece legiuni de îngeri?”

„Dar El a umblat pe pământ nerecunoscut și nemărturisit de creaturile Lui, decât cu câteva puține excepții. Atmosfera în care umbla era infectată de păcat și blesteme, în loc de imnuri de laudă. Partea lui era sărăcia și umilința. Umblând încoace și încolo, în misiunea Lui de a da pe față mila și a vindeca pe bolnavi, de a ridica pe cei apăsați, rareori auzea câte o voce solitară numindu-L binecuvântat, și mai marii națiunii L-au tratat cu dispreț.”

„Ce contrast între aceasta și belșugul slavei, bogăția de laude care se revărsau din guri nemuritoare, milioanele de voci ale universului ce cântau imnuri de adorație. Dar El S-a umilit și a luat asupra lui starea muritoare. Ca membru al familiei umane, a fost muritor, dar ca Dumnezeu era izvorul vieții lumii. Ar fi putut, ca persoană divină, să se împotrivescă morții și să refuze să intre sub stăpânirea ei, dar El de bună voie Și-a dat viața, pentru ca, făcând astfel, să poată da viață, să facă posibilă nemurirea. El a purtat păcatele lumii și a îndurat pedeapsa care a căzut ca un munte peste sufletul Său dumnezeiesc. Și-a depus viața ca jertfă, pentru ca omul să nu moară pentru vecie. A murit nu pentru că a fost constrâns să moară, ci din voința Lui.”

„Aceasta a fost umilință. Întregul tezaur al cerului a fost revărsat într-un singur dar, pentru a salva omul căzut. El a adus în natura Sa umană toate energiile dătătoare de viață de care ființele umane au nevoie și pe care trebuie să le primească.”

Și le aduce și acum în natura mea umană, în natura voastră umană, și este alegerea noastră ca prin Duhul lui Dumnezeu să avem prezența Lui dumnezeiască ce ne eliberează de noi înșine și face să se manifeste Dumnezeu în locul eu-lui nostru.

„Uimitoare unire între om și Dumnezeu! El Și-ar fi putut ajuta natura Lui umană să nu simtă efectele distructive ale bolii, revărsând vitalitate și vigoare neatinsă de decădere din natura Sa divină spre cea umană. Dar El S-a smerit pe Sine prin faptul că a luat natura omului. A făcut aceasta ca Scriptura să poată fi împlinită. Trebuia ca Fiul lui Dumnezeu să cunoască toți pașii pe care trebuia să-I coboare pe calea umilinței Sale pentru a face ispășire pentru păcatele unei lumi chinuite și condamnate. Ce umilință a fost aceasta! I-a umplut de uimire pe îngeri! Limba nu poate niciodată să o descrie; imaginația nu poate să o cuprindă.”

Dar noi putem să o primim ca pe o binecuvântare, să ne bucurăm de rezultatul binefăcător al acestui fapt pentru toată veșnicia, și Dumnezeu ne va da o veșnicie în care să putem înțelege toată însemnătatea cuprinsă aici.

„Cuvântul cel nemuritor a acceptat să fie făcut trup. Dumnezeu a devenit om”. A devenit om. Ce sunt eu? Om. Ce sunteți voi? Oameni. El a devenit noi, și Dumnezeu cu El este Dumnezeu cu noi.

„Dar El a coborât încă și mai jos”. Mai jos de atât? Da, domnilor.

„Omul acesta”, adică Hristos, „a trebuit să se umilească și ca om.” Pentru că noi avem nevoie să ne umilim. Isus nu Și-a umilit doar divinitatea Lui, ci când a devenit om El S-a smerit și în natura umană, pentru ca și noi să ne putem smeri înaintea lui Dumnezeu. El, fiind Dumnezeu, S-a dezbrăcat de Sine și a devenit om, apoi, ca om, S-a umilit pe Sine pentru ca și noi să ne putem umili. Toate acestea le-a făcut pentru ca salvarea noastră să fie posibilă. În aceasta stă salvarea noastră. Nu este acesta un motiv să ne bucurăm zi și noapte, plini de mulțumire pentru toate acestea, ca niște creștini adevărați?

„Dar El a coborât încă și mai jos. Omul acesta a trebuit să se umilească și ca om suportând insulta, ocara, acuzațiile nedrepte și abuzul. Părea să nu fie nici un loc sigur pentru El, pe pământul creat de El. A trebuit să fugă dintr-un loc în altul, pentru siguranța propriei Lui vieți. A fost trădat de unul dintre ucenicii Săi, iar unul dintre cei mai plini de râvnă urmași ai Săi s-a lepădat de El. A fost batjocorit, a fost încoronat cu o coroană de spini, a fost biciuit și a fost forțat să poarte povara crucii. El nu a fost insensibil la această rușine și înjosire. S-a supus tuturor acestora măcar că, oh, a simțit amărăciunea așa cum nici o altă ființă nu o poate simți! El era curat, sfânt, nepătat, totuși a fost tratat ca un criminal. Iubitul Răscumpărător a coborât din poziția cea mai înaltă. Pas cu pas S-a umilit până la moarte, dar ce fel de moarte! Cea mai rușinoasă, cea mai crudă – moartea pe cruce ca un făcător de rele. Nu a murit ca un erou în ochii lumii, încărcat cu onoruri

ca cei care mor în luptă. A murit ca un criminal condamnat, atârnat între cer și pământ – a murit o moarte chinuitoare a rușinii îndelungate, expus batjocurilor și ironiei unei mulțimi decăzute, împovărate de crime și răutate. „Toți cei ce mă văd își bat joc de mine, scot limba și dau din cap”. Ps.22:7. A fost socotit în rândul călcătorilor de lege, iar rudele lui de sânge L-au renegat. Dar mama Lui asista la umilire și El a fost silit să vadă sabia care străpungea inima ei. A îndurat crucea și a disprețuit rușinea. Le-a socotit de mică importanță față de rezultatele lucrării Lui nu numai în favoarea acestei frânturi de lume, ci în favoarea întregului univers – a fiecărei lumi create de Dumnezeu.

Hristos trebuia să moară ca înlocuitor al omului. Omul era un criminal aflat sub sentința de condamnat la moarte datorită călcării Legii lui Dumnezeu, ca trădător și rebel; de aceea Înlocuitorul omului trebuia să moară ca un răufăcător, întrucât era în locul trădătorilor, cu toată povara lor de păcate asupra sufletului Său divin. Nu era îndeajuns ca Isus să moară pentru a împlini cerințele Legii călcate; trebuia să moară o moarte rușinoasă. Profetul spune lumii cuvintele Lui: „Nu Mi-am ascuns fața de ocări și de scuipări”!

„Dacă luăm în considerare toate acestea, putem avea vreun pic de înălțare de sine? Dacă oamenii se gândesc la viața, umilirea și suferințele lui Hristos, își mai pot ridica cu mândrie capetele ca și cum ei nu trebuie să suporte nici o rușine, nici o încercare, nici o umilință? Eu spun urmașilor lui Hristos: priviți la Calvar și rușinați-vă de gândurile voastre ca dau atâta importanță eu-lui vostru. Toată această umilire a Maiestății cerului s-a întâmplat pentru omul vinovat și condamnat. Maiestatea cerului a coborât tot mai jos în umilința Sa, până când nu a fost mai jos unde să coboare pentru a ridica omul din necurăția lui morală.”

Cât de jos trebuie să fi fost noi dacă, pentru a ne ridica din necurăția morală, a trebuit să pășească mai jos și tot mai jos până când nu a fost mai jos unde să coboare? Gândiți-vă la aceasta și veți vedea cât de jos eram! Toate acestea au fost făcute pentru voi, care vă luptați pentru supremație, vă trudiți să obțineți laudele oamenilor și să fiți înălțați – pentru voi căroră vă este teamă că nu veți primi toate laudele și toată stima ce vi se cuvin din partea oamenilor! Seamănă aceasta cu Hristos?

„Să fie în voi gândul acesta care era și în Hristos Isus. El a murit ca să facă o ispășire și să fie un model pentru oricine vrea să fie ucenic al Său. Mai este loc pentru egoism în inimile voastre? Și cei care nu și-au luat ca model pe Isus, vor lăuda ei meritele voastre? Nu aveți nici un merit, în afara celor care sunt în Isus Hristos. Mai puteți arbora mândria după ce ați văzut Dumnezeirea umilindu-Se, și apoi, ca om, înjosindu-Se până când, ca om nu era adâncime mai mare unde putea să coboare? Uimiți-vă ceruri și înfiorați-vă, voi, locuitori ai pământului, și răspundeți la fel Domnului vostru!

Câtă luptă, câtă răutate, câtă formalitate și mândrie, câte eforturi sunt făcute pentru a înălța omul și pentru a se slăvi pe sine, în timp ce Domnul slavei S-a umilit, a suferit agonia și moartea rușinoasă pe cruce, pentru noi.

Cine învață de la Model, blândețea și umilința? Cine se străduiește cu seriozitate să-și stăpânească eu-l? Cine își ia crucea și-L urmează pe Isus? Cine luptă împotriva îngăduinței de sine? Cine se hotărăște în mod serios și cu toate puterile să învingă trăsăturile satanice, cum sunt invidia, gelozia, bănuiala rea, curățind templul sufletului de orice murdărie și deschizând ușa inimii, ca Isus să poată intra? Fie ca aceste cuvinte să impresioneze mințile celor care le citesc, în așa fel încât să poată cultiva harul umilinței, să poată fi altruști și mai dispuși să considere pe alții mai presus de ei înșiși, și având mintea și spiritul lui Hristos să-și poarte poverile unii altora. O, dacă am putea să le scriem în profunzimea inimilor noastre, pe măsură ce contemplăm marea înjosire și umilință în care a coborât Fiul lui Dumnezeu, încât să putem deveni părtași ai naturii dumnezeiești!”

Citesc acum câteva rânduri din paginile introductive ale noii ediții a cărții „Viața lui Isus”.

„Pentru a aduce la îndeplinire marea lucrare de răscumpărare, Răscumpărătorul trebuia să ia locul omului căzut. Împovărat cu păcatele lumii, El trebuia să treacă pe acolo pe unde Adam s-a poticnit. Trebuia să-și înceapă lucrarea exact de acolo unde Adam dăduse greș, și să suporte o încercare de același caracter, dar infinit mai severă decât cea care l-a înfrânt pe Adam. Este imposibil omului să înțeleagă pe deplin ispitele cu care a ispitit Satana pe Mântuitorul nostru. Orice ademenire a răului, căreia oamenii găsesc că este atât de greu să i se opună, a fost pusă înaintea Fiului lui Dumnezeu, într-o măsură cu atât mai mare, cu cât caracterul Său era mult superior omului căzut.

Când Adam a fost abordat de ispititor, era neatins de păcat. El era înaintea lui Dumnezeu în toată puterea unui omenesc desăvârșit, cu toate organele și facultățile ființei sale pe deplin dezvoltate și echilibrate în mod armonios. Era înconjurat de tot felul de frumuseți, și zi de zi comunica cu sfinții îngeri. Ce contrast între această ființă perfectă și cel de al doilea Adam când a intrat în pustia dezolantă pentru a se confrunța cu Satana. Timp de patru mii de ani omenirea a descrescut atât la înfățișare, cât și în tărie fizică, iar ca valoare morală s-a deteriorat. Pentru a ridica omul căzut, Hristos trebuia să ajungă la el acolo unde se afla. De aceea a îmbrăcat natura umană și a purtat infirmitățile și degenerarea omenirii. S-a umilit până în cele mai de jos adâncuri ale suferinței omenești, ca să poată simți împreună cu omul și să-l poată salva din degradarea în

care l-a aruncat păcatul.

„Se cuvenea, în adevăr, ca Acela pentru care și prin care sunt toate, și care voia să ducă pe mulți fii la slavă, să desăvârșească prin suferințe pe Căpetenia mântuirii lor”. Evrei 2:10. „Și după ce a fost făcut desăvârșit, S-a făcut pentru toți cei ce-L ascultă, urzitorul unei mântuirii veșnice”. Evrei 5:9. „Prin urmare, a trebuit să se asemene fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată fi, în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un mare preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele poporului. Și prin faptul că El însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți”. Evrei 2:17,18. „Căci n-avem un Mare Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre; ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat”. Evrei 4:15.

Este adevărat că cu o anumită ocazie, Hristos a spus despre Sine: „vine stăpânitorul lumii acesteia. El n-are nimic în Mine”. Ioan 14:30. Satana găsește în inimile omenești anumite lucruri prin care poate câștiga un loc unde să-și pună piciorul; o anumită dorință păcătoasă îndrăgită este mijlocul prin care ispitele își vor manifesta puterea. Dar în Fiul lui Dumnezeu nu a găsit nimic prin care să poată câștiga victoria. Isus nu a consimțit în fața păcatului. Nici măcar printr-un singur gând nu a putut fi făcut să intre sub puterea ispitelor Satanei. Totuși despre Hristos este scris că a fost ispitit în toate lucrurile ca și noi. Mulți susțin că datorită naturii pe care o avea Hristos, era imposibil ca ispitele Satanei să-L poată slăbi sau învinge. În cazul acesta, Hristos nu ar fi putut să fie pus în locul lui Adam, nu ar fi putut păși pe terenul pe care s-a împiedicat și a căzut Adam; nu ar fi putut câștiga biruința pe care Adam nu a reușit să o câștige. Dacă nu ar fi fost încercat în problema în care a fost încercat Adam, nu ar fi putut răscumpăra eșecul lui Adam. Dacă omul are în vreun fel de suportat o luptă mai grea în încercare decât a avut Isus, atunci Hristos nu-l poate ajuta când este ispitit. Hristos a luat asupra Sa omenescul cu toate obligațiile acestui act. El a luat natura omului cu posibilitatea de a cădea sub ispită, și s-a bazat pe puterea divină pentru sprijin.

Unirea divinului cu omenescul este una dintre cele mai mari taine, precum și cel mai prețios adevăr al planului de mântuire. Despre această taină vorbește Pavel când spune: „Fără îndoială că mare este taina evlaviei: Dumnezeu a fost arătat în trup”. 1Tim.3:16. Cu toate că este imposibil pentru mințile mărginite să cuprindă pe deplin acest mare adevăr sau să-i cântărească întreaga semnificație, putem învăța din el lecții de importanță vitală pentru noi în luptele noastre împotriva ispitei. Hristos a venit pe acest pământ ca să aducă omenirii putere dumnezeiască, să-l facă pe om părtaș al naturii dumnezeiești.”

Observați că ne aflăm pe un teren sigur, și dacă s-a spus că a luat trupul nostru fără să fie însă părtaș pasiunilor noastre, este adevărat; este corect, deoarece mintea Sa dumnezeiască nu a consimțit niciodată să păcătuiască. Și această minte ne este adusă prin Duhul Sfânt care ne este dat fără plată.

„Știm că Fiul lui Dumnezeu a venit și ne-a dat o minte” și noi „avem mintea lui Hristos.” „Să fie în voi gândul acesta care era și în Hristos Isus”.

SOLIA ÎNGERULUI AL TREILEA – Nr. 18

A.T. JONES – Predici

1895 – Buletinul Conferinței Generale

Vom începe și în seara aceasta studiul nostru cu Rom.7:25: „Cu mintea slujesc Legii lui Dumnezeu”. Am să repet expresia pe care am folosit-o în lecția anterioară – și anume că domeniul gândurilor este domeniul în care este slujită Legea lui Dumnezeu, acolo este dusă lupta împotriva păcatului și acolo se obține biruința.

Pofta cărnii, pofta ochilor și lăudăroșia vieții – sunt tendințele spre păcat care există în carne și care ne atrag – în acestea este ispita. De îndată ce dorința este îndrăgită, de îndată ce-i dăm consimțământul și o primim în minte păstrând-o acolo, este păcat. Fie că dorința este transpusă în faptă sau nu, păcatul este înfăptuit. În minte, de fapt, noi deja ne-am bucurat de dorință. Consimțind dorinței noi deja înfăptuim în gând acel lucru atât de mult, cât poate să ne ducă mintea. Tot ceea ce urmează după aceasta este aspectul senzitiv, este simțirea bucuriei pe care o dă satisfacerea cărnii.

În cuvintele Mântuitorului este arătat acest lucru în Matei 5:27,28:

„Ați auzit că s-a zis celor din vechime, „să nu preacurvești”. Dar Eu vă spun că ori și cine se uită la o femeie ca s-o poftască, a și preacurvit cu ea în inima lui”.

Unicul loc în care Domnul ne poate da ajutor și eliberare, este tocmai acel loc în care sunt gândurile, la rădăcina păcatului, în locul unde este conceput păcatul și de unde pornește. De aceea, când a fost ispitit în felul în care a fost – când a fost scuipat și lovit peste față și peste cap, la Ierusalim, și când de-a lungul întregii Lui lucrări publice Fariseii, Saducheii, cărturarii și preoții în ipocrizia și nelegiuirea lor, pe care El o cunoștea, făceau tot posibilul ca să-L irite și să-L tulbure – când în mod continuu a fost încercat în felul acesta, mâna Lui nu s-a ridicat niciodată spre a întoarce lovitura, nici măcar nu a trebuit să țină sub control vreo astfel de mișcare, pentru că nu a îngăduit nici măcar impulsul care ar fi condus la o mișcare de felul acesta. Totuși El a avut natura noastră în care astfel de impulsuri sunt foarte naturale. De ce, atunci, nu s-au manifestat astfel de mișcări în natura noastră în El?

Pentru motivul că El era atât de supus voinței Tatălui încât puterea lui Dumnezeu prin Duhul Sfânt lucra împotriva cărnii și ducea lupta tocmai pe terenul gândurilor cu atâta putere încât, niciodată nu a fost permisă zămisirea vreunui astfel de lucru nici măcar în cea mai subtilă formă de gând. Așa se face că sub povara tuturor acestor insulte și încercări măhnitoare el a rămas atât de calm, natura noastră umană în El a fost atât de calmă, ca și atunci când Duhul Sfânt în chip de porumbel a venit peste El pe malurile Iordanului.

„Să fie în voi gândul acesta”. Nu este destul ca un creștin, după ce devine agitat și spune câteva cuvinte pline de mânie sau ridică mâna cu resentimente, să-și spună: „o, eu sunt creștin, nu trebuia să fac așa sau să vorbesc așa”. Nu. Noi trebuie să fim atât de supuși puterii lui Dumnezeu și influenței Duhului Sfânt încât gândurile noastre să fie în totalitate controlate încât să avem biruința de la început și nici măcar impulsul să nu apară. Atunci vom fi creștini oriunde ne-am afla și întotdeauna, în orice circumstanță și fără a putea fi influențați. Dar până când nu ajungem în această stare, nu avem siguranța că vom da pe față un spirit creștin în orice împrejurare și în orice vreme, în fața oricărui fel de insultă.

Așa cum s-a spus în lecția precedentă, toate cele ce s-au adunat asupra lui Hristos și pe care El le-a purtat, au fost cele mai greu de suportat pentru natura umană. Iar noi, înainte de biruința cauzei în care suntem angajați, va trebui să trecem prin aceste lucruri cele mai greu de suportat pentru natura umană. Și dacă noi nu avem lupta deja câștigată, dacă nu suntem creștini cu adevărat, nu suntem siguri că vom da pe față spiritul creștin în timpul când va fi cea mai mare nevoie de el. De fapt întotdeauna este cea mai mare nevoie de spiritul creștin.

În Isus, Domnul ne-a dat puterea care ne va pune în mâna lui Dumnezeu și ne va face să fim supuși Lui astfel ca el să ne poată controla în totalitate orice gând, ca să putem fi creștini în orice timp și în orice loc, „făcând rob orice gând ascultării lui Hristos”.

„Împărăția lui Dumnezeu este înlăuntrul vostru”. Hristos locuiește în noi și El este Împăratul. Legea lui Dumnezeu, legea împărăției, este scrisă în inimă. Unde este Împăratul și legea împărăției, acolo este împărăția. În ascunzișul cel mai tainic, în cămăruța secretă a inimii, la rădăcina, la izvorul gândurilor – acolo își așează tronul Său Hristos; acolo Legea lui Dumnezeu este scrisă de către Duhul; acolo Împăratul își afirmă autoritatea și își elaborează principiile guvernării Sale, iar aderarea la această împărăție înseamnă creștinism. Astfel, tocmai în citadela sufletului, în citadela gândurilor, tocmai în acel loc, în singurul loc prin care poate intra păcatul – acolo Dumnezeu își ridică tronul; acolo își așează împărăția; acolo pune Legea împreună cu puterea ce face ca autoritatea legii să fie recunoscută și principiile ei să fie împlinite în viață, iar rezultatul este pace și numai pace întotdeauna. Această împărăție ne-a adus-o Hristos, și ea vine la noi în

mintea lui Hristos.

Să privim mai departe acest aspect. Când Hristos a avut natura noastră, în această natură a existat dumnezeirea Lui, dar nu a manifestat nimic din ea în natura noastră. Ce a făcut cu dumnezeirea Lui, cu eu-l Său divin, în carnea noastră când a devenit noi? Eu-l său divin a fost ținut tot timpul ascuns – îndepărtat – cu scopul ca eu-l nostru cel rău, satanic să poată fi ținut ascuns – îndepărtat. Când a fost în trup, El, El Însuși, nu a făcut nimic. El a zis: „De la Mine Însumi nu pot face nimic”. El era prezent tot timpul. Eu-l Său divin, Cel care a făcut cerurile, era acolo în trup. Dar de la început până la sfârșit El, El Însuși nu a făcut nimic”. El Însuși a fost ținut ascuns, a fost îndepărtat de la acțiune. Cine a făcut ceea ce a fost făcut atunci în El? „Tatăl care locuiește în Mine, El face aceste lucrări ale Lui”. – Atunci, cine a fost Cel care s-a opus puterii ispitei în El, în trupul nostru? Tatăl. Tatăl este Cel care L-a ținut ca să nu păcătuiască. El a fost „ținut prin puterea lui Dumnezeu” așa cum și noi suntem „păziți de puterea lui Dumnezeu”. 1Petru 1:5.

El a fost noi în trup, și în carnea Lui toate tendințele spre păcat au fost răscolite pentru a-L face să consimtă la păcat. Dar El, El Însuși, nu s-a păzit singur de păcătuire. Dacă ar fi făcut așa S-ar fi manifestat El Însuși împotriva puterii Satanei, ceea ce ar fi distrus planul de mântuire, chiar dacă El nu ar fi păcătuire. Și chiar dacă la cruce cuvintele au fost spuse în bătaie de joc, ele erau cu totul adevărate: „Pe alții i-a mântuit iar pe Sine nu Se poate mântui”. El, El Însuși a fost ținut cu totul în afară. Isus S-a dezbrăcat de Sine, și prin faptul că S-a ținut pe Sine ascuns, a dat voie Tatălui să intre și să lucreze împotriva cărnii păcatoase, și să-L mântuiască pe El și să ne mântuiască pe noi în El.

Păcătoșii sunt despărțiți de Dumnezeu, dar Dumnezeu vrea să se întoarcă în acel loc din trupul omenesc din care păcatul L-a îndepărtat. El însă nu poate veni la noi în noi înșine, întrucât noi nu putem suporta prezența Lui. De aceea a venit Hristos în trupul nostru și Tatăl a locuit cu El. El a putut suporta prezența lui Dumnezeu în plinătatea ei, și în felul acesta Dumnezeu a putut locui cu El în plinătatea Lui, și astfel ne-a adus plinătatea lui Dumnezeu în trupul nostru.

Hristos a venit în acest trup păcătos, dar nu a făcut nimic de la Sine împotriva ispitei și puterii păcatului în trup. El S-a dezbrăcat de Sine și Tatăl a lucrat în trupul omenesc împotriva puterii păcatului și L-a păzit de păcătuire.

Este scris despre creștini că sunt „păziți de puterea lui Dumnezeu prin credință”. Aceasta se face în Hristos. Noi ne supunem lui Hristos, Hristos locuiește în noi și ne dă mintea Lui. Această minte a lui Hristos face posibil ca eu-l nostru să stea ascuns. Mintea lui Hristos – „să fie în voi mintea aceasta care era și în Hristos Isus” – ascunde eu-l nostru, care este rău, și ne ține pe noi ascunși, și ne păzește ca să nu ne afirmăm noi înșine, pentru că orice manifestare a noastră este în sine păcat. Când mintea lui Hristos ne ascunde, aceasta dă Tatălui libertatea de a lucra cu noi și de a ne păzi de păcătuire. În felul acesta Dumnezeu „lucrează în voi și voința și înfăptuirea din buna Lui plăcere”. Tot timpul este vorba de Tatăl, Hristos și noi. Tatăl se manifestă în noi prin Hristos și în Hristos. Mintea lui Hristos ne îndepărtează pe noi și eu-l nostru păcătos, păzindu-ne ca să nu ne manifestăm, pentru ca Dumnezeu, Tatăl, să Se poată uni cu noi și să poată lucra împotriva puterii păcatului, păzindu-ne de păcătuire. Astfel Hristos „este pacea noastră, care din doi (Dumnezeu și noi) a făcut unul, și a dărâmat zidul de la mijloc de despărțire dintre noi; în trupul Lui a înlăturat vrăjmășia ... ca să facă pe cei doi să fie în El Însuși un singur om nou, făcând astfel pace”. Întotdeauna este Tatăl, Hristos și noi; noi, păcătoșii, Dumnezeu, fără păcat; Hristos unește pe Cel fără păcat cu cel păcătos și în El Însuși distruge vrăjmășia, îndepărtează eu-l din noi, pentru ca Dumnezeu și noi să putem fi una, și fiind făcut astfel un singur om nou, să fie pace. Și pacea aceasta a lui Dumnezeu care este mai presus de orice înțelegere vă va păzi inimile și mințile prin, sau în, Isus Hristos.

Nu este una dintre cele mai mari binecuvântări faptul că Domnul Isus face pentru noi aceasta și rămâne în noi și ne asigură că Tatăl ne va păzi de păcătuire tot așa cum L-a păzit și pe El? Fără îndoială, deoarece când Hristos este prezent, este cu scopul de a îndepărta din noi eu-l. Și dacă eu-l nostru dispăre, mai este ceva ce împiedică pe Tatăl să Se manifesteze? Când noi suntem păziți ca să nu ne afirmăm nimic nu va împiedica pe Dumnezeu să se arate în trupul nostru. Aceasta este taina lui Dumnezeu: „Hristos în voi, nădejdea slavei”. Dumnezeu arătat în trup. Nu doar Hristos arătat în trup, ci Dumnezeu descoperit în trup. Când Isus a venit în lume, nu a fost Hristos Cel care S-a manifestat în trup, ci Dumnezeu, întrucât „cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl”.

Hristos S-a dezbrăcat de Sine pentru ca Dumnezeu să poată fi descoperit în trup, în trupul păcătos, iar când El vine la noi și locuiește în noi, în urma alegerii noastre, ne dăruiește acea minte dumnezeiască a Lui, mintea care oriunde este primită îndepărtează eu-l. Oriunde poate găsi intrare, oriunde I se permite să acționeze, mintea lui Hristos este cea care îndepărtează eu-l, distruge eu-l, îl nimicește. De aceea când, în urma alegerii noastre, primim această minte divină, rezultatul va fi cu siguranță îndepărtarea eu-lui din noi. Și de îndată ce eu-l este îndepărtat, Dumnezeu lucrează din plin și Se dă pe față, în trupul acesta păcătos. Aici este biruința. Aceasta este victoria.

Și astfel, cu mintea slujesc Legea lui Dumnezeu. Legea este descoperită, este împlinită, principiile ei strălucesc în viață, deoarece Legea este caracterul lui Dumnezeu manifestat în trupul omenesc, în carnea păcătoasă, prin Isus Hristos. Eu cred că acest gând ar trebui să ne ridice pe fiecare dintre noi deasupra puterii Satanei și a păcatului. Și o va face dacă ne predăm acestei minți divine și o lăsăm să rămână în noi așa cum a rămas în El. O va face.

Cuvântul care ne-a fost adresat tot mereu a fost, „Scoală-te, luminează-te”. Dar noi singuri nu ne putem ridica. Adevărul și puterea lui Dumnezeu sunt cele care ne ridică. Și nu este ceea ce am prezentat exact adevărul care va ridica pe om? Da, domnilor. Îl va ridica din moarte, așa cum vom vedea înainte de a încheia lecțiile. A fost necesar să urmărim acest gând, ca să putem vedea cât de completă este victoria și cât de sigur este că o putem avea de îndată ce ne predăm lui Hristos și acceptăm mintea care era în El. Să păstrăm totdeauna în minte că lupta împotriva păcatului este dusă pe terenul gândurilor, și că Biruitorul, Cel care a dus lupta și a biruit pe acest teren în orice fel de conflict imaginabil – Acel binecuvântat vine și își așează tronul în citadela izvorului gândurilor, la rădăcina gândurilor inimii păcătoșului care crede. Acolo își înalță tronul, acolo plantează principiile legii Sale, și acolo domnește. Astfel, după cum păcatul a stăpânit dând moartea, tot așa și harul stăpânește. A stăpânit păcatul? Cu siguranță. A stăpânit cu putere? Da. A stăpânit, a domnit. Dar, tot așa cum păcatul a stăpânit, în același fel harul va stăpâni. Înseamnă aceasta că harul trebuie să stăpânească tot așa de sigur și cu tot atâta putere, cum a stăpânit păcatul? Mult mai mult, mult mai din plin, mult mai abundent, mult mai glorios. Este sigur că așa cum păcatul a domnit în noi, când suntem în Isus Hristos harul lui Dumnezeu domnește în noi mult mai mult,”pentru că, după cum păcatul a stăpânit dând moartea, tot așa și harul să stăpânească dând neprihănirea, ca să dea viața veșnică, prin Isus Hristos Domnul nostru”. Și pentru că așa stau lucrurile, putem înainta biruitori spre desăvârșire.

De pe această culme – este corect să o numim așa – pe care ne ridică adevărul, putem înainta bucurându-ne, plini de recunoștință, pentru ceea ce avem în El și primind aceasta în tot sufletul. Dar până când Domnul nu ne duce pe această înălțime, până când nu ne așează acolo unde El are stăpânire asupra citadelei, până când nu suntem siguri că El este acolo și că noi suntem în El, toate celelalte lucruri ne par vagi, nedefinite, și par a fi undeva dincolo de noi – uneori aproape de posibilitatea noastră de a le atinge și tânjim să ajungem să le putem pipăi cu adevărat, să știm că ele există cu adevărat, dar ele rămân întotdeauna puțin dincolo de posibilitatea noastră de a le atinge, și rămânem nesatisfăcuți. Însă când ne predăm pe deplin, în totalitate, la modul absolut, fără nici o rezervă, renunțând la întreaga lume și la tot ce este al ei, atunci primim acea minte divină a Sa prin Duhul lui Dumnezeu care Îi dă în stăpânire citadela. Aceasta ne ridică pe acea înălțime de pe care nu numai că putem atinge acele lucruri – ci ele sunt în inimă și ne bucurăm de ele în viață! Așadar, în El noi le avem, le cunoaștem și bucuria lor este așa cum spune Petru, „de nespus și plină de slavă”.

Pentru că Domnul ne ridică pe această înălțime, și ne va ține acolo, haideți să continuăm să citim și să primim ceea ce avem în El. Să începem cu Romani 6:6. Acesta este versetul care intră în mod direct în legătură cu acest gând pe care l-am studiat în seara aceasta. „Știm bine”. Ce știm bine? „Știm bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El”. Bun! În Isus Hristos, în trupul Lui, a fost natura umană, carnea păcătoasă, răstignită? A cui? Cine era El? El a fost om; a fost noi. Atunci, a cui carne păcătoasă, a cui natură umană, a fost răstignită pe crucea lui Isus Hristos? – A mea. Când am acest adevăr binecuvântat foarte clar în inima și în mintea mea, anume că Hristos a fost om, cu natură umană, natură păcătoasă, și că El a fost eu în trup – și pentru că și eu am această natură, înseamnă că atunci când El a fost răstignit pe cruce, și eu am fost. Natura mea umană, eu în natura umană, am fost răstignit atunci. De aceea pot spune cu toată siguranța și cu toată credința, „am fost răstignit împreună cu Hristos”. Așa este.

De multe ori auzim oameni care spun, „aș vrea ca eu-l meu să fie răstignit”. Acestora le citim acest text, „știm bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El”. Dar ei răspund, „Aș vrea să fie așa”. Atunci le citim celălalt text „am fost răstignit împreună cu Hristos”. Aici spune că eu am fost. Cine? Nu vezi că ești tu? Totuși ei răspund că nu văd că ar fi vorba despre ei. „Aș vrea să fie așa, dar nu pot să văd cum am fost răstignit, și nu pot să văd cum citind pur și simplu aceasta și afirmând că este așa, va face să fie așa”. Dar cuvântul lui Dumnezeu spune aceasta și este așa pentru că El spune așa, și ar fi fost adevărat și real pentru totdeauna, chiar dacă ar fi fost numai atât. Dar în cazul acesta este așa pentru că este așa. Dumnezeu nu rostește acest cuvânt ca să facă să fie așa în noi; El rostește acest cuvânt pentru că este așa în noi, în Hristos.

În primul capitol din Evrei, dacă vă amintiți, am avut o un exemplu de acest gen. Dumnezeu nu L-a numit pe Hristos Dumnezeu pentru a-L face să fie Dumnezeu. Nu. L-a numit Dumnezeu pentru că era Dumnezeu. Dacă El nu ar fi fost Dumnezeu, simpla rostire din partea lui Dumnezeu asupra lui Isus a cuvântului „Dumnezeu”, L-ar fi făcut să fie așa, pentru că așa este puterea cuvântului lui Dumnezeu. Dar aici nu a fost cazul. S-ar fi făcut așa prin simplul cuvânt rostit, dar este așa în alt fel. El era Dumnezeu, iar când

Dumnezeu L-a numit Dumnezeu, a făcut-o pentru că El era Dumnezeu. Așadar aceasta este așa pentru totdeauna, din două motive. Este așa „prin două lucruri care nu se pot schimba”.

În cazul nostru este același lucru. Omul nostru cel vechi a fost răstignit, totuși când Dumnezeu își trimite cuvântul care spune că este așa, când noi acceptăm acest cuvânt și ne supunem lui, devine așa pentru fiecare persoană care îl primește, deoarece cuvântul are în el puterea divină care va face să fie așa. Și prin acest cuvânt ar fi așa pentru totdeauna, chiar dacă ar exista numai cuvântul rostit. Dar nu este numai cuvântul rostit, ci în Isus Hristos natura umană a fost răstignită pe cruce, în mod real, efectiv, și această natură este natura mea umană, deci eu însumi în El am fost răstignit acolo. De aceea Dumnezeu spune despre oricine este în Hristos, „este răstignit”. Astfel prin două lucruri care nu se pot schimba, prin acest dublu act, este așa. De aceea, putem spune cu toată libertatea, nu este o laudă, nu este îngâmfare în nici un caz, este simpla mărturisire a credinței în Isus Hristos, „am fost răstignit împreună cu Hristos”. A fost răstignit Hristos? Dacă eu sunt în El, nu am fost răstignit împreună cu El? Cuvântul lui Dumnezeu spune că așa este. „Omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El”. Foarte bine. Să mulțumim Domnului pentru că este așa.

Ce rost are atunci să tot încercăm, să tânjim ca eu-l nostru să fie răstignit, ca să putem crede că suntem primiți de Dumnezeu? Aceasta este făcut, slavă Domnului! În El a fost făcut. Dacă sufletul, prin credință se cufundă în Isus Hristos, prin acea putere divină pe care i-o dă ca să facă aceasta, va descoperi că aceasta este o realitate dumnezeiască, și este așa. Și a spune, a recunoaște realitatea dumnezeiască a faptului că „am fost răstignit împreună cu Hristos”, este pur și simplu o exprimare a credinței veritabile. Isus S-a cufundat pe Sine în natura noastră umană și împreună cu ea a fost răstignit. Când noi ne cufundăm în El, este același lucru, pentru că în El a fost făcut totul. Totul este în El. Vreau să vă rețin atenția asupra unui gând pe care l-am amintit într-una din serile anterioare, anume că în El nu este ca într-un rezervor de care ne putem apropia pentru a scoate și aplica la noi. Nu. Ci în El este în sensul că totul este acolo și când noi suntem în El, când intrăm în rezervor, când ne cufundăm în El, atunci avem totul în El pentru că suntem în El.

De aceea, fiecare dintre noi să spună prin credința lui Isus Hristos, „știm bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El”. „Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine”. Hristos a înviat. Și pentru că El trăiește, și noi trăim. „și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc prin credință” – în Fiul lui Dumnezeu? - „prin credința Fiului lui Dumnezeu” – acea credință divină pe care El a adus-o în natura umană și pe care ne-o dă mie și vouă. Noi trăim „prin credința Fiului lui Dumnezeu care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine”. Gal.2:20. Da, m-a iubit! Dacă El S-a dat pe Sine și a renunțat la toată slava și la toată valoarea Sa inestimabilă pentru mine, care nu sunt nimic, este mult ca și eu să mă dau pe mine Lui?

În versetul din Rom.6:6 este cuprins mult mai mult: „Știm bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui (să fie distrus), în așa fel ca să nu mai fim robi ai (să nu mai slujim) păcatului”. Bun! În El avem biruința, biruința față de slujirea păcatului. Există biruință asupra păcatului, și prin aceasta știm că suntem răstigniți împreună cu El.

Am afirmat că această realitate binecuvântată pe care o găsim în El, ne ridică pe această înălțime, și aceeași realitate ne menține aici. Așa este. Există putere în aceasta. Este real. Vom avea ocazia să o studiem mai pe deplin.

Ce a urmat după răstignirea Sa? Ce s-a întâmplat după ce a fost prins cu piroane de cruce? A murit. Să citim în același capitol, versetul opt: „Acum, dacă am murit împreună cu Hristos” – ce altceva poate urma dacă nu moartea? Sigur ca dacă am fost răstignit împreună cu El, am și murit împreună cu El. Pentru că am fost răstigniți împreună cu El, am murit împreună cu El.

Am murit împreună cu El? Știm aceasta? Priviți înapoi la versetul patru. Ce s-a întâmplat după ce a fost răstignit și a murit? A fost îngropat – cel mort a fost îngropat. Și cu noi ce s-a întâmplat? „Noi deci, ... am fost îngropați împreună cu El”. Îngropați împreună cu El! Am fost răstigniți împreună cu El? Am murit împreună cu El? A înfăptuit Tatăl împreună cu Fiul în natura umană moartea eu-lui păcătos? Da. Al cui eu? Al meu.

Vedeți că toate acestea sunt un dar al credinței ce trebuie primit împreună cu tot ceea ce dă Dumnezeu prin credință? Moartea omului vechi este în Hristos. În El avem această moarte și putem mulțumi lui Dumnezeu pentru ea. Împreună cu El a fost răstignit omul cel vechi. Împreună cu El a murit omul cel vechi, și când Isus a fost îngropat, omul cel vechi a fost îngropat. Eu-l meu cel vechi, cel păcătos, cel omenesc, a murit și a fost îngropat împreună cu El. Și când sunt în El, rămâne îngropat împreună cu El. Dar când sunt în afara Lui, nu am parte de aceasta, bineînțeles. Oricine este în afara Lui nu are nimic din aceasta. Are doar în El – totul este în El. Și noi primim totul prin credință în El.

Studiem acum ceea ce avem în El, lucrurile (faptele – eng.) pe care le avem în El și pe care le putem primi doar prin credință. Acestea sunt faptele credinței.

Mulțumim Domnului că acesta este un fapt real – că omul nostru cel vechi este răstignit, mort și

îngropat împreună cu El și că în El avem acest dar. În El avem darul și faptul real al morții omului cel vechi – moartea și înmormântarea naturii umane, păcătoase. Și dacă ceea ce este vechi este răstignit, mort și îngropat, atunci versetul următor, al șaptelea, spune: „cine a murit, de drept, este izbăvit de păcat”.

Așadar, dacă știm că „omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El”, de acum înainte nu vom mai sluji păcatului, suntem izbăviți de păcat. Fraților, mă bucur că din ce în ce mai mult, zi de zi, se cuvine să mulțumim lui Dumnezeu pentru eliberarea din slujirea păcatului, așa cum Îi mulțumim pentru respirație. Iarăși zic. Este de datoria noastră tot mai mult, este privilegiul nostru și dreptul nostru să cerem aceasta în Hristos – doar în El și crezând în El – și să mulțumim lui Dumnezeu pentru că ne-a eliberat de slujirea păcatului, așa cum îi mulțumim pentru suflarea pe care ne-o dă în fiecare dimineață.

Cum aș putea să am parte de binecuvântare și de beneficiul care este în acest lucru, dacă nu iau acest lucru? Dacă eșit tot timpul și mi-e teamă că nu sunt liber față de păcat, de cât timp va fi nevoie ca să fiu eliberat din slujba păcatului? Ezitarea, teama, vine din necredință, și în sine este păcat. Dar în El, pentru că Dumnezeu ne-a eliberat cu adevărat din slujirea păcatului, avem dreptul să mulțumim lui Dumnezeu pentru aceasta, și dacă o cerem și-I mulțumim pentru aceasta, ne vom bucura de ea. „Cine a murit, este izbăvit de păcat” (conform notei, „este îndreptățit față de păcat”). Aceasta se întâmplă în El, și o avem când suntem în El prin credință.

De aceea, să citim primul verset din Romani șase: „Ce vom zice dar? Să păcătuim mereu, ca să se înmulțească harul? Nicidecum! Noi, care am murit față de păcat, cum să mai trăim în păcat?”

Poate un om să mai trăiască în ceea ce i-a provocat moartea? Nu. Atunci omul care a murit datorită păcatului, poate să mai trăiască în păcat? Mai poate trăi cu păcatul? Un om moare de delirium tremens sau de febră tifoidă. Ar mai putea el să mai trăiască în delirium tremens sau în febră tifoidă, dacă ar putea fi readus cumva la viață și să-și dea seama că a trecut prin moarte? Singurul lucru care i-ar apărea în minte gândindu-se la acestea ar fi moartea, întrucât acestea i-au mai provocat odată moartea. Așa este cu omul care moare datorită păcatului. Simpla vedere a păcatului simpla apariție a păcatului în fața ochilor săi este moarte. Dacă are conștiința destul de trează și destulă viață ca să-și dea seama de prezența păcatului, va muri din nou datorită păcatului. Nu poate trăi în ceea ce i-a provocat moartea.

Marea problemă însă a multor oameni este că ei nu sunt destul de bolnavi din cauza păcatului ca să moară. Acesta este necazul. Ei sunt bolnavi poate, datorită anumitor păcate, și ar vrea să se oprească, ar „vrea să moară” față de aceste păcate, și cred că au scăpat de ele. Apoi se îmbolnăvesc datorită altor păcate care, după aprecierea lor, nu se cuvine ca tocmai ei să le facă – nu mai pot avea favoarea și stima oamenilor având astfel de păcate, și încearcă să scape de ele. Dar ei nu sunt bolnavi de păcat – de păcatul în sine, de păcatul ca concept, de păcatul ca esență, care fie că se manifestă într-un fel, fie în alt fel. Nu se îmbolnăvesc destul de păcatul în sine încât să moară față de păcat. Când omul este destul de bolnav – nu de păcate ci de păcat, simpla sugerare a păcatului, doar a gândi la păcat – îl va face să nu mai poată trăi în el. Acesta nu mai poate trăi în el. I-a provocat odată moartea, și nu mai poate trăi în ceea ce l-a făcut să moară.

Tot timpul ni se oferă ocazia să păcătuim. Ocaziile de păcătuire există întotdeauna. Ocaziile de a păcătui și de a trăi în păcat există zi de zi. Dar este scris: „purtăm întotdeauna cu noi, în trupul nostru, omorârea Domnului Isus”. „Mor zilnic”. Și cu siguranță dacă am murit față de păcat, simpla sugerare a păcatului pentru mine înseamnă moarte. Înseamnă moarte pentru mine în El.

De aceea întrebarea apare în forma aceasta de surpriză, de uimire: „Noi, care am murit față de păcat, cum să mai trăim în păcat? Nu știți că toți câți am fost botezați în Isus Hristos, am fost botezați în moartea Lui?” Botezul înseamnă botez în moartea Lui.

„Noi deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El, pentru ca, după cum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă.”

Să deschidem acum la Coloseni. Dacă vă amintiți, acest text a fost citit într-una din zile în lecția fratelui Durland. Col.2:20 (eng):

„Dacă ați murit împreună cu Hristos față de cele începătoare ale lumii (elementele lumii, spiritul lumesc, și ceea ce duce spre lume – vrăjmășia), de ce, ca și cum ați trăi încă în lume, vă supuneți lumii?”

Acest text vorbește despre eliberarea noastră din slujirea păcatului. El spune același lucru ca și Rom.6:6, dar cu alte cuvinte: „omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui, în așa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului”. De ce atunci, ca și cum am trăi în afara Lui, să mai facem aceleași lucruri? Nu. Rom.6:14: „Căci păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră”. Omul eliberat de sub stăpânirea păcatului este eliberat din slujirea păcatului. În Isus Hristos aceasta este o realitate. Să citim mai departe Rom.6:6-14:

„Știm bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui, în așa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului; căci cine a murit, de drept, este izbăvit de păcat. Acum, dacă am murit împreună cu Hristos, credem că vom și trăi împreună cu El.”

Isus trăiește? Da. Slavă Domnului! Cine a murit? Isus a murit, și noi am murit împreună cu El. Dar El este viu, iar noi cei care credem în El, suntem vii împreună cu El. Și aceasta va fi adevărat mai apoi, mult mai pe deplin.

„Întrucât știm că Hristosul înviat din morți nu mai moare: moartea nu mai are stăpânire asupra Lui. Fiindcă prin moartea de care a murit, El a murit pentru păcat odată pentru totdeauna; iar prin viața pe care o trăiește, trăiește pentru Dumnezeu”.

Să reținem aceasta. Să mulțumim lui Dumnezeu, acum și de acum înainte, zi după zi, păstrând în minte că „am fost răstignit împreună cu El”. Pentru că El a fost răstignit, și eu am fost răstignit; pentru că El a murit, și eu am murit împreună cu El; pentru că El a fost îngropat, și eu am fost îngropat împreună cu El, și pentru că El a fost înviat, eu am fost înviat împreună cu El, ca de acum înainte să nu mai slujesc păcatului. În El suntem eliberați de sub stăpânirea păcatului și din slujirea păcatului. Mulțumim lui Dumnezeu pentru acest dar nespus de mare!

Să comparăm textul din Evrei 2:14-15 cu cel din Rom.6:11-14. Vom citi mai întâi din Evrei:

„Astfel dar, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El însuși a fost deopotrivă părtaș la ele, pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul, și să izbăvească pe toți aceia, care prin frica morții erau supuși robiei toată viața lor.”

Aceasta a făcut Hristos pentru a ne elibera. Să citim acum în Romani:

„Tot așa și voi înșivă, socotiți-vă morți față de păcat, și vii pentru Dumnezeu, în Isus Hristos, Domnul nostru. Deci, păcatul să nu mai domnească în trupul vostru muritor, și să nu mai ascultați de poftele lui. Să nu mai dați în stăpânirea păcatului mădularele voastre, ca niște unelte ale nelegiurii; ci dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu ca vii, din morți cum erați; și dați lui Dumnezeu mădularele voastre, ca pe niște unelte ale neprihănirii. Căci păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră.”

În felul în care a făcut-o El pentru a ne elibera pe noi, în același fel trebuie să ne supunem pentru a fi eliberați. Și când facem așa, suntem eliberați. El a făcut-o pentru a ne elibera pe noi cei care eram supuși robiei toată viața noastră. Când noi o facem, suntem eliberați din robie și păcatul nu mai are stăpânire asupra noastră. Astfel Rom.6:11-14 este răspunsul credinței în individ, față de ceea ce a făcut Hristos, după cum este relatat în Evrei :2:14-15.

Domnul a făcut mai mult pentru El decât că L-a înviat din moarte, și face pentru noi în El mai mult decât să ne învie din morți. El a murit și a fost înviat din morți. Noi am murit împreună cu El, și apoi ce s-a întâmplat? Am înviat împreună cu El? Avem o înviere împreună cu El? Avem în El viață din morți? Noi am fost răstigniți împreună cu El. Am murit împreună cu El. Am fost îngropați împreună cu El, și El a fost ridicat din moarte. Cu noi ce s-a întâmplat? Am fost înviați împreună cu El. Dar Dumnezeu a făcut pentru El mai mult decât doar să-L ridice din moarte. A făcut cu El mai mult decât să-L învie. L-a înviat și L-a pus să șadă la dreapta Sa în ceruri. Ce s-a întâmplat cu noi? Ne-am oprit aici? Nu, fraților. Nu suntem noi în El? Dacă suntem în El când El a trăit pe pământ, dacă suntem în El pe cruce, dacă suntem în El în moarte, și suntem în El în înviere, atunci suntem în El și în înălțare și suntem în El la dreapta lui Dumnezeu.

Aceasta urmează în mod normal după ceea ce am citit seara trecută, dar haideți să o citim din Scriptură ca să fim siguri că este așa. Dacă am urmat până aici lucrarea lui Dumnezeu în El, o vom urma până la capăt? Seara trecută precum și în lecțiile anterioare, ne-am bucurat de faptul că am trecut împreună cu El prin ispite și am obținut biruința. Seara trecută ne-am bucurat pentru faptul că am fost cu El pe cruce și ne-am regăsit pe noi înșine răstigniți acolo, așa încât putem spune în credință veritabilă „am fost răstignit împreună cu Hristos”. Ne-am bucurat pentru că am intrat împreună cu El în mormânt, în moarte împreună cu El, și am văzut că este o expresie a credinței veritabile să te socotești mort cu adevărat. Ne-am bucurat pentru toate acestea. Haideți să ne bucurăm și de ieșirea noastră din moarte împreună cu El, pentru a trăi o viață nouă, ca a Lui. Și dacă am ieșit din moarte împreună cu El – „dacă am murit împreună cu Hristos, credem că vom și trăi împreună cu El” – suntem ridicați împreună cu El nu numai din moarte, ci acolo unde este El. Dacă Dumnezeu spune că este așa, dacă El vrea să ne ducă până acolo, să mergem? Sigur că da. Să nu ni se pară un lucru ciudat dacă o face. Haideți să-L urmăm acolo tot așa cum L-am urmat și am fost împreună cu El împotriva ispitelor, pe cruce și în moarte.

Să deschidem la capitolul doi din Efeseni, începând de la versetul patru:

„Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos”.

Ne-a adus la viață, ne-a făcut vii împreună cu Hristos. Versetul următor:

„Ne-a înviat (ne-a ridicat – eng.) împreună”. Împreună cu cine? Cu Hristos. „Și ne-a pus să ședem împreună”. Cu cine? Cu Hristos. Unde? „Ne-a făcut să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus”. Cuvântul „locurile” este adăugat în traducerea noastră. Și este de asemenea adăugat și în Efes.1:3; 1:20.

În limba greacă este „epouraniois”, care în traducere literală este „cele cerești”. Dumnezeu ne-a adus la viață împreună cu El: ne-a înviat împreună și ne-a pus să ședem împreună cu El, acolo unde stă El. Și unde stă El? „A șezut la dreapta Măririi în locurile prea înalte”. Evrei 1:3. Dumnezeu „ne-a înviat împreună, și ne-a pus să ședem împreună” acolo unde stă El.

Traducerea germană redă mai clar decât Authorized Version și mai clar chiar decât cea greacă:

„Da wir tot waren in den Sunden, hat er uns saint Christo (cuvântul „saint” înseamnă „cu”. Acesta este cuvântul grec literal Termenul grec înseamnă „cu”, „împreună” și „în același timp”, și așa îl redă termenul german) – hat er uns saint Christos lebendig gemacht (ne-a înviat cu El) ... und hat uns saint ihm

aufferwecket (cu El ne-a sculat, nu doar ca pe un om care se scoală dimineța și deschide ochii dar mai stă în pat, ci ne-a sculat ca pe unul care efectiv se ridică. Așadar ne-a înviat împreună cu El și ne-a sculat în așa fel încât ne-am ridicat și ne ridicăm împreună cu El.) und saint ihm in das himmlische Wesen gesetzt, in Christo Jesu.”

Am extras toate semnificațiile cuvântului „Wesen” și am găsit că înseamnă esență, existență, ființă, fel de a fi, natură, caracter, dispoziție, aer, comportare, conduită, mijloace de existență, proprietate, stat economie, aranjament existențial, sistem, preocupare.

Astfel Dumnezeu ne-a pus să ședem cu Hristos în cer, în existența cerească, în esența cerească, ne-a făcut să ședem împreună cu El în ființa cerească, în felul ceresc de a fi, în natura cerească, în caracterul ceresc, în dispoziția cerească, în aerul ceresc, în comportarea cerească, în conducerea cerească; ne-a făcut să ședem împreună cu El în mijloacele cerești de existență – întrucât „viața noastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu”, mijloacele noastre de existență sunt în cer – „pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi” – mijloacele cerești de existență, proprietatea cerească, statul, economia, aranjamentul existențial, ordinea existențială a lucrurilor. Noi aparținem cerului, aparținem întregului sistem ceresc.

Acolo ne-a pus Dumnezeu pe noi în Hristos. Și dacă noi, împreună cu El, am fost puși să stăm în Isus Hristos în existența cerească, în esența, aerul, dispoziția și toate celelalte ale cerului, vreți să stăm acolo în El?

Cu alte cuvinte, vreți să ne sculăm? Cum spune cuvântul? „Scoală-te, luminează”. Mai întâi scoală-te și apoi luminează. Nu putem lumina până când nu ne sculăm. Ce poate face însă acest adevăr pentru noi? Nu ne ridică? Cât de sus ne ridică? Vă dați seama că adevărul acesta ne scoate din lume și ne pune alături de Isus Hristos în împărăția cerului? Nu se vede că Isus Hristos a adus cerul pe pământ pentru cel care crede? De aceea este scris, El „ne-a scos de sub puterea întunericului și ne-a strămutat în împărăția Fiului Său iubit”. Împărăția cerurilor se aseamănă cu..., împărăția cerurilor este ca ..., împărăția cerurilor este chiar lângă noi. Și ce este această împărăție a cerurilor? Dumnezeu ne strămută în ea – ne-a strămutat în ea. Suntem gata să locuim în ea, să ne bucurăm de atmosfera ei binecuvântată, de dispoziția, de tot sistemul și felul de a fi care aparține acestei împărății și care ne aparține nouă în ea?

Noi înșine nu ne putem ridica până acolo; noi trebuie să ne supunem adevărului și acesta ne ridică. Să mai privim o dată aceasta. În primul capitol din Efeseni, începând cu versetul cincisprezece:

„De aceea și eu, de când am auzit despre credința în Domnul Isus care este în voi, și despre dragostea voastră pentru toți sfinții, nu încetez să aduc mulțumiri pentru voi, când vă pomenesc în rugăciunile mele (și urmează rugăciunea). Și mă rog ca Dumnezeul Domnului nostru Isus Hristos, Tatăl slavei, să vă dea un duh de înțelepciune și de descoperire în cunoașterea Lui.”

Cui să dea acest duh? Pentru câți oameni este scrisă această rugăciune? Vreți să considerați că este pentru voi în seara aceasta? Vreți să primiți lucrurile cerute în rugăciunea aceasta pentru voi? Al cui cuvânt este acesta? Este doar o rugăciune a unui om? Nu este cuvântul lui Dumnezeu? Nu este cuvântul lui Isus Hristos care exprimă prin Duhul Său voia Sa și dorința Sa în ceea ce ne privește pe noi și ceea ce putem avea? Vă îndemn să a primim. Este voia Lui. Să citim mai departe:

„Și să vă lumineze ochii inimii, ca să pricepeți care este nădejdea chemării Lui, care este bogăția slavei moștenirii Lui în sfinți, și care este față de noi, credincioșii, nemărginita mărire a puterii Sale”.

Voia Lui este ca noi să cunoaștem care este nemărginita mărire a puterii Lui față de noi cei care credem. Și termenul grecesc folosit aici este acel cuvânt din care provine cuvântul nostru „dinamită”.

„Nemărginita mărire a puterii Sale, după lucrarea puterii tăriei Lui, pe care a desfășurat-o în Hristos prin faptul că L-a înviat din morți și L-a pus să șadă la dreapta Sa, în locurile cerești”.

Traducerea germană spune „L-a așezat la dreapta Sa în cer”.

Această putere a lui Dumnezeu L-a înviat pe Isus Hristos și L-a pus la dreapta Lui în cer. Oricine dintre noi poate spune că este așa, dar Dumnezeu vrea ca tu și eu să cunoaștem lucrarea în noi a acestei puteri care L-a înălțat pe Hristos și L-a așezat acolo. Iar când cunoaștem lucrarea acestei puteri în noi, ce face această putere pentru noi? Ne înalță și ne așează acolo.

Al doilea capitol din Coloseni spune același lucru, începând de la versetul al doisprezecelea:

„Fiind îngropați împreună cu El, prin botez, și înviați în El și împreună cu El, prin credința în puterea lui Dumnezeu care L-a înviat din morți. Pe voi, care erați morți în greșelile voastre și în firea voastră pământească netăiată împrejur, Dumnezeu v-a adus la viață împreună cu El, după ce ne-a iertat toate greșelile. A șters zapisul cu poruncile lui, care stătea împotriva noastră și ne era potrivnic, și l-a nimicit, pironindu-l pe cruce.”

„Dacă deci ați înviat împreună cu Hristos, să umblați după lucrurile de sus, unde Hristos stă la dreapta lui Dumnezeu”. (Col.3:1)

Oricine este înviat, trebuie să caute lucrurile de sus. Cât de sus sunt aceste lucruri? Sunt acolo unde

este Hristos. Dar cum pot eu să caut acele lucruri care sunt sus unde stă Hristos, dacă nu sunt destul de aproape ca să le pot privi, să pot umbla după ele și să mă pot gândi la ele? Totul este cuprins aici.

„Dacă deci ați înviat împreună cu Hristos, să umblați după lucrurile de sus, unde Hristos stă la dreapta lui Dumnezeu. ... Căci voi ați murit și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu”.

Vrem să primim aceste cuvinte exact așa cum le spune Dumnezeu, fără îndoieli? Este așa de minunat! Știi că pentru mulți pare a fi prea frumos ca să fie adevărat, dar nu este nimic din ceea ce face Dumnezeu care să fie prea frumos pentru a fi adevărat, pentru că Dumnezeu le face. Dacă ar fi fost spuse aceste cuvinte de altcineva, într-adevăr ar fi fost prea frumos ca să fie adevărat, pentru că nu ar fi fost realizabile, dar când Dumnezeu spune ceva, acel ceva nu este prea frumos pentru a fi adevărat; este foarte frumos și este adevărat, pentru că Dumnezeu realizează ceea ce spune. De aceea, fraților, haideți să ne ridicăm, aceasta ne va separa de lume; aceasta ne va duce în acel loc spre care profetului, cu atâta timp în urmă, i s-a spus să privească puțin mai sus, când a vrut să-i vadă pe cei ce mergeau pe calea cea dreaptă. Vrem să renunțăm la tot, și să murim împreună cu El? Vrem să primim moartea pe care o avem în El și să lăsăm ca moartea cu care am murit în El să lucreze în noi? După aceea, viața care a lucrat în El, acea putere care a fost desfășurată în El, va face pentru noi ceea ce a făcut pentru El. Ne va scoate din Babilon; nu va mai rămâne nimic în noi din ceea ce este al Babilonului. Vom fi departe de Babilon și de hainele lui, pentru că vom sta la dreapta lui Dumnezeu, îmbrăcați în veșminte cerești; acestea sunt singurele veșminte potrivite acum pentru poporul lui Dumnezeu, întrucât în curând vom intra la ospățul de nuntă, și inul subțire cu care sunt îmbrăcați mireasa și oaspeții este neprihănirea sfinților. Dar toate acestea sunt în El. Noi avem totul în El.

Să privim aceste lucruri din altă perspectivă. Nu mă grăbesc să trec de acest gând, și cred că este bine să stăruim asupra lui în tot timpul pe care îl avem seara aceasta. Să privim acum din alt unghi. Am studiat timp de mai multe lecții faptul că El în natura umană a fost noi înșine, și că El în noi - și noi în El - S-a întâlnit cu ispita și cu puterea Satanei și le-a înfrânt în totalitate, pentru că Dumnezeu era cu El. Dumnezeu lucra cu El. Dumnezeu Îl susținea și Îl păzea. El a supus totul și Dumnezeu L-a păzit. În El noi supunem totul, și Dumnezeu ne păzește. Lucrarea Domnului cu El este lucrarea Domnului cu noi, și ne conduce la răstignire; acesta este adevărul – răstignirea eu-lui Său divin, neprihănit, duce la răstignirea eu-lui nostru rău care ne separă de Dumnezeu. În El este distrusă vrăjmășia. Dumnezeu L-a însoțit, și L-a însoțit în natura umană, în toată viața Lui în lumea aceasta, dar Dumnezeu nu a lucrat cu natura Lui umană doar în această lume.

Tatăl nu a încetat să lucreze cu Hristos în natura Lui umană și nu a încetat să lucreze cu natura umană în Hristos, atunci când Fiul atârna pe cruce. El trebuia să facă mai mult cu natura umană decât doar să o pună pe cruce. A purtat-o până la moarte, dar nu S-a oprit acolo în intenția Lui cu natura umană. A purtat-o pe cruce și în moarte, dar nu s-a oprit acolo. Nu a lăsat-o acolo, ci a scos-o din mormânt în nemurire. A făcut toate acestea, și nu S-a oprit aici, ci a luat acea natură umană ce a fost înviată din moarte, în nemurire, a înălțat-o și a așezat-o la dreapta Sa, glorificată cu plinătatea strălucirii slavei lui Dumnezeu – în ceruri. De aceea intenția lui Dumnezeu în ce privește natura umană, în ce vă privește pe voi și pe mine, nu este realizată, nu și-a ajuns împlinirea, până când nu ne vede și pe noi la dreapta Sa, în slavă.

În acest adevăr binecuvântat există putere dătătoare de viață. În Isus Hristos, Tatăl a expus înaintea universului gândurile inimii Sale în ce privește omenirea. O, cât de mult poate să piardă un om din scopul, din însăși existența lui, dacă se mulțumește cu ceva mai puțin decât ceea ce a pregătit Dumnezeu pentru el! Fraților, nu vă dați seama că noi am fost mulțumiți să stăm prea jos? Că ne-am mulțumit să avem mințile noastre prea departe de ceea ce are Dumnezeu pentru noi? Aceasta este realitatea. Dar acum, pentru că El vine și ne cheamă mai sus, haideți să mergem acolo unde ne va conduce. Crediința este cea care face aceasta; nu este o părere, este singurul lucru drept ce trebuie făcut. Oricine nu o va face va rămâne atât de departe încât în scurtă vreme va pieri. Păstorul ceresc ne conduce acolo sus. El ne duce la pășuni verzi și la ape de odihnă – la acele ape de odihnă ce curg din tronul lui Dumnezeu, apele vieții. Haideți să sorbim din ele cu nesaț și să trăim.

Să privim și mai departe aceasta. Voi spune din nou că Domnul, pentru a arăta omenirii ce a pregătit pentru noi, care este scopul Său cu fiecare om, ne-a dat un exemplu, așa încât oricine să poată vedea scopul lui Dumnezeu cu el, și să-l poată vedea adus la îndeplinire. Scopul lui Dumnezeu cu noi este să ne păzească de păcătuire împotriva puterii depline a păcatului și a Satanei. Scopul Său cu El însuși și cu noi în lumea aceasta, este ca Dumnezeu să se poată manifesta în carnea păcătoasă. Adică, în puterea lui, El Însuși să fie manifestat în locul nostru. Aceasta înseamnă ca eu-l nostru, care este rău, să fie crucificat, să moară și să fie îngropat, și apoi să fim înviați din starea de moarte a păcatului și din netăierea împrejur a cărnii la înnoirea vieții în Isus Hristos și în Dumnezeu, și să stăm la dreapta Sa, în slavă. Acesta este scopul lui Dumnezeu cu voi și cu mine. Haideți să citim aceasta: Rom.8:28:

„De altă parte știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu”.

De unde știm aceasta? El nu numai că spune așa, dar a și arătat-o în fața ochilor noștri. A făcut o demonstrație pe viu a acestui lucru. Și prin aceasta ne conduce pe noi acum. „Știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume spre binele celor ce sunt chemați după planul Său”. Care plan? Planul Său pe care îl are din veșnicii cu toate creaturile, precum și cu omul, pe care l-a plănuțit în Isus Hristos, Domnul nostru. Acest plan din veșnicie, este făcut în Isus Hristos, iar când noi suntem în Isus Hristos, acest plan ne cuprinde. Când ne supunem lui Hristos, când ne cufundăm în El, facem parte din acest plan etern, și pentru că planul lui Dumnezeu va fi cu siguranță împlinit, noi suntem în siguranță, întrucât facem parte din planul Său. Și așa cum Satana nu poate face nimic împotriva planului lui Dumnezeu, nu poate face nimic nici împotriva noastră, pentru că suntem în acel plan. Pentru că tot ceea ce face Satana, și tot ceea ce pot face dușmanii adevărului lui Dumnezeu, care luptă împotriva lui Dumnezeu și a planului Său divin, și în cele din urmă împotriva noastră – pentru că toți aceștia nu pot înfrânge sau deteriora planul cel veșnic, nu ne pot înfrânge sau deteriora nici pe noi, pentru că în Hristos, suntem prinși în acest plan. O, totul este în El, și Dumnezeu ne-a creat din nou în El.

Să citim mai departe. Dumnezeu ne spune de unde știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce sunt chemați după planul Său. „Căci” – ce înseamnă aceasta? Înseamnă „pentru că”, adică știm aceasta pentru că Dumnezeu a făcut ceva ce o demonstrează în așa fel încât să putem ști că este așa. Ce este acel ceva prin care putem să știm că este așa? Știm că este așa pentru că „pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său”. Care este deci predestinația lui Dumnezeu? Care este planul pe care l-a stabilit mai dinainte, pe care l-a pregătit mai dinainte pentru orice om din lume? El i-a cunoscut pe toți mai dinainte; i-a chemat pe toți. „Întoarceți-vă la Mine, și veți fi mântuiți toți cei ce sunteți la marginile pământului!” Isaia 45:22.

Care este destinul pe care l-a pregătit mai dinainte pentru oricine? Să fie asemenea chipului Fiului Său. Unde? Aici, în această lume, să fie asemenea chipului Fiului Său, așa cum a fost Fiul Său în această lume. Dar Dumnezeu nu l-a lăsat pe Fiul Său în această lume, ci l-a luat din ea. Și dacă planul Său din veșnicii l-a dus pe Hristos în afara acestei lumi, același plan ne cuprinde și pe noi mai presus de această lume, și ne duce dincolo de ea. Iar dacă planul Său pregătit mai dinainte este ca noi să fim asemenea chipului lui Isus Hristos în lumea aceasta, așa cum a fost El în lume, cu siguranță că presupune să fim asemenea chipului lui Isus Hristos și în cealaltă lume, așa cum este El în cealaltă lume.

Planul din veșnicie al lui Dumnezeu pregătit mai dinainte pentru fiecare dintre noi, pentru voi, pentru mine, este ca noi să fim asemenea lui Isus Hristos, așa cum este El, în slavă, la dreapta lui Dumnezeu. În Hristos a demonstrat aceasta. În Hristos, de la naștere, până la tronul ceresc, Dumnezeu a arătat care este planul Său cu fiecare om. A demonstrat astfel înaintea universului că aceasta este marea Lui intenție cu ființele umane.

Idealul lui Dumnezeu în ce privește omul, nu este omul așa cum este în această lume. Luați cea mai plăcută figură de om care a existat vreodată în lume – cel mai înalt, cel mai simetric, cel mai educat, cel mai fin în orice privință, cel mai desăvârșit și integru om în sine – este acesta idealul lui Dumnezeu în ce privește omul? Nu. Dacă vă amintiți, cu câteva lecții în urmă, am văzut că idealul lui Dumnezeu în ce privește omul este Dumnezeu și omul uniți în omul cel nou care este făcut în Hristos Isus prin distrugerea vrăjmașiei. Acest om nou făcut din unirea lui Dumnezeu cu omul, acesta este idealul lui Dumnezeu pentru om.

Luați totuși omul, așa cum este el în lume, în desăvârșita simetrie a perfecțiunii umane, uniți-l cu Dumnezeu așa încât doar Dumnezeu să se manifeste în el, și acesta încă nu este idealul deplin al lui Dumnezeu cu omul, deoarece omul este încă în lumea aceasta. Idealul lui Dumnezeu în ce-l privește pe om nu este împlinit până când omul nu stă la dreapta lui Dumnezeu în ceruri, în slavă. Da, El a pregătit lucruri mari pentru noi, și îmi doresc să mă bucur de ele! Da, fraților, vreau să fiu deschis și să las această putere minunată să lucreze și să-mi dea bucuria lucrării ei.

Să citim mai departe. Pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie cel întâi născut dintre mai mulți frați”. Da, „Lui nu-I este rușine să-i numească frați”. „Cel ce sfințește și cei ce sunt sfințiți sunt dintr-unul”. „Și pe aceia pe care i-a hotărât mai dinainte i-a și chemat, și pe aceia pe care i-a chemat (aceia în care chemarea își atinge scopul, în care chemarea are efect. El cheamă orice suflet, aceasta este adevărul în ce privește partea Sa, dar chemarea nu-și atinge ținta; doar pe cei care răspund și împlinesc planul chemării, în care chemarea este primită), i-a și socotit neprihăniți; iar pe aceia pe care i-a socotit neprihăniți (observați că nu pe cei care se socotesc singuri neprihăniți ci cei pe care El îi socotește neprihăniți), i-a și proslăvit.”

Vedeți că planul lui Dumnezeu cu omul nu este împlinit până când omul nu este glorificat? De aceea Isus a intrat în lume așa cum intrăm și noi. A luat natura umană așa cum o luăm și noi, prin naștere. A trecut prin această lume în natura umană – Dumnezeu a lucrat cu natura umană. A ajuns pe cruce și a murit – Dumnezeu a lucrat cu natura umană pe cruce, în mormânt, în învierea și așezarea Lui la dreapta lui

Dumnezeu, în slavă, - acesta este planul Său din veșnicii. Aceasta este predestinația din veșnicii pe care ne-a dat-o Dumnezeu. Acesta este planul pe care l-a pregătit și l-a stabilit pentru voi. Îți dai voie să-ți împlinească planul? Noi nu-l putem îndeplini, dar El trebuie să o facă. Și și-a demonstrat puterea de a o face. A dovedit-o. Nimeni nu o poate nega. Și-a dovedit capacitatea de a ne lua și de a-și realiza planul pe care îl are cu natura umană, cu carnea păcătoasă care este în lume. Și mă bucur pentru aceasta.

Remarcați ceva: „pe aceia pe care i-a chemat, i-a și socotit neprihăniți; iar pe aceia pe care i-a socotit neprihăniți” – ce a făcut apoi? „i-a și proslăvit”. O întrebare: pe cei pe care îi îndreptățește, îi și proslăvește; nu-i poate proslăvi până când nu-i îndreptățește. Ce înseamnă, atunci, această solie specială de îndreptățire pe care Dumnezeu a trimis-o în acești ani bisericii și lumii? Înseamnă că Dumnezeu se pregătește să-și proslăvească poporul. Dar noi suntem proslăviți doar la venirea Domnului; de aceea, această solie de îndreptățire pe care ne-a trimis-o Dumnezeu, are rolul de a ne pregăti pentru proslăvire la venirea Domnului. Prin aceasta, Dumnezeu ne dă cea mai puternică dovadă pe care ne-ar putea-o da, că ceea ce urmează este venirea Domnului.

El ne pregătește pentru aceasta. Noi singuri nu ne putem pregăti. Am încercat destul până acum să ne îndreptățim singuri, să ajungem să fim drepti, și să fim astfel gata pentru venirea Domnului. Am încercat să facem tot ce puteam mai bine, ca să putem să ne aprobăm, să fim mulțumiți și să putem spune „acum îl pot întâmpina pe Domnul”. Dar niciodată nu am fost satisfăcuți. Nu. Pentru că nu se face în felul acesta. Pe aceia pe care i-a socotit neprihăniți, pe aceia i-a proslăvit. Și dacă Dumnezeu este cel care îndreptățește, este lucrarea Lui, iar când consideră că suntem gata să-L întâlnim pe Domnul, va fi bine, pentru că El Însuși ne-a pregătit pentru această întâlnire. De aceea, noi ne încredem în El, ne supunem Lui, primim îndreptățirea Lui, și în dependență doar de aceasta, vom fi pregătiți să-L întâmpinăm pe Domnul Isus, oricând ar alege Dumnezeu să-L trimită.

Deci, El se pregătește acum să ne proslăvească. Iarăși spun, este real faptul că noi ne-am mulțumit să trăim mult prea jos față de privilegiile minunate pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru noi. Haideți să lăsăm ca adevărul atât de prețios să ne ridice acolo unde vrea să fim.

Nici un maestru nu privește la lucrarea pe care o face, când este doar pe jumătate gata, ca să o critice și să caute greșeli în ea. S-ar putea să fie greșeli, dar lucrarea nu este gata încă. Și în timp ce lucrează, pentru a îndepărta toate defectele, o vede așa cum va fi la final, așa cum o are în minte, în planul său original.

Ar fi ceva teribil ca Maestrul tuturor măștrilor să privească la noi, așa cum suntem pe jumătate lucrați, și să spună: „acesta nu este bun de nimic”. Nu. El nu face așa ceva. El ne vede așa cum suntem în planul Său făcut din veșnicii în Hristos, și înaintează în lucrarea Sa minunată. Voi sau eu putem privi la această lucrare și să spunem: „nu văd cum Domnul va face din mine un creștin și cum va face să fiu pregătit pentru cer, sau pentru altceva”. Poate că așa este, cum vedem. Și dacă El ar privi la noi așa cum ne privim noi înșine, dacă ar fi un lucrător sărman ca noi, așa am rămâne; nu am putea să mai avem vreo valoare. Dar El nu este ca un meseriaș dintre noi, de aceea El nu privește la noi așa cum privim noi. Nu. El ne vede așa cum vom fi ca lucrare a Lui terminată. Deși suntem în stare brută, cu defecte, nefinișați, așa cum suntem aici și în noi înșine, El ne vede așa cum suntem acolo în Hristos.

El este Lucrătorul. Și în măsura în care avem încredere în El, Îl vom lăsa să-și facă lucrarea, și pe măsură ce o face, o vom vedea așa cum o vede El. Nu ne-a dat El un exemplu al lucrării Lui? Dumnezeu a expus în fața ochilor noștri, în Hristos, în totalitate, lucrarea Lui cu carnea păcătoasă. În Hristos a terminat-o și a pus-o la dreapta Lui. Acum ne spune nouă: „Priviți aici. Aceasta pot Eu să fac cu carnea păcătoasă. Pune-ți încrederea în Mine și lasă-Mă să lucrez; tu privește și vezi ce am să fac. Ai încredere în lucrarea mâinilor Mele. Lasă-Mă să Mă ocup de lucrare; tu încrede-te în Mine, și Eu voi face lucrarea”. Domnul este Cel care face toată lucrarea. Nu este deloc sarcina noastră.

Dacă veți ieși afară din această clădire, și veți privi la fereastră (face referire la fereastra din spatele amvonului), veți vedea că arată ca o amestecătură de bucăți de sticlă, neagră, care nu spune nimic. Veniți însă înăuntru și priviți din interior, și veți vedea o lucrătură minunată, pe care scrie cu cuvinte clare: „Socotiți neprihăniți fără plată prin răscumpărarea care este în Hristos Isus”; se vede Legea lui Dumnezeu scrisă în întregime și cuvintele: „Aici este răbdarea sfinților care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus”.

În același fel voi și eu, de cele mai multe ori, putem privi la noi doar din afară, și totul ni se pare că este strâmb, întunecat fără valoare, și ni se pare a fi doar ceva tare încâlcit. Dumnezeu privește din interior, așa cum este în Isus. Dar când noi suntem în Isus și privim prin lumina pe care ne-a dat-o Dumnezeu, când privim din interior, cum suntem în Isus Hristos, vom vedea de asemenea scris în cuvinte clare prin Duhul lui Dumnezeu: „socotiți neprihăniți prin credință, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos”. Vom vedea întreaga Lege a lui Dumnezeu scrisă în inimă și strălucind în viață, și cuvintele, „aici este răbdarea sfinților care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus”. Toate acestea le vom vedea în lumina lui Dumnezeu în măsura în care această lumină este reflectată și strălucește în Isus Hristos.

Aș vrea să știți că aceasta este cu siguranță așa. În spate, în Buletin, în josul paginii 182, avem această propoziție: „Aș dori ca orice suflet care vede dovezile adevărului” – le vedeți, fraților? Nu sunt date aici destule dovezi ca să ne salveze? „Aș dori ca orice suflet care vede dovezile adevărului să-L accepte pe Isus Hristos ca Mântuitor al său personal”. Îl primiți acum ca Mântuitor al vostru personal în măsura deplină în care S-a descoperit pe Sine acolo unde este, și pe noi în El acolo unde este? Vreți să faceți aceasta? Să citim următoarele:

„Cei care Îl acceptă astfel pe Hristos sunt văzuți de Dumnezeu nu așa cum sunt în Adam, ci așa cum sunt în Hristos, ca fii și fiice ale lui Dumnezeu”.

El ne vede așa cum suntem în Hristos, întrucât în El și-a desăvârșit planul Său cu noi. Vă bucurați? Haideți să primim acest plan, fraților! O, sufletul meu se simte atât de bine, zi după zi, pe măsură ce Domnul ne descoperă aceste lucruri! Îmi face atât de bine, și aș dori atât de mult ca și vouă să vă facă la fel de bine, așa că haideți să primim acest plan cu toată credința care produce renunțarea la sine, pe care ne-a adus-o Hristos. Să-l primim, și să mulțumim lui Dumnezeu pentru el, zi de zi. Să lăsăm puterea Lui să lucreze în noi, să ne ridice din moarte, și să ne ducă la dreapta lui Dumnezeu în locurile cerești în Isus Hristos, unde stă El. De ce să nu avem o adunare de laudă pentru ceea ce a făcut Dumnezeu pentru noi? Este Sabat. Nu trebuie să ne bucurăm pentru aceasta? Ce ziceți?

În Ioan 17:4 prima idee din verset este cuprinsă în cuvintele lui Isus din rugăciunea înălțată pentru noi toți: „Eu Te-am proslăvit pe pământ”. În lecția anterioară am luat în considerare planul pe care îl are Dumnezeu cu omul, și anume planul Său din veșnicii, și am văzut că acest plan a fost împlinit înaintea întregului univers în Isus Hristos în trupul omenesc. Scopul existenței omului este acela de a-L slăvi pe Dumnezeu, și acest scop a fost arătat înaintea universului în Isus Hristos, pentru că planul din veșnicii al lui Dumnezeu în ce-l privește pe om a fost plănuț în Hristos, și a fost adus la îndeplinire în Hristos pentru orice om, de când omul a păcătuit; de aceea El spune: „Eu Te-am proslăvit pe pământ”. Aceasta dovedește că planul lui Dumnezeu în crearea omului este ca omul să-L proslăvească. În seara aceasta vom studia cum Îl putem proslăvi pe Dumnezeu, cum Dumnezeu este proslăvit în om, și ce înseamnă să proslăvești pe Dumnezeu.

Când Îl studiem pe Hristos și vedem ce a făcut El și ce a făcut Dumnezeu în El, înțelegem ce înseamnă să slăvești pe Dumnezeu. Și în El înțelegem care este scopul creării noastre, care este scopul existenței noastre, și de fapt, care este scopul creării și existenței oricărei ființe inteligente din univers.

Am văzut în lecțiile precedente că doar Dumnezeu a fost manifestat în Hristos în lume. Hristos Însuși nu S-a manifestat; El a fost ținut ascuns. El a fost golit de Sine, a devenit noi în ce privește partea umană, iar apoi Dumnezeu, și numai Dumnezeu, S-a manifestat în El. Ce înseamnă deci a-l proslăvi pe Dumnezeu? Înseamnă să fi în acea poziție în care Dumnezeu și numai Dumnezeu să fie manifestat în individ. Acesta este scopul creării și existenței fiecărui înger și fiecărui om.

Pentru a proslăvi pe Dumnezeu este necesar ca fiecare dintre noi să fim în starea și în poziția în care nimeni altcineva decât Dumnezeu să se manifeste, deoarece aceasta este poziția în care S-a aflat Isus Hristos. De aceea El a spus, „Cuvintele pe care vi le spun Eu, nu le spun de la Mine” (Ioan 14:10). „M-am pogorât din cer ca să fac nu voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis” (Ioan 6:38). „Tatăl care locuiește în Mine, El face aceste lucrări ale Lui” (Ioan 14:10). „Eu nu pot face nimic de la Mine însumi” (Ioan 5:30). „Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl, care M-a trimis” (Ioan 6:44). „Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl. Cum zici tu dar, „arată-ne pe Tatăl?”” (Ioan 14:9). „Cine vorbește de la sine, caută slava lui însuși; dar cine caută slava Celui ce l-a trimis, acela este adevărat, și în el nu este strâmbătate” (Ioan 7:18).

Motivul pentru care a spus, „Cuvintele pe care vi le spun Eu, nu le spun de la Mine însumi”, este că, așa cum a arătat în celălalt verset, „cine vorbește de la sine, caută slava lui însuși”. Hristos, însă, nu a căutat slava Lui însuși. El a căutat slava Celui ce L-a trimis; de aceea a spus, „Cuvintele ... nu le spun de la Mine însumi”. Făcând așa, a căutat slava Celui care L-a trimis, și despre cel care face așa este spus că „este adevărat, și în el nu este strâmbătate”. El a fost atât de cu totul dezbrăcat de Sine, atât de totală a fost lipsa Sa de manifestare în orice fel, încât nici o influență nu a venit din partea Lui în afară de influența Tatălui. Și aceasta într-o măsură atât de mare încât nimeni nu putea veni la El dacă nu era atras de Tatăl. Aceasta demonstrează cât de total era ținut El ascuns, în spatele cortinei, cât de total a fost golit de Sine. Atât de perfectă a fost această ascundere încât nici un om nu putea veni la El – nimeni nu putea simți nici o influență din partea Lui în afară de influența Tatălui, sau să fie atras de El. Doar manifestarea Tatălui – aceasta atrăgea oamenii la Hristos.

Aceasta este o ilustrație simplă a marelui adevăr pe care îl studiem acum – ce înseamnă să slăvești pe Dumnezeu. Înseamnă să fi atât de cu totul dezbrăcat de sine încât nimic altceva să nu fie manifestat în afară de Dumnezeu, și nici o influență să nu pornească de la individ în afară de influența lui Dumnezeu – atât de dezbrăcat de sine încât orice manifestare, orice cuvânt – să fie doar ale lui Dumnezeu și să vorbească doar despre Dumnezeu.

„Eu Te-am proslăvit pe pământ”. Când a fost pe pământ, a fost în carnea noastră umană, păcătoasă, iar când S-a dezbrăcat de Sine și El Însuși a rămas ascuns, Tatăl a locuit și S-a manifestat în El în așa fel încât toate faptele cărnii au fost înăbușite, și în locul oricărui act ce ține de omenesc S-a descoperit slava lui Dumnezeu, caracterul Său, bunătatea Sa.

Același lucru l-am văzut și într-una din lecțiile anterioare, anume că Dumnezeu manifestat în trup, Dumnezeu manifestat în trupul păcătos, este taina lui Dumnezeu – nu Dumnezeu manifestat în trup neafectat de păcat, ci în trup păcătos. Aceasta înseamnă că Dumnezeu vrea să locuiască în așa fel în trupul nostru atins de păcat, în zilele noastre, încât deși carnea este îmbibată de păcat, păcătoșenia ei să nu fie simțită, să nu ne mai dăm seama de ea, și să nu mai răspândească influența ei în jur, că Dumnezeu vrea să locuiască în așa fel în trupul păcătos încât, în ciuda păcătoșeniei trupului deteriorat de păcat, oriunde va merge acea persoană să

se manifeste influența lui Dumnezeu, slava Lui, neprihănirea Lui, caracterul Lui.

Aceasta s-a întâmplat și în cazul lui Isus în trup. În felul acesta Dumnezeu ne-a demonstrat cum trebuie să slăvim pe Dumnezeu. A demonstrat universului cum va da slavă universul lui Dumnezeu – prin faptul că Dumnezeu și numai Dumnezeu va fi manifestat în orice ființă inteligentă din univers. Aceasta a fost intenția lui Dumnezeu de la început. Acesta a fost planul Său, planul Său din veșniciei, pe care l-a plănuit în Isus Hristos Domnul nostru.

Putem citi chiar acum, deși vom avea ocazia și mai târziu să ne referim la aceasta. Vom citi textul care o cuprinde în câteva cuvinte. Efes.1:9-10. „Căci a binevoit să ne descopere taina voii Sale, după planul pe care-l alcătuiască în Sine însuși”. Care este această voie pe care a plănuit-o în Sine însuși? El, fiind Dumnezeu, a plănuit acest plan în Sine însuși, fiind planul Său – este același plan despre care se vorbește în alte locuri ca fiind „planul din veșniciei” al Său. Care este planul lui Dumnezeu din veșniciei, pe care l-a plănuit în Isus Hristos Domnul nostru? Iată-l descris aici: „la plinirea vremurilor, spre a-și uni iarăși într-unul în Hristos, toate lucrurile: cele din ceruri și cele de pe pământ”.

Să vedem ce înseamnă aceasta, ca Dumnezeu să-și unească „iarăși într-unul în Hristos, toate lucrurile”. Cine este acel „unul” în care Dumnezeu își unește toate lucrurile în Hristos? Acest „unul” este Dumnezeu. Cine era în Hristos? „Dumnezeu era în Hristos”. Nimeni altcineva decât Dumnezeu nu S-a manifestat în El. Dumnezeu a locuit în Hristos. În Hristos Dumnezeu unește iarăși într-unul „toate lucrurile, cele din ceruri și cele de pe pământ”. De aceea planul Său este ca la împlinirea vremurilor să-și adune iarăși în El în Hristos toate lucrurile. Prin Hristos, cu Hristos, și în Hristos, toate lucrurile din ceruri și de pe pământ sunt adunate iarăși în unul Dumnezeu, așa încât doar Dumnezeu să fie cel manifestat pretutindeni în univers, încât la împlinirea vremurilor, când planul lui Dumnezeu din veșniciei va fi realizat în fața întregului univers, oriunde vom privi, la oricine vom privi, vom vedea reflectat pe Dumnezeu. Vom vedea chipul lui Dumnezeu reflectat. Și Dumnezeu va fi „totul în toți”. Aceasta o vedem în Isus Hristos. 2Cor.4:6:

„Căci Dumnezeu care a zis „să lumineze lumina din întuneric”, ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos”.

Noi privim la fața lui Isus Hristos. Și ce vedem? Îl vedem pe Dumnezeu. Îl vedem pe Tatăl. Nu vedem pe Hristos reflectat pe fața lui Isus Hristos. El S-a dezbrăcat de Sine, ca Dumnezeu să poată fi reflectat, ca Dumnezeu să poată străluci înaintea omului ce nu ar putea suporta prezența Lui în carnea lui umană. Isus Hristos a luat trupul omului care, ca o perdea a modificat razele strălucitoare ale slavei lui Dumnezeu așa încât să o putem privi și să trăim. Noi nu putem privi fața descoperită a lui Dumnezeu, așa cum nici copiii lui Israel nu au putut privi fața lui Moise. De aceea Isus ia în El însuși trupul omului și învește slava strălucitoare, mistuitoare a Tatălui, așa încât noi, privind fața Sa, să-L putem vedea reflectat pe Dumnezeu, să-L putem vedea și iubi așa cum este El, și astfel să avem viața care este în El.

Acest gând este amintit în 2Cor.3:18. Voi atinge doar puțin versetul pentru această prezentare. Vom avea ocazia să ne referim mai târziu la el. „Noi toți privim cu fața descoperită, slava Domnului” – unde privim slava Domnului? „Pe fața lui Isus Hristos”. Aici spune că o privim ca într-o oglindă. Ce rost are o oglindă? O oglindă nu luminează de la ea însăși. Oglinda reflectă lumina care strălucește asupra ei. Noi toți, cu fața descoperită privim pe fața lui Isus Hristos, ca într-o oglindă, slava lui Dumnezeu; de aceea Hristos este Cel prin care Tatăl este reflectat întregului univers.

Doar El poate reflecta pe Tatăl în toată plinătatea Sa, deoarece originile Lui sunt din zilele veșniciei, și așa cum este spus în proverbe cap. opt, „am fost cu El, ca unul crescut împreună cu El”. El era una cu Dumnezeu, egal cu Dumnezeu, natura Lui fiind natura lui Dumnezeu. De aceea unul din marile motive pentru care numai El putea să vină în lume ca să salveze omul, a fost acela că Tatăl voia să fie manifestat în mod desăvârșit înaintea oamenilor, și nimeni din univers nu-L putea manifesta pe Tatăl în toată plinătatea Lui în afară de singurul Său Fiu, care este chipul Tatălui. Nici o altă ființă nu putea să o facă, neavând toată cunoștința despre El. Doar Cel a cărui obârșie se suie până în zilele veșniciei putea să o facă. Drept urmare, El a venit și Dumnezeu a locuit în El. În ce măsură? „Trupește toată plinătatea Dumnezeirii” este reflectată în El. Și aceasta nu numai pentru oamenii de pe pământ, ci la împlinirea vremurilor El își va uni într-unul – în Hristos – toate lucrurile din ceruri și de pe pământ. În Hristos Dumnezeu este descoperit îngerilor și reflectat oamenilor din lume așa cum altfel ei nu L-ar putea vedea.

Am văzut atât de multe despre ce înseamnă să slăvești pe Dumnezeu și cum a fost slăvit Dumnezeu. Înseamnă să fi atât de eliberat de eu încât numai Dumnezeu să fie manifestat în neprihănirea Lui, în caracterul Său, care este slava Sa. În Hristos este arătat scopul Tatălui cu privire la noi. Tot ce a fost făcut în Hristos a fost pentru a arăta ce va fi făcut în noi, pentru că El a fost noi. De aceea, singurul mare gând pe care trebuie să-l avem tot timpul în mințile noastre este acela că trebuie să-L slăvim pe Dumnezeu pe pământ.

În El și prin El avem acea minte divină care în Hristos L-a dezbrăcat de eu-l Său cel drept. Prin această minte dumnezeiască nedreptatea noastră este îndepărtată pentru ca Dumnezeu să fie glorificat în noi și să fie

adevărat în dreptul nostru că, „Eu Te-am proslăvit pe pământ”.

Să citim cele două versete din Corinteni, pentru noi. Ceva mai înainte le-am citit privind-L pe El. „Dumnezeu care a zis, să lumineze lumina din întuneric, ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos” 2Cor.4:6. Priviți acum la noi. Ce a făcut Dumnezeu mai întâi? Ne-a luminat în inimile. Pentru ce? „Ca să dea lumina cunoștinței slavei Lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos”. Observați că Dumnezeu este manifestat în Isus Hristos, răspândind de pe fața lui Isus slava care reflectată în noi luminează de asemenea și pe alții? De aceea, „Voi sunteți lumina lumii”. Noi suntem lumina lumii pentru că lumina slavei lui Dumnezeu, strălucind de pe fața lui Isus Hristos în inimile noastre, este reflectată, se răspândește spre alții, ca oamenii văzându-ne, văzând faptele noastre bune, să slăvească pe Dumnezeu în „ziua cercetării” lor. „Să slăvească pe Tatăl care este în ceruri”.

Studiați acest proces. Iată-L pe Tatăl, locuind într-o lumină de care nici un om nu poate să se apropie, pe care nici un om nu l-a văzut, nici nu-l poate vedea, într-o asemenea slavă transcendentă, de o asemenea strălucire a sfințeniei atotmuitoare, încât nici un om nu poate privi la El și să trăiască. Dar Tatăl dorește ca noi să privim la El și să trăim. De aceea singurul Său născut din Tatăl S-a supus pe Sine de bună voie, ca un dar și a devenit noi înșine în natura umană, ca Tatăl în El să poată acoperi slava mistuitoare și razele ei strălucitoare, încât să putem privi și să trăim. Iar când privim aici și trăim, acea slavă strălucitoare de pe fața lui Isus Hristos luminează inimile noastre și este reflectată spre lume.

Acum din nou ultimul verset din cel de al treilea capitol. „Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, și suntem schimbați în același chip al Lui”. Al cui chip? Al lui Isus Hristos. Noi suntem „în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului”. Isus Hristos reflectă chipul lui Dumnezeu; noi, schimbați în același chip, să reflectăm chipul lui Dumnezeu.

Traducerea germană dă o altă înțelegere mai largă chiar decât a noastră aici. Vrea să citească în engleză. „Dar acum este reflectată în noi toți gloria Domnului”. Observați? „Dar acum în noi toți este reflectată gloria Domnului”. Ideea în traducerea noastră engleză și cea din traducerea germană sunt ambele corecte. Noi privim slava pe fața lui Isus Hristos și suntem schimbați în același chip din slavă în slavă, și astfel este reflectată și în noi slava Domnului.

Vreau să citească acum restul versetului în germană. „Dar acum este reflectată în noi toată gloria Domnului cu fața descoperită și suntem glorificați în același chip de la o slavă la alta ca venind de la Domnul, care este Duhul”. Domnul care este Duhul; versetul anterior spune că Domnul este acel Duh.

Observați că întreaga semnificație este că Dumnezeu va fi slăvit în noi, ca noi să fim slăviți prin această slavă și ca aceasta să poată fi reflectată pentru toți oamenii de pretutindeni, ca ei să poată crede și slăvi pe Dumnezeu.

Priviți din nou la Ioan 17. El spune același lucru ca în Ioan 17:22. Voi citi din nou versetul patru și cinci:

„Eu Te-am proslăvit pe pământ, am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac. Și acum, Tată, proslăvește-Mă la Tine însuși cu slava pe care o aveam la Tine înainte de a fi lumea.”

Acum versetul 22: „Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu”. El ne-a dat-o nouă. Așadar ne aparține. Această aparține celui ce crede în Isus. Când noi ne supunem Lui, El ne dă acea minte divină care îndepărtează eu-l din noi, și apoi Dumnezeu în Isus Hristos strălucește în inimile noastre ce reflectă slava Sa, chipul Său divin. Această lucrare se va realiza atât de desăvârșit încât la venirea Lui se va vedea pe Sine în fiecare credincios la care va privi. „El va șede, va topi și va curăța argintul” și Se va vedea reflectat în poporul Său, pentru că toți vor reflecta chipul și slava lui Dumnezeu.

Hai-deți să folosim o ilustrație din natură pentru a putea, pe cât posibil, să înțelegem ceva mai clar. Soarele strălucește în ceruri. Noi am dori să privim soarele și să-l vedem așa cum este. Dar numai o sclipire a sa ne orbește ochii în așa măsură încât avem nevoie de câteva secunde pentru a ne recăpăta vederea clară. Așa că noi nu putem privi soarele ca să vedem toate strălucirile lui. Soarele are multă slavă și frumusețe în strălucirea lui în ceruri. Dacă luați o prismă și o țineți în dreptul soarelui astfel încât razele soarelui să poată trece prin ea, atunci veți vedea pe perete, pe pământ, sau pe orice altceva cade imaginea refractată – veți vedea reflectat soarele așa cum este el în sine. Și ce anume se vede? Cum se numește? Un curcubeu. Ce este mai frumos decât un curcubeu? Nu există amestec de culori mai frumos decât cel din curcubeu. Și acest curcubeu este pur și simplu imaginea soarelui, cu slava sa astfel dispersată încât să o putem privi și să-i admirăm frumusețea. Toată slava este în soare, dar noi nu o putem vedea acolo. Nu o putem privi, privind la soare. Soarele este prea strălucitor. Ochii noștri nu sunt obișnuiți cu atâta lumină. Nu pot primi așa de mult. Dar prisma captează această slavă și o face să strălucească în raze pe care le putem privi. Așadar, când privim curcubeul, noi privim pur și simplu soarele. Privind curcubeul, vedem pur și simplu slava pe care o are soarele în strălucirea lui din ceruri. Când privim cu ochiul liber spre soare nu putem să-l vedem așa cum este, privind însă reflecția lui, îi

vedem slava într-un fel care ne încântă.

Dumnezeu este însă mult mai strălucitor decât soarele. Dacă soarele ne orbește ochii printr-o simplă sclipire, ce efect ar avea slava transcendentală a Domnului asupra ochilor noștri muritori, păcătoși? Ne-ar mistui. Așa se face că noi nu putem privi la El așa cum este, la slava Lui neacoperită, nemodificată. Natura noastră nu suportă așa ceva. Dar Dumnezeu vrea ca noi să-I vedem slava. El dorește ca tot universul să-I vadă slava. De aceea Isus Hristos S-a așezat între Tatăl și noi și Tatăl face ca toată slava Lui să se manifeste în El, și slava care strălucește de pe fața Sa este în așa fel dispersată, transformată, încât o putem privi în toată frumusețea ei încântătoare. În felul acesta Îl putem vedea pe Dumnezeu așa cum este. În Isus Hristos nu vedem nimic altceva decât pe Dumnezeu în toată strălucirea slavei Sale neacoperite.

Soarele strălucește zi după zi în cerul fizic, și toată slava lui și-o arată și o pune înaintea fiilor oamenilor. Singurul lucru necesar pentru a avea mereu înaintea ochilor strălucirea soarelui în această formă minunată, este o prismă – un mediu prin care strălucirea slavei sale să fie refractată – și ceva pe care să cadă aceste raze după ce au trecut prin prismă, și care să le reflecte. Putem obține în fiecare zi un curcubeu dacă avem o prismă și ceva pe ce să cadă razele refractate.

În același fel putem avea manifestarea slavei lui Dumnezeu în fiecare zi, dacă vom păstra înaintea ochilor pe Isus Hristos, ca pe o prismă ce refractă razele strălucitoare ale slavei lui Dumnezeu, și dacă noi înșine stăm înaintea lui Dumnezeu așa cum ne dorește, ca aceste raze refractate să cadă peste noi spre a fi reflectate. Și atunci nu numai voi, ci și alții vor vedea întotdeauna slava lui Dumnezeu. Pentru ca omul să poată vedea și cunoaște slava lui, Dumnezeu dorește, are nevoie de o prismă prin care să lumineze. În Isus Hristos s-a oferit prisma desăvârșită. După aceea mai are nevoie de ceva pe care aceste raze refractate să poată cădea pentru a fi reflectate, așa încât oamenii să le poată vedea. Vreți să fiți voi aceștia, deschiși față de razele refractate ale slavei lui Dumnezeu care strălucesc prin binecuvântata prismă, Isus Hristos? Lăsați aceste raze să cadă peste voi, pentru ca oamenii privind la voi să poată vedea reflectată slava lui Dumnezeu! Aceasta este dorința cerului.

Un alt gând. Luați o prismă și țineți-o în dreptul soarelui. Razele luminii refractate vor cădea pe peretele casei și minunatul curcubeu va fi reflectat acolo. Dar zidul tencuit este numai lut. Se poate ca lutul să manifeste slava soarelui? Se poate ca soarele să fie proslăvit de către acel lut? Da, cu siguranță. Se poate ca lutul să reflecte razele soarelui și să fie atât de frumos? Cum poate lutul să facă aceasta? O, secretul nu este în lut! Este în slavă. Puteți ține prisma în calea razelor soarelui și lăsați ca razele refractate să cadă pe pământ. Dacă o țineți astfel pământul poate manifesta slava soarelui, nu pentru că pământul ar avea vreo slavă în sine, ci datorită slavei soarelui.

Și atunci este prea mult să credem că trupul păcătos, pe care îl avem, țărână și cenușă fără nici o valoare, - este prea mult să credem că oameni ca noi pot manifesta slava Domnului, refractată prin Isus Hristos – slava Domnului care strălucește de pe fața lui Isus Hristos? Se poate să fi lut; se poate să fi elementul cel mai slab al pământului; se poate să fi păcătos ca orice om, dar așează-te în fața acestor raze și lasă-le să strălucească peste tine, după cum dorește Dumnezeu, și în felul acesta vei proslăvi pe Dumnezeu. O, cât de des se pune întrebarea descurajantă: „cum poate o persoană ca mine să proslăvească pe Dumnezeu?”. Iubiți frați și surori, secretul nu este în voi. Este în slavă. Nu este în voi nici o virtute care să facă să strălucească această slavă, mai mult decât este în lutul peste care strălucește curcubeul. Este o artă ca noi să oferim locul peste care să cadă slava, și să strălucească în minunatele raze reflectate ale slavei lui Dumnezeu. Virtutea nu este în noi, ci este în slavă. Aceasta înseamnă să proslăvești pe Dumnezeu.

Este nevoie de îndepărtarea eu-lui pentru ca Dumnezeu în Hristos să poată fi proslăvit. Mintea lui Hristos face această îndepărtare a eu-lui, și după aceea Dumnezeu este slăvit. Chiar dacă am fost păcătoși toată viața noastră și chiar dacă avem o carne păcătoasă, Dumnezeu este proslăvit, nu prin vreun merit care ar fi în noi, ci prin meritul care este în slavă. Acesta este scopul pentru care Dumnezeu a creat fiecare ființă din univers. Și aceste scop este ca orice ființă să fie un mijloc care să reflecte și să facă cunoscut strălucirea slavei caracterului lui Dumnezeu așa cum este descoperit în Isus Hristos.

Cândva, demult, a existat o ființă atât de strălucitoare și plină de slava Domnului încât a crezut că aceasta vine de la sine și a dorit să strălucească singură. A dorit să aibă o slavă a sa însăși. A dorit să reflecte lumina sa personală. Dar nu a reușit să lumineze niciodată cu o adevărată lumină. Toată lumina sa, de atunci până astăzi a fost întuneric. Aceasta este originea întunericului din univers. Și efectele care au rezultat de aici, de la primul până la ultimul posibil, sunt rezultatele aceluia singur efort de a manifesta eu-l, de a lăsa eu-l să strălucească, de a proslăvi eu-l. Și sfârșitul acestui efort va fi pieirea și dispariția.

A proslăvi eu-l înseamnă a dispărea, a înceta să mai fi. A proslăvi pe Dumnezeu înseamnă a rămâne pentru veșnicie. Oamenii au fost făcuți pentru a proslăvi pe Dumnezeu. Cel care Îl proslăvește nu poate face altceva decât să trăiască pentru veșnicie. Dumnezeu dorește astfel de ființe în univers. Întrebarea care se pune în dreptul fiecărui om este cu adevărat: „a fi, sau a nu fi; aceasta este întrebarea”. Vom alege să fim, și

să fim mijloace prin care Dumnezeu să fie proslăvit pentru toată veșnicia? Sau vom alege să ne slăvim pe noi pentru puțină vreme, și aceasta doar în întuneric, ca în final să dispărem în întuneric pentru totdeauna? Având în vedere ceea ce a făcut Dumnezeu, nu este greu să decizi ce cale vei alege, nu-i așa? Nu este greu să decizi. Nu este preferința noastră să alegem acum și întotdeauna doar calea Domnului? Să alegem să-L slăvim pe El și numai pe El?

Să citim un pasaj despre ce implică aceasta. În Ioan 12:23 citim:

„Drept răspuns, Isus le-a zis: „A sosit ceasul să fie proslăvit Fiul omului””.

„Acum sufletul Meu este tulburat. Și ce voi zice? ... Tată, izbăvește-Mă din ceasul acesta? ... Dar tocmai pentru aceasta am venit până la ceasul acesta”.

Ce a spus după aceea? „Tată, proslăvește Numele Tău!”. Când spunea aceasta, se afla în umbra grădinii Ghețemani. Știa că se apropie ceasul și știa ce înseamnă acel ceas. De aceea tulburarea apăsă asupra sufletului Său divin, parcă voind să-L tragă înapoi. „Și ce voi zice? Tată, izbăvește-Mă din ceasul acesta?” Singurul lucru pe care putea să-l spună, pentru că acesta era scopul pentru care venise până la acel ceas, singurul lucru pe care-l putea spune a fost „Tată, proslăvește Numele Tău!”. După aceea a urmat Ghețemani, crucea și moartea. În această supunere însă, „Tată, proslăvește Numele Tău!”, a fost făcut pasul care l-a dat biruința în Ghețemani, pe cruce și asupra morții.

În aceasta a constatat biruința Lui, și pe același drum urmează să trecem și noi. Suntem deja în acea situație – în acel timp în care se cere de la noi acest lucru. Trebuie să trecem prin această experiență și în timp ce o studiem vom fi ispitiți să spunem „Oare este necesar să suportăm aceasta? Nu este așa ceva mai mult decât cere Dumnezeu de la om?” „Acum sufletul meu este tulburat. Și ce voi zice? „Tată, izbăvește-mă din ceasul acesta?”” Cine v-a adus până în ceasul acesta? Cine v-a adus în fața acestor dificultăți? Cum ați ajuns aici? Tatăl se ocupă de noi, El ne-a adus aici. Și dacă, sub mâna Lui, suntem aduși în situația în care ni se pare că dacă o acceptăm ne-ar stoarce de puteri, ce vom zice? „Tată, izbăvește-mă din ceasul acesta? Dar tocmai pentru aceasta am venit până la ceasul acesta.” Ne-a adus aici cu un scop. S-ar putea să nu știi ce experiență mi-a pregătit dincolo de aceasta; s-ar putea să nu înțeleg planul divin din această încercare, dar un lucru știu. Am ales să dau slavă lui Dumnezeu. Am ales ca Dumnezeu, în locul meu, să fie slăvit în mine, căile Lui să fie văzute în mine în locul căilor mele. De aceea nu putem spune „Tată, izbăvește-mă din ceasul acesta”. Singurul lucru pe care îl putem face este să ne plecăm în supunere; singurul cuvânt pe care îl putem spune este „Tată, proslăvește Numele Tău!”. S-ar putea ca imediat să urmeze un Ghețemani. Crucea va veni cu siguranță, dar în acest Ghețemani este biruința. Este biruința asupra crucii și asupra a tot ceea ce urmează.

Acest lucru este foarte adevărat, și Dumnezeu nu ne-a lăsat fără un cuvânt în acest sens. Să citim mai departe:

„Ce voi zice? Tată, izbăvește-Mă din ceasul acesta? Dar tocmai pentru aceasta am venit până la ceasul acesta! Tată, proslăvește Numele Tău!” Și din cer s-a auzit un glas care zicea: „L-am proslăvit și-l voi mai proslăvi!”.

Cuvântul acesta este pentru noi în orice încercare, deoarece „Eu le-am dat slava, pe care Mi-ai dat-o Tu”. Slava aceasta ne aparține. El se va îngriji ca ea să fie reflectată peste noi și prin noi așa încât oamenii să știe că Dumnezeu se manifestă și acum în trup. Deci, care va fi alegerea noastră? Să ne hotărâm odată pentru totdeauna. Ce alegem, a fi sau a nu fi? Ce vom alege? A fi? Dar a fi înseamnă a slăvi pe Dumnezeu. Unicul rost al existenței în univers este acela de a da slavă lui Dumnezeu. De aceea, să alegi să fi înseamnă să alegi să slăvești pe Dumnezeu, și a alege să slăvești pe Dumnezeu înseamnă a alege ca eu-l să fie îndepărtat, distrus, și doar Dumnezeu să se dea pe față și să fie văzut.

Când se realizează aceasta, capitolul 15 din 1Corinteni pune punctul pe i. Versetele 24 și 28:

„În urmă va veni sfârșitul, când El va da împărăția în mâinile lui Dumnezeu Tatăl, după ce va fi nimicit orice domnie, orice stăpânire și orice putere. Căci trebuie ca El să împărățească până va pune pe toți vrăjmașii sub picioarele Sale. Vrajmașul cel din urmă care va fi nimicit, va fi moartea. Dumnezeu, în adevăr, „a pus totul sub picioarele Lui”. Dar când zice că totul a fost supus, se înțelege că afară de Cel ce l-a supus totul. Și când toate lucrurile Îi vor fi supuse, atunci și Fiul se va supune Celui ce l-a supus toate lucrurile, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți.”

Totul în câți? El va fi totul în mine, va fi totul în tine, va fi totul în orice făptură prin Isus Hristos. Atunci planul va fi adus la desăvârșire. Atunci întregul univers, și totul în el, va reflecta pe Dumnezeu.

Acesta este privilegiul pe care Dumnezeu l-a acordat fiecărei ființe omenești. Este privilegiul pe care l-a acordat fiecărei ființe din univers. Lucifer și mulțimea celor ce l-au urmat au refuzat acest privilegiu. Oamenii l-au respins. Tu și eu ce vom face? Îl vom accepta?

Ne putem da noi seama de mărimea acestui privilegiu? Ce a costat ca acest privilegiu să ne poată fi acordat? Cât a costat? A costat prețul fără margini al Fiului lui Dumnezeu.

O întrebare. A fost acest dar un dar de numai treizeci și trei de ani? Cu alte cuvinte, după existența Sa

de o veșnicie înainte de venirea Lui în lume, Isus a venit în lume așa cum a venit doar pentru treizeci și trei de ani, ca apoi să redevină cum a fost înainte, să fie din nou cum a fost în toate privințele, de-a lungul veșniciei următoare? Și în felul acesta jertfa Lui să fie practic doar pentru treizeci și trei de ani? A fost jertfirea Lui o jertfire doar pentru treizeci și trei de ani sau a fost o jertfire pentru totdeauna? Când Isus Hristos a părăsit cerul, S-a dezbrăcat de Sine și S-a cufundat în noi – pentru cât timp a făcut-o? Aceasta este întrebarea. Și răspunsul este că a făcut-o pentru totdeauna. Tatăl ni L-a dat pe Fiul Său, și Hristos ni S-a dat pentru toată veșnicia. Niciodată nu va mai fi în toate privințele cum a fost înainte. Viața Lui ne-a dat-o nouă.

Nu voi încerca acum să demonstrez aceasta. Voi citi doar câteva cuvinte din Spirit of Prophecy, ca să puteți ști că aceasta este realitatea și că suntem pe un teren sigur, să-l puteți primi ca pe un adevăr binecuvântat și să lăsați pe Dumnezeu să ni-l explice în veșnicie. Iată pasajul:

„Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu”. L-a dat nu doar ca să trăiască printre oameni, să le poarte păcatele și să moară ca jertfă pentru ei; L-a dat omenirii căzute. Hristos trebuia să se identifice cu interesele și nevoile omenirii. Cel care este una cu Dumnezeu s-a unit cu fiii oamenilor prin legături ce nu vor fi rupte niciodată”.

În ce anume s-a unit cu noi? În carnea noastră, în natura noastră. În ce măsură s-a unit cu noi? „Prin legături ce nu vor fi rupte niciodată”. Slavă Domnului! A părăsit natura dumnezeiască pe care o avea împreună cu Dumnezeu mai înainte de a fi lumea și a luat natura noastră, și poartă natura noastră pentru veșnicie. Aceasta este jertfa care cucerește inimile oamenilor. Dacă se înțelege, așa cum mulți înțeleg, că jertfa lui Hristos a fost doar pentru treizeci și trei de ani, după care a murit moartea pe cruce și s-a întors în veșnicie exact așa cum a fost înainte, oamenii pot spune că față de veșnicia dinainte și cea de după, treizeci și trei de ani nu înseamnă deloc o jertfă infinită, pentru veșnicie. Dar dacă înțelegem că El Și-a cufundat natura Sa în natura noastră umană pentru toată veșnicia, aceasta este cu adevărat o jertfă. Aceasta este dragostea lui Dumnezeu. Și nimeni nu poate spune nimic împotriva ei. Nici o inimă din lume nu poate spune nimic împotriva acestei realități. Fie că o acceptă sau nu, fie că omul o crede sau nu, există în ea o putere care te cucerește, iar inima trebuie să stea în liniște în fața acestui fapt teribil.

Acesta este sacrificiul pe care L-a făcut. Și citesc mai departe:

„Cel care este una cu Dumnezeu S-a unit cu fiii oamenilor prin legături ce nu vor fi rupte niciodată. Lui Isus „nu-I este rușine să-i numească frați”; Jertfa noastră, Avocatul nostru, Fratele nostru, poartă înfățișarea noastră umană în fața tronului Tatălui de-a lungul zilelor veșniciei; una cu cei pe care i-a răscumpărat – Fiul omului.”

Acesta este prețul: jertfirea pentru totdeauna a Celui care era una cu Dumnezeu. Acest preț trebuia plătit pentru a se reda oamenilor privilegiul de a slăvi pe Dumnezeu.

O altă întrebare. A meritat privilegiul acesta un astfel de sacrificiu? Sau prețul care a fost plătit a creat privilegiul? Gândiți-vă cu atenție. Care este privilegiul? Am văzut că privilegiul oferit fiecărui suflet este acela de a proslăvi pe Dumnezeu. Ce L-a costat pe Dumnezeu ca să ne ofere acest privilegiu? L-a costat jertfirea pentru totdeauna a Fiului Său. A făcut El acest sacrificiu pentru a crea privilegiul, sau privilegiul exista și merita o astfel de jertfire?

Observ că acesta este un gând nou pentru mulți dintre voi, dar nu vă fie teamă de el. Totul este în ordine. Cercetați-l doar cu atenție și gândiți-vă la el. Aceasta este tot ce e nevoie. Voi repeta încă o dată, de două sau de trei ori dacă este necesar, întrucât merită din plin. De când mi s-a descoperit adevărul binecuvântat că jertfirea Fiului lui Dumnezeu a fost pentru veșnicie și că s-a realizat pentru mine, tot mereu îmi revin în minte cuvintele care spun : „Mă voi pleca înaintea Domnului în toate zilele vieții mele”.

Întrebarea care a fost pusă este: a creat El privilegiul prin jertfa făcută, sau privilegiul exista deja, însă fiind pierdut merita jertfa pentru a ne fi redată?

Cine poate să aprecieze cu adevărat privilegiul pe care ni-l oferă Dumnezeu, acela de a-L putea proslăvi? Nici o minte nu-l poate cuprinde. Să merite un astfel de preț plătit – o jertfire pentru totdeauna – cu adevărat David a fost copleșit privind aceste lucruri: „O, Doamne, ... o astfel de cunoștință este prea minunată pentru mine; este prea înaltă ca să o pot atinge” și „în mulțimea gândurilor din lăuntrul meu, mângâierile Tale îmi desfată sufletul”.

„Mare este taina evlaviei, căci Dumnezeu a fost arătat în trup”. Fiul omului, adică noi, a fost înălțat în slavă. Prin aceasta ne-a readus eternul privilegiu de a proslăvi pe Dumnezeu. Și aceasta merita prețul pe care L-a plătit. Noi nu am fi putut visa niciodată că acest privilegiu era atât de mare, dar Dumnezeu a privit la el, Isus Hristos a privit acest privilegiu, a văzut ce înseamnă să dai slavă lui Dumnezeu. Și privind privilegiul și starea în care am ajuns noi, a spus: „merită prețul”, „voi plăti acest preț”. Și „atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu”, redându-ne astfel privilegiul de a putea proslăvi pe Dumnezeu.

Suntem încă în continuarea studiului cu privire la ceea ce avem în Hristos. Noi nu trebuie să uităm că Domnul ne-a înălțat și ne-a așezat la dreapta Sa în existența cerească. Și mulțumim Domnului că ne-a mutat acolo, în slăvita Sa împărăție. Studiem în continuare ce avem în El acolo unde este El, și care sunt privilegiile și comorile ce ne aparțin în El.

În seara aceasta vom începe lectura cu Efeseni 2:11,12,19:

„De aceea, voi, care altădată erați Neamuri din naștere, numiți netăiați împrejur de către aceia care se cheamă tăiați împrejur, și care sunt tăiați împrejur în trup de mâna omului: aduceți-vă aminte că în vremea aceea erați fără Hristos, fără drept de cetățenie în Israel, străini de legămintele făgăduinței, fără nădejde și fără Dumnezeu în lume”.

„Așadar voi nu mai sunteți nici străini, nici oaspeți ai casei, ci sunteți împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu”.

Mă bucur pentru aceasta. Am primit un alt loc, am primit o altă stare. Și toate acestea sunt făcute în Hristos; schimbarea aceasta este făcută în noi în El, căci El este „pacea noastră”.

„Dar acum, în Hristos Isus, voi, care odinioară erați depărtați, ați fost apropiați prin sângele lui Hristos. Căci El este pacea noastră, care din doi (Dumnezeu și noi) a făcut unul, și a surpat zidul de la mijloc care-i despărțea și, în trupul Lui, a înlăturat vrăjmășia dintre ei, ... ca să facă pe cei doi să fie în El însuși un singur om nou, făcând astfel pace. ... Căci prin El și unii și alții (cei ce sunt departe și cei ce sunt aproape) avem intrare la Tatăl într-un Duh. Așadar (de aceea, pentru că avem intrare la Tatăl în El – din acest motiv) nu mai sunteți nici străini, nici oaspeți ai casei, ci sunteți împreună cetățeni cu sfinții.”

Traducerea germană oferă o altă perspectivă asupra cuvintelor din versetul 19 (față de cea engleză - n.tr.), astfel: „nu mai sunteți oaspeți și străini, ci cetățeni”. Forța acestor termeni se va vedea mai clar dacă vom aminti că în Leviticul, unde Biblia noastră spune „străinul și cel care locuiește pentru o vreme în mijlocul tău”, cea germană redă „oaspetele și străinul care este în mijlocul tău”. În Hristos noi nu mai suntem străini și călători; nu mai suntem nici măcar oaspeți. Suntem mult mai apropiați.

„Nu mai sunteți străini și oaspeți, ci împreună cetățeni, din casa lui Dumnezeu”.

Un oaspete nu este unul din casă. Este o persoană binevenită, însă doar vine și pleacă, pe când cel ce aparține casei vine și rămâne. Cuvântul german folosit pentru „oameni din casă” ne va ajuta să înțelegem adevărata relație sugerată. Cuvântul este „Hausgenossen” și este derivat din „essen”, care înseamnă „a mânca”. Hausgenossen este unul care mănâncă în casă și trăiește acolo. El este acasă; când intră în casă nu intră ca musafir, ci intră pentru că aparține casei.

Textul acesta arată marele contrast între ceea ce eram și ceea ce suntem. Mai sunt și alte texte care ne arată acest contrast chiar mai clar. Să deschidem la capitolul patru din Galateni, începând de la primul verset:

„Dar câtă vreme moștenitorul (cel ce are în perspectivă moștenirea) este nevârstnic, eu spun că nu se deosebește cu nimic de un rob, măcar că este stăpân peste tot. Ci este sub epitropi și îngrijitori, până la vremea rânduită de tatăl său. Tot așa și noi, când eram nevârstnici, eram sub robia învățăturilor începătoare ale lumii. Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege, ca să ne răscumpere pe cei ce eram sub Lege, pentru ca să căpătăm înfierea. Și pentru că sunteți fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său, care strigă „Ava”, adică „Tată”. Așa că nu mai ești rob.”

Noi nu suntem în casă ca robi – nu mai suntem robi. Suntem slujitori ai Domnului, este adevărat, și datorăm Domnului slujirea noastră, dar ceea ce studiem acum este relația noastră cu Domnul și locul pe care ni-l dă în familie.

Și studiul ne arată că Domnul ne oferă o relație mai apropiată cu El decât cea a slujitorului din casă. Noi nu facem parte, ca slujitori, din familia cerească, ci în calitate de fii.

„Așa că nu mai ești rob, ci fiu; și dacă ești fiu, ești și moștenitor prin Dumnezeu (al lui Dumnezeu prin Hristos – eng.)” Aici ni se oferă imaginea unui copil, poate singurul fiu; tot ce au părinții îi va reveni lui în virtutea dreptului de moștenitor; dar el este încă un copil și este sub tutori și îngrijitori care îl educă și îl formează în felul în care dorește tatăl, până când ajunge la vârsta la care tatăl îl va invita într-o relație mai apropiată, în treburile familiei și în problemele și afacerile proprietății. Cât timp băiatul este doar un copil, nu știe nimic despre problemele legate de administrarea proprietății. El are altceva de învățat înainte de a fi luat lângă tatăl său, dar după ce primește educația dorită de tatăl său, și după ce ajunge la vârsta potrivită, atunci tatăl îl ia cu el, având o relație strânsă cu el. După aceea îi vorbește despre afacerile sale, și poate chiar îi încredințează spre administrare o bună parte din afaceri.

Să deschidem acum la Ioan 15:13-15. Hristos este Cel care vorbește: „Nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi. Voi sunteți prietenii Mei, dacă faceți ce vă poruncesc Eu. Nu vă mai numesc robi.” „Robul nu rămâne pururea în casă; fiul însă rămâne pururea”. Acesta este un motiv serios pentru care Isus nu ne mai numește robi. Noi vom rămâne în casă pentru totdeauna. Noi suntem ai casei, casa noastră este acolo. „Nu vă mai numesc robi”. Vă numesc fii, pentru că fiul rămâne în casă pentru totdeauna. Înainte eram străini și călători, dar El ne-a apropiat, și nu mai suntem nici măcar oaspeți, cu atât mai puțin străini. Ne-a adus într-o poziție chiar mai apropiată decât a slujitorului care crede că va locui în casă cât timp va trăi. Ne-a adus într-o poziție mai apropiată decât a copilului care nu a ajuns încă la vârsta maturității. Ne-a făcut mai mult decât aceștia, ne-a dat statutul de prieteni și fii, chemați să se sfătuiască cu El care este Capul și posesorul întregii proprietăți.

Să citim tot versetul. „Nu vă mai numesc robi, pentru că robul nu știe ce face stăpânul său; ci v-am numit prieteni”. Nu ne mai numește robi, deoarece robul nu știe ce face stăpânul său. Ne numește prieteni, pentru că nu vrea să țină nimic ascuns față de noi. Isus spune „nu vă mai numesc robi, pentru că robul nu știe ce face stăpânul său”. Vreau să fiți mai aproape. Vă numesc prieteni. De ce? „V-am numit prieteni, pentru că v-am făcut cunoscut tot ce am auzit de la Tatăl Meu”.

După cum vedeți El vrea să ne introducă la consfăturile din casa Sa. Nu are nici un secret pe care să-l țină ascuns față de noi. Nu dorește să ascundă nimic. Aceasta nu înseamnă că ne va spune totul într-o singură zi. Nu poate face aceasta deoarece noi nu suntem destul de capabili să înțelegem totul chiar dacă ar încerca să ne spună tot. Important este că El ne spune: „V-am făcut cunoscut tot ce am auzit de la Tatăl Meu”. Sunteți invitați să cunoașteți toate aceste lucruri. Și ne dă timp pentru a putea cuprinde adevărul Său. Cât timp ne acordă? Viața veșnică; veșnicia. Așa că putem spune „Doamne, e timpul Tău, vorbește, spune-ne voia Ta. Așteptăm să învățăm”.

Să citim din nou din Efeseni. Este aici un cuvânt care, comparat cu cel din germană, ilustrează mai bine acest fapt. Efes.1:3-7:

„Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu toate binecuvântările duhovnicești în locurile cerești în Hristos. (Traducerea germană spune „proprietatea cerească”, bunurile cerești). În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui în dragoste; ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați (am ajuns la ceea ce am studiat mai înainte) prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale, spre lauda slavei harului Său, pe care ni l-a dat în Preaiubitul Lui. În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său pe care l-a răspândit din belșug peste noi, prin orice fel de înțelepciune și de pricepere; căci a binevoit să ne descopere taina voii Sale, după planul pe care-l alcătuisese în Sine însuși”.

„A binevoit să ne descopere taina voii Sale”. Cuvântul german folosit pentru „taină” este „geheimnis”. Sigur că în germană, „geheimnis” înseamnă același lucru ca și cuvântul nostru „taină”. Este ceva secret. Dar dacă vom merge la rădăcina acestui cuvânt vom vedea care este secretul ascuns aici. Într-adevăr „geheimnis” este ceva tainic, ceva ascuns sau acoperit. „În mod secret”, în germană, este „heimlich”. Iosif din Arimatea era un ucenic al Domnului, dar „heimlich” – de frica Iudeilor; adică în secret, pe ascuns, de frica Iudeilor. Ce înseamnă acest „heimlich”? „Heim” este „home”, casă. „Geheimnis” se referă la problemele private ale casei, sau mai literal, secretele casei. În orice familie există ceva ce se numește secretele familiei. Doar familia are dreptul să le cunoască. Un străin nu se poate amesteca în ele. Un oaspete poate să vină și să plece, dar nu are niciodată dreptul să cunoască vreunul dintre aceste secrete ale familiei. Acestea nu-i sunt dezvăluite. Acest cuvânt „secret” – taina sfântă a problemelor familiei, între soț, soție și copii – aceste lucruri care țin în mod particular de familie, de interesele casei, consfăturile secrete ale familiei – aceasta este ideea redată de cuvântul german folosit pentru „secret” sau „taină”. Așadar Isus ne-a luat în casa Lui și ne face cunoscut acel „geheimnis” al voinței Lui – secretele casei familiei cerești. Domnul ne conduce într-o relație atât de intimă cu El încât lucrurile secrete ale familiei – chiar cele mai secrete – nu le ascunde față de noi. El spune că este așa.

Mai este încă un verset pe care îl putem citi. Rețineți însă: există probleme ale familiei divine, există secrete ale acestei familii, și au existat demult, cu mult înainte ca noi să intrăm în familie. Noi eram străini față de familie. Nu aveam nici o legătură cu familia. Dar Domnul ne-a chemat, noi am venit, și El ne-a integrat în familie, ne-a atras într-o relație atât de apropiată cu El încât poate să ne dezvăluie secretele familiei. Și pentru aceasta, așa cum am văzut cu ceva timp în urmă, va fi nevoie să fim un timp îndelungat acolo; și El va avea nevoie de mult timp ca să o facă, deoarece capacitatea noastră este prea mică față de greutatea acestor lucruri.

Mai mult, noi avem nevoie de cineva care cunoaște problemele familiei de la începuturile ei și în toate amănunțele, ca să ni le spună. Este cineva în familie care cunoaște toate aceste taine ale familiei de la începuturi, și care vrea să ne arate și să ne spună ceea ce urmează să știm? Deschideți la Proverbe 8,

începând de la versetul 22:

„Domnul m-a făcut cea dintâi dintre lucrările Lui(m-a avut de la începutul lucrărilor Lui – eng.), înaintea celor mai vechi lucrări ale Lui. Eu am fost așezată din veșnicie, înainte de orice început, înainte de a fi pământul. Am fost născută când încă nu erau adâncuri, nici izvoare încărcate cu ape; am fost născută înainte de întărirea munților, înainte de a fi dealurile, când nu era încă nici pământul, nici câmpiile, nici cea dintâi fărâmă din pulberea lumii. Când a întocmit Domnul cerurile, Eu eram de față; când a tras o zare pe fața adâncului, când a pironit norii sus, și când au țâșnit cu putere izvoarele adâncului, când a pus hotar mării, ca apele să nu treacă peste poruncile Lui, când a pus temeliile pământului, Eu eram meșterul Lui, la lucru lângă El (Eu eram din El, ca unul care am crescut împreună cu El – eng.)”

Și acesta este Cel ce ne-a spus „nu vă mai numesc robi, pentru că robul nu știe ce face stăpânul său, ci v-am numit prieteni, pentru că v-am făcut cunoscut tot ce am auzit de la Tatăl Meu”. Și El este ca unul care a crescut împreună cu El, și este din zilele veșniciei. Iar nouă ne spune „v-am numit prieteni, pentru că vă spun tot ceea ce Mi-a spus Tatăl”. Nu doar că ne acordă timpul în care să ne învețe, dar El este și cel care poate să ne învețe, deoarece El a fost de la început. El cunoaște toate tainele și a spus că nu vrea să ascundă nimic față de noi. Această atitudine ne arată cât de multă încredere are în noi. Voi citi în continuare un pasaj care a sosit cu ultima poștă din Australia, și cred că veți recunoaște vocea:

„Omul nu este numai iertat prin jertfa ispășitoare, ci prin credință este primit în Cel Preaiubit. Reîntors la loialitate față de Dumnezeu, a cărui Lege o călcase, el nu este doar tolerat ci este onorat ca fiu al lui Dumnezeu, ca membru al familiei cerești. Este moștenitor al lui Dumnezeu și împreună moștenitor cu Isus Hristos”.

„Dar este atât de firesc să gândim în noi înșine că El doar ne tolerează atunci când credem în Isus; să gândim că, obligându-L în felul acesta să o facă, va răbda mai mult timp căile noastre, dacă oare cumva ne putem face destul de buni încât să-I putem fi destul de plăcuți ca să aibă încredere în noi. Repet, este atât de firesc să ne așezăm într-o astfel de poziție. Și Satana este atât de pregătit să ne vorbească în felul acesta și să ne ajute să ne așezăm în această poziție.”

Domnul însă nu dorește să fim plini de ezitare și îndoială cu privire la starea noastră înaintea Lui. Nu, domnilor. El zice „când ați crezut în Mine, când M-ați primit, voi sunteți primiți în Mine, și Eu nu doresc să vă tolerez doar, încercând să merg alături de voi. Eu vreau să-mi pun încrederea în voi ca într-un prieten și să vă invit în sfaturile voinței Mele și să vă încredințez o parte din problemele moștenirii. Nu este nimic ce să doresc să țin ascuns față de voi”. Aceasta este într-adevăr încredere.

Am auzit mulți oameni spunând că sunt atât de mulțumiți pentru încrederea pe care o au în Domnul. Nu am nimic de obiectat, dar nu cred că este o foarte mare realizare sau ceva vrednic de foarte mare laudă faptul ca eu să am încredere într-o ființă ca Domnul, având în vedere cine sunt eu și cine este El. Nu cred că am o recomandare mai bună dacă am încredere în Domnul. Dar ca El să aibă încredere în mine, este ceva uimitor. Aici este minunea. Văzând cine este El și cine eram eu, și totuși să mă ia, să-mi spună în cuvinte clare ce dorește să facă cu mine, cât de aproape dorește să mă ia lângă El, câtă încredere Și-a pus în mine – aceasta este într-adevăr minunat. Oricum am privi acest fapt, este ceva uimitor pentru mine și este ceva ce mă face să laud pe Dumnezeu pentru că are încredere în mine. Este un lucru mare ca El să aibă măcar o fărâmă de încredere în mine, dar adevărul este că încrederea Lui în noi nu are limite.

Din textele pe care le-am citit s-a putut vedea că încrederea Lui în noi nu cunoaște margini. Are vreo limită încrederea omului într-un prieten pe care îl primește în casă, îi acordă un loc în familie și îi dă dreptul să cunoască secretele familiei și ale casei? Știți bine că aceasta este cea mai înaltă treaptă a încrederii la care poate ajunge prietenia între ființele umane, ca tainele familiei să fie date pe față fără rețineri. Când cineva introduce o altă persoană în treburile casei sale și în tainele familiei sale, acest fapt demonstrează că omul acela nu pune limite încrederii lui în acea persoană. Exact în felul acesta îl tratează Domnul pe cel ce crede în Isus.

Cealaltă persoană se poate să trădeze încrederea sacră pe care prietenul i-a acordat-o, dar aceasta nu schimbă realitatea faptului că încrederea i-a fost acordată. Noi putem greși în felul în care apreciem încrederea lui Dumnezeu în noi, și se poate ca oamenii să trădeze această încredere sacră, dar adevărul este că Dumnezeu nu întreabă dacă vom face aceasta sau nu. El nu ne privește cu suspiciune și nici numai cu toleranță. El zice „veniți la Mine”. „Voi sunteți primiți în Cel Preaiubit. Eu am încredere în voi. Veniți, haideți să fim prieteni. Intrați în casa Mea, sunteți de-ai casei. Luați loc la masă și mâncați aici. De acum înainte faceți parte din familie, egali cu cei care au fost aici dintotdeauna.” El nu vă tratează ca pe robi, ci ca pe împărați, făcându-vă cunoscut tot ce se poate cunoaște.

Fraților, nu naște în noi această încredere sentimente de recunoștință și de prietenie față de Domnul? Nu trebuie să-L tratăm și noi cum ne tratează El? Nu trebuie să lăsăm ca această încredere să ne atragă și să ne facă să ne supunem Lui, dovedindu-ne vrednici de această încredere? Ca o realitate, nu există nimic

alteceva care atrage mai mult omenia omului, decât faptul de a-i arăta încredere. Dacă ești suspicios față de el nu-l va ajuta cu nimic.

Să citim acum din Ioan 16:12: „Mai am să vă spun multe lucruri”. Cui? Haideți să nu privim aceste cuvinte ca fiind adresate doar acelor ucenici. El ni le spune, vouă și mie, aici și acum. Nu ne-a înviat El din morți? Nu ne-a adus la viață împreună cu Isus Hristos? Și nu ne-a înălțat împreună cu El? Nu ne-a pus să ședem împreună cu El la dreapta Sa în ceruri? „Mai am să vă spun multe lucruri”. Cine? Isus. „Dar acum nu le puteți purta”. Da. Dar veșnicia îmi va oferi ocazia de a crește în cunoștință și în înțelegere, așa încât să le pot purta. Așa ceva nu se face în grabă.

„Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul; căci El nu va vorbi de la El”. Aceasta nu vrea să spună că nu va vorbi despre El; nu aceasta este ideea. Este adevărat că Duhul nu va vorbi despre El însuși; dar ideea cuprinsă aici este că El nu va vorbi ca și cum El ar fi sursa cuvintelor. El nu se expune în față și nu vrea să vorbească nimic ca venit de la El, întocmai după cum Isus, când a venit în lume, nu a vorbit de la El însuși. Isus a zis „Cuvintele pe care vi le spun Eu, nu le spun de la Mine”, și „Tatăl, care M-a trimis, El însuși Mi-a poruncit ce trebuie să spun și cum trebuie să vorbesc”. Ioan12:49. Și așa după cum Isus nu S-a afirmat pe Sine, vorbind de la Sine, ci ceea ce a auzit de la Tatăl, aceea a vorbit – în același fel Duhul Sfânt nu vorbește de la Sine, ci ceea ce Duhul lui Dumnezeu aude, aceea vorbește.

„El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit, și vă va descoperi lucrurile viitoare”.

Foarte bine. Deci noi facem parte din familia cerească. Isus este Cel care a făcut parte din familie de la începuturi, și căruia I S-a încredințat grija noastră. El este Cel care ne va face cunoscut toate lucrurile. Și este scris că ei „urmează pe Miel oriunde merge El”. Așadar, El are de spus ceva, are de arătat ceva și ne dă Duhul Sfânt ca reprezentant personal al Lui, care ne aduce prezența personală a Lui, pentru ca prin acest mijloc să ne poată descoperi aceste lucruri, pentru ca prin El să ne poată spune ceea ce are de spus.

„Vă va descoperi lucrurile viitoare. El mă va proslăvi, pentru că va lua din ce este al Meu, și vă va descoperi”.

De ce spune Isus că Duhul sfânt „va lua din ce este al Meu și vă va descoperi”? Deoarece „Tot ce are Tatăl, este al Meu; de aceea am zis că va lua din ce este al Meu și vă va descoperi”. Câte lucruri urmează să ne descopere Duhul Sfânt? Toate lucrurile. Toate lucrurile cui? „Tot ce are Tatăl”. Nu este nimic care va fi ascuns.

„După cum este scris: „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile, pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc.”

Noi suntem moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Isus Hristos, iar Dumnezeu L-a făcut pe Isus „moștenitor al tuturor lucrurilor”. „Toate lucrurile”, așadar tot ce este în univers, le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc. „Tot ce are Tatăl”, a pregătit pentru cei ce-L iubesc. Chiar și numai aceasta ar trebui să nască în noi iubire pentru El. Dar cum vom putea cunoaște acele lucruri mari pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și care la inima omului nu s-au suit? Ah! Dumnezeu ni le-a făcut cunoscut prin Duhul, căci Duhul cercetează toate lucrurile, chiar lucrurile adânci ale lui Dumnezeu”.

Cu ce scop cercetează Duhul lucrurile adânci ale lui Dumnezeu? Ca să ni le descopere. Ele sunt prea adânci pentru noi. Dacă Domnul le-a desfășura pur și simplu în fața noastră și ar zice „veniți și căutați tot ce doriți”, nu am găsi nimic. Ele sunt prea adânci. Dar El nu ne lasă așa, ci vrea să ni le descopere, de aceea a pus totul în mâinile lui Isus, care este din El și care este unul dintre noi, iar Isus Hristos ni le descoperă prin Duhul Său.

„În adevăr, cine dintre oameni cunoaște lucrurile omului, afară de duhul omului care este în el? Tot așa, nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu afară de Duhul lui Dumnezeu”. „Și noi n-am primit duhul lumii, ci Duhul care vine de la Dumnezeu”.

Ce ni se spune aici? Noi am primit Duhul lui Dumnezeu. Să mulțumim Domnului pentru că L-am primit. Într-una din aceste zile am văzut un pasaj din Mărturia lui Isus, care spune că unii așteaptă să vină timpul când va fi revărsat Duhul Sfânt. Dar ni se spune că timpul este „acum”, iar noi trebuie să-L cerem și să-L primim acum.

„Se privește spre coborârea Duhului Sfânt asupra bisericii ca fiind ceva undeva în viitor; dar este privilegiul bisericii să Îl aibă acum. Căutați Duhul lui Dumnezeu, rugați-vă pentru El, credeți.”

Domnul spune „Luați Duh Sfânt”. „Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi”. „Și noi... am primit... Duhul care vine de la Dumnezeu”. Ne-am predat Lui? Ne-am dat pe noi înșine cu totul Lui? Ne-am deschis inimile ca să primim mintea lui Isus Hristos, ca să-L putem cunoaște pe Cel care este adevărat și să fim în El, Cel adevărat, și anume în Fiul Său, Isus Hristos? El este Dumnezeu adevărat și viața veșnică. „Și pentru că sunteți fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său”. Dumnezeu L-a trimis, așa spune El. De aceea mulțumiți-I pentru că L-a trimis și „luați Duh Sfânt”. Să-L primim cu mulțumiri și să

permitted Duhului să ne folosească, în loc să așteptăm și să tânjim după o demonstrație exterioară a lucrării Lui minunate care să ne dea sentimente pe baza cărora să gândim că acum într-adevăr avem Duhul lui Dumnezeu, acum putem face lucruri mari. Duhul lui Dumnezeu nu va veni niciodată în felul acesta. Dacă Duhul Sfânt ar fi fost revărsat peste noi în seara aceasta, ca la ziua Cincizecimii, cel care ar fi avut așteptări de felul acesta, nu ar fi primit Duhul.

Trebuie să ne schimbăm ideile cu privire la aceasta, să încetăm să așteptăm demonstrația exterioară, pe care să o putem vedea cu ochii noștri, sau care să ne dea un sentiment real pe baza căruia să putem ști că avem Duhul lui Dumnezeu și că suntem capabili să facem lucruri mari.

Dumnezeu a rostit cuvântul, a făcut făgăduința. Ne-a înălțat la cer și ne-a pus la dreapta Sa în Hristos, iar acum spune: „Totul este deschis în fața voastră, și Duhul vă este dat ca să vă arate totul, să vă spună totul ca să cunoașteți totul”. Ce am putea cere mai mult? Ce am putea cere mai mult de la El, care să ne arate mai clar dorința și bunăvoința Sa ca noi să avem acum Duhul lui Dumnezeu?

Cerul așteaptă să ni-L acorde. Ce se cere din partea noastră pentru a-L primi? Căutați-L, rugați-vă pentru El, credeți. Când acestea sunt făcute, nimic nu-L va mai opri. Când acestea sunt făcute, atunci tot ce ni se cere este să primim Duhul Sfânt. Domnul ne spune cum să-L primim: să-L căutăm, să ne rugăm pentru El, să credem. Și cel care crede a și primit. „Dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă, și dacă știm că ne ascultă, știm că suntem stăpâni pe lucrurile pe care I le-am cerut.”

Duhul lui Dumnezeu ne conduce. Astfel ne-a condus Domnul în adevărul Său. Ne-a ridicat prin adevărul Său la înălțimi pe care nu le-am cunoscut niciodată mai înainte. Și pentru ce ne-a ridicat aici? Ca să ne arate ce este important. Și anume să renunțăm la lume și la tot ce este în afară de Dumnezeu, pentru toată veșnicia. Să predai toate planurile, toate proiectele și tot ceea ce-ți reține mintea. Să scoți afară eu-l și lumea și tot, și să primești pe Dumnezeu, nefiind legat de nimic altceva decât de Dumnezeu. Atunci suntem în Isus Hristos, la dreapta lui Dumnezeu, iar tot universul și toată veșnicia ne sunt deschise, iar Duhul lui Dumnezeu ne este dat ca să ne învețe toate aceste lucruri și să descopere tainele lui Dumnezeu celor care cred.

„Și noi n-am primit duhul lumii, ci Duhul care vine de la Dumnezeu, ca să putem cunoaște lucrurile pe care ni le-a dat Dumnezeu prin harul Său”.

Fie ca textul următor să fie textul pentru mulțumirile și rugăciunile noastre, și cu care să putem spune amin. Efes.3:14-21.

„Iată de ce, zic, îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos (Ce spuneți?) din care își trage numele orice familie, în ceruri și pe pământ ... așa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință, pentru ca având rădăcina și temelie pusă în dragoste, să puteți pricepe împreună cu toți sfinții, care este lărgimea, adâncimea și înălțimea”.

Pentru ce toate acestea? Ca să putem cunoaște ce este ceea ce ne-a dat, ca să putem înțelege, cuprinde și păstra, bucurându-ne pentru totdeauna de tot ceea ce ne-a dat fără plată în Isus Hristos.

„Și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință, ca să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu. Iar a Celui ce, prin puterea care lucrează în voi, poate să facă nespuse mai mult decât cerem sau gândim noi, a Lui să fie slava în Biserică prin Hristos Isus, din neam în neam, în vecii vecilor. Amin”.

Și tot poporul să spună Amin și Amin, pentru veșnicie.

Lecția din seara aceasta o vom începe cu Efeseni 1, versetele 19-21, și este continuarea studiului referitor la ceea ce avem în Hristos, acolo unde este El. Versetele sunt o parte din rugăciunea pentru voi „ca să pricepeți ... care este față de noi credincioșii nemărginita mărime a puterii Sale, după lucrarea puterii tăriei Lui, pe care a desfășurat-o în Hristos, prin faptul că L-a înviat din morți și L-a pus să șadă la dreapta Sa, în locurile cerești” sau în existența cerească, așa cum apare în cap.2 cu versetul 6. Același gând este redat în Fil.3:8-10:

„Ba încă și acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi, ca să câștig pe Hristos, și să fiu găsit în El, nu având o neprihănire a mea, pe care mi-o dă Legea, ci aceea care se capătă prin credința în Hristos, neprihănirea pe care o dă Dumnezeu prin credință. Și să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui”.

Același lucru apare în aceste texte ca fiind cel pe care Domnul dorește să-l cunoaștem. „Ca să pricepeți ... care este față de noi credincioșii nemărginita mărime a puterii Sale, după lucrarea tăriei puterii Lui, pe care a desfășurat-o în Hristos, prin faptul că L-a înviat din morți”. Apoi Pavel spune „să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui”. Această putere nu este doar puterea care-l va învia pe Pavel după moartea și înmormântarea lui. Nu e vorba doar de atât ci despre o cunoaștere a puterii învierii Lui, acum, când trăim. Această putere ne este dată prin El, și prin aceasta suntem răstigniți împreună cu El, suntem morți și îngropați împreună cu El, și apoi înviați împreună cu El, înălțați la cer și așezați împreună cu El la dreapta lui Dumnezeu în cer. La această putere fac referire aceste versete.

„Și să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și părtașia suferințelor Lui, și să mă fac asemenea cu moartea Lui; ca să ajung cu orice chip, dacă voi putea, la învierea din morți (sau dintre cei morți)”.

Pavel voia să cunoască puterea învierii lui Hristos ca să ajungă el însuși la învierea dintre cei morți. Omul care în viața aceasta nu cunoaște puterea învierii lui Hristos, nu o va cunoaște nici într-o altă viață. Cu adevărat, chiar dacă va fi înviat din moarte, nu va cunoaște puterea care l-a înviat din moarte, și cel care nu cunoaște puterea învierii lui Hristos înainte să moară, nu va cunoaște puterea învierii lui Hristos din acea moarte.

Rugăciunea Domnului este ca eu să pot pricepe care este față de cei credincioși nemărginita mărime a puterii Sale, pe care a desfășurat-o în Hristos prin faptul că L-a înviat din morți și L-a pus să șadă în ceruri. În El noi cunoaștem puterea care ne învie împreună cu El din greșelile și păcatele noastre, și ne pune să ședem împreună cu El în existența cerească. Acum Efes.1:20-21:

„Și L-a pus să șadă la dreapta Sa, în locurile cerești, mai pe sus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice dregătorie și de orice nume, care se poate numi, nu numai în veacul acesta ci și în cel viitor”.

Despre această putere a lui Dumnezeu, care ne ridică, în Hristos, deasupra domniilor, stăpânilor, puterilor și dregătoriilor din această lume, vom studia în seara aceasta. De aceea, mai întâi, trebuie să studiem care este natura acestor domnii și stăpâniri care există în lume. Înainte de aceasta, haideți să remarcăm încă o dată faptul că în Hristos avem, și trebuie să cunoaștem această putere care ne ridică în El și împreună cu El, mai sus de toate domniile și stăpânirile, puterile și dregătoriile din această lume. Există separare între biserică și stat; există o separare de lume, care ne pune în cea poziție în care vom fi protejați mai bine decât o fac puterile acestei lumi. Și acesta este un act al credinței.

Cât despre natura acestor domnii și stăpâniri, să citim mai departe în capitolul doi:

„Voi erați morți în greșelile și păcatele voastre, în care trăiați odinioară, după mersul lumii acesteia, după domnul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării”.

Există un duh care lucrează în fiii neascultării, și acest duh este duhul domnului puterii văzduhului. Traducerea germană spune „după domnul care stăpânește în văzduh, și anume după duhul care până astăzi lucrează în copiii necredinței”.

La început, când eram morți în păcate, noi „trăiam după mersul lumii acesteia, după domnul puterii lumii”.

Din cuvântul „domn” derivă ideea de „domnie”. În formele monarhice de guvernare există domnii (principate), ducate, regate și imperii. Un principat (domnie) este jurisdicția, teritoriul, domeniul unui prinț; un ducat este domeniul unui duce; un regat domeniul unui rege; un imperiu domeniul unui împărat. Conform acestui text, Hristos ne-a ridicat deasupra domniilor (principatelor – eng.), stăpânilor ș.a.m.d. care sunt în această lume și sunt ale lumii. El ne-a ridicat deasupra stăpânirii duhului care domnește în fiii neascultării.

Putem fi fericiți și să mulțumim Domnului pentru că în Hristos suntem ridicați deasupra acestui prinț și deasupra jurisdicției și puterii lui. Aceasta este ideea, că în Hristos, Dumnezeu ne-a ridicat mult deasupra oricărei domnii, a oricărei stăpâniri, puteri sau dregătorii care există în lume.

Să citim acum Efes.6, începând de la versetul zece:

„Încolo fraților, întăriți-vă în Domnul și în puterea tăriei Lui. Îmbrăcați-vă cu toată armătura lui Dumnezeu, ca să puteți ținea piept împotriva uneltirilor diavolului”.

Împotriva cui are de luptat creștinul în această lume? În ceea ce privește domniile, puterile și imperiile acestei lumi, cu cine are de luptat creștinul? Cu diavolul. „Ca să puteți ținea piept împotriva uneltirilor diavolului”.

Deci, când un anume guvern se ridică împotriva unui creștin, se amestecă în problemele lui și îl persecută, are de luptat creștinul împotriva acelui guvern? Are de-a face cu el? Nu. Are de luptat împotriva diavolului. Această idee trebuie să o păstrăm în minte. Noi trebuie să înțelegem că atunci când guvernele, regatele, împărățiile și stăpânirile persecută creștinul, ne persecută pe noi, noi nu avem de-a face cu ele ca atare. Noi nu le declarăm război lor. Nu ne luptăm cu ele. Noi luptăm împotriva diavolului și războiul nostru este împotriva lui.

Acest lucru este sugerat de o mărturie care a venit în primăvară, și în care este declarat că misionarii nu trebuie să uite să atenționeze oamenii oriunde și oricând, că luptele, agitațiile, controversile și conflictele care se dau pe față în această lume, nu ies pur și simplu din lume și din lucrurile pe care le vedem, ci ele sunt rezultatul, lucrarea vizibilă a puterilor spirituale care sunt ascunse vederii, că toate acele elemente ale răului care sunt la lucru și pe care le vedem apropiindu-se atât de repede, sunt pur și simplu lucrările exterioare ale celui spirit care este în spatele lor. Iar instrumentele pe care le vedem răspândind peste tot solia Domnului și făcând să înainteze lucrarea Lui, demonstrează pe de altă parte că acestea sunt lucrările vizibile ale Duhului și puterii lui Dumnezeu care este în spatele acestora. Cuvântul care ne este adresat spune ca noi, lucrătorii, să vedem acestea și să atragem atenția oamenilor asupra faptului că toate aceste tulburări, conflicte și controverse dintre bine și rău sunt pur și simplu disputele dintre Isus Hristos și Satana – și aceasta este marea controversă a tuturor veacurilor.

Este atât de ușor ca mintea noastră să se oprească asupra guvernelor și stăpânirilor și să gândim că avem de luptat cu ele. Nu. Noi nu avem nici o luptă de dus împotriva guvernelor. Noi nu avem nimic de făcut împotriva guvernelor, întrucât este scris: „Oricine să fie supus stăpânirilor celor mai înalte”. Noi nu avem de luptat împotriva guvernului. Fiecare creștin va fi în armonie întotdeauna cu orice lege dreaptă pe care orice guvern o poate adopta. Așa că el nu-și pune niciodată în dreptul său problema legilor care urmează să fie adoptate, atât timp cât guvernul legiferează în cadrul jurisdicției sale. Pe el nu-l interesează ce legi sunt adoptate aici, deoarece viața lui, ca creștin, în frica lui Dumnezeu, nu va intra niciodată în conflict cu nici o lege dreaptă care este adoptată – cu nici o lege pe care Cezarul o poate elabora în cadrul propriei jurisdicții, pe care i-a rânduit-o Dumnezeu.

Dar când Cezarul își depășește atribuțiile și trece dincolo de jurisdicția lui, în împărăția lui Dumnezeu, atunci cu siguranță orice lege pe care o adoptă va veni în conflict cu creștinul, deoarece creștinul este drept, iar legea este greșită. Nu creștinul este cel care și-a schimbat atitudinea, ci cealaltă putere. De aceea noi nu trebuie să ne frământăm mintea dacă trebuie să luptăm împotriva guvernului sau nu. Nu avem nimic de-a face cu așa ceva. Noi trebuie să păstrăm în minte faptul că dacă guvernul părăsește armonia cu dreptatea și urmează o astfel de cale care îl pune în conflict cu noi, noi nu avem de luptat împotriva lui – noi avem de luptat întotdeauna împotriva diavolului. „Noi nu avem de luptat împotriva cărnii și sângelui”. Guvernele sunt carne și sânge. Oameni, curți, judecători, legislatori – aceștia sunt carne și sânge.

„Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești”.

„În locurile cerești” pare că se referă la acea jurisdicție a cerului peste care domnește Isus Hristos. Traducerea literală a versetului 12 din capitolul 6 sună astfel: „Noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva autorităților, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva puterii spirituale a răutății în cele cerești”. Este vorba despre aceleași „cele cerești” în care ne-a ridicat Dumnezeu împreună cu El, și în care ne-a pus să ședem împreună cu El, mai pe sus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere și de orice dregătorie care există pe pământ.

Traducerea germană redă acest lucru cu tot atâta forță ca și în limba greacă. Astfel: „Căci noi n-avem de luptat cu carnea și cu sângele, ci cu prințul și cu puterea, și anume cu domnul acestei lumi”. Este vorba de dumnezeul acestei lumi – Satana. Așadar, noi nu avem de luptat cu carnea și cu sângele ci cu domnul acestei lumi: „Și anume cu domnul acestei lumi care domnește în întunericul acestei lumi, cu spiritele josnice de sub cer.”

Este tare. Este plină de forță această traducere. Vedem cine este cel împotriva cărui avem de luptat –

domnul acestei lumi – cel care domnește în întunericul acestei lumi – prințul acestei lumi, care stăpânește în întunericul acestei lumi.

Acum știm, sau cel puțin ar trebui să știm, că nu va mai dura mult timp până când fiecare stăpânire a acestui pământ va trece sub conducerea domnului acestei lumi, care stăpânește în întuneric, și toate împreună, ca una singură vor ținti împotriva adevărului lui Dumnezeu și a celor prin care acest adevăr este reprezentat în lume. Aș vrea ca toți să știe că vom ajunge foarte curând în această situație. Aș dori ca fiecare adventist de ziua a șaptea să știe care este realitatea, că acum suntem în timpul când toate regatele și stăpânirile pământului se ridică, în felul acesta, împotriva adevărului lui Dumnezeu. Dacă există aici persoane (nu spun că există) care nu știu aceasta, în foarte scurt timp vor fi forțate să recunoască adevărata stare a lucrurilor, având în vedere felul în care au decurs și decurg evenimentele.

Așa cum am mai amintit odată aici, Statele Unite sunt privite de întreaga lume, așa cum au și fost întotdeauna, ca o adevărată citadelă a libertății drepturilor și a libertății de conștiință, iar Elveția a fost unica țărișoară, unica republică din Europa în care exista libertate din plin. Totuși acum Elveția și Statele Unite sunt cele două țări de pe pământ care acționează cel mai mult împotriva rămășiței și seminței bisericii celor care păzesc poruncile lui Dumnezeu și mărturia lui Isus Hristos. Iar Anglia se alătură lor cu sânguință. Și dacă aceste țări, care au fost exemplare în lume în ce privește drepturile oamenilor și libertatea de conștiință, se ridică împotriva lui Dumnezeu și a adevărului Său – nu este acum acea vreme, despre care am vorbit, când toată lumea trece sub conducerea Satanei, gata să fie întoarsă împotriva adevărului lui Dumnezeu și împotriva puterii lui Isus Hristos?

Totuși, chiar dacă vedem toate acestea, în Isus Hristos noi suntem protejați, întrucât în El lucrează acea putere care ne ridică din morți împreună cu El, și care ne așează la dreapta lui Dumnezeu în existența cerească, mult deasupra oricărei puteri și forțe și domnii și stăpâniri care există pe pământ și care se află în mâna Satanei. Nu este o binecuvântare faptul că, chiar acum, când vom fi siliți să intrăm în acest conflict, Isus Hristos face ca adevărurile Lui minunate să strălucească în fața noastră și să ne înalțe acolo unde este El, ca să putem ști că suntem deasupra tuturor acestor lucruri și că avem biruința asupra lor?

Vom studia aceste lucruri și mai adânc. Am vorbit suficient despre stăpâniri. Isus spune că ne ridică mai pe sus de orice stăpânire și de orice putere.

Acest cuvânt, „putere”, oriunde ați căuta în limba greacă, veți vedea că înțelesul absolut al cuvântului este „putere autoritară exercitată de cel tare împotriva celui drept”. Acesta este înțelesul cuvântului. În traducere literală înseamnă „autoritate”. Există și înțelesuri uzuale, este adevărat, pe lângă înțelesul absolut. În folosirea lui uzuală, caracterul puterii este arătat de cel cu care se află în relație. Spre exemplu, dacă acest cuvânt este folosit pentru a descrie puterea lui Hristos și autoritatea Domnului, este vorba de o putere dreaptă și legitimă, întrucât este autoritatea Domnului. Dar când este folosit pentru a descrie puterile lumii, în orice situație este asociat cu natura acestei lumi și cu spiritul care domnește în lume, și aceasta ne conduce la înțelesul absolut al cuvântului, care este autoritate și putere a „celui tare împotriva celui drept”.

Când s-a întâmplat pentru prima oară în univers ca cineva să-și asume autoritatea sau puterea celui tare împotriva celui drept? S-a întâmplat cu ocazia revoltei lui Lucifer, prin afirmarea eu-lui său. El a adus acea putere în lumea aceasta și a impus-o aici când a luat lumea în stăpânire prin amăgire. De aceea, este corect folosit acest cuvânt pentru a ne spune că dacă Hristos ne-a ridicat mai sus de orice stăpânire și de orice putere din această lume, aceasta înseamnă că ne-a ridicat deasupra puterii celui tare manifestată împotriva celui drept, care este puterea Satanei, pe care a introdus-o și o folosește în această lume.

Aceasta nu face decât să accentueze gândul pe care l-am amintit mai înainte, și anume că lupta noastră este pur și simplu lupta care a fost dusă de la început între cele două puteri spirituale, între puterea legitimă și cea nelegitimă, între puterea celui drept împotriva celui tare și puterea celui tare împotriva celui drept. Lupta se duce între aceste două puteri spirituale. Noi eram sub puterea celui tare manifestată împotriva celui drept – puterea forței. Isus Hristos însă, ne-a făcut să cunoaștem puterea celui drept manifestată împotriva celui tare – puterea iubirii. Noi am ieșit de sub dominația puterii celui tare împotriva celui drept – puterea forței, și am trecut de partea puterii celui drept împotriva celui tare – puterea iubirii. Iar acum lupta se duce între aceste două puteri și ne are pe noi în vedere. Întotdeauna lupta este între aceste două puteri spirituale. Indiferent ce instrumente ar putea fi folosite în această lume ca manifestare exterioară a puterii, lupta este întotdeauna între cele două puteri spirituale: Isus Hristos și prințul căzut.

Să urmărim în continuare acest gând și să vedem unde este biruința noastră și unde ni se dă biruința asupra acestei puteri nelegitime, asupra puterii celui tare împotriva celui drept. Să citim în Coloseni2, începând de la versetul 9.

„În El locuiește trupește toată plinătatea dumnezeirii. Voi aveți totul deplin în El, care este capul oricărei domnii și stăpâniri. În El ați fost tăiați împrejur nu cu o tăiere făcută de mână, ci cu tăierea împrejur a lui Hristos, în dezbrăcarea de trupul poftelor firii noastre pământești; fiind îngropați împreună cu El prin

botez și înviați în El și împreună cu El, prin credința în puterea lui Dumnezeu, care L-a înviat din morți. Pe voi, care erați morți în greșelile voastre și în firea voastră pământească netăiată împrejur, Dumnezeu v-a adus la viață împreună cu El, după ce ne-a iertat toate greșelile”.

V-a adus la viață împreună cu El! Observați că este același lucru pe care l-am citit seara trecută din Efeseni2 – și anume că El ne-a înviat și ne-a ridicat din morți împreună cu El și ne-a pus să stăm acolo unde stă El. Aici însă, ni se dă cheia felului în care ni se dă biruința în El. „A dezbrăcat domniile și stăpânirile (puterile – eng.), și le-a făcut de ocară înaintea lumii, după ce a ieșit biruitor asupra lor prin cruce”, sau așa cum apare în germană, „a ieșit biruitor asupra lor în El însuși”. Col.2:15. Cuvântul „putere” folosit aici este același termen grec care exprimă puterea celui tare împotriva celui drept. Cred că nu e nevoie să deschidem la parabola spusă de Isus în Luca 11:21-22: „Când omul cel tare și bine înarmat își păzește casa, averile îi sunt la adăpost. Dar dacă vine peste el unul mai tare decât el și-l biruiește, atunci îi ia cu sila toate armele în care se încredea și împarte prăzile luate de la el”. Satana este la originea autorității celui tare împotriva celui drept. Prin înșelăciune el a devenit capul acestei lumi, prin faptul că a devenit puterea care controla capul celui care era capul acestei lumi. Și prin faptul că a preluat controlul asupra lui Adam și asupra stăpânirii lui Adam, el a devenit capul acestei stăpâniri, capul acestei lumi, capul oricărei domnii, stăpâniri și puteri din lume și ale lumi.

Dar a venit în lume unul mai tare ca el. Noi știm că este mai tare, întrucât bătălia a fost dusă și El a învins. A apărut un al doilea Adam, nu așa cum fusese primul Adam, ci așa cum au ajuns să fie descendenții primului Adam în momentul venirii celui de al doilea. Al doilea Adam a preluat acea stare de degenerare la care ajunsese omenirea după căderea primului Adam, și în acea stare a venit și a contestat dreptul de stăpânire al celui care furase moștenirea. S-a dus o luptă între aceștia doi pe pământ. S-a dus o luptă care trebuia să hotărască dacă prada să fie împărțită sau să rămână intactă în mâinile celui care o dobândise prin puterea forței manifestate împotriva dreptății. Cel care a intrat pe terenul acestui rebel, a dovedit că este mai puternic decât cel care deținea stăpânirea, și l-a înfrânt la fiecare pas, toată viața Lui. Apoi, pentru a demonstra universului cât de cu mult mai puternic este decât celălalt, Isus nu numai că l-a înfrânt pe Satana la fiecare pas în timpul vieții Lui, dar după aceea, S-a dat pe Sine, mort, în mâinile, în puterea celui alt, care avea stăpânirea. Și acesta, care avea stăpânirea, L-a închis cu toată puterea lui în moarte, dar chiar și aici El a sfărâmat puterea Satanei. În felul acesta Hristos a demonstrat că este mai puternic decât Satana nu numai când este viu, ci și când este mort. Când a fost mort, a fost mai puternic decât Satana, și de aceea, ieșind din mormânt a strigat de bucurie înaintea universului: „Eu sunt Cel viu. Am fost mort și iată că sunt viu în vecii vecilor, Amin! Eu țin cheile morții și ale locuinței morților!” Da! El este viu acum, slavă Domnului!

Și atunci, dacă un Hristos mort este mai puternic decât diavolul, ce nu poate să facă un Hristos viu, care stă astăzi la dreapta lui Dumnezeu? Mai există motive să fim descurajați? Mai este vreun motiv să ne fie teamă, chiar și în fața tuturor domniilor, stăpânirilor, puterilor și dregătoriilor pe care Satana le poate aduna pe pământ? Nu. Întrucât Cel care este acum cu noi viu, pe când era mort a fost mai puternic decât Satana cu toată puterea lui. Isus Hristos este viu în vecii vecilor; noi suntem vii în El; și puterea Lui este desfășurată pentru noi – puterea Lui nepieritoare. O putere a Lui limitată de moarte ar fi fost suficientă pentru noi, nu este așa? Dar El nu ne oferă doar atât. Isus ne dă puterea lui vie, nepieritoare. Bucurați-vă și veseliți-vă, și fiți biruitori în această putere!

Isus a intrat pe terenul celui care deținea puterea acestei lumi, puterea tăriei împotriva dreptății, și în cele din urmă a intrat în chiar cetățuia fortăreței și în fortăreța cetățuiei acestei puteri nelegitime. Acela care este mai tare decât celălalt, a intrat, a luat-o în stăpânire, și a ieșit ținând cheile pe care încă le mai ține. Slavă Domnului! Așa că, dacă această putere nelegitimă ne-ar închide în acel loc, în închisoarea aceea, totul este O.K.. El nu ne poate ține acolo, întrucât Prietenul nostru are cheile. Când El vrea să ieșim de acolo, cheia este răsucită, ușa este larg deschisă, și suntem scoși afară. Și pentru a ne asigura de faptul că El are cheile, când a ieșit, le-a luat și le ține pentru vecie. Din acest motiv este scris în Efes.4:7,8:

„Dar fiecareia dintre noi harul i-a fost dat după măsura darului lui Hristos. De aceea este zis: „S-a suit sus, a luat robia roabă, și a dat daruri oamenilor”.

„A dezbrăcat domniile și stăpânirile” și a scos o mulțime de captivi de sub stăpânirea Satanei și a morții, atunci când a ieșit. Este scris în Matei27:51-53, acolo unde se vorbește despre răstignirea lui Isus:

„Pământul s-a cutremurat, stâncile s-au despicat, mormintele s-au deschis și multe trupuri ale sfinților care muriseră, au înviat. Ei au ieșit din morminte după învierea Lui”.

Mormintele s-au deschis la răstignirea Lui. Când au ieșit din ele? După învierea Lui. Sigur că da. Scrie că atunci când iese împarte prada. Când a ieșit a scos o mulțime de captivi, și când S-a înălțat la cer, i-a dus cu El sus ca primă ceată de captivi recuperați de pe terenul inamic. La acest eveniment se face referire când se spune că a dezbrăcat domniile și stăpânirile și le-a făcut de ocară înaintea lumii, după ce a ieșit biruitor asupra lor. Cuvântul „biruitor” folosit aici se referă la triumful roman. Triumful roman era acordat

generalului roman care după ce a intrat într-o țară inamică, a învins dușmanul, a luat de acolo pradă și captivi, și i-a adus cu el în cetatea lui. Dacă existau cetățeni romani captivi în acea țară, el îi aducea acasă. Când biruința lui era totală și se întorcea acasă, Senatul îi acorda un triumf. În acel triumf el era așezat într-un car mare și splendid tras de șase sau mai mulți cai de rasă având aceeași culoare, și el împreună cu prada și captivii în alai străbătea străzile Romei, fiind aclamat de oameni care în acea mare zi festivă îl onorau în triumful său.

Isus Hristos, Biruitorul nostru, biruitorul pentru noi, a venit în această țară a inamicului și a luptat luptele. Noi eram prizonieri, ținute sub puterea celui nelegitim, dar a venit Prietenul nostru, Generalul nostru și a purtat luptele. A intrat în fortăreața dușmanului, i-a sfărâmat lanțurile și a deschis cetățuia. A luat cheile, a luat prada, a scos captivii și i-a dus triumfător în cetatea lui glorioasă. Acum, „mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne poartă întotdeauna în carul Lui de biruință în Hristos”. În El, suntem triumfători asupra acestei puteri nelegitime, asupra celui care deține acea putere a tăriei împotriva dreptății. Și în triumful acesta asupra Satanei, este desfășurată înaintea întregului univers puterea dreptății împotriva forței.

Remarcați un lucru: puterea celui drept împotriva celui tare, nu poate folosi niciodată nici o forță. Observați aceasta? Observați că tocmai în aceasta constă spiritul care se numește creștin, și care este tocmai Spiritul lui Isus Hristos, și care este de neîmpotrivire? Putea Hristos să folosească forța pentru a demonstra puterea dreptății asupra forței? Nu.

Pentru a menține puterea forței asupra dreptății, forța trebuie să fie folosită cu fiecare ocazie, deoarece numai aceasta poate fi folosită pentru a învinge. În acest caz dreptatea are parte doar de o considerație secundară, dacă este luată măcar în considerare.

Dar pe de altă parte, puterea dreptății asupra forței stă în dreptate și nu în putere. Puterea constă în dreptatea însăși. Cel care se oferă garant pentru principiul dreptății contra putere, și în care acesta trebuie să fie demonstrat, nu poate să apeleze niciodată la nici un fel de forță. Nu poate folosi nici un fel de forță nici măcar pentru a apăra puterea dreptății. El depinde numai de puterea dreptății însăși pentru a învinge, și pentru a înfrânge toată puterea forței care poate fi stârnită împotriva lui. Acesta este secretul.

Vă dați seama că aceasta explică imediat de ce Hristos a stat ca un miel în fața acelor puteri și acelor forțe care au fost adunate împotriva Lui? El nu avea nimic de a face cu ideea de a folosi vreo forță pentru a li se împotrivi. Când Petru a scos sabia voind să-L apere, i-a spus: „Puneți sabia la locul ei; căci toți cei ce scot sabia, de sabie vor pieri”.

Când ținem la aceasta, toate lucrurile vor fi limpezi cu privire la ce avem de făcut aici, acolo, sau în altă parte. Noi suntem angajați de partea puterii dreptății asupra forței – puterea iubirii. Isus Hristos a murit ca un făcător de rele, abuzat, îmbrâncit încoace și încolo, îmbulzit, batjocorit, scuipat, încoronat cu spini, orice provocare imaginabilă i-a fost adresată, și El a murit sub povara acestora, apelând la puterea dreptății asupra forței. Și această putere a dreptății pentru care a murit El, a mișcat lumea de atunci încoace, și o va mișca și în zilele noastre așa cum nu a mai fost niciodată mișcată. De îndată ce Dumnezeu găsește oamenii care se hotărăsc să fie dovezi ale acestui principiu, să fie angajați în inimă față de acest principiu și să nu se gândească la nimic altceva și să nu dorească să apeleze la nimic altceva decât la principiul absolut al dreptății și puterii ei, față de care sunt angajați, atunci vom vedea, și lumea va vedea această putere lucrând ca niciodată mai înainte.

M-am referit seara trecută la o Mărturie despre lupta dusă între puterile spirituale. O voi citi acum, pentru că ea nu vorbește doar despre aceasta, ci și despre ceea ce am studiat aici, despre nevoie de a fi absolut dependent de puterea dreptății însăși, pentru a învinge. Noi nu avem nevoie să ne agităm, să devenim abuzivi, și nici altceva de felul acesta, ci doar să afirmăm principiul și să-l lăsăm să stea în picioare, fiind încrezători în el pentru biruință.

„În aceste vremuri de interes deosebit, păzitorii turmei lui Dumnezeu ar trebui să învețe oamenii că în controversă se află puterile spirituale; nu ființele umane sunt cele care au creat sentimente de o astfel de intensitate așa cum există acum în lumea religioasă. O putere din sinagoga spirituală a Satanei infuzează elementele religioase ale lumii, stârnind oamenii la acțiuni hotărâte pentru a impune avantajele pe care Satana le-a câștigat, prin faptul că a condus lumea religioasă să declare război celor care fac din cuvântul lui Dumnezeu călăuză lor și singura temelie a învățaturii lor. Eforturile pline de dibăcie ale Satanei sunt folosite pentru a strânge orice principiu și orice putere în slujba modificării cerințelor obligatorii ale Legii lui Dumnezeu, îndeosebi a poruncii a patra, care definește cine este Creatorul cerurilor și a pământului.

Omul păcatului s-a gândit să schimbe vremurile și legea; dar a făcut-o? Aceasta este întrebarea. Roma și toate bisericile care au băut din cupa nelegiurii ei, voind să schimbe vremurile și legea, s-au înălțat mai sus de Dumnezeu și au stricat marele memorial al lui Dumnezeu, Sabatul zilei a șaptea. Sabatul trebuia să rămână ca o reprezentare a puterii lui Dumnezeu în actul Său de creare a lumii în șase zile și în odihna Lui din ziua a șaptea. „De aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă și a sfințit-o” pentru că în ea S-a odihnit de toate lucrările Sale pe care le făcuse. Ținta lucrării iscusite a marelui înșelător a fost aceea de a lua locul lui Dumnezeu. Și în eforturile lui de a schimba vremurile și legea, a lucrat pentru a menține o putere în opoziție față de Dumnezeu și mai sus de El.

Aici este marea problemă. Aici se întâlnesc cele două puteri care se confruntă – prințul lui Dumnezeu, Isus Hristos, și prințul întunericului, Satana. Aici intervine conflictul. În lume sunt doar două clase, iar fiecare ființă omenească va sta sub unul dintre cele două steaguri – steagul prințului întunericului, sau steagul lui Hristos.

Dar a face apel la vreun fel de putere pentru apărarea dreptății, înseamnă a păși de care parte a conflictului? Înseamnă a ne așeza de partea puterii ce acționează împotriva dreptății. Aceasta este partea cea rea, și în felul acesta suntem de partea cea rea, indiferent care ar fi mărturisirea noastră de credință. Dar a rămâne statornic principiului dreptății care este mai presus de putere, al dreptății care are puterea de a învinge în ea însăși, - aceasta înseamnă să fi de partea divinității.

Dumnezeu va insufla cu Duhul Său pe adevărații Săi copii credincioși. Duhul Sfânt este reprezentantul lui Dumnezeu și va fi agentul puternic activ în lumea noastră, care va lega pe cei dreți și credincioși în snopi pentru grânarul Domnului. Satana lucrează și el cu o intensă activitate pentru a-și aduna în mănunchiuri neghina lui dintre grâu.

Învățătura fiecărui adevărat ambasador al lui Hristos este acum o problemă foarte solemnă și serioasă. Noi suntem angajați într-un război care nu se va sfârși până când nu se va lua și ultima decizie pentru eternitate. Fie ca orice ucenic al lui Isus să-și aducă aminte că „noi n-avem de luptat împotriva cărnii și a sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești”. Interesele veșniciei sunt implicate în acest conflict, de aceea nu trebuie să existe nici o lucrare superficială, nici o experiență înșelătoare, pentru a face față acestei chestiuni. „Domnul știe să izbăvească din încercare pe oamenii cucernici, și să păstreze pe cei nelegiuiți, ca să fie pedepsiți în ziua judecării. ... Pe când îngerii, care sunt mai mari în tărie și putere, nu aduc înaintea Domnului nici o judecată batjocoritoare împotriva lor”.

Acesta este principiul. Noi nu avem de adus nici o acuzație, nici o judecată batjocoritoare împotriva nimănui și nici împotriva opoziției manifestate față de noi. Noi ne încredem în adevărul pe care îl predicăm. Puterea este în adevăr, nu în noi. Și adevărul se apără nu numai pe el, ci și pe noi. Iar noi nu trebuie să apărăm adevărul, condamnând pe alții.

Domnul dorește ca orice inteligență umană pusă în slujba Sa, să se abțină de la acuzații severe și invective. Noi suntem instruiți să procedăm cu înțelepciune față de cei dinafară. Lăsați pe seama lui Dumnezeu lucrarea de condamnare și de judecată.”

Totdeauna este așa: adevărul își este propria apărare; dreptatea își este propriul sprijin, dar și sprijinul nostru.

„Hristos ne invită: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre”. Oricine ascultă invitația va lua jugul împreună cu Hristos. Noi trebuie să manifestăm oriunde și oricând blândețea și smerenia lui Hristos. Atunci Domnul va fi reprezentat prin mesagerii Săi, și îi va face gură a Lui; iar cel care este gură pentru Dumnezeu nu va pune niciodată pe buze omenești cuvinte pe care Maiestatea cerului nu le-ar rosti în controversa Sa cu diavolul. Unica noastră siguranță este în a primi inspirație divină din cer. Numai aceasta poate califica oameni pentru a fi împreună lucrători cu Hristos.”

Vom continua în această direcție studiul principiului. Așa cum am văzut în lecția trecută, puterea forței ce acționează împotriva dreptății a pus stăpânire pe lumea aceasta prin faptul că l-a amăgit și l-a adus sub stăpânirea ei pe cel căruia îi fusese dată lumea în stăpânire. Domnul, Dumnezeul cerurilor nu a dorit să folosească nici un fel de putere fizică, nici un fel de forță, pentru a recupera stăpânirea din mâinile Satanei, chiar dacă acesta a dobândit-o pe nedrept. Nu ar fi fost nici o nedreptate dacă ar fi luat-o înapoi în felul acesta. Dar Dumnezeu nu lucrează în felul acesta; acesta este studiul nostru.

Afirm aici lucrul acesta, și puteți cugeta asupra lui pentru toată veșnicia: universul lui Dumnezeu se bazează pe principiul jertfirii de sine. Suportul, temelia universului însuși, este principiul jertfirii eu-lui pentru a învinge; aceasta înseamnă să învingi prin lipsă de împotrivire – să învingi prin principiul curat al puterii dreptății în ea însăși. Acesta este ceea ce susține universul. Pe acesta se sprijină el. Și aceasta este pur și simplu evanghelia. Ar fi suficient să spunem că evanghelia este cea care susține universul, dar principiul evangheliei este principiul jertfirii lui Isus Hristos și al lui Dumnezeu care renunță la Sine și se dă pe Sine în El.

Așa că Domnul, pentru a recupera teritoriul pierdut, nu voia să folosească nici o putere care în sine nu este dreptate. De aceea, când a dorit să recupereze acest teritoriu împreună cu omenirea, a făcut-o într-un astfel de mod încât nici Satana însuși și nici unul dintre partizanii lui nu pot spune niciodată că nu a făcut-o în dreptate.

Ceea ce a fost pierdut de om, a fost recâștigat de Om. Acest lucru l-am văzut în capitolul doi din Evrei, la începutul studiului nostru:

„În adevăr, nu unor îngeri a supus El lumea viitoare, despre care vorbim. Ba încă, cineva a făcut undeva următoarea mărturisire: „ce este omul, ca să-Ți aduci aminte de el, sau fiul omului ca să-l cercetezi? L-ai făcut pentru puțină vreme mai pe jos de îngeri, l-ai încununat cu slavă și cu cinste, l-ai pus peste lucrările mâinilor Tale: toate le-ai supus sub picioarele Lui”. În adevăr, dacă i-a supus toate, nu i-a lăsat nimic nesupus. Totuși, acum încă nu vedem că toate îi sunt supuse. Dar pe Acela ... pe Isus Îl vedem”.

Îl vedem pe Isus în locul omului și ca omul. Dumnezeu nu a supus unor îngeri lumea viitoare despre care vorbim, ci a supus-o omului, și Omul este Isus Hristos. Acesta este cel de al doilea Adam. Așa că putem spune că ceea ce a fost pierdut prin om, a fost recâștigat prin Om. Prin Adam a fost pierdut, și prin Adam este recâștigat. Acel Adam care a recâștigat totul, a făcut-o nu din poziția în care a fost primul Adam atunci când a pierdut totul, ci din poziția în care au ajuns descendenții primului Adam în urma degenerării sub influența puterii păcatului până în momentul în care El a intrat în joc pentru a contesta dreptul Satanei.

Mă refer desigur la momentul în care a intrat în câmpul de luptă, într-o luptă fizică, corporală. În mod practic, El a intrat pe terenul de luptă înainte ca universul să fi fost creat, și odată cu căderea omului în păcat de asemenea a intrat, dar El nu a luat asupra Sa carnea și nu a intrat în lupta efectivă, până când nu a venit în lume în carnea omenească. Domnul Hristos a intrat în lupta cu Satana pe teren deschis, în carnea umană care degenerase până la momentul nașterii Sale în lume. Și acolo, în slăbiciunea naturii umane care exista în lume la venirea Lui în trup, El a dus lupta.

Natura umană nu va fi niciodată mai slabă, lumea nu va fi niciodată mai rea în sine, natura umană nu va atinge niciodată o stare mai josnică în sine, decât atunci când a venit Isus Hristos în lume. Singurul fel în care natura umană poate să fie mai rea, este prin faptul ca aceeași stare de neleguire să fie numită creștinism. Un om poate să fie nimic altceva decât răutate, așa cum era lumea când Hristos S-a născut în lume, și totuși, dacă el nu se numește creștin, dacă nu afirmă nici unul dintre principiile evangheliei, Dumnezeu îl poate atinge în starea lui pierdută prin intermediul evangheliei și să-l salveze cu ajutorul ei.

Dar dacă omul mărturisește evanghelia în răutatea lui și folosește mărturisirea evangheliei doar ca o formă, ca o manta care să-i acopere răutatea, atunci el dă la o parte mâna lui Dumnezeu, singurul mijloc pe care îl are Domnul pentru salvarea omului, și îl pervertește pentru a-și sprijini propria neleguire. Și aceasta îl face să fie mai rău în această privință, datorită faptului că și-a tăiat singur calea de salvare, folosind mijlocul de salvare rânduit de Dumnezeu ca pe o manta cu care să-și acopere neleguirea și cu care să-și sprijine răutatea. În sine, în carnea sa, răutatea sa carnală în mod practic nu este mai mare; atâta doar că acum a devenit tot așa de ipocrit pe cât este de rău. Lumea, în zilele de pe urmă nu va fi mai rea în sine decât a fost atunci când Hristos S-a născut în lume. Singurul fel în care va fi mai rea este datorită faptului că va avea o

formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea, întrucât va folosi numele de creștin pentru a-și acoperi păcătoșenia, pervertind în felul acesta unicul mijloc de salvare rânduit de Dumnezeu.

Isus Hristos a venit în lume în această stare cea mai decăzută a cărnii umane, și în această carne, ca om, a luptat cu diavolul.

În felul acesta nici măcar diavolul nu poate găsi niciodată nici o vină în felul acesta de salvare. Satana a înșelat omul și l-a pus sub stăpânirea sa, atunci când omul avea slava și chipul lui Dumnezeu, fiind înzestrat cu toate binecuvântările, cu puterea și cu bunătatea lui Dumnezeu. Acum, când al doilea Adam a venit în carnea umană, în acea stare în care Satana adusese omenirea datorită păcatului, și a intrat în luptă purtând toată această slăbiciune, Satana nu poate să spună niciodată că nu a fost corect. Nu poate spune niciodată: „Ai avut un avantaj, și a fost incorect. Ai venit cu o armură prea tare, cu prea multe mijloace de apărare, ca să fie o competiție dreaptă”. Nu poate face aceasta, pentru că Hristos a luat asupra Sa tocmai slăbiciunea cărnii până la care Satana îl adusese pe om. Hristos a venit tocmai în această slăbiciune, și în această slăbiciune a spus „sunt gata pentru confruntare”. Și Fratele nostru l-a învins! Slavă Domnului! Și slavă Numelui Său!

Și acum un alt aspect. Vă amintiți că una dintre lecturile din Săptămâna de Rugăciune avea ca subiect loialitatea față de Dumnezeu și că a fost amintit pasajul din Iov în legătură cu fiii lui Dumnezeu care veneau înaintea Domnului, și că Satana a venit și el cu ei.

Gândul care a fost prezentat era că acei fii ai lui Dumnezeu erau cei din alte lumi – din diferite părți ale universului – corespondenții a ceea ce era Adam atunci când el era conducătorul acestei lumi, când a fost creată și dată lui sub stăpânire. Scriptura spune că Adam era fiul lui Dumnezeu. Dar când Satana a venit în lume și a luat-o în stăpânire subjugând sub puterea lui conducătorul ei, a rămas el în locul în care trebuia să stea Adam. De aceea când fiii lui Dumnezeu din alte lumi veneau să se înfățișeze înaintea Domnului, Satana venea și el odată cu ei, înfățișându-se înaintea Domnului ca reprezentant al acestei lumi, pe care o avea sub stăpânire. V-am prezentat schițat aceasta ca să vă atrag atenția asupra gândurilor din continuarea studiului.

Încă de la instaurarea dominației Satanei aici, Dumnezeu a chemat la Sine oamenii din această lume. Încă din ziua în care Satana a obținut controlul acestei lumi, Dumnezeu a spus: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei”. Dumnezeu a chemat oamenii să iasă din rândurile Satanei și să vină sub stăpânirea Sa. Și mulți au ieșit de-a lungul timpului. Dar tot timpul Satana a lansat acuzația că acest lucru nu era corect. El zicea: „aceștia sunt prada mea legitimă, iar Tu mi-i iei și îi duci la Tine. Ce ai făcut ca să ai dreptul să faci aceasta? Eu am câștigat aici.” În felul acesta El contesta tot timpul dreptul lui Dumnezeu de a face aceasta, și în același timp îi acuza pe toți cei pe care Dumnezeu îi chemase afară din lume, la El. Pe aceștia îi acuza înaintea lui Dumnezeu zi și noapte. Afirmațiile Satanei erau de felul: „Aceștia sunt proprietatea mea. Ei îmi sunt supuși de drept. Toți sunt încărcăți cu păcate, fiind cu totul răi. Cu toate acestea, Tu îi chemi, îi îndreptățești și îi prezinți înaintea universului ca și cum ar fi fost buni dintotdeauna. Așa ceva nu este corect. Ei sunt păcătoși, sunt răi. Ei sunt exact cum suntem toți ceilalți de aici”. În felul acesta, el este pârâșul fraților, care pâra înaintea lui Dumnezeu zi și noapte pe oricine ar fi ieșit de sub autoritatea lui, la Dumnezeu.

Isus a venit în lume pentru a demonstra că El are dreptul să facă aceasta și că ceea ce face este drept. În acest scop a coborât până în acea stare de slăbiciune pe care am prezentat-o cu ceva timp înainte, și S-a angajat în confruntarea cu diavolul pentru a recăpăta, prin dreptate conducerea stăpânirii pierdute. Vă rog să remarcați un lucru: Satana câștigase conducerea stăpânirii de la Adam, căruia îi fusese încredințată, nu prin dreptate, ci prin puterea care se opune dreptății. Al doilea Adam a venit, nu cu puterea care se opune dreptății, ci cu dreptatea care se opune puterii și a recâștigat conducerea acestei lumi împreună cu tot ce îi aparține. De aceea, când a fost ridicat din moarte, a fost ridicat ca și cap al oricărei domnii, al oricărei stăpâniri, al oricărei puteri și al oricărei dregătorii, nu numai ale acestei lumi, ci și ale lumii viitoare.

Să deschidem acum la Apocalipsa capitolul 12. Aici se găsește pasajul din care derivă tot ceea ce spun. Viziunea începe cu momentul nașterii lui Hristos în lume, când diavolul stătea gata să-L devoreze pe Hristos imediat ce S-ar fi născut. Versetul șapte:

„Și în cer s-a făcut un război. Mihail și îngerii Lui s-au luptat cu balaurul . Și balaurul cu îngerii lui s-au luptat și ei.

Și balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana, acel care înșeală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ, și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui. Și am auzit un glas tare, care zicea: „Acum a venit mântuirea, puterea și împărăția Dumnezeului nostru, și stăpânirea Hristosului Lui; pentru că pârâșul fraților noștri, care zi și noapte îi pâra înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos”.

Cuvântul „pârâș”, în greacă, este „cel care acuză pe cineva în fața unei curți de judecată” – ceea ce la noi corespunde cu un avocat al acuzării. Traducerea germană redă exact aceeași idee. Termenul nostru „acuzator” (eng.), nu reda destul de clar aceasta, întrucât un om poate acuza pe nedrept un alt om, afirmând

minciuni în legătură cu el și vorbindu-l de rău, așa cum fac o mulțime de oameni. Acest fel de a proceda este urmarea aceluiași principiu al Satanei, desigur, dar nu despre aceasta este vorba aici. Acest acuzator, acest pârâș, în acest verset, este cineva care este un avocat al acuzării într-o curte de judecată. Iată care este situația: de o parte era Satana, care avea stăpânirea, iar de cealaltă parte era Dumnezeu care îi chema și îi primea pe toți cei care voiau să se întoarcă la El de sub puterea Satanei. Dar Satana pretindea că are dreptul asupra tuturor acestora. Așa că El intra în curtea de judecată a lui Dumnezeu ca reprezentant al acuzării, și îi acuza pe toți aceia, ca supuși ai săi, așa cum obișnuiau să facă deținătorii de sclavi din Statele Unite, în baza Legii Sclavilor Fugari. El îi pâra pe toți aceștia în fața instanței și cerea ca ei să fie redați din nou autorității sale, afirmând că nu era drept și corect ca ei să fie astfel luați de la el.

Și el avea posibilitatea să-și prezinte argumentele care aveau o umbră aparentă de dreptate, întrucât lupta încă nu fusese încă dusă, bătălia încă nu avusese loc, și încă nu fusese obținută acea biruință totală care să nimicească orice argument și dreptul său de a fi avocat al acuzării. Este adevărat că făgăduința lui Dumnezeu fusese sigură, biruința fusese sigură și promisiunea lui Dumnezeu era garantată, totuși încă nu fuseseră dovedite într-un conflict deschis, în carne. Așa se face că atunci când Hristos a venit în trup, a fost pusă peste El atât de multă ispitire prin puterea Satanei, ca și cum nu ar fi existat nici o făgăduință cu privire la răscumpărare. Așa de mult să fi fost? Atunci când a venit în trup, au existat cu adevărat atât de multe ispiti pentru El, și ispitele au fost atât de reale, ca și cum nu ar fi existat nici o făgăduință cu privire la răscumpărare? Cu siguranță. Dacă nu a fost așa, atunci El a fost protejat față de ispită și conflictul nu a fost real ci mai mult imaginar.

Isus a venit în lume ca să demonstreze nedreptatea aceluia argument pe care Satana îl prezenta înaintea curților lui Dumnezeu, așa cum o fac avocații acuzării. Aceasta este ideea; și aceasta este cu totul legal. Isus a venit pe terenul Satanei și a luat asupra Sa natura umană care era în starea în care o adusese Satana. În această natură umană El a întâlnit pe Satana pe propriul lui teren și în ciuda întregii puteri a acestuia, l-a înfrânt doar prin puterea încrederii pe care o avea în dreptatea care poate învinge puterea. El însuși nu a exercitat nici o umbră de dreptate a Sa ca să facă ceva de la Sine, pentru a Se proteja sau ajuta. El S-a încrezut total și pe deplin în acea putere divină a dreptății care este mai presus de putere și în tot ce putea face aceasta. Și a biruit, devenind astfel pe drept capul acestei lumi și al tuturor celor care vor fi răscumpeați din ea împreună cu pământul însuși.

Mai departe, cuvântul care spune că pârâșul fraților noștri „a fost aruncat jos”, în greacă, transmite imaginea unui avocat al acuzării care vine înaintea curții de judecată, dar nu mai are nici un proces de susținut. El este respins. Argumentele lui nu mai sunt ascultate. De ce? Pentru că acum noi avem un Avocat înaintea instanței, Isus Hristos cel neprihănit. Da. Slavă Domnului!

În curtea de judecată, înainte ca Isus Hristos să fi venit în trup, acolo se afla pârâșul fraților, reprezentantul acuzării, pledând pentru drepturile sale legitime asupra supușilor din dominionul său, care au fugit de pe domeniul său, adăpostindu-se la un altul. El își putea prezenta argumentul cu o aparență de dreptate deoarece domeniul său, autoritatea sa, încă nu fuseseră contestate viabil. Însă Hristos a venit și le-a contestat și a făcut-o atât de cinstit și în dreptate la fiecare pas al Său încât Satana însuși nu a putut să-I aducă nici o acuzație de incorectitudine în ceea ce a făcut. Și pentru că a învins, acum Hristos este cel care stă înaintea curții de judecată, dar nu ca reprezentant al acuzării, ci ca Avocat al apărării. Iar din momentul în care El a intrat în curte ca Avocat de drept, celălalt, pârâșul, reprezentantul acuzării, a fost respins, a fost scos afară. Nu mai are nici un proces de susținut împotriva celor pe care ar vrea să-i acuze. Și aceasta este bine; e bine.

„Vă scriu aceste lucruri, ca să nu păcătuiți; dar dacă cineva a păcătuit”, poate că pârâșul este tot acolo. Poate că-și susține pledoaria lui de avocat al acuzării, dar „avem la Tatăl un Mijlocitor, Pe Isus Hristos Cel neprihănit”, și prin faptul că El este acolo, reprezentantul acuzării este respins, scos afară, aruncat jos. Aceasta este povestea. Aceasta este valoarea Avocatului nostru înaintea curții. Îl elimină pe reprezentantul acuzării și îi anulează procesele așa încât nu mai este nici un loc pentru el înaintea instanței. Slavă Domnului!

Să trecem acum la un alt punct. Este vorba de un răspuns la o întrebare care a apărut în mintea unora în legătură cu ceea ce am prezentat seara trecută, și anume că Domnul Isus în ceruri nu va mai fi niciodată în cer, în toate privințele, așa cum a fost înainte. Întrebarea este: există un text în scriptură – l-am citit în acea seară - care spune „Tată, proslăvește-Mă la Tine însuși cu slava pe care o aveam la Tine, înainte de a fi lumea”. Aceasta va fi a Lui. Acea slavă pe care o avea înainte de a fi lumea, este a Lui acum, și îi va aparține pentru toată veșnicia. Dacă veți citi în Buletin la pag.331,332, veți găsi mărturia pe care am citit-o despre umilirea lui Hristos. Cel care a fost născut în chip de Dumnezeu, a luat chipul omului. „În trup El era tot timpul Dumnezeu, dar nu S-a dat pe față ca Dumnezeu”. „El S-a dezbrăcat de chipul de Dumnezeu, și în locul acesteia a luat chipul, forma omului”. „El a renunțat pentru o vreme la slava chipului de Dumnezeu.”

Observați diferența: El a renunțat pentru o vreme la slava chipului de Dumnezeu. Însă la chipul de Dumnezeu, în sine, a renunțat pentru toată veșnicia. Acesta este contrastul care apare în Scriptură precum și în aceste texte. Deși avea chipul lui Dumnezeu, El a luat asupra Sa chipul omului. După aceea, la pag. 382 din Buletin, citim din nou acest text din Mărturii: „purtând înfățișarea noastră umană înaintea tronului Tatălui de-a lungul veacurilor veșniciei”. Observați? Diferența nu este în ce privește slava. Diferența constă în forma peste care se odihnește slava, prin care este manifestată și prin care este reflectată.

Și mai este încă ceva ce ține de această idee. El avea înfățișarea lui Dumnezeu – a renunțat la aceasta, S-a dezbrăcat de Sine, sau după cum redă traducerea franceză, „S-a anihilat pe Sine”, ceea ce spune cu destulă forță că în ce privește înfățișarea pe care o avea, S-a anihilat, și în acea înfățișare nu avea să mai fie văzut niciodată. El poartă „înfățișarea noastră umană înaintea tronului Tatălui, de-a lungul veacurilor veșniciei”. Și slava pe care o avea în înfățișarea Sa de Dumnezeu – slava aceasta o poartă în înfățișarea noastră umană. „Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu”. Slava lui Dumnezeu ne-a dat-o nouă, înfățișării umane, trupului omenesc, pentru totdeauna.

În loc ca Hristos să fie înjosit, noi suntem înălțați. În loc ca divinitatea să fie înjosită sau micșorată, omenescul este înălțat și glorificat. În loc ca El să fie adus pentru totdeauna în starea de jos în care ne aflăm noi, El ne ridică pentru veșnicie acolo unde este El. În loc să fie lipsit de slavă, rămânând în starea noastră, care nu avem nici o slavă, El a renunțat la ea pentru o vreme, a devenit noi și a luat înfățișarea noastră pentru veșnicie, pentru ca El în această înfățișare, și noi în El, să fim înălțați la slava pe care o avea mai înainte de a fi lumea.

Mai este încă ceva aici. În ce fel de formă a fost dusă lupta împotriva Satanei? În forma noastră umană, în forma mea, în natura mea, în natura dumnevoastră. Pentru cât din universul lui Dumnezeu a fost dusă lupta? Cât de mult din univers a fost implicat? Întregul univers. Așadar în lumea aceasta și în carnea noastră, în trupul nostru, a fost purtată lupta, a fost luptată bătălia, și aici a fost câștigată biruința pentru întregul univers. Într-un fel sau altul, fie de-o parte, fie de alta, a fost implicat tot universul.

De aceea, pentru a duce la îndeplinire planul cel din veșnicii al lui Dumnezeu, El a trebuit să coboare în această lume, să ia trupul și natura noastră, deoarece acest plan din veșnicii, acest scop al lui Dumnezeu a fost contestat aici, în această lume și în trupul și natura noastră care au devenit centrul controversii. Cel ce era una cu Dumnezeu S-a dezbrăcat de Sine, a îmbrăcat trupul și natura noastră și a luptat în acest trup și în această natură, iar lupta a fost câștigată în acest trup și în această natură. Cărui trup și cărei naturi aparține biruința? Trupului nostru și naturii noastre. Prin natura lucrurilor această biruință aparține trupului nostru și naturii noastre în Isus Hristos, și celei unite cu Isus Hristos. Așadar, observați că această luptă, această biruință, nu ne reintegrează în univers doar în starea în care era Adam, nici doar unde ar fi ajuns dacă nu ar fi păcătuit, ci acolo unde este Isus Hristos prin dreptul Său divin. Cât de minunat este! Așa este, și ceea ce este și mai frumos este că totul este adevărat.

Noi prea adesea pierdem din vedere slava acestei realități, privind doar la nenorocirea produsă de intrarea păcatului în lumea noastră. A fost într-adevăr o nenorocire, ca păcatul să apară în univers. Și în sensul acesta a fost o nenorocire faptul că păcatul a atins această lume și că bătălia pentru univers a trebuit să fie dusă aici, în lumea noastră. Dar prin faptul că lumea noastră a fost atinsă și a fost implicată, aceasta ne-a implicat pe mine și pe dumnevoastră, întrucât aici, în natura noastră a trebuit să fie desfășurată lupta pentru univers, și putem mulțumi Lui Dumnezeu că biruința este câștigată și că avem și noi o parte în această biruință pentru univers. De aceea nu putem spune că totul a fost doar o nenorocire, pentru că Dumnezeu poate să schimbe cele mai mari nenorociri în cele mai mari biruințe. Ar fi fost cea mai mare nenorocire pentru noi dacă nu ar fi existat nici o răscumpărare. Dar când Dumnezeu își îndreaptă mâna spre un lucru, cele mai mari nenorociri devin cele mai mari biruințe. Și această mare nenorocire pentru univers, Dumnezeu a schimbat-o într-o mare biruință în favoarea universului. O, El a făcut-o să fie spre triumful absolut și etern al universului!

Hristos S-a golit pe Sine de chipul de Dumnezeu și a luat chipul nostru omenesc. S-a golit pe Sine de natura de Dumnezeu și a luat natura noastră umană. Și făcând așa, a adus omenescului divinul. Făcând așa, a condus omenescul să-l învingă pe Satana și păcatul. Hristos a obținut biruința în natura noastră umană împotriva întregii puteri a Satanei, de aceea El nu spune doar „Tată, proslăvește-Mă la Tine însuși cu slava, pe care o aveam la Tine, înainte de a fi lumea”, ci mai departe spune „le-am dat slava, pe care Mi-ai dat-o Tu”. În loc ca El să fie adus pentru eternitate în starea în care eram noi, El ne ridică pe noi pentru veșnicie acolo unde este El.

„Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru darul Său nespus de mare”! Noi avem un Mijlocitor în curțile cerești, care, în plinătatea drepturilor, stă ca Avocat al nostru și închide gura avocatului acuzării care ar vrea să ne acuze zi și noapte înaintea lui Dumnezeu. Isus Hristos câștigă procesele noastre, pentru că le-a câștigat deja. Și aceasta pentru că deși avea chip de Dumnezeu, S-a dezbrăcat de Sine și a luat asupra Sa

chipul unui slujitor. „La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce. De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult (și ne-a înălțat și pe noi în El), și I-a dat Numele care este mai pe sus de orice nume; pentru ca în Numele lui Isus, să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ, și orice limbă să mărturisească spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domnul”.

Ne face plăcere să ne aplecăm genunchii înaintea Lui și acum, cu atât mai mult în ziua aceea, spre slava Lui. Indiferent dacă cineva o face acum sau nu, în ziua în care Isus Hristos va fi încoronat cu coroana biruinței Lui înaintea universului și pentru univers, orice genunchi, începând cu Lucifer și până la ultimul om care L-a respins, se va pleca și vor recunoaște cu toții că Isus Hristos este Domnul, și o vor face spre slava lui Dumnezeu Tatăl. Și în acea zi, orice limbă din univers va mărturisi divinitatea adevărului și dreptatea nepieritoare a principiului dreptății care învinge puterea.

Textul pe care-l studiem în seara aceasta este în Fapte 10:28: „Știți, le-a zis el, că nu este îngăduit de Lege unui Iudeu să se însoțească cu unul de alt neam, sau să vină la el”.

Interlinearul grecesc pe care îl am aici, arată că această idee a fost exprimată într-un fel mult mai tare decât cel redat de traducerea noastră. „Știți, le-a zis el, cât este de neîngăduit de Lege ca un Iudeu să se însoțească cu unul de altă rasă, sau să se apropie de el”. Nu doar că „nu este îngăduit de Lege”, ci „știți cât este de neîngăduit” să faci așa ceva.

Era într-adevăr ceva osândit de Lege? Era ceva ilegal ca un Iudeu să vină în contact sau să se asocieze cu cineva de alt neam? Iudeii priveau aceasta ca fiind ceva contrar Legii, dar era așa? Iudeii erau poporul lui Dumnezeu. Ei aveau această mărturisire de veacuri. În tot acest timp ar fi trebuit să învețe că ceea ce spune Dumnezeu, și numai aceea este legal, și că nimic din ceea ce altcineva spune nu este literă de lege, și de aceea nu se poate spune că este legal, și nici despre încălcarea acelor cuvinte nu se poate spune că este ceva neîngăduit de Lege. Ei ar fi trebuit să învețe aceasta, dar în loc să învețe aceasta au învățat tocmai opusul, și acest opus era de așa natură încât ceea ce spuneau oamenii era socotit de fapt ca fiind mai obligatoriu decât ceea ce spusese Dumnezeu. Poruncile oamenilor, obiceiurile oamenilor și căile oamenilor au făcut fără valoare cuvântul lui Dumnezeu, încât Isus a trebuit să spună „ați desființat porunca lui Dumnezeu prin datina voastră”.

Însă Hristos, în lucrarea Sa pe care a făcut-o în lume și pe care a făcut-o în El însuși pentru toți cei ce sunt în El, a fost tocmai reversul acestei ordine de lucruri. El a întors lucrurile în așa fel încât oamenii să vadă că ceea ce spune un om sau o adunare de oameni nu poate fi niciodată literă de lege, și că niciodată creștinul nu trebuie să socotească așa ceva ca fiind aprobat de lege, sau călcarea acelor cuvinte ca fiind osândită de lege. Numai ceea ce spune Dumnezeu este aprobat de lege, și a nu face ceea ce spune Dumnezeu, aceea este neîngăduit de lege.

Acesta este principiul pe care urmează să-l studiem pe parcursul unei lecții sau două – poate că mai mult – și acesta este principiul pe care avem nevoie să-l studiem acum, întrucât am ajuns la hotarele timpului, și în curând va veni vremea când lumea va fi la fel de înrobite de poruncile, tradițiile și prejudecățile oamenilor, care desființează Legea lui Dumnezeu, cum au fost oamenii la venirea lui Hristos în lume. Și de aceea, dacă vom fi de partea lui Dumnezeu, cum și trebuie să fim, vom fi legați atât de tare de ceea ce spune Dumnezeu încât numai Cuvântul Lui va fi singura noastră regulă de viață. Numai acesta va fi călăuză noastră, și acesta în Hristos, așa cum este trăit în Hristos și demonstrat în El.

Și când așa vor sta lucrurile, când lumea va fi căsătorită cu formele, ceremoniile și tradițiile prin care desființează Legea lui Dumnezeu, cei drepti se vor purta cu cei care acționează conduși de tradițiile lor, așa cum S-a purtat Hristos cu ceilalți din zilele Lui. Nu a fost niciodată planul lui Dumnezeu să fie socotit drept ceva ilegal să te asociezi cu oameni din alte națiuni. Și dacă Iudeii ar fi rămas credincioși lui Dumnezeu, nici unul dintre ei nu ar fi socotit drept călcare de lege să te asociezi sau să ai de-a face cu cineva dintr-o altă națiune. Ei au ajuns pe această poziție datorită faptului că și-au închis ochii și au întors spatele învățăturilor Lui Dumnezeu și felului Său de a se purta cu ceilalți de la început și până atunci.

Să privim puțin poziția Iudeului, așa cum a fost exprimată de Petru în acel text, și care exprima concepția națiunii iudaice. În aprecierea lor, toate celelalte națiuni era alungate dinaintea lui Dumnezeu și nu aveau nici o parte cu El. Totuși, de atâtea ori, Domnul le arătase că nu așa stăteau lucrurile.

În zilele lui Iona, zilele pline de glorie ale împărăției Asiriei, înainte ca împărăția Babilonului să intre în istorie, - atunci demult, Dumnezeu chemase un om din poporul Său – Iona – ca să meargă la un popor păgân și să le vorbească despre osânda care-i amenința și despre distrugerea care urma să vină peste ei, pentru ca în urma avertizării să se poată pocăi și în felul acesta să scape de ruină. Dar el a răspuns Domnului „nu este de nici un folos să fac aceasta, pentru că Tu ești un Dumnezeu plin de îndurare și Îți pare rău de răul pe care vrei să-L faci, iar dacă eu merg până acolo și le spun ce mi-ai spus să le spun, și dacă ei se pocăiesc, întorcându-se de la răutatea lor, Tu nu vei distruge cetatea. Și atunci care este rostul călătoriei mele până acolo pentru a le spune că cetatea va fi distrusă? Tu nu o vei face dacă ei se întorc de la căile lor rele.”

Dar Domnul a insistat ca el să meargă la Ninive. Totuși Iona nu a renunțat la părerile lui și a plecat spre Iopa ca să fugă la Tars. Domnul l-a adus înapoi, și între timp s-a convins că ar fi mai bine să meargă la Ninive. A plecat la Ninive și a traversat orașul - timp de trei zile - predicând. „Încă patruzeci de zile și Ninive va fi nimicită!” Cuvântul a ajuns la urechile împăratului Ninivei, și el a trimis poruncă tuturor oamenilor să se întoarcă de la căile lor rele, să se îmbrace în sac și cenușă, să postească până și animalele, și

cu toții să strige către Dumnezeu. Domnul a auzit strigătul lor, a primit pocăința lor și a iertat cetatea. Iona însă a ieșit din cetate și s-a așezat pe o înălțime din apropiere ca să vadă dacă Dumnezeu va nimici sau nu cetatea. Dar Dumnezeu nu a nimicit-o, fapt care nu a plăcut deloc lui Iona. El a zis: „Ah, nu este aceasta tocmai ceea ce ziceam eu înainte să plec de acasă? Ți-am spus că dacă vin aici și le spun ce mi-ai zis să le spun, ei se vor pocăi de rele și Tu îi vei ierta și nu vei nimici cetatea, și că era mai bine să fi rămas acasă.”

„Dumnezeu a văzut ce făceau ei și că se întorceau de la calea lor cea rea. Atunci Dumnezeu S-a căit de răul pe care se hotărâse să li-l facă, și nu l-a făcut. Lucrul acesta n-a plăcut deloc lui Iona, și s-a mâniat. S-a rugat Domnului, și a zis, „Ah, Doamne, nu este aceasta tocmai ce ziceam eu când eram încă în țara mea? Tocmai lucrul acesta voiam să-l înlătur fugind la Tars. Căci știam că ești un Dumnezeu milos și plin de îndurare, îndelung răbdător, și bogat în bunătate, și că Te căiești de rău! Acum, Doamne, ia-mi viața, căci vreau mai bine să mor decât să trăiesc!” Domnul a răspuns: „Bine faci tu că te mânii?”” Iona3:10;4:1-4.

În continuare ni se spune cum Iona s-a dus și s-a așezat la răsărit de cetate unde și-a făcut un umbrar sub care s-a hotărât să stea până va vedea ce va fi cu cetatea. Apoi Domnul a făcut să crească un curcubete pe care după aceea l-a făcut să se ofilească, fapt pentru care Iona s-a mâniat foarte tare și s-a rugat din nou să moară.

„Dar Dumnezeu a zis lui Iona: „Bine faci tu că te mânii din pricina curcubetelui?” El a răspuns: „Da, bine fac că mă mânii până la moarte!” Atunci și Dumnezeu a zis: „Ție îți este milă de curcubetele acesta, care nu te-a costat nici o trudă și pe care nu tu l-ai făcut să crească, ci într-o noapte s-a născut și într-o noapte a pierit. Și Mie să nu-mi fie milă de Ninive, cetatea cea mare, în care se află mai mult de o sută douăzeci de mii de oameni, care nu știu să deosebească dreapta de stânga lor, afară de o mulțime de vite!””

Se presupune că Iona ar fi învățat în cele din urmă această lecție, și că după aceea relatarea ei a fost păstrată ca una dintre cărțile sfinte puse în mâna poporului, și din care erau învățați. Și ei ar fi trebuit să învețe lecția aceasta care spune că Domnul are în grijă celelalte națiuni și că dorește ca și poporul său să se îngrijească de ele.

Iona știa aceasta și a zis că el știa că Domnul este „un Dumnezeu milos și plin de îndurare, îndelung răbdător și bogat în bunătate, și că Te căiești de rău”. Cunoscând aceasta ar fi trebuit să fie cu atât mai dispus să meargă la acel popor și să le vestească solia Domnului ca să se poată pocăi și să fie în felul acesta salvați. Însă, cu toate că aveau această carte, cu toată lecția pozitivă cuprinsă în ea, Iudeii s-au purtat de atunci încolo în totală opoziție față de ea. Ei au început să creadă că lui Dumnezeu nu-I păsa de păgâni decât dacă aceștia se converteau la Iudaism, dar Mântuitorul le-a spus celor care gândeau în felul acesta, că prozeliții pentru care ei înconjurau „marea și pământul” erau „fii ai ghenei, de două ori mai răi” decât ei. Și așa era.

După ce au pornit pe această cale nedreaptă, îndepărtându-se de adevăratul gând al lui Dumnezeu în ce-i privea pe ei și pe celelalte Neamuri din jurul lor, devenind exclusiviști, s-au închisat în ei înșiși ajungând să fie mai răi decât păgânii din jurul lor. Atunci Dumnezeu i-a împărțiat printre Neamurile din jurul lor, unde au fost obligați să se asocieze cu cei din alte popoare; nu aveau încotro. Și totuși Petru spune „știți cât este de neîngăduit de lege ca un Iudeu să se însoțească cu unul de alt neam sau să vină la el” – cu cei care nu erau tăiați împrejur. În capitolul unsprezece frații din Ierusalim îl mustră pentru că „ai intrat în casă la niște oameni netăiați împrejur, și ai mâncat cu ei”.

Daniel și cei trei tineri au mâncat la masa unui rege păgân, împreună cu păgânii, zile și ani la rând, și Dumnezeu a fost cu ei tot timpul și a făcut din Daniel unul dintre cei mai mari profeți, și i-a scos pe cei trei din cuptorul încins. Pentru ce au fost scrise toate acestea și pentru ce le-a fost pusă în mâini această carte pe care trebuiau să o studieze în permanență? Vă puteți da seama că era simplu să fie învățați cu totul altceva decât ceea ce spuneau și făceau.

Mai mult: dacă deschidem la Daniel capitolul patru citim:

„Nebucadnețar, împăratul, către toate popoarele, neamurile, oamenii de toate limbile, care locuiesc pe tot pământul: să aveți multă pace! Am găsit cu cale să fac cunoscut semnele și minunile, pe care le-a făcut Dumnezeu cel Preaînalt față de mine. Cât de mari sunt semnele Lui și cât de puternice sunt minunile Lui! Împărăția Lui este o împărăție veșnică, și stăpânirea Lui dăinuiește din neam în neam!”

Nebucadnețar vestește oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod adevărul despre adevăratul Dumnezeu, despre bunătatea Lui și despre mărimea minunilor Lui. Au avut în mâini această relatare. În propriile lor cărți aveau scris că Dumnezeu dăduse lui Nebucadnețar un vis și lui Daniel îi dăduse interpretarea visului, așa încât, prin aceste mijloace Dumnezeu l-a condus pe Nebucadnețar să trimită această proclamație tuturor neamurilor și tuturor oamenilor de orice limbă, prin care li se aducea la cunoștință cât de bun este adevăratul Dumnezeu, cât de mare este și cât de bine este să te încrezi în El. Priviți la ultimul verset al capitolului. Nebucadnețar își povestise experiența, povestise cât de mult ofensase pe Dumnezeu, cum fusese îndepărtat dintre oameni și cum Dumnezeu îl adusesese înapoi la timpul anunțat:

„În vremea aceea, mi-a venit mintea înapoi; slava împărăției mele, măreția și strălucirea mea mi s-au

dat înapoi; sftncii și mai marii mei din nou m-au căutat; am fost pus iarăși peste împărăția mea, și puterea mea a crescut. Acum, eu, Nebucadnețar, laud, înalț și slăvesc pe Împăratul cerurilor, căci toate lucrările Lui sunt adevărate, toate căile Lui sunt drepte, și El poate să smerească pe cei ce umblă cu mândrie!”

Și aceasta era o lecție pe care o aveau continuu înaintea ochilor, prin care Domnul încerca să-i învețe că toate acele noțiuni ale lor erau total opuse adevărului. Dumnezeu îi învăța că era dispus să ajungă la inima păgânilor și că dorea să ajungă, și că El separase pe Israel de Neamuri ca ei să poată să-L cunoască pe Dumnezeu și să le vorbească și celorlalți despre El. Iar dacă ei ar fi făcut așa cum Dumnezeu dorea de la început să facă, nu ar fi căzut asupra unui împărat păgân o astfel de sarcină, pentru că poporul lui Dumnezeu ar fi vestit slava Sa tuturor neamurilor. Dar pentru că s-au îndepărtat de Dumnezeu și în felul acesta s-au îndepărtat de celelalte popoare, Dumnezeu a trebuit să se folosească de conducătorii acelor popoare păgâne pentru a vesti tuturor popoarelor cunoștința de El însuși.

Să privim și la capitolul șase. Este vorba aici despre exemplul lui Darius, despre persecuția asupra lui Daniel și eliberarea lui. Să citim decretul lui Darius din versetul douăzeci și cinci:

„După aceea, împăratul Dariu a scris o scrisoare către toate popoarele, către toate neamurile, către oamenii de toate limbile, care locuiau în toată împărăția: Pacea să vă fie dată din belșug! Poruncesc ca, în toată întinderea împărăției mele, oamenii să se teamă și să se înfricoșeze de Dumnezeul lui Daniel. Căci El este Dumnezeul cel viu, și El dănuiește veșnic; împărăția Lui nu se va nimici niciodată, și stăpânirea Lui nu va avea sfârșit. El izbăvește și mântuiește, El face semne și minuni în ceruri și pe pământ. El a izbăvit pe Daniel din ghearele leilor!”

Iarăși, aici este făcut cunoscut adevăratul Dumnezeu tuturor popoarelor, neamurilor și oamenilor de orice limbă, prin cuvintele unuia pe care Iudeul l-ar fi considerat un proscris, cu totul părăsit și respins de Dumnezeu. Și totuși relatarea aceasta exista în propria lor limbă, în mâinile lor, an după an, și îi învăța exact opusul lucrurilor pe care ei le învățau și le făceau.

Vom mai aminti încă un exemplu relatat în primul capitol din cartea lui Ezra, pe care îl vom citi în legătură cu ultimele două versete din 2Cronici:

„În cel dintâi an al lui Cir, împăratul Perșilor, ca să se îplinească cuvântul Domnului rostit prin gura lui Ieremia, Domnul a trezit duhul lui Cir, împăratul Perșilor, care a pus să se facă prin viu grai și prin scris această vestire în toată împărăția lui: „Așa vorbește Cir, împăratul Perșilor: „Domnul, Dumnezeul cerurilor, mi-a dat toate împărățiile pământului, și mi-a poruncit să-I zidesc o casă la Ierusalim în Iuda. Cine dintre voi este din poporul Lui? Domnul, Dumnezeul lui să fie cu el, și să plece.”

„În cel dintâi an al lui Cir, împăratul Perșilor, ca să se îplinească cuvântul Domnului rostit prin gura lui Ieremia, Domnul a trezit duhul lui Cir, împăratul Perșilor, care a pus să se facă prin viu grai și prin scris vestirea aceasta în toată împărăția lui: „Așa vorbește Cir, împăratul Perșilor: „Domnul, Dumnezeul cerurilor mi-a dat toate împărățiile pământului și mi-a poruncit să-I zidesc o casă la Ierusalim în Iuda. Cine dintre voi este din poporul Lui? Dumnezeul lui să fie cu el, și să se suie la Ierusalim în Iuda și să zidească acolo Casa Domnului, Dumnezeului lui Israel! El este adevăratul Dumnezeu, care locuiește la Ierusalim.” Ezra 1:1-3.

Este suficient. Există mult mai multe exemple în Scriptură, ceea ce ne demonstrează cât de mult și-au închis Iudeii ochii și cât de mult au întors spatele lui Dumnezeu, încât să ajungă în poziția în care erau atunci când Hristos a venit în lume.

Este adevărat că în cartea lui Moise, când Domnul a scos pe copiii lui Israel din Egipt, dar și în alte cărți, li s-a spus să fie separați de toate popoarele. Așa este. Și li s-a spus și cum va fi realizată această separare. În capitolul treizeci și trei din Exod, versetele 14-16, este scris:

„Domnul a răspuns: „Voi merge Eu însumi cu tine, și îți voi da odihnă”. Moise l-a zis: „Dacă nu mergi Tu însuși cu noi, nu ne lăsa să plecăm de aici. Cum se va ști că am căpătat trecere înaintea Ta, eu și poporul Tău? Oare nu când vei merge Tu însuși cu noi, și când prin aceasta vom fi deosebiți, eu și poporul Tău, de toate popoarele de pe fața pământului?”

„Prin aceasta vom fi deosebiți (separați – eng.)”. Ce înseamnă „prin aceasta”? Dacă „vei merge Tu însuși cu noi”. Aici erau învățați și în ce fel urmau să fie separați de toate popoarele.

Dacă ar fi căutat prezența Lui și dacă ar fi avut prezența Lui, atunci ar fi fost separați cu adevărat de toate popoarele, în inimă și în viață. Dar în același timp s-ar fi apropiat de orice om de pe pământ. S-ar fi dus la fiecare neam, limbă și norod, și le-ar fi vorbit despre slava lui Dumnezeu, despre bunătatea și puterea Lui, întocmai așa cum au făcut Nebucadnețar, Dariu și Cir.

Dar în loc să facă așa, nu au căutat prezența Domnului, nu au căutat să-L aibă cu ei pentru a fi sfințiți – a fi separat de lume pentru Domnul, înseamnă să fi sfințit. Dacă ar fi avut prezența Domnului ca să-i sfințească, ar fi putut merge oriunde pe pământ și ar fi rămas totuși separați de toate popoarele.

Dar pentru că nu aveau ceea ce i-ar fi separat, și singurul mijloc prin care puteau să fie separați, și pentru că totuși trebuiau să fie separați, atunci ce aveau de făcut? Care era singurul mod în care puteau să se

separe? Știm că nu-L aveau pe Cel a cărui prezență ar fi putut face aceasta. Și atunci singurul fel în care puteau realiza aceasta era să se separe singuri, după propriile lor idei în legătură cu ceea ce voia să spună Dumnezeu când le-a zis că ei trebuie să fie separați. Dar o părere a omului în legătură cu ceea ce vrea să spună Dumnezeu – știm bine cât este de aproape de adevăr, pentru că El spune: „Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre, și căile voastre nu sunt căile mele, zice Domnul. Ci cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât sunt de sus căile Mele față de căile voastre și gândurile Mele față de gândurile voastre”. Isaia55:8,9. Atât sunt de departe, pe cât este omul de departe.

Întrucât nu aveau prezența lui Dumnezeu care putea realiza această separare pentru ei și în ei, au luat această lucrare în mâinile lor, și trebuiau să o facă, dacă voiau să fie separați.

Dar dacă nu aveau prezența lui Dumnezeu, singura care putea face aceasta, atunci încercarea lor de a se separa singuri, numai unde putea să ducă? Gândiți-vă care putea fi singurul rezultat al acestei încercări? Nu putea duce la altceva decât la creșterea, întărirea și supremația eu-lui. Încredere de sine, mândrie de sine, înălțare de sine, îndreptățire de sine – orice fel de egoism – o creștere din ce în ce mai mare a valorii eu-lui, într-o încercare zadarnică de a împlini ei singuri Scriptura prin care Domnul le-a spus că trebuie să fie separați de toate celelalte neamuri.

Iar când, datorită acestui mod de a proceda, au ajuns să fie mai răi decât păgânii din jurul lor, Domnul a trebuit să-i scoată din țară și să-i răspândească printre celelalte neamuri. Și când au fost împrăștiați astfel, au ajuns să fie mai separați de celelalte neamuri decât au fost vreodată de la intrarea lor în țară. Pentru că atunci când s-au văzut împrăștiați, au căutat pe Domnul, așa cum nu o făcuseră în țara lor, s-au încrezut în El, așa cum nu se încrezuseră când au fost în țara lor, L-au găsit, așa cum nu-L cunoscuseră acolo, și prezența Lui în viața lor i-a despărțit de păgâni atunci când au fost împrăștiați printre păgâni.

În toate căile lor Domnul încerca să le arate că nu sunt pe drumul cel bun, să-i învețe care este singurul mod real în care se putea realiza aceasta. Totuși, în ciuda eforturilor Sale, ei au ales calea greșită. Mai mult de atât: fără să aibă prezența lui Dumnezeu, care ar fi dat înțeles tuturor cuvintelor pe care El le rostise și tuturor rânduielilor pe care li le dăduse să fie respectate în slujbele și în închinarea lor, umblarea lor după eu-l lor i-a condus la pervertirea formelor de închinare prescrise de Dumnezeu. I-a condus să privească aceste forme ca mijloace de mântuire. Și când au făcut așa, au crezut că acestea îi făceau să fie neprihăniți, iar pentru că celelalte popoare nu le aveau, în mod logic, nu puteau să aibă nici o neprihănire. Apoi au susținut că Dumnezeu dăduse aceste forme în acest scop, și pentru că nu le-a prescris și altor popoare însemna că Dumnezeu îi prețuia pe ei mai mult decât pe oricine.

În felul acesta nu numai că s-au pus în locul lui Dumnezeu, ci toate slujbele pe care El le rânduiise cu alt scop, au fost pervertite de către ei și au fost puse în slujba îndreptățirii de sine, a înălțării de sine și a exclusivismului.

Dacă ar fi avut prezența Lui, așa cum El hotărâse pentru ei, toate aceste forme prescrise ar fi avut pentru ei o semnificație divină și ar fi găsit viața dumnezeiască în fiecare fază a slujbei rânduite. Atunci L-ar fi găsit pe însuși Isus Hristos împreună cu prezența Lui vie și puterea Lui transformatoare, și aceasta ar fi dat energie plină de viață fiecărei forme prescrise și fiecărui simbol pe care îl aveau în fața ochilor lor. Atunci toate aceste lucruri ar fi trezit în ei un viu interes, pentru că toate ar fi reprezentat un Hristos prezent – Hristos prezent în mijlocul lor.

Lipsa prezenței lui Hristos în viața lor, într-o inimă convertită, i-a condus la o creștere a eu-lui în detrimentul lui Dumnezeu în viața lor, și i-a condus să considere formele divine rânduite de Dumnezeu, ca fiind doar niște ceremonii și forme exterioare prin care sperau să obțină viața. I-a dus până acolo încât să pună aceste lucruri în locul lui Dumnezeu, și să le considere căi spre mântuire.

Cred că avem suficient timp în ora aceasta, ca să citim câteva pasaje care descriu ce au făcut ei din toate acestea, în timpul lui Hristos. Aș dori să fiți foarte atenți la aceste cuvinte.

Am aici câteva din primele capitole din noua ediție a cărții „Viața lui Isus”, de E.G.White. Aici sunt multe lucruri în legătură cu subiectul pe care l-am studiat în seara aceasta, și care cred că ar fi de valoare pentru orice misionar și lucrător în mod deosebit, dar și pentru tot poporul nostru, dacă am putea cuprinde aici toate declarațiile, așa încât să le putem avea pe toate aici în Buletin, înaintea ochilor noștri, pentru a le folosi în timpul care ne stă în față.

De aceea am adus aici aceste pasaje, și le voi citi fără să fac nici un comentariu asupra lor în seara aceasta, dar în lecția următoare vom urmări concluziile lor. Toate acestea ne sunt necesare pentru studiul următor. Întrucât „Viața lui Isus” nu este încă tipărită, fiind doar sub formă de manuscris, nu vă pot da referințe.

„Conducătorii Iudei se înfrânau să nu se însoțească cu cei dintr-o altă clasă decât clasa lor. Ei se țineau de o parte nu numai față de Neamuri, ci și față de majoritatea celor din poporul lor, fără să caute nici să le câștige prietenia, nici să le fie de folos. Învățăturile lor i-au condus pe Iudeii din toate clasele să se separe de

restul lumii într-un fel care-i făcea să devină îndreptățiți de sine, egoiști și intoleranți. Această izolare riguroasă și bigotismul Fariseilor îngustase influența lor și crease un prejudiciu pe care Mântuitorul a dorit să-l schimbe, pentru ca influența misiunii Lui să ajungă la orice făptură. Acesta a fost scopul pentru care Isus a luat parte la acea masă de nuntă, începând să dărâme exclusivismul care exista la conducătorii Iudei, și pentru a deschide calea ca ei să se amestece cu poporul de rând.”

„Iudeii se îndepărtaseră atât de mult de învățăturile din vechime ale lui Jehova, încât susțineau că vor fi drepti în ochii lui Dumnezeu, și vor primi împlinirea făgăduințelor Lui, dacă vor păzi cu strictete litera legii dată lor prin Moise. Zelul cu care ei urmau învățăturile bătrânilor le conferea un aer de mare evlavie. Fără să găsească mulțumire în împlinirea acelor slujbe pe care Dumnezeu le specificase pentru ei prin Moise, ei căutau în continuu noi datorii dificile și rigide. Ei își măsurau sfințenia prin numărul și mulțimea ceremoniilor, în timp ce inimile lor erau pline de ipocrizie, mândrie și avariție. În timp ce afirmau că erau singura națiune dreaptă de pe pământ, blestemul lui Dumnezeu era asupra lor din cauza nelegiuirilor lor.”

„Ei primiseră interpretări nesfințite și confuze ale legii date lor prin Moise; ei adăugaseră tradiție după tradiție, restrânseseră libertatea de gândire și de acțiune, până când poruncile, rânduielile și slujbele lui Dumnezeu au fost pierdute într-o horă neîncetată de ceremonii și ritualuri fără înțeles. Religia lor era un jug de robie. Tot timpul erau îngroziți la gândul că s-ar putea întina. Stăruind în mod continuu în aceste lucruri mintea lor se pipernicise și modul lor de viață se îngustase.”

O întrebare: Care era rădăcina acestor lucruri? Eu-l, eu-l, ego-ismul.

„Isus Și-a început lucrarea de reformă prin faptul că a manifestat o strânsă simpatie cu omenirea. El era Iudeu și dorea să lase un model desăvârșit pentru cel care este Iudeu pe dinăuntru. În timp ce dovedea un profund respect pentru legea lui Dumnezeu și învăța ascultarea de poruncile ei, îi muștra pe Farisei pentru pretinsa lor evlavie și se depunea eforturi pentru a elibera oamenii de sub puterea pretențiilor fără sens care îi înrobeau.

Isus muștra necumpătarea, îngăduința de sine, și nebunia; totuși era social în natura Sa. El a acceptat invitațiile de a cina atât cu cel învățat și nobil cât și cu cel sărac și apăsător. În aceste ocazii conversațiile Sale erau ziditoare și instructive. El nu aproba scenele de frivolitate și de petrecere, dar bucuriile inocente îi erau plăcute. O căsătorie la Iudei era o ocazie solemnă și impresionantă, iar atmosfera ei de bucurie nu dispăcea Fiului omului. Minunea făcută la acea sărbătoare ținea exact spre dărâmarea prejudecății Iudeilor. Ucenicii lui Isus au învățat din ea o lecție de simpatie și umilință.”

Într-un alt capitol, despre Nicodim și vizita lui la Hristos, citim:

„În acea vreme Israeliții ajunseseră să privească slujbele jertfelor ca având în ele însele virtutea de a ispăși pentru păcat, și în felul acesta au pierdut din vedere pe Hristos, spre care arătau. Dumnezeu voia să-i învețe că toate slujbele lor erau lipsite de valoare, în ele însele, întocmai ca acel șarpe de bronz, însă trebuiau, ca acesta, să conducă mintea spre Hristos, marea jertfă pentru păcat.”

„Așa păcătoasă cum era, această femeie era într-o stare mai favorabilă schimbării ei într-o moștenitoare a împărăției lui Hristos decât ceilalți Iudei care făceau mărturisiri de înaltă evlavie, și totuși se încredeau pentru mântuirea lor în respectarea ceremoniilor și formelor exterioare. Ei nu simțeau nevoia unui Mântuitor, nici a unui învățător; dar această sărmană femeie tânjea după eliberare de sub povara păcatului ...”

„Isus era Iudeu, totuși se amesteca nestingherit printre Samariteni, făcând astfel fără valoare obiceiurile și bigotismul națiunii Sale. El începea deja să dărâme zidul de despărțire dintre Iudei și Neamuri, și să vestească mântuirea lumii. Chiar de la începutul lucrării Sale, a muștrat pe față moralitatea superficială și pietatea ostentativă a Iudeilor....”

„În templul din Ierusalim exista un zid de despărțire, care separa curtea de afară de clădirea propriu-zis a templului. Neamurilor li se permitea să intre în curtea dinafară, dar era permis de lege doar Iudeilor să intre în curtea dinăuntru. Dacă un Samaritean trecea acest hotar, viața lui trebuia să plătească pentru vina profanării templului care era în felul acesta desacralizat. Dar Isus, care era în mod virtual originea și fundamentul templului, atrăgea Neamurile la el prin legături de tovarășie și simpatie omenească, în timp ce harul Său divin și puterea Sa le oferea mântuirea pe care Iudeii refuzau să o primească.”

„Șederea lui Isus în Samaria nu avea ca unic scop să aducă lumină sufletelor care ascultau cu atâta nesaț cuvintele Lui. A fost și o lecție pentru ucenicii Săi. Deși erau sinceri în atașamentul lor față de Hristos, ei încă mai erau sub influența învățăturilor bigotismului și îngustimii Iudeilor. Ei simțeau că pentru a se dovedi credincioși naționalității lor, erau datori să nutrească vrăjmășie față de Samariteni.”

Observați legătura dintre acest citat și cel anterior lui? În timp ce vorbea cu femeia samariteancă, Isus începea să dărâme zidul de despărțire dintre Iudei și celelalte națiuni; iar ucenicii socoteau că era de datoria lor să nutrească „vrăjmășia”. Observați că din acest motiv când Isus a început să dărâme zidul de despărțire, a făcut-o prin distrugerea vrăjmășiei?

„Ei erau plini de uimire în fața purtării lui Isus, care dădă zidul de despărțire dintre Iudei și Samariteni, și în felul acesta dădea în mod clar la o parte învățăturile cărturarilor și Fariseilor. Ucenicii nu puteau refuza să urmeze exemplul Învățătorului lor, totuși sentimentele lor se revoltau la fiecare pas. Petru cel impulsiv, până și iubitorul Ioan, cu greu se puteau supune noii stări de lucruri. Cu greu suportau ideea că ei trebuiau să lucreze pentru astfel de oameni ca Samaritenii.”

„De-a lungul celor două zile în care au fost părtași lucrării Domnului în Samaria, fidelitatea față de Hristos le-a ținut sub stăpânire prejudecățile. Ei nu voiau să dea pe față lipsă de respect față de El, totuși în inimă nu erau împăcați. Dar aceasta a fost o lecție esențială pe care trebuiau să o învețe. Ca ucenici și ambasadori ai lui Hristos, sentimentele lor de mândrie, de luptă și ură trebuiau să cedeze locul iubirii, milei și simpatiei. Inimile lor trebuiau să fie deschise față de toți cei care, ca și ei, aveau nevoie de iubire, bunătate și învățătură cu răbdare.”

„Isus nu a venit în lume ca să micșoreze demnitatea legii, ci ca să o înalțe. Iudeii o pervertiseră prin prejudecățile și interpretările lor greșite. Pretențiile și cerințele lor fără nici un înțeles ajunseseră de poveste printre popoarele celorlalte națiuni. Îndeosebi ziua Sabatului era îngădită prin tot felul de restricții fără sens. Aceasta nu mai putea fi numită o desfătare, zi sfântă pentru Domnul, deoarece cărturarii și Fariseii făcuseră din respectarea ei un jug amar. Unui Iudeu nu-i era îngăduit să aprindă un foc în ziua Sabatului, nici măcar o lumânare nu era voie să fie aprinsă în acea zi. Vederile poporului erau atât de înguste încât deveniseră sclavi propriilor reguli nefolositoare. Drept urmare, au ajuns să depindă de Neamuri pentru înfăptuirea multor servicii pe care regulile lor nu le dădea voie lor să le facă.

Ei nu se gândeau că dacă aceste îndatoriri de viață necesare, erau păcătoase, atunci cei care angajau pe alții în înfăptuirea lor, erau tot atât de vinovați ca și cum ei înșiși ar fi înfăptuit acel lucru. Ei gândeau că mântuirea era restrânsă la Iudei, că oricum starea celor ființe era atât de lipsită de speranță, încât nu putea fi nici îmbunătățită, nici înrăutățită. Dar Dumnezeu nu a dat nici o poruncă ce să nu poată fi respectată de toți oamenii. Legile Sale nu aprobă nici o folosire irațională a lor și nici restricții egoiste asupra lor...”

„Simplitatea învățăturilor Lui atrăgea mulțimile care nu aveau nici un interes față de cuvântările lipsite de viață ale rabinilor. Fiind ei înșiși sceptici și iubitori de lume, acești învățători vorbeau cu ezitare atunci când încercau să explice cuvântul lui Dumnezeu, ca și cum învățăturile Lui ar fi putut să fie înțelese ca însemnând un lucru sau chiar opusul acelui lucru. ... Atât prin cuvintele Lui cât și prin faptele Lui pline de milă și bunăvoință, El sfărâma puterea opresivă a tradițiilor din bătrâni și a poruncilor omenești, în locul acestora prezentând dragostea lui Dumnezeu în desăvârșita ei plinătate...”

„În loc ca Sabatul să fie binecuvântarea care trebuia să fie, devenise un blestem datorită cerințelor adăugate de Iudei. Isus voia să o elibereze de aceste poveri...”

„Scripturile vechiului Testament, pe care ei spuneau că le cred, vorbeau lămurit despre fiecare detaliu al misiunii lui Hristos ... Dar mințile Iudeilor se piperniciseră și se îngustaseră datorită prejudecăților lor nedrepte și bigotismului lor lipsit de rațiune...”

„Conducătorii Iudei erau plini de mândrie spirituală. Dorința lor de slăvire a eu-lui se manifesta chiar și în slujbele lor de la Templu. Le făcea plăcere să li se facă plecăciuni în piețe și erau satisfăcuți cu rostirea titlurilor lor de pe buze omenești. Și pentru că adevărata evlavie se pierduse, au devenit tot mai geloși pentru tradițiile și ceremoniile lor.”

Mai avem încă un citat.

„Aceste pedepse au avut efect, și pentru că au venit asupra lor calamități și persecuții repetate din partea dușmanilor lor păgâni, Iudeii s-au întors la o respectare strictă a tuturor formelor exterioare ale legii sacre. Nemulțumiți cu atât, ei au făcut adăugări împovărătoare acestor ceremonii. Mândria și bigotismul lor i-au condus spre o interpretare îngustă a cerințelor lui Dumnezeu. Cu trecerea timpului s-au îngădit singuri cu tradițiile și obiceiurile strămoșilor lor, până au ajuns să vadă cerințele făcute de oameni ca fiind la fel de sfinte ca Legea originală. Această încredere în ei înșiși și în propriile reguli, cu prejudecățile inerente împotriva tuturor celorlalte popoare, i-a făcut să se împotrivescă Spiritului lui Dumnezeu care voia să le corecteze aceste greșeli, ceea ce i-a făcut să se îndepărteze și mai mult de aceștia.

În zilele lui Hristos aceste cerințe și restricții au devenit atât de obositoare încât Isus a declarat: „Ei leagă sarcini grele și cu anevoie de purtat, și le pun pe umerii oamenilor”. Standardul lor greșit cu privire la datorie, evlavie și sfințenia lor superficială, au făcut să nu se vadă adevăratele și drepte cerințe ale lui Dumnezeu. În îndeplinirea rigidă a ceremoniilor exterioară, slujirea din inimă era neglijată.”

SOLIA ÎNGERULUI AL TREILEA – Nr. 25

A.T. JONES – Predici

1895 – Buletinul Conferinței Generale

Pentru a putea avea subiectul, sau mai bine zis miezul subiectului, limpede înaintea ochilor, voi repeta câteva expresii din pasajele cu care am încheiat lecția de seara trecută:

La nunta din Cana, Isus a început lucrarea Sa de dărâmare a exclusivismului care exista printre Iudei. Religia lor era un jug de robie.

„Minunea de la sărbătoare ținea direct spre dărâmarea prejudecăților Iudeilor.”

„Isus era Iudeu, și totuși de amesteca nestingherit printre Samariteni, negând valoarea obiceiurilor și bigotismul națiunii sale. El începea deja să dărâme zidul de despărțire dintre Iudei și Neamuri, și să predice mântuirea lumii.”

„Ei simțeau că pentru a se dovedi loiali naționalității lor, era de datoria lor să nutrească vrăjmășie față de samariteni. Ei erau plini de uimire față de comportarea lui Isus, ce dărâma zidul de despărțire dintre Iudei și Samariteni și, pe față, dădea la o parte învățăturile cărturarilor și fariseilor. ... De-a lungul celor două zile în care au fost părtași lucrării Domnului în Samaria, fidelitatea față de Hristos le-a ținut prejudecățile sub stăpânire. Ei nu voiau să dea pe față lipsă de respect față de El, dar în inimă nu erau împăcați. Totuși aceasta era o lecție esențială pe care trebuiau să o învețe.”

„Isus nu a venit în lume ca să micșoreze demnitatea legii, ci ca să o înalțe. Iudeii o pervertiseră prin prejudecățile și interpretările lor greșite. Pretențiile și cerințele lor lipsite de înțeles ajunseseră de poveste printre popoarele celorlalte națiuni. Îndeosebi ziua Sabatului era îngrădită prin tot felul de restricții fără sens. Aceasta nu mai putea fi numită o desfătare, zi sfântă pentru Domnul, deoarece cărturarii și Fariseii făcuseră din respectarea ei un jug amar. Unui Iudeu nu-i era îngăduit să aprindă un foc în ziua Sabatului, nici măcar o lumânare nu era voie să fie aprinsă în acea zi. Vederile poporului erau atât de înguste încât au devenit sclavi propriilor reguli nefolositoare.”

„Sabatul, în loc să fie binecuvântarea care trebuia să fie, devenise un blestem datorită cerințelor adăugate de Iudei.”

„Conducătorii Iudei era plini de mândrie spirituală. Dorința lor după slăvirea eu-lui se manifesta chiar în slujbele lor de la Templu.”

„Pentru că au venit peste ei calamități și persecuții repetate din partea dușmanilor lor păgâni, Iudeii s-au întors la respectarea strictă a tuturor formelor exterioare ale legii sacre. Nefiind mulțumiți cu atât, ei au făcut adăugări împovărătoare acestor ceremonii. Mândria și egoismul lor i-a condus la o interpretare îngustă a cerințelor lui Dumnezeu. Cu trecerea timpului s-au îngrădit singuri cu tradițiile și obiceiurile strămoșilor lor, până când au ajuns să vadă cerințele făcute de oameni la fel de sfinte ca legea originală. Această încredere în ei înșiși și în propriile lor reguli, cu prejudecățile inerente față de toate celelalte neamuri, i-a făcut să se împotrivescă Duhului lui Dumnezeu.”

„În toate lecțiile Sale, Isus a prezentat oamenilor lipsa de valoare a ascultării numai ceremoniale. ... Iudeii ajunseseră să fie firești și nu deosebeau lucrurile spirituale. În felul acesta, când Hristos a desfășurat înaintea lor marile adevăruri care erau chiar sufletul întregului lor serviciu, ei, privind doar la cele exterioare, L-au acuzat că vrea să le strice pe acelea. ... El știa că ei vor folosi acele fapte ale milei ca argumente puternice pentru a impresiona mințile maselor, care, toată viața lor fuseseră legate de restricțiile și pretențiile Iudeilor. Cu toate acestea, cunoașterea acestui fapt nu L-a împiedicat să dărâme zidul inutil al superstiției care îngrădea Sabatul.

Actul Său plin de milă era o onoare adusă Sabatului, în timp ce acei care se plâneau de El dezonorau Sabatul prin mulțimea ceremoniilor și ritualurilor nefolositoare.”

„Iudeii Îl acuzau pe Hristos de călcare în picioare a Sabatului, când de fapt El nu căuta altceva decât să-l readucă la caracterul său original. Interpretările date legii de către rabini, toate pretențiile lor minuțioase și împovărătoare, deturnau Sabatul de la adevăratul lui scop, și dădeau lumii o concepție falsă asupra legii și caracterului lui Dumnezeu. Învățăturile lor, în mod virtual, arătau că Dumnezeu ar fi dat o lege de care le era imposibil Iudeilor să asculte, cu atât mai puțin altor oameni. În felul acesta, în firea lor pământescă, despărțiți de Dumnezeu în duh, în timp ce aveau pretenția că Îi slujesc, ei făceau exact lucrarea pe care Satana dorea ca ei să o facă – să pună la îndoială caracterul lui Dumnezeu și să-i facă pe oameni să-L vadă ca pe un tiran; să creadă că respectarea Sabatului, așa cum o cerea Dumnezeu, îl face pe om insensibil, lipsit de simpatie și crud.”

„Hristos nu a venit să dea la o parte ceea ce au vorbit patriarhii și profeții, căci El însuși vorbise prin acești oameni de seamă. El însuși era originea adevărului. Fiecare perlă a adevărului vine de la Hristos. Dar

acele nestemate neprețuite fuseseră așezate în bijuterii false. Lumina lor prețioasă fusese făcută să îndrepte spre minciună. Oamenii le foloseau pentru a-și împodobi tradiția și superstiția. Isus a venit să le scoată din acele bijuterii false și să le pună în cadrul adevărului.”

Ce ar putea să exprime mai clar ideea de „formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea”, decât acei oameni și slujbele lor din acele zile? Vă puteți imagina? Fiecare dintre aceste declarații este pur și simplu un alt mod de a prezenta adevărul că ei aveau „o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea”. Acum suntem în acea vreme din istoria lumii, când același lucru – „o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea” – este un blestem pentru lume. Și aceleași lucruri care au fost scrise în Scriptură împotriva aceluia lucru în acele zile, sunt lumina și adevărul lui Isus împotriva acestui lucru, în zilele noastre. Același lucru care a scăpat oamenii de forma de evlavie fără putere, atunci – același lucru care a scăpat oamenii de vârtejul de forme și ceremonii fără rost, de ceremonialism și de lege ceremonială, care este pur și simplu ceremonialism – același lucru care a scăpat oamenii de atunci îi va scăpa de acestea pe oameni și în zilele noastre.

Ce anume i-a scăpat pe oameni de acele lucruri, atunci? „El este pacea noastră, care din doi a făcut unul, și a surpat zidul de la mijloc care-i despărțea, și, în trupul Lui, a înlăturat vrăjmășia dintre ei, Legea poruncilor, în orânduirile ei (în ceremoniile ei, în formele ei lipsite de putere), ca să facă pe cei doi să fie, în El însuși un singur om nou, făcând astfel pace”. O supunere absolută lui Isus Hristos a oricărui interes din univers, găsind astfel în El distrugerea vrăjmășiei, a fost atunci cea care a scăpat oamenii de ceremonialism, și nimic altceva nu va scăpa oamenii de ceremonialism în zilele noastre. Nimic altceva nu-i va scăpa pe adventiștii de ziua a șaptea de ceremonialism și de călcarea pe aceleași urme ale legii ceremoniale din vechime.

(Profesor Prescott: Aș vrea să știu dacă am înțeles bine, pentru că mi se pare că aici este miezul lucrurilor. Trebuie să înțelegem că Isus Hristos a distrus atunci în mod real nu numai acea lege ceremonială, ci că a făcut mai mult decât atât, distrugând orice lege ceremonială de oricând și de oriunde, indiferent de felul în care este exprimată?)

Da. Exact așa este.

Vom reveni asupra acestui gând pe o altă cale. Care era cauza tuturor acestor ceremonii? Care era cauza despărțirii dintre Iudei și neamuri? Care era cauza pentru care aveau o formă de evlavie, dar fără putere? Care era problema ucenicilor când erau cu Isus în Samaria? Vrăjmășia. Vrăjmășia, păcatul, eu-l. Instalarea eu-lui în locul lui Dumnezeu a fost cea care nu numai că a pervertit slujbele lăsate de Dumnezeu și formele acestor slujbe, ci a mai și adăugat acestora un munte întreg de ceremonii și adăugiri ale lor proprii, așa cum am citit. Care era scopul acestora? Pentru ce făceau toate acestea? Ca să fie mântuiți, să fie neprihăniți. Dar nu există nici o formă de ceremonie nici măcar cea pe care o rânduse Dumnezeu, care să poată mântui omul. Aceasta au pierdut ei din vedere. Aceasta o pierd din vedere, și astăzi, mii de oameni. Și aceasta este „o formă de evlavie, dar fără putere”, acesta este ceremonialismul, și dacă veți accepta aceasta, aceasta este legea ceremonială care a fost distrusă atunci când a distrus în trupul Său vrăjmășia și în felul acesta a dărâmat zidul de despărțire de la mijloc.

Lipsa prezenței lui Isus în inimă printr-o credință vie a fost cea care i-a condus să-și pună încrederea pentru mântuire în aceste alte lucruri. Neavându-L pe Hristos pentru mântuire, ei au făcut celelalte lucruri, ca prin acelea să poată fi neprihăniți. În felul acesta au luat mijloacele pe care Dumnezeu le rânduse pentru alte scopuri – au luat cele zece porunci, tăierea împrejur, jertfele și darurile, arderile de tot și jertfele pentru păcat – toate acestea pe care Dumnezeu le rânduse cu alt scop, și le-au folosit pentru a obține mântuirea prin ele, le-au folosit pentru a obține neprihănirea prin împlinirea lor.

Însă nu au putut găsi neprihănire prin facerea acestor lucruri. Nu au putut găsi pacea. Nu au putut găsi satisfacție pentru inima lor, pentru că nu era în acestea. Totul venea de la ei. De aceea, pentru a obține ceea ce nu găseau, s-au văzut nevoiți să scoată din acele lucruri pe care le rânduse Dumnezeu, și din cele pe care le spusese El, zeci de mii de distincții cazuistice și de fire despicate în patru, ca să poată fi siguri că merg exact pe linia bună, și să poată fi siguri că aveau neprihănirea pe care o căutau. Cu toate acestea, aceste lucruri nu le aducea satisfacție. Pentru că nu au găsit nici aici pacea inimii, au trebuit să mai adauge o mulțime de lucruri inventate de ei, și totul a ajuns să fie o invenție de-a lor. Totul era ceremonialism de la început până la capăt, și toate au fost făcute cu scopul ca prin ele să poată ajunge neprihăniți.

Însă nimic altceva decât credința în Isus nu poate să-l facă pe om neprihănit, și nimic altceva decât aceasta nu poate să-l păstreze neprihănit. Dar ei nu aveau această credință. Ei nu-L aveau pe El ca să domnească în inima lor prin credință vie, astfel încât virtuțile Lui să strălucească în viețile lor prin acele lucruri rânduite de Dumnezeu, pe care Hristos însuși le rânduse cu acest scop. Și pentru că încercau ca prin aceste lucruri – care erau pur și simplu expresia minții lor firești care lucra în felul acesta – să obțină neprihănirea, au pierdut din vedere adevărata neprihănire; în felul acesta eu-l lor a zidit în ei ceea ce mărturia numește „zidul de la mijloc”, „zidul de despărțire”, „cerințe fără rost”, „gard în jurul lor” – folosind aceste

expresii iar și iar, în orice fel posibil.

Care a fost cauza înălțării acestui zid? L-a ridicat Dumnezeu? Nu. Cine l-a zidit? Ei înșiși. Și ce anume din ei a stat la temelia acestui zid? Eu-l. Și acest eu, așa cum am studiat de atâtea ori, este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu. Nu se supune legii lui Dumnezeu și nici nu poate să se supună. Am citit că ucenicii „simțeau că pentru a se dovedi loiali naționalității lor, era de datoria lor să nutrească vrăjmășie față de Samariteni”. Să o dobândească? Nu, ci să o nutrească, să o îndrăgească.

Și pentru că această vrăjmășie, care este pur și simplu expresia eu-lui, este cea care a făcut să fie zidit acest zid, când Isus Hristos a vrut să dărâme zidul, să-l nimicească, să-l sfărâme, care era singurul mod eficient pentru a o face? Cum se dărâmă un zid, o clădire? Începi de sus și tot iei câte o cărămidă de aici și una de dincolo? Sau începi de la mijloc și scoți pietre de acolo la întâmplare? Nu. Dacă vrei să dai jos toată clădirea, îi strici temelia și totul cade. Zidul este sfărâmat, clădirea se prăbușește.

Isus Hristos a vrut să strice zidul cu totul. A vrut să-l facă să cadă total și să rămână în ruine. De aceea a lovit la temelia lui. Și pentru că izvorul, temelia zidului fără rost era eu-l, Isus a dărâmat zidul prin faptul că „în trupul Lui, a nimicit vrăjmășia” și împreună cu aceasta „legea poruncilor în orânduiriile ei”.

(Mr. Gilbert: Chiar și termenul de „neprihănire” a ajuns să fie pervertit, astfel încât semnificația cuvântului „neprihănit” este un om care oferă milostenii; aceasta înseamnă că cel care a oferit un anumit număr de milostenii obține neprihănirea.)

Fratele Gilbert, care este Evreu din naștere, și acum este Iudeu cu adevărat, spune că aceeași gândire domină încă printre Evrei. Că termenul „neprihănire” și chiar ideea de neprihănire, este pervertită și că acum înseamnă pur și simplu ceea ce ei primesc ca o consecință a ceea ce fac, pentru că dau milostenii, sau pentru că fac orice altceva ce se consideră a fi drept. Totul este doar neprihănire prin fapte, fără Isus Hristos. Totul este ceremonialism. Și acesta este tot atât de periculos pentru adventiștii de ziua a șaptea de astăzi, ca și pentru Fariseii din Iudea de acum o mie opt sute de ani. Și toți cei care spun că sunt creștini, dar fără să-L aibă pe Hristos, care au o formă de evlavie, dar fără să aibă puterea ei, au această neprihănire prin fapte. Aceasta este rodul vrăjmășiei, atâta tot.

Oricând, oriunde aveți vrăjmășia, aveți ceremonialismul. Nu puteți scăpa de ceremonialism până când nu scăpați de vrăjmășie, și atât timp cât există vrăjmășia, el se va da pe față. În anumite locuri se dă pe față în ceea ce este numit stilul de culoare. În alte locuri se dă pe față în stilul național – stilul german, stilul scandinav, etc. – așa încât atunci când va fi pe deplin dezvoltat, vor exista tot atâtea stiluri în Solia Îngerului al Treilea câte naționalități și culori sunt pe pământ. Dar în Isus Hristos nu poate exista niciodată așa ceva. Și dacă nu suntem în Isus Hristos, nu suntem în Solia Îngerului al treilea.

În Isus Hristos vrăjmășia este distrusă și de aceea, în el, nu există diferențe de culoare. Nu există stilul scandinav. Nu există stilul german, sau orice alt fel de stil. Nu există nici alb, nici negru, nici german, nici francez, nici scandinav, nici englez, nici alt fel de om, ci numai Isus Hristos manifestat peste toți și prin toți, și în voi toți. Dar noi nu vom avea aceasta – nici adventiștii de ziua a șaptea nu o vor avea – până când această vrăjmășie nu este distrusă printr-o credință vie în Isus Hristos, care-I supune Lui voința pentru a primi acea imagine vie, divină despre care am ascultat în seara aceasta în lecția fratelui Prescott. Aici suntem, și acesta este adevărul prezent pentru adventiștii de ziua a șaptea de astăzi, ca și pentru toți ceilalți oameni. Este aceeași strigare: „Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei, și să nu fiți loviți cu urgiile ei! Pentru că păcatele ei s-au îngălămbit, și au ajuns până la cer; și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei.”

Mai este un text exact după acesta. Acesta descrie întreaga poveste, pe ambele fețe:

„În acele timpuri Israeliții ajunseseră să privească slujbele jertfelor ca și cum ar avea în ele însele puterea de a ispăși păcatul, pierzând din vedere, în felul acesta, pe Hristos către care acestea arătau. Dumnezeu voia să-i învețe că toate aceste slujbe erau lipsite de valoare în ele însele, așa cum era șarpele de aramă, însă, ca și acesta, trebuiau să conducă mințile spre Hristos, marea jertfă pentru păcat. Fie că era vorba de vindecarea rănilor lor sau despre iertarea păcatelor, nu puteau face nimic de la ei înșiși decât să-și manifeste credința în remediul pe care îl pregătise Dumnezeu. Ei trebuiau să privească și să trăiască.”

Și acum adevărul prezent:

„Mii de oameni din era creștină au căzut într-o înșelătorie similară celei a poporului Iudeu. Ei simt că pentru a fi recomandați favorii lui Dumnezeu trebuie să se sprijine pe ascultarea lor de legea lui Dumnezeu.”

Cine a căzut într-o înșelătorie similară cu cea a Iudeilor? Cei care simt că trebuie să se sprijine pe ascultarea lor de legea lui Dumnezeu pentru a fi recomandați favorii Lui. Sunteți dumneavoastră printre aceștia? Ați văzut vreun astfel de om în viața voastră? Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru faptul că a dărâmat zidul de despărțire de la mijloc.

„Ei au pierdut din vedere natura și importanța credinței, și de aceea multora le este atât de greu să creadă în Hristos ca Mântuitor al lor personal.”

Este același îndemn irezistibil al acelei vrăjmășii, care nu va dispărea până când nu va fi răstignită, moartă și îngropată împreună cu Isus Hristos – această vrăjmășie este cea care ne trage și iar ne trage – „o, trebuie să fac ceva. Nu sunt destul de bun pentru a fi pe placul Domnului. El nu este destul de bun ca să-I pese de unul așa de rău ca mine. Trebuie să fac ceva ce să netezească drumul. Trebuie să fac ceva ce să dărâme barierele care există între El și mine, și să devin destul de bun ca să poată privi spre mine cu bunăvoință. Așa că trebuie și voi păzi cele zece porunci. Voi semna un legământ și-mi voi lua angajamentul să fac aceasta.” După care începi să faci așa din toate puterile tale.

Iată un pasaj din „Viața lui Pavel” scrisă de Farrar, din care voi citi de la pagina 40:

„Preoții Iudei își închipuiau, și-i învățau pe oameni în felul acesta, că dacă cineva nu se simte înclinat să facă un anumit lucru, el trebuie să se sforțeze să o facă, angajându-se printr-o juruință”.

Și dacă dumneavoastră nu aveți pe inimă să faceți un anumit lucru, trebuie să-l faceți, indiferent cum, pentru că este drept și vreți să faceți ce este drept, așa că veți semna un legământ, veți face o juruință, „o, de data aceasta m-am angajat prin legământ, așa că acum trebuie să o fac. Nu am plăcere să o fac, este un jug amar, dar am semnat legământul și sigur că trebuie să-mi respect angajamentul”. Acesta este ceremonialism și izvorăște din vrăjmășia care este eu-l.

„Mii de oameni din era creștină au căzut într-o înșelăciune similară celei a poporului Iudeu. Ei simt că pentru a fi recomandați favorii lui Dumnezeu trebuie să se sprijine pe ascultarea lor de legea lui Dumnezeu. Ei au pierdut din vedere natura și importanța credinței, și de aceea multora le este atât de greu să creadă în Hristos ca Mântuitor al lor personal”.

Atunci când crezi în Hristos ca Mântuitor al tău personal, când adevărata credință trăiește și domnește în inima ta, nu ai nevoie de legăminte pentru a te sforța să faci anumite lucruri. Nu, deoarece inima va exclama întotdeauna cu bucurie: „Îmi place să fac voia Ta, Dumnezeule, și Legea Ta este în fundul inimii mele”.

Isus Hristos a sfărâmat zidul de despărțire de la mijloc. El a distrus în trupul Său vrăjmășia care lupta împotriva credinței și care ținea pe orice om departe de Dumnezeu. El a distrus acea vrăjmășie care ținea omul departe de Dumnezeu, și care pune altceva, orice altceva, în locul lui Hristos, și care face ca oamenii să se sprijine pe orice lucru de sub soare pentru mântuire – orice altceva în afară de Isus Hristos – pe când de fapt nimic, nimic de sub soare, nici din cer nici de pe pământ, nici de oriunde de altundeva, nu poate salva, în afară de Isus Hristos și credința în El. Acesta este singurul mijloc de mântuire. Și dacă cineva vrea să fie mântuit prin ceea ce el numește credință în Hristos și prin încă ceva, este vorba de același ceremonialism. Este tot o lucrare a vrăjmășiei. Oamenii nu sunt mântuiți prin credința în Hristos și prin încă ceva.

Poate unii gândesc că vorbirea aceasta este prea de tot, dar ar fi mai bine să citesc restul frazei:

„Când sunt invitați să privească la Isus prin credință și să creadă că El îi mântuiește fără nici o faptă bună a lor proprie, ci numai prin meritele jertfei Lui ispășitoare, mulți sunt gata să se îndoiască de această realitate. Ei exclamă la fel ca Nicodim, „Cum se poate face așa ceva?”.

Totuși nimic nu este învățat mai lămurit în Scriptură. Că în afară de Hristos „nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fie mântuiți”. Fapte 4:12. Omul nu are nimic de prezentat ca ispășire, nimic de oferit justiției divine, asupra căruia Legea să nu aibă de obiectat. Chiar dacă am fi capabili să ascultăm în mod desăvârșit de Lege, de acum înainte, aceasta nu ar putea ispăși greșelile din trecut.

Legea cere de la om ascultarea totală de-a lungul întregii sale vieți. Este imposibil ca prin ascultarea lui din viitor să ispășească nici măcar pentru un singur păcat. Fără harul lui Hristos care înnoiește inima, nu putem oferi ascultarea de Legea lui Dumnezeu. Inimile noastre sunt rele prin natură, cum, dar, ar putea ieși din ele ceea ce este bun? „Cum poate să iasă dintr-o ființă necurată un om curat? Nu poate să iasă nici unul.” Iov 14:4. Tot ceea ce poate să facă omul fără Hristos este mânjit de egoism și păcat. De aceea, cel care încearcă să ajungă în cer prin propriile lui acte de păzire a Legii, încearcă o imposibilitate. Este adevărat că omul nu poate fi mântuit în neascultare, dar faptele lui nu trebuie să vină de la el însuși. Hristos este Cel care trebuie să lucreze în el și voința și înfăptuirea, după buna Lui plăcere. Dacă omul s-ar putea mântui prin propriile fapte, ar trebui să aibă în el însuși ceva ce să-i dea bucuria. Însă, numai prin harul lui Hristos putem primi putere să realizăm acte neprihănite.

Mulți greșesc gândind că pocăința are o astfel de valoare încât poate ispăși păcatul dar așa ceva nu se poate. În nici un fel pocăința nu poate fi acceptată ca ispășire. Mai mult, pocăința nici măcar nu poate fi exercitată fără influența Duhului lui Dumnezeu. Harul trebuie să fie împărțit, jertfa ispășitoare trebuie să fie prețuit de către om, înainte ca acesta să se poată pocăi.

Vorbind despre Hristos, apostolul Petru declară, „Pe acest Isus, Dumnezeu L-a înălțat cu Puterea Lui, și L-a făcut Domn și Mântuitor, ca să dea lui Israel pocăința și iertarea păcatelor”. Fapte 5:31. Pocăința vine de la Hristos tot așa cum și iertarea vine de la El. Păcătosul nu poate face primul pas în pocăință fără ajutorul lui Hristos. Dumnezeu dă mai întâi pocăința aceluia pe care îi iartă.

Nimic, nimic, nimic altceva decât credința în Isus Hristos și numai în El – nimic altceva nu salvează sufletul și nimic altceva nu păzește sufletul în mântuire.

Marea problemă a Iudeilor, de la început până la sfârșit a fost faptul că L-au ținut pe Domnul atât de departe, încât chiar lucrurile pe care Dumnezeu le rânduisese cu scopul de a arăta faptul că El este foarte aproape, au fost folosite ca semne care să arate că este undeva departe. Jertfele, darurile, chivotul, templul, slujbele lui, toate au fost folosite de către învățătorii Iudei și de către marea masă a oamenilor în așa fel încât, pentru ei, toată însemnătatea slujbelor era aceea că ele arătau spre un Hristos undeva departe, inaccesibil lor. Ei înțelegeau că toate acestea simbolizau pe Mesia, dar era un Mesia departe de ei. De aceea, ei trebuiau să se facă destul de buni încât să-L poată aduce aproape, și toate acele lucruri trebuiau privite ca având în ele însele virtute, fiind capabile, în felul acesta, să dea neprihănire.”

Nu sunt sigur că adventiștii de ziua a șaptea au depășit ideea că acele lucruri din vechime ar fi arătat spre un Hristos care era departe. Nu vreau să spun că acum adventiștii de ziua a șaptea cred că Hristos este acum departe. Dar mi-e teamă că ei nu au renunțat la ideea că atunci când Iudeii priveau la cortul cu slujbele lui, la jertfe și daruri, trebuiau să vadă în acestea pe Hristos, care era undeva departe de ei. Așadar, toate acestea arătau spre Hristos. Și au arătat spre Hristos, acesta este adevărul. Dar arătau spre un Hristos aproape și nu departe. Intenția lui Dumnezeu era ca toate aceste lucruri să arate spre un Hristos care trăiește în inimile lor, nu spre un Hristos aflat la o depărtare de 1800 de ani, nu spre un Hristos atât de departe ca cerurile de pământ, ci spre un Hristos în experiența vieții lor, zi după zi. Când înțelegem aceste lucruri și după aceea studiem sanctuarul, jertfele, darurile, pe scurt, Evanghelia din Leviticul – atunci vedem că toate acestea însemnau Hristos, un Mântuitor viu, prezent zi de zi în mijlocul lor, și înțelegem că tot așa este și pentru noi astăzi.

Există Evanghelie, există experiență creștină în Leviticul, în Deuteronom, în Geneza, în Exodul, și în întreaga Biblie. Dar dacă, atunci când citim aceste cărți, afirmăm că jertfele și darurile arătau toate spre un Hristos aflat departe de Iudei, și credem că Iudeii trebuiau să vadă prin aceste servicii pe Hristos care trebuia să vină cândva în viitor – dacă citim și privim în felul acesta Scripturile, atunci le citim exact așa cum le-au citit Iudeii, și ne aflăm exact în aceeași poziție în care s-au aflat ei.

Dar nu trebuie să fie așa. Nu. Noi nu trebuie să privim la sanctuar, la mobilierul lui, la tot ce se făcea în el, așa cum le-a rânduit El, și să gândim că toate acestea aveau rostul de a-i învăța că Dumnezeu locuiește numai în sanctuarul din ceruri. Și dacă facem așa, atunci foarte ușor putem să credem că El este foarte aproape de noi, pentru că am înțeles că a fost foarte aproape și de ei. Dar dacă privim în celălalt fel, dacă noi am fi fost atunci în locul lor, cum ne-am fi raportat față de Dumnezeu? În același fel în care au făcut-o ei, ceea ce dovedește că dacă am fi fost în locul lor, am fi avut exact starea lor.

Tendința naturală, chiar și în cazul nostru, este ca atunci când citim despre cortul cu slujbele lui, despre Dumnezeu care locuiește în cort, când citim și textul „Să-Mi faci un locaș sfânt, și Eu voi locui în mijlocul lor”, să spunem: „da, Dumnezeu a locuit printre ei în cort, și aceasta arăta spre cortul din cer și spre timpul când Dumnezeu va locui din nou împreună cu poporul Său, după cum este scris despre noul pământ „Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei și ei vor fi poporul Lui.” Așadar, când vom fi pe pământul cel nou, Dumnezeu va locui iarăși cu poporul Său.” Dar unde este Dumnezeu acum? Este nevoie să știm acest lucru. Cu ce mă ajută faptul că El va locui cu poporul Lui pe noul pământ? Cu ce mă poate ajuta, dacă El nu locuiește acum cu mine? Dacă El nu poate locui acum cu mine, este sigur că niciodată nu va putea locui cu mine nici pe noul pământ și nicăieri altundeva, pentru că nu va avea ocazia să o facă. Ceea ce am nevoie să știu, și ceea ce trebuie să știe orice suflet, este dacă El locuiește cu mine acum. Dacă Îl vedem doar în trecut, în zilele Iudeilor, departe, și îl privim în viitor, departe, pe noul pământ, care va fi rezultatul pentru noi? Cum Îl oferă aceasta oamenilor acum? Sau altfel spus, cum este El cu noi acum? Aceasta este o nevoie permanentă a studiului nostru.

Vă puteți da seama că este vorba de mult mai mult în tot sistemul ceremonial decât doar de ceva trecător, care i-a tulburat pe Iudei pentru puțină vreme, după care a dispărut. Natura umană există și astăzi, și continuă să ne facă probleme atât timp cât diavolul trăiește și cât timp vrăjmășia există în inima omenească. Pentru că mintea aceea, care nu se supune Legii lui Dumnezeu și nici nu poate să se supună, este mintea pe care o are lumea, și atât timp cât va avea această minte, lumea va fi sub blestemul ceremonialismului. Și atât timp cât există ceva din această minte în inima mea, voi fi în pericol să cad sub blestemul ceremonialismului.

Noi trebuie să găsim o astfel de eliberare în Isus Hristos, o astfel de biruință totală și înălțare la dreapta lui Dumnezeu în ceruri, în El, încât vrăjmășia aceea să fie anihilată complet în noi în El. Atunci vom fi liberi de ceremonialism; atunci vom fi liberi de tradițiile și poruncile oamenilor, și de oamenii care se fac conștiință pentru noi. Oamenii spun: „Trebuie să faci acest lucru ca să poți fi mântuit. Dacă nu faci așa, nu poți fi mântuit.” Nu, nu. Crede în Isus Hristos, căci dacă nu crezi nu poți fi mântuit. Ai o adevărată credință în Isus Hristos și ești mântuit.

Aceeași luptă a fost întâlnită și în timpul lui Pavel, în lucrarea sa. Pavel predica mântuirea doar prin Isus Hristos. Însă anumiți Farisei dintre cei care „au crezut”, mergeau în urma lui și ziceau, „da, este destul de bine să credeți în Isus Hristos, dar mai este ceva. Trebuie să fiți tăiați împrejur și să păziți Legea lui Moise, căci dacă nu, nu puteți fi mântuiți”. Lupta aceasta a durat ani de zile, și Pavel a luptat împotriva acestor idei pe orice cale. El nu a cedat în această privință nici cât un fir de păr. „Dacă vă veți tăia împrejur, Hristos nu vă va folosi la nimic”. „Voi care voiți să fiți socotiți neprihăniți prin Lege, ați căzut din har”. Nimic altceva decât Hristos și credința în El! În cele din urmă s-a ținut o consfătuire, și acolo Duhul lui Dumnezeu a hotărât că Hristos și nu ceremonialismul este calea mântuirii. Aceasta este toată povestea. De o parte era o încercare de a agăța ceremonialismul de creștinism, sau mai bine zis de a-l pune în locul creștinismului; de cealaltă parte era principiul viu al lui Isus Hristos printr-o credință vie, care schimbă viața și inima celor ce cred în El.

Există o diferență enormă între ceremonialism și principiu. Dorința lui Isus Hristos este ca noi să-L avem în mod personal, în toată plinătatea Lui, astfel încât principiile adevărului lui Dumnezeu, așa cum sunt în Isus Hristos, să fie călăuză noastră și acele principii vii care luminează viața omului cu slava lui Isus Hristos să ne conducă la orice pas, încât să știm la vremea potrivită ce să facem. Atunci nu vom avea nevoie de angajamente sau legăminte prin care să ne impunem să facem anumite lucruri. Aceasta este diferența între ceremonialism și principiul prezenței vii a lui Hristos în inimă. Una este formalism și slujire exterioară, fără Hristos; cealaltă este totul în Hristos și Hristos totul în toți.

Haideti să mai privim odată lucrurile pe care Iudeii le făceau în cadrul slujbelor de la Templu, jertfele și darurile. Eu așa știu, și voi știți de asemenea, că sanctuarul, templul, era o reprezentare a sanctuarului din cer, că jertfele erau imagini ale jertfei lui Isus Hristos, iar preoția cu toate rânduielile ei erau reprezentări ale preoției lui Hristos. În toate aceste lucruri Dumnezeu voia să-i învețe atât pe Iudei cât și pe noi despre El, așa cum este descoperit în Hristos. A existat mai întâi un cort, iar apoi pe locul cortului a fost zidit templul. Templul era așezat pe muntele Sion din Ierusalim. Prin aceasta Dumnezeu transmitea mesajul că dincolo este adevăratul templu, pe muntele Sionului din Ierusalimul ceresc. Dumnezeu locuia în acest templu, pe muntele Sionului, în Ierusalimul pământesc, și prin aceasta arăta că El locuiește în templul ceresc, pe muntele Sionului, în Ierusalimul ceresc.

Și Dumnezeu a zis – ceea ce era adevărat pentru ambele locuri – „așa vorbește Cel Prea Înalt, Cel ce locuiește în veșnicie, al cărui Nume este sfânt: „Eu locuiesc în locuri înalte și în sfințenie”. Mai locuiește și altundeva? „Și cu cel ce are duhul smerit și supus”. Când a făcut-o? Când a locuit „cu cel ce are duhul smerit și supus”, așa cum locuiește „în locuri înalte și în sfințenie”? A făcut-o cu șapte sute de ani înainte de Hristos, în timpul în care vorbea Isaia? Da. Abia atunci a început Domnul să locuiască cu cel ce are duhul smerit și supus, tot așa cum locuia în locuri înalte și în sfințenie pe muntele Sion? Nu.

A făcut-o pe vremea lui David, cu o mie de ani înainte de Hristos? Da. Abia atunci a început să locuiască cu un astfel de om? Nu. El întotdeauna și pentru totdeauna locuiește în amândouă locurile – cu cel umil și smerit tot așa cum locuiește în înălțime.

Și atunci, prin acest templu de pe pământ nu i-a învățat Dumnezeu despre faptul că El nu locuiește numai în împărăția cerească, ci și în templul inimii? Cu siguranță că a făcut-o. Muntele Sionului era înaintea ochilor lor, imagine a Sionului ceresc, pe care Dumnezeu voia să-l păstreze înaintea ochilor credinței lor. Acolo, pe muntele Sionului, înălțimea semeată a Ierusalimului pământesc, era templul în care locuia Dumnezeu. Prin aceasta Dumnezeu transmitea ideea că El nu locuiește numai acolo ci și în templul inimii, în sanctuarul sufletului celui care are o inimă smerită și umilă. Iar prin faptul că Și-a așezat templul printre oamenii păcătoși, și El însuși a locuit în acel templu, El arăta că va locui în templul trupului lui Hristos, printre oameni păcătoși, în carne păcătoasă.

Exista de asemenea o preoție a templului pământesc aflat pe muntele Sion, în Ierusalim. Exista și o preoție a cortului de la Șilo, în pustie. Această preoție reprezenta, este adevărat, preoția lui Hristos. Dar reprezenta și o preoție a lui Hristos înainte de anul 1 î.Hr.? Vreau să spun că reprezenta doar o preoție a lui Hristos care era pentru ei undeva în viitor? Nu. Preoția de la Ierusalim, cea a cortului din pustie, reprezentau o preoție care deja se afla în existență, cea după rânduiala lui Melhisedec. Tu vei fi preot în veac, în felul lui Melhisedec? Nu, nu. „Tu ești preot în veac, în felul lui Melhisedec”. Nu a fost Melhisedec preot în zilele lui Avraam? Și nu este preoția lui Hristos în veac după rânduiala lui Melhisedec?

Vă dați seama că tot sistemul slujbelor dat lui Israel trebuia să-i învețe despre prezența lui Hristos atunci și acolo, pentru mântuirea prezentă a sufletelor lor, și nu pentru mântuirea sufletelor aflate la o depărtare de o mie opt sute de ani, sau două mii de ani, sau patru mii de ani?

Întotdeauna amăgirea Satanei și lucrarea puterii lui a căutat să-i facă pe oameni, pe toți oamenii, să creadă că Hristos este departe, și s-a străduit să-L prezinte cât mai departe posibil. Cu cât oamenii Îl văd pe Hristos mai departe de ei, chiar cei care afirmă credința în El, cu atât diavolul este mai satisfăcut. Atunci

trezește vrăjmășia care există în inima firească, și o pune la lucru să zidească ceremonialismul pe care îl pune în locul lui Hristos.

Iudeilor le-a fost dată de asemenea și tăierea împrejur. Era această tăiere împrejur un semn care vorbea despre ceva ce urma să vină cândva mai târziu? Nu. Era un semn al neprihănirii lui Dumnezeu pe care ei o obțineau prin credință, și care era prezentă în cei care credeau și atunci când credeau. Aceasta era pentru Avraam semnificația tăierii împrejur, și dorința lui Dumnezeu a fost ca aceasta să fie semnificația ei pentru orice om. Dar în loc de aceasta, ei au primit această tăiere împrejur și au făcut din ea un semn al neprihănirii care se obține prin însăși tăierea împrejur, prin fapte. În felul acesta L-au scos afară pe Hristos și în locul Lui au pus tăierea împrejur. Circumcizia era un semn al neprihănirii care se obține prin credință, dar ei nu au avut credință, de aceea au făcut din ea un semn al neprihănirii care se obține prin alte mijloace, și în felul acesta a ajuns să fie doar un semn al iubirii de sine.

Dumnezeu le-a dat Legea Sa – cele zece porunci. Le-a dat-o cu scopul ca ei să-și primească neprihănirea din ea? Nu, ci Legea trebuia să mărturisească despre neprihănirea pe care o obțineau prin credința în Isus Hristos care era prezent în inima lor. Acesta a fost rolul celor zece porunci, și acesta este și astăzi.

Așadar, nu erau jertfe simboluri ale lui Hristos? Ba da. Dar erau simboluri ale unui Hristos prezent prin credință. Nu era Hristos acolo? Nu era Hristos Mielul înjunghiat de la întemeierea lumii? Nu era Hristos un dar al lui Dumnezeu mai dinainte de a fi lumea? Când i-a chemat pe oameni de la Adam încoace – atât timp cât au fost aduse jertfe în felul acesta – când i-a învățat să aducă aceste jertfe, ce altceva i-a învățat dacă nu faptul că acestea erau un semn al aprecierii lor față de marea jertfă pe care Dumnezeu a adusese deja pentru ei, și de care ei puteau beneficia dacă aveau în inimă acel dar care era Isus Hristos?

Nu cred că este nevoie să mergem mai departe. Ceea ce am prezentat este suficient ca ilustrație. Nu este destul de limpede că tot ceea ce le-a dat Dumnezeu atunci, a avut ca scop să-i învețe despre Mântuitorul cel viu, prezent în mod personal cu ei, dacă ar fi vrut să-L primească? Și singurul lucru de care aveau nevoie ca să-L primească era să creadă în El. Evanghelia le-a fost predicată. Evrei 4:2: „dar lor cuvântul care le-a fost propovăduit, nu le-a ajutat la nimic, pentru că n-a găsit credință la cei ce l-au auzit.” „Să luăm dar bine seama ca, atâta vreme cât rămâne în picioare făgăduința intrării în odihna Lui, nici unul din voi să nu se pomenească venit prea târziu (să fie lipsit de ea –eng.)”. Cum au ajuns ei să fie lipsiți de ea? Prin faptul că nu L-au văzut pe Hristos răstignit prezent în lucrurile pe care le făceau.

Acum, dacă recitim aceste lucruri și le studiem, sanctuarul, de pildă, și vedem atâtea scânduri, atâtea picioare pentru scânduri, atâtea perdele, și toate acestea ca imagini ale lucrurilor care sunt în cer, dacă ne oprim doar aici și nu Îl vedem pe Hristos în acestea în experiența noastră personală, care este diferența dintre noi și ei? Dacă cineva privește acum aceste lucruri în acest fel, ce diferență este între el și Iudeii din vechime? Nu este nici una. Este Hristos astăzi departe? Nu. „Nu este departe de fiecare din noi”. Ce înseamnă că „nu este departe”? Nu ni se spune aici că nu este foarte departe. Nu. Ni se spune că „nu este departe”. Și oriunde veți căuta o definiție pentru „nu departe”, veți găsi cuvântul „aproape”. El este aproape de fiecare dintre noi, și întotdeauna a fost așa. El a fost aproape și de ei, întotdeauna a fost aproape. Dar din cauza necredinței nu L-au putut vedea aproape. În toate acele slujbe pe care le-a dat Iudeilor, precum și în acelea pe care ni le-a dat nouă, dorința Lui este ca noi toți să vedem cât de aproape este Hristos cel viu, care locuiește în inimă și luminează în viața de zi cu zi. Aceasta dorește El să vedem cu toții.

O altă idee. Ce anume a dus la toate acestea? Ce anume i-a făcut să lase pe Hristos la o parte și să schimbe în ceremonialism slujbele sfinte, pline de viață? Cauza acestor lucruri a fost „vrăjmășia”. Eu-l, vrăjmășia acestui sine, aceasta a fost cauza acestor lucruri. Și acest sine se exprimă prin necredință, deoarece nu se supune Legii lui Dumnezeu și nici nu poate să se supună. Aceasta a pus o mahramă peste fețele lor așa încât nu au putut vedea care este sfârșitul a ceea ce aveau sub ochi.

Ei nu au putut să-și „pironească ochii asupra sfârșitului a ceea ce este trecător”. 2Cor. 3:13. Nu că acest sfârșit ar fi fost atât de departe încât nu l-au putut vedea de acolo de unde se aflau; nu aceasta este ideea. Ei nu au putut vedea ținta, scopul a ceea ce este trecător. Nu au putut vedea care era intenția acestuia cu ei, atunci. Noi suntem prea dispuși să acordăm acestei expresii explicația că exista ceva ce arăta spre altceva aflat undeva dincolo de acel ceva, și că ei nu puteau să vadă din poziția în care se aflau, sfârșitul acelui ceva. Dar aceasta este cu totul fals. Nu, acele lucruri pe care le aveau sub ochi aveau drept scop să arate spre ceva ce era foarte aproape de ei, și anume spre Hristos însuși, prezent în mod personal printre ei și în inimile lor, atunci. Acesta era sfârșitul a ceea ce este trecător. Aceasta este ținta, scopul, rostul său.

Așadar, prin vrăjmășie, această necredință care a dus la formalism le-a orbit ochii și a pus o mahramă peste fețele lor, fapt pentru care nu au putut să vadă însemnătatea, scopul a ceea ce era trecător. Sigur că nu au putut să vadă, și atât timp cât această vrăjmășie există și astăzi în inima omului, produce necredință în inima lui și pune o perdea peste fața lui așa încât nu poate vedea sfârșitul acestor lucruri trecătoare. Acest om

nu poate să vadă că ținta acestor lucruri era prezența vie a lui Hristos în templul inimii zi de zi, în toată desfășurarea slujbelor. Totul însemna Hristos, și că El nu este departe, că ținta, sfârșitul tuturor acestora era foarte aproape, dar ei au putut să o vadă. De ce? Să citim pasajul din 2Corinteni, capitolul trei, începând de la versetul unu:

„Începem noi iarăși să ne lăudăm singuri? Sau nu cumva avem trebuință, ca unii, de epistole de laudă, către voi sau de la voi? Voi sunteți epistola noastră, scrisă în inimile noastre, cunoscută și citită de toți oamenii. Voi sunteți arătați ca fiind epistola lui Hristos, scrisă de noi, ca slujitori ai Lui, nu cu cerneală, ci cu Duhul Dumnezeului celui viu; nu pe niște table de piatră, ci pe niște table care sunt inimi de carne. Avem încrederea aceasta tare în Dumnezeu, prin Hristos. Nu că noi prin noi înșine suntem în stare să gândim ceva ca venind de la noi. Destoinicia noastră, dimpotrivă, vine de la Dumnezeu, care ne-a și făcut în stare să fim slujitori ai unui legământ nou, nu al slovei” –

Al cărei slove? Al slovei „noului testament”. Ei aveau slova acestuia, nu este așa? Ei aveau slova noului, precum o aveau și pe cea a vechiului, însă tot ce aveau era slova, și era în slovă.

„Care ne-a și făcut în stare să fim slujitori ... nu ai slovei, ci ai Duhului; căci slova omoară.”

Care slovă omoară? Litera cui omoară? Slova Noului Testament omoară tot așa cum o face orice altă literă. Iată aici o carte. În ea sunt litere. Acestea sunt pur și simplu forme care exprimă idei. Acele litere nu sunt ideile în sine, ci sunt doar formele care conțin ideile și ni le transmit nouă. Acele lucruri din vechime erau litera, formele, care conțineau ideile, Duhul și harul lui Dumnezeu. Este adevărat, dar în toate acestea ei au văzut doar litera. Au prins ei ideea, harul, Duhul? Nu. Ei s-au oprit doar la formă, la literă, așa cum citim în Romani 2:20: „Ai dreptarul (forma – eng.) cunoștinței depline și al adevărului”. Iată Legea lui Dumnezeu. Priviți-o așa cum o vede omul în litera ei, și ea este forma – forma desăvârșită – a cunoștinței și adevărului. Priviți-o așa cum este ea în Isus Hristos, și vom avea tot ce este în ea, ideea completă exprimată în ea, precum și tot harul și spiritul ei.

Pentru a se vedea mai clar aceasta, voi citi una dintre cele mai fine expresii pe care le-am auzit în legătură cu acest subiect: „Neprihănirea Legii a fost prezentată lumii în caracterul lui Hristos”. În litera Legii avem forma ei. Dacă omul privește la ea și o vede așa cum este scrisă pe table de piatră sau pe o foaie, vede forma cunoștinței și adevărului, dar adevărata substanță și ideea însăși le avem în Hristos. În literă avem modelul desăvârșit, forma perfectă a cunoștinței și adevărului; totuși este doar formă. În Hristos însă avem substanța însăși, și ideea acelei cunoștințe și a adevărului pe care le exprimă cuvintele, literele, formele care conțin adevărul. Astfel că în timp ce litera omoară, „Duhul dă viață”. Domnul să fie laudat!

„Acum, dacă slujba aducătoare de moarte, scrisă și săpată în pietre, era cu atâta slavă încât fiii lui Israel nu puteau să-și pirolească ochii asupra feței lui Moise, din pricina strălucirii feței lui, măcar că strălucirea aceasta era trecătoare, cum n-ar fi cu slavă mai degrabă slujba Duhului? ... Și nu facem ca Moise, care își puna o mahramă peste față”.

De ce era nevoie să-și pună o mahramă peste față? Ca să-i împiedice să-i vadă fața? Ca nu cumva să vadă sfârșitul strălucirii feței lui? Nu. A făcut-o din cauză că „au rămas greoi la minte (mințile lor erau orbite eng.)”. Moise coborâse de pe munte cu fața strălucind de slava lui Dumnezeu. Dar păcătoșenia lor, care era consecința necredinței lor, care era consecința vrăjmășiei, i-a făcut să le fie frică de slava plină de lumina strălucitoare a lui Dumnezeu, și au fugit. Când Moise și-a dat seama de ce aceștia nu se apropie de el, și-a acoperit fața cu o mahramă. Și mahrama aceasta a fost pusă peste fața lui pur și simplu din cauza mahramei care era peste inimile lor datorită necredinței. Înțelegeți?

Ei nu au putut vedea ținta acelei slave de pe fața lui Moise. De ce? Pentru că „au rămas greoi la minte”. Dar numai atunci și cu acea ocazie au fost greoi la minte? Nu. „Căci până în ziua de astăzi ... această mahramă rămâne neridicată”. Unde? Când? „La citirea Vechiului Testament”, mahrama este tot acolo.

Dar, oh, când inima „se întoarce la Domnul, mahrama este luată”, pentru că în Hristos este nimicirea vrăjmășia care producea necredință.

„Dar ei au rămas greoi la minte: căci până în ziua de astăzi, la citirea vechiului Testament, această mahramă rămâne neridicată, fiindcă mahrama este dată la o parte în Hristos. Da, până astăzi, când se citește Moise, rămâne o mahramă peste inimile lor. Dar ori de câte ori vreunul se întoarce la Domnul, mahrama este luată.”

Peste care inimi se află această mahramă? Peste orice inimă firească, întrucât mintea inimii firești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu și nici nu poate să se supună. „Căci Domnul este Duhul; și unde este Duhul Domnului, acolo este slobozenia.” Unde? În El, în care găsim nimicirea vrăjmășiei, în care găsim sfărâmarea formalismului, în care găsim nimicirea ceremonialismului, și în care găsim viața, lumina, strălucirea slavei lui Isus Hristos – în El este libertate. În Vechiul Testament, în slujbele rânduite de Dumnezeu, în ritualurile și în formele date de El, Îl putem vedea pe Hristos; și în împlinirea a tot ceea ce fusese arătat, putem vedea doar exprimarea iubirii lui Hristos care există deja în

inimă prin credință.

„Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului”.

Sunt fericit pentru că Isus Hristos a nimicit formalismul. El a îndepărtat, a dărâmat și a lăsat în ruine zidul de despărțire de la mijloc, care era între oameni, și l-a dat la o parte pironindu-l pe cruce. Când noi în El și împreună cu El, suntem pironiți pe cruce, atunci găsim că vrăjmășia este nimicită, zidul este sfărâmat, și noi toți suntem una în Isus Hristos; Hristos este totul în toți, pentru ca Dumnezeu să poată fi totul în toți.

SOLIA ÎNGERULUI AL TREILEA – Nr. 26

A.T. JONES – Predici

1895 – Buletinul Conferinței Generale

Vom începe lecția de față cu ceea ce a încheiat lecția anterioară – 2Corinteni 3. Aș vrea să amintesc pentru început acel gând pe care l-am extras din declarația că ei nu au putut să-și „pironească ochii asupra sfârșitului a ceea ce era trecător”, și anume că sfârșitul despre care este vorba este ținta, scopul. Termenul grecesc „telos” înseamnă „împlinire sau terminare a unui anumit lucru; înseamnă desăvârșirea lui, rezultatul, și NU încetarea sau capătul lui. Sensul strict al lui „telos” nu este sfârșitul unei stări din trecut, ci începutul altei stări complete și perfecte”.

Observați astfel, că ideea cuprinsă în text este că scopul, ținta, acelor simboluri și ceremonii era ascuns de ochii lor așa încât nu puteau să-l vadă. Iar motivul pentru care era ascuns era necredința și împietrirea inimilor lor.

Datorită necredinței s-a pus o mahramă peste inimile lor, și de aceea și-a pus Moise o mahramă peste față și a ascuns slava feței lui, reprezentând în felul acesta perdeaua care era peste inimile lor și care îi făcea incapabili să privească strălucirea slavei, din cauza fricii. Să deschidem la 2Corinteni 3. Voi citi din limba germană, începând cu versetul al treilea:

„Voi sunteți o scrisoare a lui Hristos, pregătită și scrisă prin slujirea noastră, nu cu cerneală ci cu Duhul Dumnezeului celui viu; nu în table de piatră, ci în tablele de carne ale inimilor; o astfel de încredere avem prin Hristos înaintea lui Dumnezeu. Nu că am fi în stare de la noi înșine (sau prin noi înșine) să gândim ceva ca venind de la noi, ci faptul că suntem în stare este de la Dumnezeu (adică, destoinicia noastră vine de la Dumnezeu) care ne-a făcut în stare să înfăptuim această slujbă – Noul Testament – nu litera, ci Duhul; căci litera omoară, dar Duhul dă viață.

Dar pentru că acea slujbă care omoară prin literă, și care este înscrisă (literar – zidită) în pietre avea atâta slavă încât fiii lui Israel nu puteau privi fața lui Moise din cauza strălucirii feței lui, care a încetat acolo, cu cât mai multă slavă trebuie să aibă slujba Duhului.”

Dacă ceea ce a încetat a avut slavă, cu cât mai multă slavă va avea ceea ce rămâne. Dacă ceea ce omoară prin literă a fost plină de slavă, cu cât mai plină de slavă va fi ceea ce dă viață prin Duhul.

„Dacă acea slujbă care vestește osânda avea slavă, mult mai mult belșug de slavă are slujirea care vestește neprihănirea; și de fapt acea slujire care a fost slăvită nici nu trebuie să fie socotită ca având slavă, față de această slavă nespuse de mare; dacă ceea ce a încetat a avut slavă, mult mai multă slavă trebuie să aibă ceea ce nu trece”.

Ar fi bine să studiem puțin ce era acea slujbă aducătoare de moarte. În Engleză citim: „slujba aducătoare de moarte, scrisă și săpată în pietre, era plină de slavă”. În Germană, slujba care omoară prin literă – slujirea literei care înseamnă moarte, în mod literal este în armonie cu a noastră. Slujirea literei, care însemna moarte, era plină de slavă. Acum, dacă știm care era slujba aducătoare de moarte, putem merge mai departe cu cealaltă parte a textului, și să citim toată povestea. Pentru a se înțelege mai clar care este această slujbă aducătoare de moarte, voi citi din nou câteva fragmente din Mărturia lui Isus.

„Conducătorii Iudeilor erau plini de mândrie spirituală. Dorințele lor de slăvire de sine se dădeau pe față chiar și în slujbele de la Templu.”

Având în vedere această afirmație, ce erau slujbele lor din Templu? Ce fel de slujire era? Era o slujire a eu-lui, nu? Dar ce este eu-l? Este cel ce izvorăște din vrăjmășie, este păcat. Care este sfârșitul lui? Moartea. Așadar ce era acea slujbă aducătoare de moarte? Ce era slujirea literei acelor lucruri, fără să vadă însemnătatea lor? Era moarte, și nu exista mântuire în ea. Se va vedea mai clar această idee pe măsură ce înaintăm în studiu.

„În felul acesta, în firea lor pământească, despărțiți în duh de Dumnezeu, în timp ce aveau pretenția că Îi slujesc, ei făceau exact lucrarea pe care Satana îi îndemna să o facă.”

Pe cine slujeau în sanctuar, prin darurile și jertfele lor? Pe Satana. Și atunci ce fel de slujire era? Nu putea fi altceva decât o slujbă aducătoare de moarte.

„Ei făceau exact lucrarea pe care Satana îi îndemna să o facă, și în felul acesta era pus la îndoială caracterul lui Dumnezeu, determinând oamenii să-L socotească drept un tiran.”

În slujirea lor, în felul în care își îndeplineau serviciile, ei făceau în așa fel încât oamenilor li se dădea impresia că Dumnezeu este un tiran. O astfel de slujire nu putea fi decât o slujire a morții – a condamnării, slujba aducătoare de osândă.

„Când își aduceau jertfele și darurile în lăuntrul templului, erau ca niște actori care jucau o piesă de teatru.”

Totul este din Spiritul Profetiei. Ce fel de închinare era aceasta? Ce fel de slujire?

„Rabinii, preoții și conducătorii încetaseră să mai vadă dincolo (de simbol) adevărul care era transmis prin ceremonii lor exterioare.”

Ei oficiau numai niște ceremonii exterioare, și o făceau ca actorii de pe scenă. Iar felul în care o făceau îi determina pe oameni să vadă în Dumnezeu un tiran. În felul acesta totul era o slujbă – era osânda morții.

„Evanghelia lui Hristos a fost prefigurată în jertfele rituale și în simbolurile levitice.”

De aceea, toate acestea au fost plină de slavă, nu vă dați seama? Aveau slavă în ele însele, dar ei au ascuns slava dinaintea ochilor lor, prin perdeaua care s-a așezat peste inimile lor. Ei nu au văzut slava aceasta și nici nu i-au permis să se vadă. Și pentru că această slujbă aducătoare de moarte era slăvită, deoarece în tot ceea ce făceau transpărea slava Evangheliei lui Hristos – dacă ar fi îngăduit ca mahrama să fie îndepărtată de pe ochii lor ca să poată vedea această slavă, atunci s-ar fi văzut manifestarea slujbei Duhului, și drept urmare a vieții. Slujba aducătoare de moarte a fost plină de slavă în virtutea adevărului care era ascuns în ea – slava nu se datora felului lor de slujire. Faptul că au pierdut din vedere pe Hristos, care era semnificat în toate, a făcut-o să fie o slujbă aducătoare de moarte. Cu toate acestea, era plină de slavă datorită adevărului ascuns în ea, pe care ei nu-l lăsau să iasă la iveală.

„Evanghelia lui Hristos a fost prefigurată în jertfele rituale și în simbolurile levitice. Profetii au avut concepții înalte și sfinte, nădejdea lor fiind să vadă spiritualitatea învățăturilor printre oamenii din zilele lor; dar s-a scurs secol după secol, iar profetii au murit fără să vadă realizarea așteptărilor lor. Adevărul moral pe care îl prezentau și care avea atâta importanță pentru națiunea iudaică, își pierduse în mare măsură sacralitatea în ochii lor. Și pe măsură ce pierdeau învățăturile spirituale, înmulțeau ceremoniile. Ei nu dădeau pe față închinarea duhovnicească în puritatea ei, în iubire față de Dumnezeu și față de aproapele. Ei nu împlineau primele patru și nici ultimele șase porunci, cu toate acestea au înmulțit cerințele exterioare ale legii.”

După cum a afirmat azi fratele Gilbert, existau „patru sute una cerințe adăugate numai la porunca a patra.”

„Ei nu știau că Cel care era prefigurat în slujbele templului se afla printre ei. Nu puteau discerne Calea, Adevărul și Viața”.

Ei nu au putut să-și piaronească ochii asupra sfârșitului – nu au suportat să privească ținta și scopul – a ceea ce era trecător.

„Căzuseră în idolatrie și se închinau unor forme exterioare. În mod continuu făceau adaosuri sistemului plictisitor de fapte în care se încredeau pentru mântuire.”

M-am bucurat pentru ceea ce a vorbit astăzi fratele Gilbert, pentru că am văzut în ceea ce a spus cea mai bună pregătire a terenului pentru lecția aceasta. Cei care au fost prezenți au văzut din cele câteva ilustrații pe care le-a prezentat că există până în zilele noastre un adevăr spiritual profund dedesubtul acestor forme pe care le folosesc Iudeii. Însăși adevărul, neprihănirea și viața lui Isus Hristos se află în adâncimea acestor forme, în miezul lor, însă totul este ascuns vederii lor și ei nu văd nimic altceva decât o formă exterioară în care își pun încrederea pentru mântuire.

Vrăjmășia care există în inima firească a făcut ca mințile lor să fie orbite față de sfârșitul a ceea ce era trecător și, dacă inimile lor s-ar fi întors spre Domnul, ar fi văzut lămurit că ceea ce era trecător a trecut. Dar noi, ale căror inimi s-au întors spre Domnul, trebuie să înțelegem aceste lucruri, în caz contrar vom cădea în capcana aceluiași sistem de forme și ceremonii, chiar respectând lucrurile lăsate de Hristos.

Când fratele Gilbert a vorbit astăzi despre aceste lucruri, mi-am dat seama că ne pregătește pentru studiul de față, ca să putem înțelege realitatea adevărului cuprins în capitolul al treilea din 2Corinteni, în ceea ce privește ideea de slujbă aducătoare de moarte. Această slujbă era slăvită din pricina adevărilor conținute în ea, chiar dacă acestea erau ascunse, dar cu toate acestea era lipsită de slavă în comparație cu slava care se descoperă printr-o credință vie în Hristos, care a sfârșit zidul, a nimicit vrăjmășia și i-a eliberat pe oamenii Săi ca să poată sta cu fața descoperită și să privească slava lui Dumnezeu, ca într-o oglindă, pentru a fi schimbați în același chip al Său, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului. Vrăjmășia minții firești este temelia zidului care a fost înălțat, a zidului de despărțire de la mijloc, a ceremonialismului, și care a fost într-adevăr legea ceremonială în forma în care era în zilele lui Hristos pe pământ. Prin nimicirea acestei vrăjmășii, El a dărâmat acest zid pentru toți cei ce sunt în El, l-a nimicit, și îl ține nimic pentru totdeauna, pentru că în El s-a făcut totul.

A existat întotdeauna o adevărată lege ceremonială, pe lângă Legea lui Dumnezeu, și în afară de ceremonialismul inimilor orbite ale fiilor lui Israel. Aceste slujbe pe care ei le-au schimbat în numai niște forme, au fost rânduite de Dumnezeu pentru ca oameni să-L poată vedea pe Hristos descoperit pe deplin prin ele, să poată vedea prezența zilnică a lui Dumnezeu și, în felul acesta, să poată aprecia slava mântuirii din păcat – din călcarea Legii lui Dumnezeu. Însă ei nu numai că au pervertit toate aceste ceremonii date de

Dumnezeu pentru acest scop plin de binecuvântare, ci au schimbat întreaga Lege a lui Dumnezeu în același sistem ceremonial, și în felul acesta totul a ajuns să le vorbească despre neprihănirea și mântuirea obținute prin lege – prin fapte, prin acțiuni, prin ceremonii. Și pentru că toate aceste lucruri pe care le rânduiseră Dumnezeu, și pe care ei le pervertiseră, nu le putea mulțumi nevoia inimii, au fost nevoiți să îngrămădească peste acestea un munte de invenții proprii pentru a suplini lipsa, dacă ar fi fost posibil, și să poată fi siguri de mântuire; dar totul era doar moarte. Astfel, în felul acesta, s-a ajuns ca „porunca, ea, care trebuia să dea viața”, lor le-a „pricinuit moartea”.

După cum am mai spus, a existat întotdeauna o adevărată lege ceremonială, și ei ar fi avut întotdeauna adevărata lege ceremonială dacă ar fi fost credincioși lui Dumnezeu. Și dacă ar fi fost credincioși, acea adevărată lege ceremonială i-ar fi condus să-L vadă pe Hristos atât de prezent în toate și atât de lipit de ei, trăind în ei, încât la momentul venirii Lui ar fi fost primit cu bucurie de către întreaga națiune; atunci El s-ar fi văzut reflectat în ei, așa cum se va vedea reflectat în ai Săi la a doua venire. Așadar a existat o adevărată lege ceremonială pe care Dumnezeu o rânduiseră în acest scop, așa încât prin ea să fie conduși să vadă spiritualitatea Legii lui Dumnezeu, care este caracterul lui Hristos și neprihănirea Lui reflectate în Lege, și care se găsesc numai în El. Aceste ceremonii trebuiau să-i ajute să-L înțeleagă pe Hristos, să poată vedea în El împlinirea, slava și transpunerea în viață a celor zece porunci, să poată găsi în El sfârșitul, scopul, ținta tuturor ceremoniilor – cele zece porunci împreună cu restul. Dar pentru că mințile lor s-au îndepărtat și mințile lor au ajuns să fie oarbe față de aceste lucruri, au schimbat totul în doar o formă, ceea ce se va întâmpla întotdeauna acolo unde există vrăjmășia.

Același rău produce aceleași rele. Dar, slavă Domnului, cuvântul ne spune că atunci când inima se întoarce la Domnul, mahrama este îndepărtată și putem privi cu fața descoperită slava lui Dumnezeu. Nu vedeți aici un mandat din partea lui Dumnezeu ca să mergem la poporul Iudeu, să le vestim adevărul binecuvântat și puterea lui Hristos? Să le arătăm că mântuirea în Hristos este sfârșitul, rostul și ținta tuturor acestor lucruri? Fie ca aceste adevăruri să fie vestite tuturor oamenilor, pentru ca, prin orice mijloc posibil, inimile să fie întoarse spre Domnul, mahrama să fie îndepărtată, și toți să poată vedea cu fața descoperită slava Domnului.

Însă, dacă mahrama nu este îndepărtată de pe inimile noastre – dacă nu este îndepărtat ceremonialismul din viețile noastre – nu vom putea niciodată să ducem acest mandat. Ce rost ar avea ca unul care este îmbibat de ceremonialism să meargă la cei cufundați în ceremonialism, ca să-i scoată de acolo? De aceea, Dumnezeu ne-a dat, acum, aceste cuvinte care ne spun că El „în trupul Lui, a înlăturat vrăjmășia dintre ei, Legea poruncilor, în orânduiriile ei”, în ceremoniile ei, „ca să facă pe cei doi să fie în El însuși un singur om nou, făcând astfel pace”. Și în felul acesta atât Iudeii cât și noi „avem intrare la Tatăl, într-un Duh”.

Nu cred că e nevoie să mai insistăm asupra acestui aspect, pentru că vom ilustra subiectul de această parte a crucii dinspre noi. În taina nelegiurii există astăzi aproape dreptate perfectă, și împotriva acesteia lucrarea noastră trebuie să fie susținută de acum înainte așa cum nu a mai fost niciodată.

Observați un lucru: Când Hristos a înlăturat toate acele forme și ceremonii, chiar pe cele care au fost rânduite de El, când acestea s-au întâlnit în El însuși – El a fost sfârșitul, scopul și ținta lor – atunci a lăsat altele, de această parte a crucii. Astfel a lăsat Cina Domnului, a lăsat botezul și întreaga Lege a lui Dumnezeu rămâne nu în literă ci așa cum este în El însuși, pentru că vrăjmășia care există în inima omului va schimba și astăzi litera Legii în aceeași slujbă aducătoare de moarte, așa cum a făcut-o întotdeauna. Omul care încearcă să găsească viața prin păzirea celor zece porunci și prin faptul că îi învață pe alții să păzească cele zece porunci, îndeplinește aceeași slujbă aducătoare de moarte. Este un adevăr universal recunoscut că Pavel a exclamat atunci când era un Fariseu, un om al ceremoniilor, că „Porunca, ea, care trebuia să-mi dea viața, mi-a pricinuit moartea”.

De această parte a crucii, Isus a rânduit Cina Domnului, botezul, alte lucruri, Sabatul și toate celelalte. În El toate acestea au o însemnătate adâncă și dumnezeiască. Dar ce anume i-a făcut pe oamenii din vechime să nu-L vadă pe Hristos în acele lucruri și în felul acesta să le folosească pentru înălțarea și slăvirea de sine? Acea vrăjmășie care nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună; acea dorință a eu-lui de a fi slăvit și înălțat. A fost profetizată o înălțare de sine, o exaltare și gloriificare de sine de această parte a crucii? Sigur că a fost. Urma să se arate „omul păcatului, fiul pierzării, potrivnicul care se înalță”. Am văzut că eu-l – vrăjmășia – de cealaltă parte a crucii a schimbat orânduiriile lui Dumnezeu în ceremonialism. Ce va face același eu – vrăjmășia – de această parte a crucii? Va face același lucru. Întotdeauna și oriunde, face același lucru.

Vrăjmășia, de această parte a crucii, se manifestă în același fel în cei ale căror inimi nu s-au întors spre Domnul, în cei care nu sunt convertiți. Ideea transmisă de cuvintele „ori de câte ori vreunul se întoarce la Domnul”, este a ceea ce se întâmplă la convertirea. Nu este vorba doar de o întoarcere fizică, ci, atât în germană cât și în

greacă, ideea transmisă este aceea de întoarcere la Domnul prin convertire. Cei ale căror inimi nu sunt convertite, dar care totuși afirmă că sunt creștini, au o formă de evlavie lipsită de putere, o mărturisire, un nume, fără a avea lucrul în sine. Și acum să trecem la acele rânduieli pe care le-a lăsat Domnul, și care trebuie să fie folosite în El. Acești formalști, care nu au mântuirea lui Isus Hristos în ei înșiși prin credință vie, care nu sunt în El, așteaptă mântuire prin formele pe care le păzesc. De aceea papalitatea consideră că nașterea din nou are loc prin botez. Și dacă nașterea din nou are loc prin botez și nu prin Hristos, botezul devine o parte esențială a mântuirii. Botezul a fost pus în locul lui Hristos de către papalitate, tot așa cum tăierea împrejur a fost pusă de către Iudei în locul lui Hristos. Din acest motiv preoții se simt întotdeauna sub obligația să ajungă cu atâta promptitudine la patul de moarte chiar a unui nou născut pentru a face asupra lui semnul crucii și pentru a-l stropi cu apă și în felul acesta copilul să fie renăscut și mântuit.

A considera nașterea din nou drept mântuire prin botez, fie că o facem într-un fel sau în altul, aceasta este vrăjmășia, este ceremonialismul. Cu adevărat, de această parte a crucii, este o taină a nelegiurii.

Cât despre Cina Domnului, Isus a spus: „vestiți moartea Domnului, până la venirea Lui”. „Faceți aceasta spre pomenirea Mea”. Dar papalitatea a făcut din Cină pe Hristos însuși. Ei au spus că Cina este Hristos însuși, și când iau Cina Îl iau pe El, și nu o iau spre pomenirea Lui. În felul acesta, cred că sunt mântuiți prin faptul că iau Cina.

Hristos ne-a învățat că prezența Lui va fi tot timpul cu poporul Său. „Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele până la sfârșitul veacului”. Aceasta se realizează prin Duhul Sfânt și Duhul Sfânt este primit prin credință. Dar papalitatea, pentru că nu are credință și de aceea nu are Duhul Sfânt, drept urmare nu are prezența lui Hristos cu ei, schimbă Cina Domnului dintr-o amintire a Lui în El însuși, și consideră că atunci când înghit bucăța Domnul este în ei.

Aceste este sistemul papal din aceste rânduieli. Iar cât despre porunci, pentru că nu au viața Domnului Isus, care este în ea însăși expresia tuturor poruncilor, ei trebuie să îngrămădească o mulțime de reguli și prescripții proprii de tot felul. Exact așa cum făceau Fariseii înainte de Hristos.

Iată o expresie scrisă de Farrar în cartea „Viața lui Pavel” la pagina 26 în legătură cu sistemul Fariseic de pe vremea când Pavel făcea parte din el, când Hristos a venit în lume. Acesta descrie cuvânt cu cuvânt papalitatea așa cum este ea în fiecare aspect al ei:

„Când vorbim despre Fariseism, ne gândim la o ascultare pietrificată în formalism, la o religie degradată în ritualuri, la învățături morale gangrenate de către cazuistică; înțelegem triumful și perpetuarea celor mai rele și ineficiente elemente în spiritul partidelor religioase”.

În sistemul „învățăturilor morale” se află fortăreața cazuisticii. În aceasta, adevăratele învățături morale sunt infectate și devin elemente ale morții datorită studiilor de caz.

Acesta este felul în care lucrează vrăjmășia – este povestea formalismului și ceremonialismului – de ambele părți ale crucii lui Hristos. De ce, atunci, nu a existat papalitatea și de cealaltă parte a crucii, așa cum există de această parte? Iată care este motivul: De cealaltă parte a crucii, Hristos încă nu fusese văzut în plinătatea Lui, așa cum este și așa cum a fost când a venit în lume. Au existat ceremonii – forme – care au fost date cu scopul de a-i învăța pe oameni despre El, dar ei au pervertit aceste forme. Apoi, la împlinirea timpului, a venit Hristos însuși, iar papalitatea L-a schimbat pe Hristos însuși în formalism.

Voi repeta această idee. Înainte ca Hristos să vină, Fariseismul, această vrăjmășie, această înălțare de sine, a pervertit formele prin care Dumnezeu voia să-i învețe despre Hristos până la venirea Lui în plinătatea Sa. Dar papalitatea L-a luat pe Hristos după ce a venit în plinătatea Sa și L-a pervertit, așa cum a pervertit toate formele lăuate de El; așa cum a pervertit adevărul care este manifestat în El, în plinătatea Lui, și a schimbat totul în același ceremonialism și formalism.

Dar Hristos, în felul în care a fost descoperit în lume, este Taina lui Dumnezeu. Dumnezeu a fost descoperit în trup, și Hristos a fost slujitorul tainei lui Dumnezeu în plinătatea ei. El este slujba aducătoare de neprihănire care o întrece cu mult mai mult în slavă pe cealaltă. Acum, dacă toate acestea au fost pervertite de către această vrăjmășie care vine de la Satana, și care este în sine păcat, vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, care nu se supune Legii lui Dumnezeu și nici nu poate să se supună – dacă taina lui Dumnezeu a fost pervertită în felul acesta, ea rămâne tot o taină, dar ce fel de taină? O taină a fărădelegii. De aceea taina fărădelegii a apărut de această parte a crucii, și nu de cealaltă. Este același spirit care a lucrat și de o parte și de cealaltă, dar nu în aceeași măsură. Este tot timpul și pentru totdeauna slujba aducătoare de moarte.

Haideți, acum, să folosim cele câteva minute care ne-au mai rămas oprindu-ne asupra creștinismului, asupra a ceea ce este creștinism veritabil. Gal.5:6. Voi citi începând de la primul verset, până la al șaselea. „Rămâneți dar tari, și nu vă plecați iarăși sub jugul robiei.” Am citit ce anume era acest jug al robiei – toată sclavia în care au intrat singuri, toate acele forme și ceremonii erau un jug al robiei. Hristos ne-a eliberat de toate acestea, așa cum ne-a arătat în capitolul doi din Coloseni, în capitolul doi din Efeseni și în capitolul trei din 2Corinteni. Hristos ne-a eliberat de formalism și de ceremonialism, de conducerea după reguli și

prescripții, pentru a fi întotdeauna călăuziți, inspirați și mișcați de principiul vital al vieții lui Hristos. Diferența dintre un principiu și o regulă este aceea că principiul are în el însuși viața lui Hristos, pe când o regulă este o formă pe care o stabilește omul și în care își exprimă felul lui de a vedea acel principiu, și pe care este gata să și-o impună nu numai lui ci tuturor, ca toți să facă așa cum face el. Aceasta este diferența dintre creștinism și ceremonialism. Aceasta este diferența dintre principiu și regulă. Una este viață și libertate, cealaltă este robie și moarte.

Iată un fragment din Slujitorii Evangheliei, pagina 319. Se referă la Hristos. „Nu există nici un ordin monahal pe pământ din care El (Hristos) nu ar fi fost exclus pe motivul călcării regulilor prescrise”. Exact. Nu puteți îngrădi în reguli viața lui Dumnezeu și mai ales nu o puteți îngrădi în reguli făcute de om. El vrea ca noi să fim atât de pătrunși de viața lui Isus Hristos și de Hristos însuși, pentru ca viața reală a lui Isus Hristos și principiile adevărului lui Dumnezeu să lumineze și să lucreze în viață, pentru ca viața lui Hristos să fie descoperită din nou în trupul omenesc. Aici ne-a adus Dumnezeu în El. Și suntem aduși aici în El, prin faptul că prin credință suntem răstigniți împreună cu El, suntem morți și înmormântați împreună cu El, suntem înviați și înălțați împreună cu El și așezați împreună cu El în existența cerească, acolo unde stă El, la dreapta lui Dumnezeu în slavă.

Biblia nu este o carte de reguli; este o carte a principiilor. Declarațiile din Biblie nu sunt nicidecum reguli. Ele sunt principiile vieții lui Isus Hristos, principiile vieții lui Dumnezeu. Ele sunt Isus Hristos în formă scrisă. Lucrarea creștinismului este aceea de a-L lua pe Hristos din această formă și prin lucrarea Duhului lui Dumnezeu să-L transpună din nou pe Isus din această formă scrisă în formă omenească. Când a fost în lume, Hristos era Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu, în formă omenească. Înainte ca El să vină în lume, Cuvântul lui Dumnezeu exista sub forma scrisă a Bibliei. Acum, când El s-a reîntors în cer, El spune, „Hristos în voi, nădejdea slavei”. Hristos să ia chip pe deplin în voi; Hristos totul în toți; tot ce vreau să știu despre voi este Hristos înlăuntrul vostru. Dacă Hristos ia pe deplin chip în voi și în mine, atunci Cuvântul lui Dumnezeu, Isus Hristos va fi transpus iarăși din forma scrisă a Bibliei în formă omenească. Atunci Dumnezeu Își va pune pecetea Sa pe această formă omenească și o va proslăvi așa cum a mai slăvit odată această formă omenească în Isus Hristos, care a fost transpunerea, transfigurarea cuvântului lui Dumnezeu. Spre acest punct ne-a condus Hristos în această serie de studii. Suntem gata să stăm împreună cu El în existența cerească în care ne-a ridicat?

Rămâneți dar tari, și nu vă plecați iarăși sub jugul robiei. Iată, eu, Pavel, vă spun că, dacă vă veți tăia împrejur, Hristos nu vă va folosi la nimic. Și mărturisesc iarăși încă odată oricărui om care primește tăierea împrejur, că este dator să îplinească toată Legea.”

Pentru ce predicau oamenii aceia necesitatea tăierii împrejur? Pentru mântuire. Atunci, cel care se tăia împrejur era dator să facă tot ceea ce fusese rostit de către Dumnezeu pentru mântuire.

„Voi, care voiți să fiți socotiți neprihăniți prin Lege, v-ați despărțit de Hristos, ați căzut din har”.

Acest lucru este adevărat și astăzi, nu este așa? Și aceste texte din Scriptură care ținteau împotriva ceremonialismului în acele zile, sunt puterea vie a lui Dumnezeu împotriva ceremonialismului și papalității, împotriva acelei forme de evlavie lipsite de putere care ține lumea sub blestem în zilele din urmă, până în ziua venirii lui Isus Hristos.

„Voi, care voiți să fiți socotiți neprihăniți prin Lege, v-ați despărțit de Hristos, ați căzut din har. Căci noi, prin Duhul, așteptăm prin credință nădejdea neprihănirii.”

Și acum versetul șase. „Căci în Isus Hristos”. Unde? Privind la Isus Hristos din afară? Mergând la El ca la un rezervor sau ca la o fântână din care scot câte ceva ca să folosesc eu afară? Nu. „În Isus Hristos”, în El! În El, „nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur n-au vreun preț, ci credința care lucrează prin dragoste”. Acesta este creștinismul. Orice altceva mai puțin decât atât este ceremonialism astăzi, așa cum a fost ceremonialism în vechime. Orice altceva mai puțin decât atât, este taina fărădelegii. Orice altceva mai puțin decât atât, este semnul fiarei. Și oricine nu are principiul viu al acelei puteri dătătoare de viață în viața sa, se va închina fiarei și chipului ei, și în felul acesta „toți locuitorii pământului i se vor închina, toți aceia al căror nume n-a fost scris, de la întemeierea lumii, în cartea vieții Mielului, care a fost junghiat”. Mulțumim lui Dumnezeu pentru darul Său nespuse de mare.

Ce însemna tăierea împrejur pentru Iudei? Efectiv, însemna totul, deoarece tăierea împrejur era pecetea unei neprihăniri desăvârșite prin fapte. Ea luase efectiv locul lui Hristos. Dar, în Isus Hristos, tăierea împrejur nu are nici un preț. Pentru ei, tăierea împrejur însemna fapte, fapte care necesitau toată energia pentru a obține neprihănirea și mântuirea. Pavel era un „Fariseu spune-mi - ce - să - mai - fac - și - voi - face”. Acest fel de Fariseu era Pavel. Și aceasta însemna pentru el tăierea împrejur. Era ceva ce semnifica întregul sistem de fapte pentru a obține mântuirea. Dar în Isus Hristos ce are preț, pentru a obține mântuirea? „Nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur n-au vreun preț” pentru obținerea mântuirii, nici vreun fel de fapte, ci credința care lucrează. Credința primește mântuirea lui Isus Hristos ca pe o putere vie în viață, care

lucrează în viața celui ce crede neprihănirea lui Dumnezeu, prin dragostea lui Dumnezeu, și aceasta este dragostea lui Dumnezeu prin care păzim poruncile Lui. O, lăsați creștinismul să domine! Lăsați creștinismul să se răspândească peste tot! „Duceți-vă în toată lumea și vestiți oricărei făpturi Evanghelia”.

Pentru ultima parte a studiului nostru vom citi câteva versete din Coloseni. Să deschidem la capitolul doi din Coloseni. Vom citi, începând de la versetul 25 din primul capitol, despre taina Evangheliei:

„Slujitorul ei am fost făcut eu, după isprăvnicia pe care mi-a dat-o Dumnezeu pentru voi ca să întregesc Cuvântul lui Dumnezeu (nota, în eng. – ca să vestesc pe deplin cuvântul lui Dumnezeu). Vreau să zic: taina ținută ascunsă din veșnicii și în toate veacurile, dar descoperită acum sfinților Lui, cărora Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăția slavei tainei acesteia între Neamuri (între păgâni), și anume: Hristos în voi, nădejdea slavei. Pe El Îl propovăduim noi”.

Cine Îl propovăduiește? Unde Îl propovăduiește? „Pe El Îl propovăduim noi, și sfătuim pe orice om, și învățăm pe orice om în toată înțelepciunea, ca să înfățișăm pe orice om desăvârșit”. În El, întotdeauna în El, „să înfățișăm pe orice om desăvârșit în Hristos Isus”. Noi trebuie să-i conducem la Isus, așa încât să rămână în Hristos, să trăiască în El, să umble în El.

„Iată la ce lucrez eu, și mă lupt după lucrarea puterii Lui, care lucrează cu tărie în mine. Vreau, în adevăr, să știți cât de mare luptă duc pentru voi, pentru cei din Laodicea și pentru toți cei ce nu mi-au văzut fața în trup”.

Cine sunt cei ce nu i-au văzut fața în trup? Suntem și noi aceștia? Mesajul este pentru noi. Ce urmează? „Pentru ca să li se îmbărbăteze inimile”. Bun. „Să fie uniți în dragoste”. Cum să fim, legați laolaltă, sau țesuți împreună? Nu, ne este destul atât ci, să fie uniți (împlețiți – eng.)”, fiecare ochi al împletiturii să-l susțină pe celălalt, și să fie un singur fir – Hristos și dragostea Lui – în toată această împletitură.

„Să fie uniți în dragoste, și să capete toate bogățiile plinătății de pricepere, ca să cunoască taina lui Dumnezeu Tatăl, adică pe Hristos.”

Ce este această taină? Este Hristos în voi. Este nimicirea ceremonialismului, este dispariția vrăjmășiei, este dărâmarea oricărui zid care desparte inimile oamenilor.

„În care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei. Spun lucrul acesta”. De ce spune aceste lucruri mie și vouă, care nu i-am văzut fața în trup? „Spun lucrul acesta pentru ca nimeni să nu vă înșele prin vorbiri amăgitoare” care să vă ducă la ceremonialism, la formalism, la dogme și învățături false. „Spun lucrul acesta pentru ca nimeni să nu vă înșele prin vorbiri amăgitoare”. „Astfel, dar, după cum ați primit pe Hristos Isus, Domnul, așa să și umblați în El”. În El, în El, totdeauna în El. Cred că deja de atâtea ori am întâlnit expresia aceasta în studiul nostru încât ar putea deveni motto-ul acestor întâlniri. Am putea avea un paznic bun în cuvintele „în El”. Nu știu ce ar face mai mult decât ca oriunde mergem să ne răsune în urechi și în minte – în El, în El; să predicăm în El, să ne rugăm în El, să lucrăm în El, să-i învățăm pe oameni în El; să-i întoarcem pe oameni la El, ca să poată fi găsiți în El, așa încât cu toții să umblăm întotdeauna în El, înrădăcinați și zidiți în El.

„Fiind înrădăcinați și zidiți în El, întăriți prin credință, după învățăturile care v-au fost date, și sporind în ea cu mulțumiri către Dumnezeu. Luați seama ca nimeni să nu vă fure cu filozofia și cu o amăgire deșartă, după datina oamenilor, după învățăturile începătoare ale lumii, și nu după Hristos.” Col.2:7.8

Luați seama la aceasta, feriți-vă de aceasta. Suntem puși față în față cu taina fărădelegii. Feriți-vă de filozofia falsă, de amăgirea deșarte, de datina oamenilor, de cele începătoare ale lumii – de mintea și de inima firească. Feriți-vă de acestea. Hristos, Hristos, în El; numai în El, în Isus Hristos. Nimic nu are preț decât credința care lucrează prin dragoste, și dragostea aceasta este dragostea lui Dumnezeu care păzește poruncile lui Dumnezeu.

„Căci în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii. Voi aveți totul deplin în El, care este capul oricărei domnii și stăpâniri. În El ați fost tăiați împrejur, nu cu o tăiere împrejur făcută de mână, ci cu tăierea împrejur a lui Hristos, în dezbrăcarea de trupul poftelor firii noastre pământești.”

El a dezbrăcat trupul firii pământești prin faptul că a nimicit vrăjmășia în trupul păcătos; prin faptul că a învins toate tendințele cărnii păcătoase și a adus omul întreg în supunere față de Legea lui Dumnezeu. Aceasta este tăierea împrejur a lui Hristos și aceasta a fost realizată de Duhul lui Dumnezeu în persoană. Și aceeași lucrare binecuvântată înaintea în toți cei ce sunt în El.

„Duhul Sfânt se va coborî peste tine, și puterea Celui Prea Înalt te va umbri. De aceea Sfântul care se va naște din tine, va fi chemat Fiul lui Dumnezeu.”

„Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și suntem. Lumea nu ne cunoaște, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El.”

„Fiind îngropați împreună cu El, prin botez, și înviați în El și împreună cu El, prin credința în puterea lui Dumnezeu, care L-a înviat din morți.”

„Pe voi, care erați morți”. Sunteți morți? Ați murit împreună cu El? ÎN EL? Și „V-a adus la viață împreună cu El” din moartea în care erați, „în greșelile voastre și în firea voastră pământească netăiată împrejur”?

„După ce ne-a iertat toate greșelile”. Mulțumim Domnului. Rapoartele sunt curate; Dumnezeu a îndepărtat greșelile noastre, a șters zapisul cu poruncile lui, care stătea împotriva noastră, și ne-a socotit nouă neprihănirea Lui. Ce a făcut ca aceste porunci să stea împotriva noastră? Acea vrăjmășie care schimbă în slujire de sine tot ceea ce dă Dumnezeu. A șters ceea ce „stătea împotriva noastră și ne era potrivnic, și l-a nimicit, pironindu-l pe cruce. A dezbrăcat domniile și stăpânirile, și le-a făcut de ocară înaintea lumii, după ce a ieșit biruitor asupra lor prin cruce. Nimeni dar să nu vă judece”. Nimeni dar, să nu fie conștiință pentru voi. Nimeni să nu vă judece pe voi sau să nu judece în locul vostru. Fie ca dragostea lui Isus Hristos în inimă să judece și să împlinească ceea ce este drept. „Nimeni dar să nu vă judece cu privire la mâncare sau băutură, sau cu privire la o zi de sărbătoare, cu privire la o lună nouă, sau cu privire la o zi de Sabat, care sunt umbra lucrurilor viitoare, dar trupul este al lui Hristos.”

„Nimeni să nu vă răpească premiul alergării!” Nimeni să nu vă deturneze de la ținta voastră, așa cum am văzut la pag.166 și 167 în Buletin. „Nimeni să nu vă răpească premiul alergării, printr-o smerenie din voia lui însuși (eng.)”. Ce este smerenia din voia lui însuși altceva decât urmarea acelor reguli făcute de noi înșine și perversitatea poruncilor lui Dumnezeu prin cultivarea propriilor noastre căi? „Umflat de o mândrie deșartă, prin gândurile firii lui pământești”. Ce sunt aceste gânduri ale firii pământești? Ce este această minte firească? Este „Vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu și nici nu poate să se supună.” Dar Isus Hristos a nimicit în trupul Său această vrăjmășie, și în El în trupul nostru vrăjmășia este nimicită, și avem biruința.

„Umflat de o gândire deșartă, prin gândurile firii lui pământești, și nu se ține strâns de Capul, din care tot trupul, hrănit și bine încheșat, cu ajutorul încheieturilor și legăturilor, își primește creșterea pe care i-o dă Dumnezeu. Dacă ați murit împreună cu Hristos față de învățăturile începătoare ale lumii, de ce, ca și cum ați trăi încă în lume, vă supuneți la porunci ca acestea: „nu lua, nu gusta, nu atinge cutare lucru!” Toate aceste lucruri, care pier odată cu întrebuițarea lor, și sunt întemeiate pe porunci și învățături omenești, au într-adevăr o înfățișare de înțelepciune, într-o închinare voită, o smerenie și asprime față de trup, dar nu sunt de nici un preț împotriva gâdilării firii pământești. Dacă deci ați înviat împreună cu Hristos, să umblați după lucrurile de sus”.

Ați înviat împreună cu El? Ne-a înălțat? Suntem acolo împreună cu El?

„Să umblați după lucrurile de sus, unde Hristos stă la dreapta lui Dumnezeu. Gândiți-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ. Căci voi ați murit, și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Când se va arăta Hristos, viața voastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă.”

„Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și suntem. Lumea nu ne cunoaște, pentru că nu l-a cunoscut nici pe El. Prea iubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este.”

Și ziua aceea este aproape, și El o aduce din ce în ce mai aproape. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru darul Său nespus de mare, și „mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne poartă întotdeauna cu carul Lui de biruință în Hristos, și care răspândește prin noi în orice loc mireasma cunoștinței Lui.” Amin.